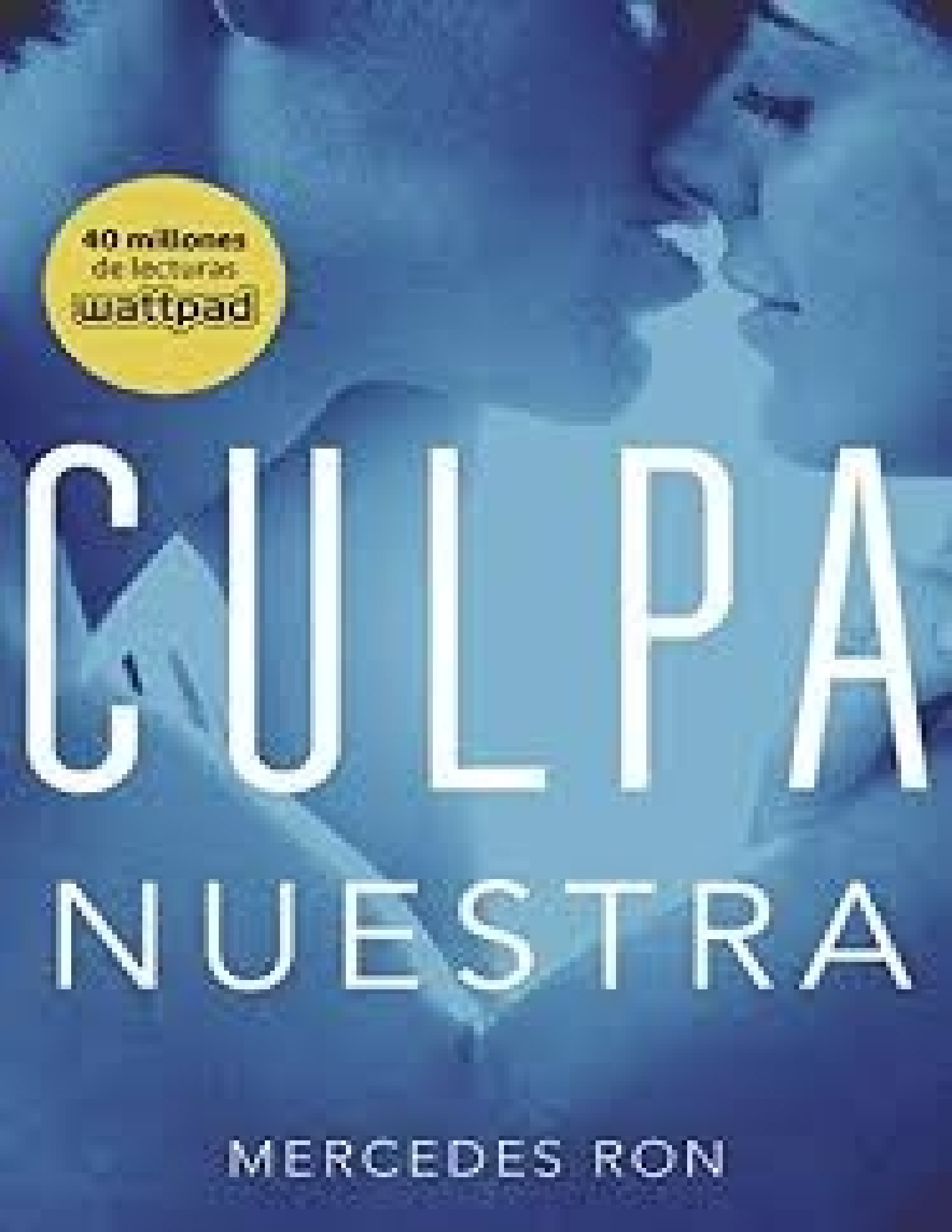
40 millones
de lecturas
wattpad
CULPA
NUESTRA
MERCEDES RON

ellas.

montena

Mercedes Ron

vina noastră

Cât de departe sunt dispuși să meargă Nick și Noah?
Află în*vina noastră*, ultima parte a trilogiei"Vinovat".

Urmăriți hashtag-ul #culpanuestra
Dacă vrei să afli mai multe despre
urmareste-ne pe:
ellasdemontena
@ellasdemontena

Veți găsi mai multe informații despre toate știrile noastre, știri de la autorii noștri, veți împărtăși opinii cu alți cititori și multe alte surprize.

Pentru mine primul Bar.
Vă mulțumesc că m-ați însoțit pe tot parcursul drumului.
Această carte este la fel de mult a mea ca și a ta

cuvânt înainte

M-am tot întrebat de ce, dacă Nick și cu mine ne-am despărțit cu peste un an în urmă, plângeam acum de parcă ne-am fi terminat cu adevărat. La un moment dat a trebuit să ies de pe șosea, a trebuit să opresc motorul și să îmbrățișez roata să plâng fără riscul să mă ciocnesc cu cineva.

Am plâns pentru ceea ce am fost, am plâns pentru ceea ce am fi putut deveni... Am plâns pentru el, pentru că am reușit să-l dezamăgesc, pentru că i-am frânt inima, pentru că l-am făcut să se deschidă în dragoste doar pentru a-i arăta asta. iubirea nu exista, cel puțin nu fără durere, iar durerea aceea era capabilă să te marcheze pe viață.

Am strigat după acel Noe, acel Noe care fusese cu el: acel Noe plin de viață, acel Noe care, în ciuda demonilor lui lăuntri, știa să iubească din toată inima; Știam să-l iubesc mai mult decât aș iubi pe oricine și pentru asta era și ceva de plâns. Când întâlnești persoana cu care vrei să-ți petreci restul vieții, nu mai există întoarcere. Mulți nu ajung niciodată să cunoască acel sentiment, cred că l-au găsit, dar greșesc. Știam, știu, că Nick a fost dragostea vieții mele, bărbatul pe care l-am dorit ca tată al copiilor mei, bărbatul pe care mi-am dorit să-l am lângă mine în greu și în greu, în boală și în sănătate până la moartea lui. Moartea ne-a forțat să ne despărțim.

Nick era el, el era jumătatea mea și era timpul să învăț să trăiesc fără ea.

PRIMA PARTE

Reuniune

1

NOAH

Zece luni mai tarziu...

Zgomotul din aeroport era asurzitor, oamenii veneau și plecau agitați, târând valize, târând copii, târând cărucioare. M-am uitat la ecranul de deasupra capului meu, căutând numele următoarei mele destinații și ora exactă la care ar trebui să mă îmbarcă. Nu-mi plăcea să merg singură acolo, nu mi-au plăcut niciodată avioanele, dar nu aveam multe alte variante: acum eram singură, doar eu, și nimeni altcineva.

Mi-am verificat ceasul și m-am uitat din nou la ecran. Ok, sosisem cu mult timp, mai puteam sa iau o cafea in terminal si sa citesc putin, sigur asta m-ar calma. M-am dus la detectoare de metale, uram foarte mult să fiu bâjbâiat trecând prin ele, o făceau mereu pentru că purtam mereu ceva care declanșa alarma, poate, după cum mi sa spus, aveam o inimă de metal: simplul motiv al nenorocirea pe care a însemnat pentru mine să merg oriunde cu detectoare.

Mi-am lăsat rucsacul mic pe bandă rulantă, mi-am dat jos ceasul, brățările și pandantivul pe care îl purtam mereu la gât - deși ar fi trebuit să-l scot demult - și le-am pus totul împreună cu telefonul mobil și puţinele monede pe care le aveam în buzunar.

„Și pantofii, doamnă”, mi-a spus tânărul agent de securitate pe un ton obosit. Am înțeles, acea meserie era simbolul a ceva plictisitor și monoton, probabil că creierul lui era letargic, făcând mereu același lucru, spunând mereu același lucru. Am pus Converse alb pe tavă și m-am bucurat în suflet că nu purtasem șosete cu model sau așa ceva, așa mi-ar fi fost rușine. Pe măsură ce lucrurile mele au început să se miște pe bandă, am trecut detectorul și bineînțeles... a început să sune.

„Stai aici, te rog, deschide-ți brațele și picioarele”, mi-a poruncit, iar eu am oftat. Porți obiecte metalice, obiecte ascuțite sau ceva...?

„Nu port nimic, se întâmplă mereu și nu știu de ce”, i-am răspuns, lăsând paznicul să mă bâjbească în sus și în jos. Sunt sigur că e ceva

umplutură.

Băiatul a fost amuzat de răspunsul meu și deodată am vrut să-și ia mâinile de pe mine.

Când s-a făcut deoparte și mi-a dat drumul, mi-am luat lucrurile și m-am îndreptat direct către magazinul fără taxe. Buna ziua? Toblerone gigantice? Pai asta. Cred că ăsta a fost singurul lucru plăcut despre a merge la aeroport. Am cumpărat două, le-am pus în geanta de mână și m-am dus să-mi găsesc poarta de plecare. Aeroportul LAX era mare, dar, din fericire, poarta mea nu era prea departe. Am trecut prin podelele pe jumătate mochetate, cu semne și săgeți sub picioare, pe lângă o mie de semne care îmi spuneau „La revedere” în zeci de limbi diferite și am ajuns la destinație. Nu erau mulți oameni care așteptau încă, așa că am intrat fără probleme după ce mi-am predat pașaportul și biletul. Când am intrat pe ușa avionului, m-am așezat, mi-am scos cartea și am început să mănânc Toblerone.

Lucrurile au mers destul de bine până când scrisoarea pe care o băgasem între pagini mi-a căzut în poală, evocându-mi amintiri pe care jurasem să le uit și să le îngropam. Am simțit un nod în stomac când imaginile mi-au revenit în cap și ziua mea liniștită a fost răsturnată.

Cu nouă luni înainte...

Vestea că Nicholas pleacă ajunsese la mine în moduri neașteptate.

Nimeni nu dorise să-mi spună nimic care să aibă de-a face cu el și era clar că asta se datora faptului că trebuie să fi dat instrucțiuni foarte puternice în acest sens. Jenna nici măcar nu vorbea despre Nick și știam că îl văzuse de mai multe ori. Fața ei îngrijorată era o reflectare a ceea ce trebuie să fi fost martoră când ea și Lion s-au dus la apartamentul ei. Prietenul meu era între o stâncă și un loc greu și acesta a fost un alt dintre multele lucruri pe care a trebuit să le adaug la lista mea de vinovăție.

Nu-l mai văzusem pe Nicholas, dar acțiunile lui față de mine au fost imediate. Unele cutii din lucrurile mele au ajuns la doar două săptămâni după ce ne-am despărțit și când l-am văzut pe N într-o cutie de animale am avut un atac de anxietate care m-a lăsat prăjit pe pat după ce mi-au curmat lacrimile. Bietul nostru pisoi, acum al meu... A trebuit să i-o las mamei în vechea mea casă pentru că colegul meu de cameră era teribil de alergic. Mi-a fost greu să-l renunț, dar nu am avut altă opțiune.

Am clasificat acea perioadă a vieții mele în care doar plângeam și plângeam drept „timpul meu întunecat” pentru că fusese exact așa: eram într-un tunel negru fără lumină, scufundat într-un întuneric total din care nu puteam ieși în ciuda lumina unei noi zile sau lumina artificială a unei lămpi de lângă patul meu; Suferisem de atacuri de panică aproape zilnic până când în cele din urmă un medic m-a trimis direct la psihiatru.

La început nici nu am vrut să aud de psihologi, dar cred că în adâncul meu m-a ajutat pentru că am început să mă trezesc dimineața și să fac lucrurile de bază ale unei ființe umane... până în acea noapte, acea noapte când am înțeles. că dacă Nick ar merge, totul ar fi pierdut și de data aceasta pentru totdeauna.

Am aflat despre asta printr-o simplă conversație în cantina din campus. Doamne, chiar și colegiile excitate știau mai multe despre Nick decât eu atunci.

O fată bârfise despre iubitul meu, scuze, fostul iubit, și din neatenție m-a informat că pleacă la New York în doar câteva zile.

Atunci ceva a pus stăpânire pe corpul meu, m-a forțat să intru în mașină și m-a dus în apartamentul lui. Evitase să se gândească la acel loc, la tot ce se întâmplase, dar nu-l putea lăsa să plece, cel puțin nu fără să-l vadă înainte, cel puțin nu fără să poarte o conversație. Ultima dată când l-am văzut a fost noaptea în care ne-am despărțit.

Cu mâinile tremurând și cu picioarele care amenințau să mă doboare pe asfalt, am intrat în blocul lui Nick. Am urcat în lift, am urcat la etajul lui și am stat la ușa lui.

Ce aveam de gând să-i spun? Ce as putea sa fac ca sa ma ierte, sa nu plece, sa ma iubeasca din nou?

Am sunat la sonerie aproape simțindu-mă că leșin. A simțit frică, dor și tristețe, și așa m-a găsit când a deschis ușa apartamentului său.

La început am tăcut, ne uitam doar unul la altul. Nu se aștepta să mă vadă acolo; Ba mai mult, ar fi băgat mâna în foc că planul lui fusese să plece fără să se uite înapoi, să uite de mine și să se comporte de parcă n-aș fi existat niciodată, dar nu a contat pe mine că nu o să-i fac atât de ușor. pentru el.

Tensiunea era aproape palpabilă. Era uimitoare, blugi de culoare închisă, tricou alb și păr ușor ciufulit. A-l numi incredibil a fost un eufemism: a fost mereu, dar acea privire, acea lumină care îi apărea mereu

pe chip când mă vedea sosind, se stinsese, acea magie care ne vrăjea când eram unul în fața celuilalt nu mai exista.

Văzându-l atât de frumos, atât de înalt, atât de al meu... parcă frecau ce pierdusem, era ca o pedeapsă.

-De ce ai venit? Vocea lui era dură și înghețată ca gheața și m-a scos din stupoare.

„Eu...” am răspuns cu o voce întreruptă. Ce putea să-i spună? Ce aș putea face ca să-l fac să se uite din nou la mine de parcă aș fi lumina lui, speranța lui, viața lui?

Nici nu părea că vrea să mă asculte, când a început să-mi trântească ușa în față, dar apoi m-am hotărât: dacă ar trebui să lupt, aș lupta; Nu aveam de gând să-l dau drumul, nu puteam să-l pierd, pentru că nu aș supraviețui fără el, ar fi imposibil. M-a durut sufletul să-l văd acolo în fața mea și să nu-l pot ruga să mă îmbrățișeze, să potolesc acea durere care mă consuma zi de zi. Am făcut un pas înainte și m-am strecurat prin crăpătură, strecurându-mă în apartamentul ei și invadându-i spațiul.

-Ce crezi ca faci? m-a întrebat, urmându-mă în timp ce am intrat direct în sufragerie. Camera era de nerecunoscut: peste tot erau cutii închise, pături albe acopereau canapeaua și măsuța din sufragerie. Amintiri cu amândoi luând micul dejun împreună, cu sărutări furate pe canapea, cu care ne-am îmbrățișat în timp ce ne uitam la filme, cu el care îmi făcea micul dejun, cu mine oftând de plăcere între acele perne în timp ce mă săruta până mi-a rămas fără suflare...

Toate acestea dispăruseră. Nu a mai rămas nimic.

Atunci au început să-mi curgă lacrimile în ochi și, neputând să mă stăpânesc, m-am întors către el.

„Nu poți pleca”, am condamnat eu cu vocea frântă; nu m-a putut părăsi.

— Pleacă, Noah, nu fac asta, răspunse el, rămânând nemișcat, strângându-și maxilarul tare.

Tonul lui al vocii m-a făcut să tresar și să-mi aduc lacrimile la un alt nivel. Nu... la naiba nu, nu aveam de gând să plec, cel puțin nu fără el.

— Nick, te rog, nu te pot pierde, m-am implorat plângător. Cuvintele mele nu erau nimic deosebite, dar erau sincere, total sincere, nu aș supraviețui unei vieți fără el.

Nicholas părea că respiră din ce în ce mai greu, îmi era teamă că îl împing prea tare, dar dacă intru în bârlogul leilor, mai bine o fac până la capăt.

— Largate.

Ordinul lui era clar și concis, dar eu eram un expert în neascultarea lui, mereu am avut... Nu aveam de gând să mă schimb acum.

— Nu ți-e dor de mine? am întrebat, iar vocea mi s-a spart la mijlocul întrebării. M-am uitat în jur, apoi înapoi la el. Pentru că abia respir... abia mă pot trezi dimineața; Mă culc gândindu-mă la tine, mă trezesc gândindu-mă la tine, plâng după tine...

Mi-am șters cu nerăbdare lacrimile și Nicholas a făcut un pas înainte, dar nu cu intenția de a mă liniști, ci dimpotrivă. Mâinile lui m-au prins strâns de brațele. Cu prea multă forță.

— Și ce crezi că fac?! spuse el furios. M-ai stricat!

Simțindu-i mâinile pe pielea mea, oricât de urât era gestul, a fost suficient pentru a-mi da putere. Îmi lipsise atât de mult atingerea lui, încât m-am simțit ca o dovadă de adrenalină în centrul sufletului meu.

„Îmi pare rău”, mi-am cerut scuze, lăsând capul în jos, pentru că una era să simt asta și cu totul alta să suport ura din ochii lui destul de palizi. Am făcut o greșeală, o greșeală uriașă și de neiertat, dar nu poți lăsa asta să ne sfârșească. Am ridicat ochii. De data aceasta aveam nevoie de el să creadă cuvintele mele, să vadă în ochii mei că vorbesc din inimă. Nu voi iubi niciodată pe nimeni așa cum te iubesc pe tine.

Cuvintele mele păreau să-l ardă, pentru că și-a luat mâinile din trupul meu, s-a întors și le-a pus cu disperare în păr, și-a trecut degetele prin el și s-a fixat din nou pe mine. Părea deranjat, părea că duce cea mai urâtă bătălie din viața lui.

O tăcere s-a așezat între noi.

-Cum ai putut? a întrebat el câteva secunde mai târziu, iar inima mi s-a frânt din nou când i-am auzit vocea frângându-se la ultimul cuvânt.

Am făcut un pas ezitant. A fost rănit din cauza mea și a vrut doar să mă ia în brațe, să mă țină din nou, să-mi spună că totul va fi bine.

„Nici nu-mi amintesc...” am recunoscut, vocea mi-a trosnit de angoasă. Era adevărat, nu-mi aminteam, mintea îmi blocase; mai mult, în noaptea aceea, noaptea aceea fatidică, eram atât de absolut devastată să mă gândesc că el făcuse exact la fel ca mine, că nici nu reușisem să-l opresc, îl lăsasem să facă; În acel moment din viața mea eram atât de distrus încât pur și simplu mă deconectasem de corpul și sufletul meu.

Nimic din ce nu are nicio legătură cu tine nu rămâne în amintirile mele. Nick, am nevoie să mă ierți, vreau să mă privești din nou așa cum obișnuiai.

—Cuvintele mele au început să se rupă jalnic, mă durea atât de tare inima, să-l văd acolo în fața mea și să-l simt atât de departe... -. Spune-mi ce pot să fac ca să mă ierți...

S-a uitat la mine neîncrezător, de parcă i-aș fi cerut ceva imposibil, de parcă mi-ar fi ieșit din gura doar lucruri incoerente și ridicole.

Și da, m-am simțit ridicol pentru că aș fi putut ierta că am înșelat? Farsa lui Nick?

Am simțit o durere imensă în piept și asta a fost suficient pentru a afla răspunsul... Nu, desigur că nu, doar gândindu-mă la asta m-a făcut să vreau să-mi smulg părul pentru a șterge imaginea lui Nick în brațele altei femei.

Mi-am șters lacrimile cu antebrațul și mi-am dat seama că totul este inutil. Am tăcut câteva clipe și am știut că trebuie să plec, nu puteam suporta acel sentiment de pierdere, pentru că da, îl pierdusem și oricât m-aș implora nu se putea face nimic în privința asta.

Lacrimile au continuat să cadă în tăcere pe obrajii mei... știind că ceea ce urma să avem era un rămas bun tăcut. La revedere... Doamne, spune la revedere de la Nick! Cum s-a făcut așa ceva? Cum iti spui la revedere persoanei de care iubesti si de care ai cea mai mare nevoie in viata ta?

Am început să merg în direcția ușii din față, dar înainte de a putea trece pe lângă el, Nick s-a mișcat, stând în fața mea și, spre surprinderea mea, buzele lui s-au odihnit pe gura mea, mâinile m-au luat de încheieturi. Umerii lui m-au lipit de el și am încremenit, primind un sărut la care nu mă așteptam de ani de zile.

— De ce, la naiba? a plâns el o secundă mai târziu, strângându-mi strâns brațele.

I-am luat fața în mâini și nu am avut timp să analizez ce se întâmplă pentru că spatele meu s-a lovit de peretele sufrageriei și m-a ținut acolo cu forță, gura lui căutându-i pe a mea după aerul care părea să ne fi fost luat. . L-am tras cu disperare mai aproape de mine, limba lui a intrat în gura mea în timp ce mâinile lui au coborât pe corp. Dar apoi ceva s-a schimbat, atitudinea lui, sărutul lui, a devenit mai insistent, mai greu. S-a despărțit de buzele mele și m-a trântit de perete fără să mă lase abia să mă mișc.

„Nu ar trebui să fii aici”, urlă ea furioasă și, deschizând ochii, am simțit că lacrimile îi alunecă pe obraji. Nu-l văzusem niciodată plângând așa, niciodată.

Am simțit că îmi lipsește respirația, am observat că trebuie să mă despart, că nu facem lucrurile bine, că asta e greșit, foarte greșit. Am vrut

să-i mângâi obrazul, am vrut să șterg acele lacrimi, am vrut să-l îmbrățișez strâns și să-i cer iertare de o mie de ori. Nu știu ce arăta privirea mea în acel moment, dar, pe măsură ce s-a fixat în ochii lui Nick, ei păreau să se aprindă cu ceva ce putea fi descris drept furie, furie și durere, o durere profundă pe care o cunoșteam foarte bine.

„Te-am iubit”, a spus el, îngropându-și fața în curba gâtului meu. L-am observat tremurând și mâinile mele l-au îmbrățișat de parcă nu ar fi vrut să-l dea drumul.

Te-am iubit, la naiba! repetă din nou tare, trăgându-se de mine.

Nicholas a făcut un pas înapoi, s-a uitat la mine de parcă m-ar fi văzut pentru prima dată, și-a fixat ochii în pământ, apoi la fața mea.

„Ieși naibii din apartamentul ăsta și nici să nu te gândești să te întorci.

M-am uitat direct în ochii lui și am înțeles că totul era pierdut. Lacrimile se luptau să iasă, dar nu mai era nicio urmă de iubire în ele, doar durere, durere și ură și nu puteam face nimic pentru a le lupta. Crezuse că va putea să-l recâștige, crezuse că dragostea pe care o simțea pentru el o va recupera pe a ei, dar cât de greșită se înșela. De la dragoste la ură există doar un pas... și exact asta am fost martor.

A fost ultima dată când l-am văzut.

„Domnișoară”, a spus o voce lângă mine, readucându-mă la realitate.

Mi-am ridicat privirea din scrisoare și am văzut o stewardesă care mă privea cu puțină nerăbdare.

-Da? Am răspuns, așezându-mă în timp ce cartea și Tobleronele din poala mea cădeau pe podea.

— Aproape toată lumea s-a îmbarcat, îmi poți da biletul tău?

M-am uitat în jurul meu. La naiba, era singura rămasă în cameră. Le-am observat pe cele două stewardese care mă urmăreau de la ușa care ducea la mâneca care avea să mă ducă în avion și m-am ridicat de pe scaun. La dracu '!

„Îmi pare rău”, mi-am cerut scuze, luându-mi rucsacul și săpat înăuntru ca să-mi iau pașaportul și biletul. Fata l-a luat și s-a dus la ușă. Am urmat-o, aruncând o privire rapidă prin cameră pentru a mă asigura că nu lăsa nimic în urmă și am așteptat.

— Scaunul tău este la capătul din dreapta... Îți doresc un zbor bun.

Am dat din cap când am intrat în mânecă și am simțit o boală în stomac.

Zbor de șase ore până la New York, la asta mă așteptam.

Călătoria părea eternă. Nici nu voiam să-mi imaginez temperaturile pe care trebuie să le facă în New York, din moment ce era jumătatea lunii iulie, și eram recunoscător că șederea mea acolo avea să fie destul de scurtă, din cauza unui simplu motiv.

Ieșind din avion, am mers direct la gară. Mă aștepta o scurtă călătorie cu trenul de la aeroport până la gara Jamaica, de unde aveam să prind un alt tren care să mă ducă la East Hamptons. Încă nu-mi venea să cred că vizitez un loc atât de snob care nu-mi atrăsese niciodată atenția, dar Jenna, oh, Jenna, dorise să aibă o nuntă mare; da, domnule, petrecuse luni de zile organizându-l și dorise să se căsătorească în Hamptons, exact așa, ca un american bogat. Mama ei a avut încă de la începutul timpurilor un conac în acea zonă exclusivistă, unde aproape întotdeauna făceau vacanță, iar Jenna iubea acel loc, pentru că acolo erau concentrate toate amintirile ei din copilărie. Răsfoind puțin pe internet am aflat cât costă să ai o casă acolo: mi-a căzut falca.

Jenna îmi spusese că mă vrea cu ea cu o săptămână înainte de nuntă. Era marți și nu avea să fie până duminică când cel mai bun prieten al meu avea să înceteze să mai fie singură pentru totdeauna. Mulți spuseseră că a te căsători la nouăsprezece ani este o nebunie, dar cine eram noi să judecăm dragostea unui cuplu? Dacă au vrut și au fost pregătiți și siguri de dragostea pe care au simțit-o, atunci la naiba cu convențiile.

Așa că eram acolo, coborând din tren la stația Jamaica pentru a face față unei călătorii de două ore, în timpul căreia va trebui să realizez că nu numai că trebuia să mă uit la cea mai bună prietenă a mea cum se căsătorește, dar și ea avea să facă. să-l revadă pe Nicholas Leister după zece luni fără să știe nimic despre el, în afară de puținele lucruri pe care le descoperise pe internet.

Nick a fost cel mai bun om și eu am fost una dintre domnișoarele de onoare... vă puteți imagina ce imagine bună. Poate că venise timpul să vindece rănile, poate că timpul dusese la iertare. Nu știam, dar un lucru era clar: aveam să ne întâlnim amândoi față în față și cu siguranță avea să izbucnească al treilea război mondial.

2

NOAH

Am ajuns la gară pe la șapte seara. Soarele încă nu dispăruse la orizont, la mijlocul lunii iulie nu avea să facă asta decât după ora nouă, și era plăcut să cobor din tren, să-mi întind picioarele și să simt mirosul acela cald al mării și briza răcoroasă care venea de pe coastă. Trecuse ceva timp de când nu mai fusesem la plajă și mi-a fost dor de ea. Facultatea mea era la aproape două ore de ocean și am făcut tot posibilul să evit să merg la casa mamei. Relația mea cu ea încetase să mai fie ceea ce era și, deși trecuseră multe luni, nu rezolvasem absolut nimic. Vorbeam foarte din când în când și când conversația se îndrepta spre zone în care nu eram dispus să intru, închideam pur și simplu telefonul.

Jenna mă aștepta în mașină, în fața gării. Văzându-mă, a coborât din decapotabila lui albă și a venit în fugă să mă întâlnească. Am făcut la fel și ne-am întâlnit în mijlocul drumului. Ne-am învăluit într-o îmbrățișare total de fetiță și am început să sărim ca nebunii.

-Ești aici!

-Sunt aici!

-Mă căsătoresc!

— Ai de gând să te căsătorești!

Am izbucnit amândoi în râs până când claxonul insistent al traficului pe care îl întrerupseser ne-a făcut să ne despărțim.

Ne-am urcat în decapotabil și am privit-o pe prietena mea când a început să vorbească despre cât de copleșită era și despre toate lucrurile pe care urma să avem de făcut înainte de ziua cea mare. În realitate, am avut doar câteva zile să fim împreună și singuri, deoarece oaspeții nu aveau să întârzie să sosească. Cei mai apropiați prieteni stăteau la el acasă, iar restul fie aveau propria lor casă în Hamptons — când spun „casă” mă refer la „conac”—, fie stăteau la un prieten care locuia în zonă.

Jenna alesese și aceste date tocmai din acest motiv. Pentru a nu-i obliga pe toți să meargă acolo, a decis să aleagă perioada vacanței, deoarece

jumătate dintre prietenii și cunoștințele lui urmau să fie deja, dacă nu în Hamptons cel puțin în apropiere.

„Am pregătit un itinerariu nebunesc, Noah, în următoarele zile ne vom întinde pe plajă, vom merge la spa, vom mânca și vom bea margarite. Aceasta este petrecerea mea de burlac în stilul „relax” pe care mi-l doresc atât de mult.

Am dat din cap în timp ce ochii îmi pierd în împrejurimi. Doamne, locul acela era frumos! M-am simțit ca și cum aș fi fost trântit înapoi în zilele coloniale ale secolului al XVII-lea. Căsuțele din oraș erau făcute din cărămidă albă, cu gresie lungă și frumoasă, cu verandă în zonele din față și balansoare în fața ușilor. Era atât de obișnuită cu stilul cu picioarele pe pământ din Los Angeles, încât uitase cât de ciudate puteau fi unele locuri. Pe măsură ce ne-am îndepărtat mai mult de oraș, am început să zăresc conacele impresionante care se ridicau impunător pe moșii întinse. Jenna a cotit pe un drum lateral spre mare și acolo, în depărtare, am putut vedea acoperișurile înalte ale unui conac alb și cafeniu spectaculos.

„Spune-mi că nu e casa ta...

Jenna a râs și a scos un gadget din torpedo. A apăsat un buton și porțile uriașe de pe ușa exterioară s-au deschis aproape fără sunet. Și iată, o casă impresionant de mare și frumoasă.

Era în stil colonial, ca tot ce se afla în zonă, nimic modern, dar construit rafinat pe un pământ care se revarsa în mare – se auzea valurile de acolo. O serie de lumini slabe au luminat poteca care ducea spre zona de parcare, cu loc pentru cel puțin zece mașini.

Conacul din cărămidă albă avea un pridvor frumos susținut de coloane uriașe. Grădinile care o înconjurau erau de un verde pe care nu-l mai văzusem de multă vreme și în ea se remarcau doi stejari seculari care păreau să te primească cu prezența lor maiestuoasă.

— Ai de gând să te căsătorești aici? La naiba, Jenna, chiar e frumos — am exclamat coborând din decapotabil incapabil să-mi iau ochii de la acea construcție sublimă și că eram obișnuit cu... Să vedem, locuisem la casa familiei Leister, dar asta era total diferit... a fost magic.

— Nu mă căsătoresc aici; La început, acesta a fost planul, dar vorbind cu tatăl meu, am aflat că era încântat să o fac acolo unde vorbisem mereu: este o vie la o oră de aici, mai mult sau mai puțin, unde m-a dus tatăl meu. cand am fost mic. Obișnuiam să mergem la călărie și îmi amintesc că odată

mi-a spus că vrea să mă căsătoresc în acel loc, pentru că avea magie greu de găsit.

Îmi amintesc că abia aveam zece ani și pe vremea aceea visam să mă căsătoresc ca o prințesă. Tatăl meu încă își amintește.

„Cu siguranță este un loc uimitor dacă se află în vârful acestui loc.

—Este, o să-ți placă, se fac multe nunți acolo.

Acestea fiind spuse, noi doi ne-am apropiat de scări împreună și am urcat pe cele zece trepte care duceau la pridvor. Am simțit scârțâitul subtil al lemnului sub picioarele mele și era ca o muzică cerească pentru urechile mele.

Nu vă puteți imagina cum era înăuntru: nu erau aproape deloc pereți, era un spațiu uriaș deschis, cu podea din lemn de stejar. În centru se afla un set de canapele dispuse în cerc în jurul unui șemineu rotund modern. O bibliotecă cu scaune cu aripi mici ocupa un alt spațiu care ducea la o scară care urca la etajul doi, unde o balustradă permitea să privești în jos.

— Câți oameni rămân aici, Jenn?

Jenna și-a pus neglijent sacoul pe canapea și am intrat în bucătărie. Era și uriaș: avea un fel de sufragerie, cu fotolii galbene și o măsuță pentru micul dejun. Prin ferestrele mari vedeam că ușa se deschidea spre grădina imensă din spate și dincolo, la câțiva metri distanță, se afla plaja imaculată cu nisip alb care concura cu piscina mare pătrată.

— Ei bine, să vedem... în total mă gândesc la zece dintre noi, inclusiv Lion și Nick; ceilalti stau in alte case din zona sau in hotelul din port.

M-am uitat pe fereastră la menționarea numelui lui Nick și am dat din cap nonșalant, ca să nu vadă cât de mult m-a afectat auzirea numelui lui.

Jenna a observat, totuși, și scoțând două sticle de bere cu ghimbir din frigider, m-a făcut să o privesc în ochi.

„Au trecut zece luni, Noah... Știu că încă te doare și te-am așteptat parțial de data asta, pentru că nu m-aș fi putut căsători fără cei doi prieteni ai mei cei mai buni, dar... crezi că vei fi bine?" Adică... nu l-ai mai văzut de atunci...

„Știu și da, Jenna, nu o să te mint și să-ți spun că nu-mi pasă și că am trecut peste asta, pentru că nu sunt, dar amândoi știm că asta se va termina. se întâmplă”.

Practic suntem o familie... a fost o chestiune de timp până să ne revedem fețele.

Jenna a dat din cap și a trebuit să mă uit departe de a ei. Nu mi-a plăcut ce au văzut ochii mei; când vorbeam despre Nick, oamenii păreau să meargă pe pământ mlăștinos. Știam să fac față durerii mele, o făcusem și o faceam zi de zi, nu aveam nevoie de compasiunea nimănui. Terminasem relația noastră și să fiu lăsat singur cu inima frântă a fost pedeapsa.

Jenna nu a pierdut timp să mă arate în camera mea și am fost recunoscătoare pentru că eram epuizată. M-a îmbrățișat emoționată după ce mi-a explicat cum funcționează dușul și a plecat strigând că ar fi bine să se odihnească pentru că a doua zi nu avea să existe Dumnezeu care să ne oprească. Am zâmbit și când a plecat am deschis robinetul pentru a face o baie fierbinte și relaxantă.

Știam că zilele care urmau vor fi grele. Va trebui să țină totul împreună pentru Jenna, ca să nu vadă că era ruptă.

Săptămâna următoare a trebuit să dau cea mai bună performanță din viața mea... și nu numai în fața Jennei, ci și în fața lui Nicholas, pentru că dacă ar vedea vulnerabilitatea mea, ar ajunge să-mi zdrobească sufletul și inima... la urma urmei, asta știam.mi propusesem.

M-am trezit destul de devreme, mai ales pentru că draperiile din camera mea erau trase. M-am aplecat și valurile oceanului păreau să-mi spună bună dimineața. Eram atât de aproape de mare încât aproape că simțeam nisipul sub picioare.

Mi-am pus bikini în grabă și când am ajuns în bucătărie am văzut că Jenna era deja trează și vorbea cu o femeie care stătea vizavi de ea și bea cafea.

Văzându-mă sosind, amândoi mi-au zâmbit.

„Noah, hai să te prezint”, a spus el ridicându-se și luându-mă de braț. Femeia din fața ei era foarte drăguță, cu trăsături asiatice și părul castaniu bine îngrijit. Era... curat; da, acesta a fost cel mai bun cuvânt pentru a-l descrie.

Aceasta este Amy, organizatorul de nunți.

M-am apropiat de ea și i-am strâns mâna cu un zâmbet.

"Încântat."

Amy mi-a aruncat o privire de aprobare și a scos o carte din geantă, unde a început să caute ceva, întorcând paginile rapid și încrezător.

"Jenna mi-a spus că ești drăguță, dar acum că te privesc... Rochia de domnișoară de onoare va arăta minunat pentru tine."

Am zâmbit când mi-am simțit obrajii înroșiți.

Jenna s-a așezat lângă mine și și-a băgat o bucată de pâine prăjită în gură.

— Hei, drăguța de la petrecere trebuie să fiu eu. Abia se descurca cu mâncarea în gură, dar știa că glumea. Jenna era atât de frumoasă încât indiferent câte fete drăguțe erau în preajma ei, ea avea să iasă mereu în evidență dintre toate celelalte.

„Uite, Noah, aceasta este rochia ta", a spus Amy, arătându-mi o fotografie cu semnătura Vera Wang. Era o rochie roșie superbă, cu decolteu în V și două bretele subțiri care se încrucișau pe spate. Decolteul din spatele ei era impresionant. Vă place?

Cum să nu-ți placă! Când Jenna m-a rugat să fiu una dintre domnișoarele ei de onoare, aproape că am plâns, dar am făcut un pact: dacă aș fi fost domnișoara ei de onoare, ar alege orice rochie care să nu mă facă să arăt ca un tort aniversar. Și băiete, mi-a luat în serios cererea: rochia era uimitoare.

„Cine altcineva va fi domnișoară de onoare cu mine?" am întrebat fără să-mi iau ochii de la acea haină fascinantă.

Jenna s-a uitat la mine zâmbind.

„Până la urmă am decis să am doar o domnișoară de onoare", a recunoscut el lăsându-mă uluit.

"Stai... cum?" am exclamat neîncrezător. Și verișoara ta, Janina, sau Janora sau cum o cheamă...?

Jenna s-a ridicat de pe scaun și s-a dus direct la frigider, cu spatele la mine. Amy nu putea să-i pese mai puțin de noi; mai mult, s-a ridicat să răspundă la un apel și s-a îndreptat spre un colț al bucătăriei ca să audă mai bine.

Jenna scoase căpșuni și lapte și le așeză pe unul dintre blaturi. Luând blenderul, intenționând clar să facă un smoothie, ridică din umeri.

Janina este insuportabilă. Mama este cea care aproape că m-a forțat să o fac domnișoară de onoare, dar când a aflat că nu pot, a recunoscut că între a avea doar două domnișoare de onoare sau doar una, a preferat să fie doar una... Știi. , e mai armonios, Astea au fost doar cuvintele lui.

Mi-am dat ochii peste cap; grozav, acum va trebui să fiu acolo singur, stând în fața sutelor de invitați care aveau să participe la ceremonie și neavând pe nimeni lângă mine cu care să îmi împărtășesc mizeria.

„În plus, știi… Leul va avea un singur prieten la altar, așa că nu trebuie să-mi fac griji că arată ciudat: va fi totul perfect proporțional.”

Înainte să înțeleg ce tocmai spusese prietenul meu, mixerul a umplut tăcerea bruscă, înecându-mi gândurile contradictorii.

Stai... doar un prieten și un prieten la altar...

— Jenna! am strigat, ridicându-mă în picioare și mergând prin bucătărie lângă ea. Prietenul meu se uita în bolul blenderului. Am oprit fără ceremonie oala și am forțat-o să se uite la mine. Eu sunt nașa, nu?

Jenna avea vinovăție pe față.

„Îmi pare rău, Noah, dar Lion nu-și are tatăl și, evident, știai că Nick va fi nașul lui. După cum veți înțelege, nu aveam de gând să o pun pe mama ca naș dacă tatăl lui Lion nu era acolo să o însoțească, nu mi s-a părut corect și de aceea am decis că ei vor fi cei mai buni prieteni ai noștri.

Am închis strâns ochii.

— Ştii ce-mi ceri?

Nu numai că va trebui să intru în biserică cu Nicolae, dar amândoi trebuia să vedem că totul mergea conform planului; Nu trebuia doar să ne vedem la ceremonie, ci și la repetițiile anterioare.

Ocolisem toate astea pentru că credeam că Jenna și-a ales deja naș, tocmai mă obișnuisem cu ideea că va trebui să-l văd pe Nick de la distanță... Da, am fi în aceeași cameră, dar noi nu ar trebui să interacționeze unul cu celălalt; acum aveam de gând să-l am lipit de mine pe tot parcursul ceremoniei, inclusiv în cina de după.

Jenna mi-a luat mâinile și s-a uitat în ochii mei.

— Vor fi doar câteva zile, Noah, spuse el, încercând să-mi transmită un calm pe care nici măcar nu aveam să-l simt. Ai întors pagina, au trecut luni...

Totul va decurge bine, vei vedea.

„Ați întors pagina...”

Știa doar de unul dintre noi care o făcuse; Eu, în schimb, am îndurat cu micile pufături de aer pe care le-am luat din când în când când ieșeam la suprafață.

3

NICK

M-am uitat la ceasul de pe biroul meu din birou. Era patru dimineața și nu reușI să doarmă cu ochiul. Mintea mi s-a tot învârtit asupra a ceea ce avea să se întâmple în câteva zile. La naiba... va trebui să o vadă din nou.

Mi-am îngustat ochii la invitația de nuntă fericită. Nu era nimic pe lumea asta pe care să-l urăsc mai mult acum decât o ceremonie stupidă în care doi oameni au jurat dragoste veșnică: ce nemernic.

Acceptasem să fiu cel mai bun om pentru că nu eram atât de nenorocit să spun nu, știind că Lion nu are tată și fratele lui Luca era un fost condamnat care nici măcar nu știa dacă îl vor lăsa să intre în biserică. Dar pe măsură ce ziua se apropia, am devenit mai capricios și mai nervos.

Nu am vrut s-o văd... chiar am vorbit cu Jenna personal, am încercat să o pun între o stâncă și un loc greu ca să poată alege, ea sau eu, dar Lion aproape că m-a bătut pentru că a pus-o. in acea situatie.

M-am gândit la o mie și una de scuze pentru a nu fi nevoit să merg, dar niciuna nu a justificat să fiu atât de nenorocit încât să-i las pe doi dintre cei mai buni prieteni ai mei blocați.

M-am ridicat de pe scaun și m-am dus la fereastra uriașă care mi-a permis să contempl acele priveliști incredibile ale orașului New York. Stând acolo, la etajul 62, m-am simțit atât de departe de toată lumea... atât de departe de oricine, încât o frig de gheață m-a străbătut. Eram eu, un aisberg, un aisberg.

Acele zece luni fuseseră un coșmar, coborasem în iad, făcusem-o singură, arsem și înviasem din cenușă devenind cu totul altcineva.

Nu mai zâmbete, nu mai vise, nu mai simți mai mult decât doar dorința carnală pentru cineva. Stând acolo, departe de lume, devenisem propria mea închisoare, numai a mea, a nimănui altcuiva.

Am auzit pașii cuiva în spatele meu, iar apoi mâinile s-au înfășurat în jurul meu din spate. Nici măcar nu am tresărit, nu am mai simțit, doar am existat.

— De ce nu te întorci în pat? m-a întrebat vocea acelei fete pe care o întâlnisem cu doar câteva ore în urmă într-unul dintre cele mai bune restaurante din oraș.

Viața mea era acum redusă la un singur lucru: munca. Am muncit și am muncit, am câștigat din ce în ce mai mulți bani și am început totul de la capăt.

Trecuseră doar două luni de la aniversarea Leister Enterprises când bunicul meu Andrew a decis că s-a săturat de această lume și a vrut să o părăsească. Dacă trebuie să recunosc ceva, este că a fost acel moment, momentul în care am primit apelul prin care mă anunța decesul lui, că mi-am permis în sfârșit să mă prăbușesc. În acel moment mi-a fost luată o altă persoană pe care o iubeam când mi-am dat seama că viața e o rahat: îi dai inima ta cuiva, îl lași să aibă grijă de acea parte din tine și apoi descoperi că nu numai că nu a luat-o. ai grijă de ea așa cum te așteptai, dar l-au zdrobit până sângerează; și apoi, oamenii care te-au iubit cu adevărat, oamenii care de când te-ai născut au hotărât să te protejeze, într-o zi se hotărăsc să părăsească această lume fără nici măcar un avertisment, pleacă fără urmă și tu rămâi singur fără să înțelegi măcar ce are sa întâmplat, întrebându-mă de ce au trebuit să plece...

Desigur, nu plecase fără urmă, nu: lăsase în urma lui un document foarte important, un document care mi-a schimbat viața și i-a dat o întorsătură radicală.

Bunicul meu îmi lăsase absolut totul. Nu doar casa lui din Montana și toate proprietățile sale, ci mi-a lăsat Leister Enterprises, în întregime. Nici măcar tatăl meu nu primise o parte din moștenirea lui, deși nu-i trebuia, el conducea deja unul dintre cele mai bune barouri din țară, dar bunicul îmi lăsase întregul său imperiu, inclusiv Leister Corporations, compania care împreună cu tatăl meu a dominat o mare parte a sectorului financiar al țării. Întotdeauna mi-am dorit să fac parte din lumea finanțelor alături de bunicul meu, dar nu mi-am dorit niciodată să cadă totul din senin.

Așa că, dintr-o dată, fusesem forțat în acea poziție după care tânjisem și devenisem oficial proprietarul unui imperiu și totul la vârsta fragedă de douăzeci și patru de ani.

Mă îndreptasem atât de mult spre muncă, să arăt că sunt capabil să trec peste orice obstacol, să arăt că pot fi cel mai bun, încât nimeni nu se mai îndoia de abilitățile mele. Ajunsesem sus... și totuși nu puteam ignora cât de jos eram.

M-am întors să mă uit la fata cu părul negru care dorise să mă distreze câteva ore. Era zveltă, înaltă, avea ochi albaștri și sâni perfecti, dar era doar un corp drăguț. Nici măcar nu-și amintea numele. De fapt, ar fi trebuit să plece deja, pentru că îi spusese clar că nu vrea decât să trateze și că, când vom termina, va chema cu plăcere un taxi să o ia acasă. Văzând-o acolo, totuși, după ce m-am simțit atât de devastată și supărată că trebuie să fac față unei situații care m-a înfuriat mai mult decât aș putea recunoaște, am simțit o dorință de a elibera măcar o parte din tensiunea pe care corpul meu părea să o țină.

Mâinile lui s-au mutat în sus pe pieptul meu în timp ce ochii lui i-au cercetat pe ai mei.

— Trebuie să recunosc că zvonurile despre tine nu erau nefondate, spuse el, îmbrățișându-mă ademenitor.

I-am luat mâinile de încheieturi și i-am oprit mângâierea.

„Nu-mi pasă ce spun ei despre mine”, am răspuns categoric.

E patru dimineața și peste o jumătate de oră o să vă cer un taxi, așa că mai bine profitați de timp.

În ciuda asprimei cuvintelor mele, fata a zâmbit.

— Desigur, domnule Leister.

Mi-am strâns maxilarul și am lăsat-o să continue. Am închis ochii și m-am lăsat purtat de plăcerea de moment și de simpla satisfacție fizică încercând să nu simt golul pe care îl aveam înăuntru. Sexul nu mai era ceea ce fusese și pentru mine... chiar mai bine așa.

4

NOAH

Calmul cu care trăisem ultimele zile încetase să mai existe de îndată ce soneria a sunat în acea dimineață foarte devreme. Ne-am petrecut să mergem la spa din Sag Harbor, să mâncăm fructe de mare proaspete în restaurante ciudate și să facem plajă ore în șir, lăsându-ne pielea să obțină acel bronz mult dorit, care cu siguranță ne va da riduri de-a lungul vieții.

Amy, organizatorul evenimentului, ne lăsase în pace să trăim acel moment atât de necesar al prietenilor, dar cu câteva zile înainte de nuntă și odată cu sosirea iminentă a numeroși invitați, a fost imposibil să continuăm cu dolce far niente.

Jenna părea să devină din ce în ce mai nervoasă și s-a arătat vorbind non-stop și, mai ales, sunând pe Lion de fiecare dată când avea un atac de anxietate.

După luni de pregătire pentru testul la una dintre companiile tatălui Jennei, el obținuse poziția sa binemeritată de manager al uneia dintre filialele lor, iar lucrurile păreau în sfârșit să fie pe drumul cel bun pentru dezorientarea grupului. Amândoi reușiseră să se ierte reciproc pentru trecut și erau mai îndrăgostiți ca niciodată.

În acea dimineață, în sfârșit am apucat să văd rochia de mireasă. Croitoarea sosise cu Amy, astfel încât Jenna să-l poată încerca aproape pentru ultima oară și să facă ultimele retușuri. Trebuie să spun că rochia a fost incredibilă, dantelă albă și strânsă până la talie, din care a ieșit o fustă evazată. Mi-a adus aminte de rochiile purtate de vedetele de cinema sau modelele de reviste care ne fac inevitabil să salivam. Mama Jennei, împreună cu una dintre cele mai scumpe croitoare din Los Angeles, proiectaseră rochia și arăta uimitor prietenei mele.

Un grup de muncitori a sosit în scurt timp și s-a angajat să așeze flori la intrarea în casă, în concordanță, potrivit Jennei, cu motivele florale ale nunții; la fel, un alt grup a aranjat cateringul cu care să fie primiți toți prietenii și rudele care urmau să sosească în timpul zilei: era mâncare de luat și de dat.

Pe scurt, în grădina imensă, se pregătea ceea ce avea să fie o recepție de dinainte de nuntă demnă de admirație.

Cina de repetiție avea să fie în două zile și avea loc într-o sală de lângă golf. Inutil să spun starea de nervi în care m-am aflat. Nu era pregătită să-l revadă pe Nick, darămite să petreacă mai mult de două zile în aceeași casă.

Sala a devenit în curând agitată de oameni, familie și prieteni care soseau non-stop și se apropiau entuziasmați de Jenna cu intenția de a-i pune întrebări despre ceremonie sau pur și simplu să bârfească despre rochie și altele.

Prietena mea îi invitase pe cei mai apropiați prieteni ai ei să stea în conac și, de asemenea, pe rudele ei cele mai apropiate, în special pe cei mai tineri, deoarece adulții preferau să stea în hoteluri unde entuziasmul și beția tinerească pe care cu siguranță vom ajunge cu toată lumea în acea noapte nu le întrerupeau. liniștea adultului.

Jenna a fost înconjurată de câțiva dintre verișorii ei, în timp ce furnizorii de catering au intrat pe ușa din față și păreau să continue pentru totdeauna. Tocmai treceam prin intrare, cu intenția clară de a urca în camera mea să-mi găsesc puțină liniște, când o mașină cunoscută a oprit lângă intrare. Mi-am ridicat mâna și mi-am pus-o pe post de vizor pentru a-l vedea pe fratele lui Lion coborând cu acel zâmbet periculos care părea să fie tatuat pe el.

A răsucit cheile mașinii între degete și s-a uitat la mine când și-a dat seama că-l privesc din verandă.

„Uite pe cine avem aici”, a spus el cu un zâmbet strâmb, apropiindu-se de trepte, „micuța prințesă dispărută în acțiune.

Mi-am dat ochii peste cap. Luca nu mi-a plăcut niciodată cu adevărat. Petrecuse ani în închisoare, iar Jenna îmi spusese că a continuat să intre în necazuri, probleme pe care Lion se ocupa acum să le rezolve. Trebuia să recunoască că Luca se schimbase destul de mult de la ultima dată când îl văzuse cu luni în urmă, în cursele oribile în care Jenna a ajuns să-l taie pe Lion. Nick și cu mine avusesem și o luptă monumentală, o luptă care, ca întotdeauna, se terminase în sex, sex care nu rezolvă nimic, sex care pur și simplu ne ajuta să evităm inevitabilul: că ne distrugeam încet unul pe celălalt.

-Ce faci frumoaso? Mi-a spus, stând în fața mea și forțându-mă să ridic puțin privirea. Dacă Lion era un tip mare, Luca nu era departe. Brațele lui tatuate ar fi speriat orice persoană decentă, dar le-a purtat cu mândrie și nu-mi păsa mai puțin.

— Foarte bine, Luca, mă bucur să te văd, i-am răspuns, făcând un mic pas înapoi; Se lipise de mine mai mult decât era necesar și nu mi-a plăcut foarte mult. Jenna e înăuntru, dacă vrei să-l saluti.

Luca s-a uitat peste umărul meu fără prea mult interes. Ochii lui verzi, la fel ca ai fratelui său, coborâți spre ai mei, cutreierau fără rușine rochia albă pe care o purtam și s-au încrețit în timp ce el zâmbea din nou și se uita la fața mea.

„Am timp să o salut pe viitoarea mireasă și vorbind despre mirese… și miri.” Este adevărat că ești singură?

Interesul lui m-a abătut puțin și, din moment ce nu aveam chef să vorbesc despre viața mea sentimentală și cu atât mai puțin cu fratele proxeneț al celui mai bun prieten al fostului meu, care era sigur la curent cu ce se întâmplase, mai ales despre ceea ce făcusem, dorința de a fuge și de a mă încuia în camera mea a crescut considerabil.

„Sunt sigur că știi răspunsul la acea întrebare”, am spus eu destul de rece. Amintirea situației mele actuale nu m-a făcut decât să simt o înțepătură în piept.

Chiar atunci a apărut Jenna. Un zâmbet mult mai frumos decât al meu l-a întâmpinat pe Luca, care și-a deschis brațele pentru a o ține aproape de pieptul lui.

— Bună, viitoare cumnată, o salută el mângâindu-o cu mâinile. esti mai gras? Ai grijă, nu se va întâmpla ca rochia să nu ți se potrivească.

Luca zâmbea și Jenna s-a zvârcolit în brațele lui, smulgându-se și uitându-se la el cu ochii ei înclinați.

— Ești un idiot, se răsti ea, lovindu-l pe braț.

Luca s-a concentrat din nou asupra mea.

— Îl întrebam pe Noah unde este camera mea... Știi că nu sunt obișnuit să locuiesc în castele lângă plajă și mă simt obosit de la călătorie...

Jenna și-a dat ochii peste cap.

— Îți trece prin cap doar să traversezi țara cu mașina. Nu știți de existența acelor dispozitive numite avioane?

Mi-am mărit ochii surprinsă.

— Ai condus din California?

Luca dădu din cap, ajustând rucsacul pe umăr.

„Îmi plac restaurantele de pe marginea drumului”, a declarat el, mergând între cei doi și intrând în casă. Unde merg?

Jenna clătină din cap, zâmbind. Exact în acel moment au sunat-o din bucătărie.

„Noah, du-l sus și spune-i să stea în camera din dreapta, cea de la balcon.

-Dar…

Jenna nu a stat să-mi asculte protestele, a dispărut pe hol spre bucătărie, lăsându-mă singură cu Luca.

„Hai, prințesă, nu am toată ziua.

După ce i-am arătat încăperea, și cu intenția clară de a-l ține departe de vedere, m-am întors să ies pe ușă și să intru în camera mea, care era la doar două uși distanță, dar Luca m-a interceptat la jumătatea drumului, strecurându-se prin ușă. de asemenea.

„Hai să mergem la plajă”, a propus el cu hotărâre reflectată în ochi.

„Nu, mulțumesc”, am răspuns încercând să-i evit corpul și să întind mâna spre mânerul ușii.

—Nu vreau să stau aici... Hai, nu fi plictisitor, îți cumpăr un hot dog.

L-am urmărit cu atenție încercând să ghicesc care erau intențiile lui.

Luca era o persoană neliniștită, cineva greu de controlat, era sigură că rămânerea acolo, cu toți oaspeții care soseau non-stop, îl stresa mai mult decât voia să recunoască.

„Nu vreau un hot dog, vreau să merg în camera mea și să citesc o carte bună, așa că te rog să te îndepărtez.”

Nu mi-a dat nicio atenție.

-Citit? A rostit cuvântul de parcă ar fi fost o insultă. Vei citi când vei muri. Hei, hai să facem o plimbare prin acest loc elegant.

—Luca, nu pot să plec, Jenna are nevoie de ajutor; În plus, nu cunoaștem acest loc și chiar nu vreau să mă pierd cu tine în Hamptons.

Luca și-a pus șapca pe care o purta pe spate și s-a uitat fix la mine.

— Să te piard cu mine este cel mai bun lucru care ți s-ar putea întâmpla, frumoaso, dar nu e ceva care mă interesează acum; Vreau doar să ies să mănânc ceva în companie bună și nu ești deloc rea, în ciuda aerului tău respingător de mică prințesă.

Mi-am încrucișat brațele și era gata să-l plesnesc, la fel ca și Jenna, dar el a râs, întrerupând insulta pe care urma să o scoată.

-A fost o glumă! Haide, nu fi o mormă, promit să te aduc înapoi sănătos și bine, Doamne ferește ca Jenna să rămână fără domnișoară de onoare.

Tocmai atunci un grup de rude ale Jennei a început să urce scările uriașe și imediat holul s-a umplut de oameni care vorbeau entuziasmați, așa că ideea ca Luca să iasă acolo nu mi s-a mai părut atât de oribilă.

— O să ies cu tine cu o condiție, am spus, privindu-l fără nicio urmă de zâmbet.

În schimb, Luca s-a uitat la mine cu un zâmbet de băiat rău pe față.

-Ce vrei.

-Eu conduc.

Contrar a ceea ce mă așteptam, lui Luca nu îi pasă mai puțin că eu eram cel aflat la volanul lui mustang negru strălucitor; dimpotrivă, părea mulțumit să nu fie nevoit să stea cu ochii pe drum și să se bucure de priveliștile litoralului. Soarele avea să apune în curând și era o briză destul de plăcută.

Ne-a cuprins o liniște deloc incomodă și îmi plăcea să conduc pe acele drumuri din spate cu simpla hotărâre de a face o plimbare.

Știam că o parte din Luca mă ținea: nu era tipul obișnuit care merge cu o fată doar ca să iasă, dar nu-mi păsa prea mult de intențiile lui. În cele din urmă, după ce am condus o vreme fără țintă și când s-a întunecat, m-am oprit la un stand mobil de câini lângă mare. În jurul lui erau mese, la care erau așezate două cupluri și un cuplu cu doi copii mici.

„Mi-e foame”, am anuntat, scotand cheile din contact.

Luca a zâmbit și a coborât din mașină. L-am privit din poziția mea de lângă fereastră și m-am grăbit să-l ajung din urmă.

„Nu știam că ai condus cu viteze”, mi-a spus, scoțându-și șapca, trecându-și o mână prin părul tuns, apoi punându-l la loc.

— Păi, nu că tu și cu mine ne cunoaștem foarte bine, e normal să nu știi.

Am mers înainte spre taraba care vindea mâncarea aceea, considerată gunoi, dar mirosea a glorie. Am comandat un hot dog all-inclusive, niște cartofi prăjiți și o Cola; Luca, la rândul său, a comandat la fel, dar cu o bere. Când am luat mâncarea, ne-am așezat la una dintre mese. Mi-a fost puțin ciudat să fiu acolo cu fratele viitorului soț al celui mai bun prieten al meu, un fost condamnat și notoriu, dar a trebuit să recunosc că până acum fusese destul de bun.

— Nu-ți place prea mult chestia aia cu dieta, nu-i așa? spuse el arătând spre farfuria mea grasă.

„Fac exerciții fizice”, am răspuns, dând o mușcătură cățelușului. A fost delicios.

Luca a dat din cap în timp ce a luat o înghițitură din bere, apoi s-a lăsat pe spate și s-a uitat la mine.

— Înainte să spui că nu ne cunoaștem, de ce nu jucăm jocul celor douăzeci de întrebări?

Am pus cățelul jos cu grijă pe farfurie și am privit în altă parte pentru o clipă.

O mică parte din creierul meu a prins flirtul ascuns în propunerea lui, dar celălalt s-a eschivat pentru a aduce în minte o amintire de demult, o amintire care se apropiase de Nick într-un mod destul de intim, în care amândoi jucasem acel joc stupid. pentru a ne cunoaște mai bine.

Amintirea acelei vremuri, când abia ne cunoșteam, amintirea că am fost alături de el, fără ca eu să-i cunosc problemele și el să nu știe nici una din ale mele, aproape că m-a făcut să mă ridic și să alerg să mă închid în camera mea, unde am nu ar trebui să iasă, dar am făcut lucrul potrivit în circumstanțe: am închis ochii pentru o secundă, am respirat adânc și m-am concentrat pe altceva.

Aveam în fața mea un tip atrăgător, un tip care nu mi se potrivea deloc și care nu avea decât să aducă probleme în situația mea deja complicată, dar ceea ce nu știa era că nu contează ce a făcut sau a spus, nimic nu m-ar face să zbor așa cum a făcut-o.fă-o o simplă privire de Nicholas Leister. Uneori era doar că ceea ce mi-a lipsit, privirea lui, ochii lui ațintiți asupra ai mei în acel mod unic și incomparabil.

Luca și-a mutat mâna în fața feței mele pentru a mă face să reacționez și m-am uitat din nou la el, la tatuajele lui și la ochii lui verzi plini de prea multă curiozitate.

„Te las să-mi pui o singură întrebare”, i-am răspuns, ca să nu par neprietenos.

Luca a zâmbit, și-a trecut o mână pe bărbie și s-a aplecat peste masă.

„Dacă o restrângi la unul, va trebui să ajung direct la obiect”, a comentat el.

M-am mișcat puțin inconfortabil pe scaun. Cred că aceasta a fost prima dată în luni de zile când am fost singur cu un tip și nu mi-a plăcut senzația pe care o aveam în stomac, de parcă făceam ceva greșit.

— Vei ieși cu mine mâine seară?

Întrebarea lui era clară, dar răspunsul meu a fost și mai mult.

-Nu.

Asta am fost eu să fiu clar și concis. Ba mai mult, m-am ridicat de la masă — nu mai aveam chef să mănânc — dar m-a strâns de încheietură, forțându-mă să stau lângă el, care s-a întors cu fața la mine.

-De ce nu?

-Pentru ca nu pot.

S-a uitat înapoi la mine ciudat.

-Ce nu poti? Ce fel de răspuns este acesta?

M-am agitat puțin, dar el m-a tot ținut de încheietură.

— Nu vreau, am spus, fixându-mi privirea pe umărul lui drept.

Trecură câteva secunde înainte ca el să vorbească din nou.

„Văd... încă ești îndrăgostit de el”, a spus ea, afirmând-o mai mult decât întrebând-o. M-am smucit și am făcut un pas înapoi.

— Nu e treaba ta, mă auzi?

Luca a ridicat mâinile și a râs.

„Noah, voiam să te rog să mergi la alergat, bine? Nu e mare lucru... Doamne, mi-au spus că ai caracter, dar... Privirea mea părea să-l avertizeze că nu ar trebui să continue acolo. Când soarele apune și nu este atât de cald. Așa scăpăm din nebunia care va fi mâine, cu toți oaspeții încă neajuns. Hai că doar caut scuze să mă strecoare din casa aia, nimic mai mult, așa că schimbă-ți fața, poți să rămâi îndrăgostit de cine vrei tu, nu mi-ar păsa mai puțin.

Răspunsul lui a făcut-o să ia în considerare cererea ei. Vorbeam despre Luca, era un huligan, nu-i păsa de viața mea personală, doar a deschis gura și a scos primul lucru care i-a venit în minte.

Alergarea... asta putea face... Era plictisitor, plictisitor și impersonal; în plus, cine a invitat pe cineva să candideze cu altă intenție decât să aibă companie? Ar fi transpirat și hidos, așa că nu ar fi niciun pericol... nu?

— Doar fugi? Am întrebat și m-am blestemat în interior pentru acea voce nesigură pe care nu o recunoșteam ca fiind a mea.

Luca s-a încruntat ușor, mi-a eliberat încheietura mâinii și a dat din cap, forțând un mic zâmbet pe buzele sale groase.

— Doar fugi.

Am oftat în interior și m-am așezat din nou să aștept ca el să termine de mâncat.

Am petrecut următoarea jumătate de oră vorbind despre nuntă și despre lucruri neimportante, dar, în ciuda acestui fapt, nu m-am putut abține să nu simt că i-am dezvăluit, el dezvăluise nesiguranța la care lucra de luni de zile și a făcut-o. nu mă face un pic de grație.

Nunta era doar la o zi jumate distanta si Luca era lipit de mine ca un lipitor.

Fuserăm așa cum îmi ceruse și, spre surprinderea mea, îmi dădusem seama că nu mă deranjează: el și-a pus căștile, eu le-am pus pe ale mele și am alergat unul lângă altul până am ajuns în port pentru mai târziu. Alerga înapoi pe plajă. Trebuie să recunosc că era cel mai subtil mod de a scăpa din casă, soseau atât de mulți oaspeți încât aproape că nu mai rămâneau camere libere. Părinții Jennei sosiseră cu o seară înainte și, în sfârșit, m-am simțit puțin mai liber să o las în pace. Mama ei era o gazdă înnăscută și păreau fericiți să primească atât de mulți prieteni și familie pentru a sărbători nunta fiicei lor mai mari.

În acel moment, eram aproape la limita puterilor mele, Luca insistase să merg mai departe de data asta, iar picioarele îmi rezistau deja, amenințând că mă vor face să mă întorc.

-Vino acum! Înțeleptul a țipat la mine în timp ce a fugit înapoi pentru a putea să mă privească și să mă tachineze în același timp. L-am pieptănat și am încercat să-l ignor, dar a trebuit să mă opresc să beau apă și să-mi trag respirația. După câteva ore se întuneca și trebuia să fim duș și îmbrăcați pentru a lua masa cu restul oaspeților. Tatăl Jennei angajase un catering pentru acele zile; a fost o sărbătoare non-stop, cu un cort amenajat afară și mâncare disponibilă la orice oră. Casa Tavish fusese transformată într-un hotel de cinci stele și toată lumea părea încântată.

— Nu fi blând cu mine!

Am expirat încet și am stropit cu apă peste cap. Topul roz pe care îl purtam s-a înmuiat, dar am scăpat de o parte din transpirația care mi se prelingea pe stomac și pe sâni. Mi-am șters fața cu mâinile și am decis că mă voi întoarce, deja îmi împinsesem corpul prea tare pentru o după-amiază.

— Haide, ticălosule!

Luca a clătinat din cap, s-a oprit și a dat înapoi până unde mă oprisesem.

„Credeam că rezistența ta se îmbunătățește, prințesă. M-ai dezamăgit.

„Hai, taci.

Împreună am început să mergem pe trotuar spre casa Jennei.

Urcam o panta imensa, iar in departare soarele apunea rapid, vopsind cerul in culori uimitoare.

— Nu mai e mult până la ziua cea mare. Esti nervos? Luca m-a întrebat în timp ce făcea același lucru pe care îl făcusem eu cu câteva secunde înainte și îi turna ce a mai rămas din apă în sticlă peste capul lui. S-a scuturat și picături de apă amestecate cu transpirație s-au împroșcat pe corp și pe față. L-am înghiontat cu brațul și el a zâmbit ca un idiot.

„Nu sunt eu cel care se căsătorește, Luca”, am răspuns eu cu prefăcută disimulare.

Puținul despre care vorbisem în acele două zile ne lăsase destul de clar că un anumit subiect era de neatins, deși având în vedere că nu mai era aproape nimic pentru nuntă, i-am înțeles curiozitatea.

„Tu ești nașa... rolul tău este important”, a spus ea, privind în față.

Nu i-am răspuns, dar nervozitatea pe care o înăbușeam în aceste zile a reapărut amețitor, făcându-mi stomacul să se răstoarne.

Nu dorise să o întrebe pe Jenna când va sosi; Mai mult, nici măcar nu eram sigur că va apărea înainte de ziua... Ce spun, chiar în momentul în care prietenii noștri trebuiau să se căsătorească. Pentru mine, chiar mai bine așa; ea tremura pur și simplu la gândul că trebuie să-l vadă din nou.

Chiar atunci o mașină a trecut pe lângă noi și a mers atât de repede încât Luca m-a împins deoparte.

-Cocon! strigă el, dar Lexusul negru era deja o pată întunecată la capătul drumului.

Am simțit o senzație ciudată în stomac și m-am grăbit să ajung acasă.

5

NICK

Era șase seara și eram încă la New York. Secretara care era însărcinată cu organizarea agendei mele făcuse o greșeală și mă pusese la cale o întâlnire cu doi ticăloși pompoși care doar îmi pierduseră timpul.

A trebuit să petrec două ore răspunzând la întrebări ridicole și când am încheiat în sfârșit întâlnirea, m-am închis în birou. M-am uitat la ceasul de mână și am știut că voi ajunge mai târziu decât plănuisem inițial. A plecat imediat după ora de vârf spre Hamptons a fost o nebunie, dar nu am putut să-mi mai întârziem sosirea.

Steve mă aștepta afară când în sfârșit m-am eliberat.

— Nicholas, spuse ea, înclinând capul și luând valiza mică pe care i-am întins-o.

— Cum e traficul, Steve? Am întrebat în același timp că mi-a vibrat telefonul.

L-am ignorat pentru câteva clipe și am urcat în mașină, pe scaunul pasagerului. În acel moment trebuia să închid ochii pentru câteva minute și să-mi potolesc vârtejul de gânduri care îmi treceau prin minte.

„Ca întotdeauna”, a răspuns Steve, urcându-se la volan și îndreptându-se spre partea de est a orașului. Mai aveam mai bine de două ore de călătorie, adică dacă nu era prea mult trafic.

Steve devenise mâna mea dreaptă, era însărcinat să mă ducă la timp în locuri, cu siguranța mea și să mă ajute cu orice aveam nevoie.

Lucrase pentru familie de când aveam abia șapte ani, așa că era unul dintre puținii bărbați care mă cunoșteau și știau când să vorbească cu mine sau când să tacă. El, mai bine decât oricine, era conștient de ceea ce aveam de înfruntat în zilele următoare și din acest motiv am apreciat că a pus muzică relaxantă, nici prea lentă și nici prea optimistă, cu ritmul ideal care să-mi permită să încep să mă conving. că nu mă gândeam să pierd hârtiile la nunta aceea; nu, va trebui să-mi controlez, nu doar temperamentul, ci orice amenința să răstoarne turnul de fildeș în care mă aflam acum, sus și departe... departe de toată lumea, mai ales de ea.

O oră și jumătate mai târziu ne-am oprit să facem plinul la o benzinărie rătăcită în mijlocul drumului. După ce mi-am lăsat să dorm un timp, am început să mă simt din ce în ce mai neliniştit şi am insistat să mă mişc pentru a mă urca la volan, ceea ce părea să nu-l deranjeze pe Steve; în plus, am avut deodată nevoie ca el să-mi vorbească despre orice.

Conducând puțin mai repede decât indicau semnele, am început să vorbim despre jocul Knicks vs. Lakers și tocmai așa, înainte să ne dăm seama, intram deja în Hamptons.

M-au invadat diferite emoții când am intrat în acea parte a statului New York care ne-a adus înapoi atâtea amintiri. Tatăl și mama mea cumpăraseră o casă lângă plajă; Ei bine, de fapt fusese un cadou de nuntă. Era o casă mică, nimic de-a face cu conacele care erau acolo și îmi puteam aminti acele ocazii când petrecusem vara împreună toți trei.

Fuseseră puține, trebuie spus, dar dacă amintirile mele nu mă înșelau, cred că casa fusese unul dintre puținele locuri în care fusesem o familie. Tatăl meu mă învățase să fac surf pe plajele din Mountack și am făcut tot posibilul să-l fac să fie mândru de mine.

Cu acele gânduri în minte și încă câteva amare, m-am îndreptat spre drumul care ducea la casa părinților Jennei. După ce mama a decolat, tatăl meu mă aducea la Hamptons pentru o săptămână în fiecare vară și o petreceam cu Tavish. Atunci am avut primul nostru sărut... Doamne, cât de nervoasă fusesem și cât de calmă fusese Jenna. Pentru ea nu fusese decât un simplu experiment; Eu, pe de altă parte, aproape că am fugit.

Fusese sub unul dintre copacii mari din grădina din spate.

Ne jucam tag și când am găsit-o, mi-a apucat cămașa și m-a forțat să mă ascund cu ea în spatele unui buștean uriaș.

— Trebuie să mi-l dai acum, Nick; dacă nu, va fi prea târziu.

La vremea respectivă nu înțelegeam despre ce naiba vorbea, dar ani mai târziu am aflat că pe acel copac, chiar sub acele frunze, tatăl Jennei îi ceruse în căsătorie mama ei. Jenna a aflat în aceeași zi, iar fata visătoare și romantică pe care era hotărâtă să o ascundă a decis să iasă la plimbare. Potrivit ei, acel sărut a fost dezgustător... dar pentru mine a fost începutul și nu m-am oprit de atunci.

Cu aceste gânduri în minte am călcat pe accelerație. Eram atât de absorbit încât mi-a luat câteva secunde prea mult să pun piciorul pe frână când am văzut un cuplu care părea să facă o plimbare în mijlocul drumului. Erau îmbrăcați în treninguri și, în timp ce mașina a zburat pe lângă ei,

transformându-le într-o neclară lângă geamul meu, am simțit o presiune incomodă în adâncul stomacului. M-am uitat în oglinda retrovizoare și acea presiune s-a transformat într-un fior.

6

NOAH

Am ieșit din duș lăsând un nor imens de abur în urma mea. Eram în baie mai mult decât mi se recomanda, dar ori era asta, ori lăsam toți mușchii să rămână la fel de încordați ca corzile viorii.

M-am aplecat pe fereastră înfășurată într-un prosop și am văzut că grădina din spate era plină de lume. Toți erau îmbrăcați în alb, idee pe care tatăl Jennei i-a venit și făcuse ocolul casei, astfel încât cina se transformase într-o petrecere din Ibiza în cinstea viitorilor mire și mireasă.

Când am ajuns în casă, transpirați și puturoși, îi găsisem pe Lion și Jenna îmbrățișați de urs lângă treptele verandei. Se pare că tocmai sosise și Jenna părea deja întreagă.

În ciuda despărțirii mele de Nicholas, Lion nu comentase niciodată ce sa întâmplat; Mai mult, a refuzat categoric să ia parte la orice avea legătură cu despărțirea noastră. A existat un moment, imediat după despărțirea noastră, în care m-am apucat să-l fac pe bietul Lion să-mi dea noul număr al lui Nick. Nu a existat nicio posibilitate, iar Jenna a adăugat la atitudinea ei echitabilă pentru că niciunul dintre ei nu a mai vorbit vreodată despre Nick în fața mea, cu excepția cazului în care era să-mi ofere sprijin atunci când aveam cea mai mare nevoie.

Deci da, momentele pe care le petrecuse cu Lion s-au redus la acele întâlniri în care era inevitabil cu Jenna.

M-am îndepărtat de fereastră și am început să mă pregătesc în grabă. Nu aveam nicio rochie albă în afară de cea pe care o purtam la plajă, așa că mi-am îmbrăcat o fustă ibizană care mi-a dat puțin peste genunchi și un maiou strâmt de aceeași culoare. M-am uscat puțin cu prosopul, astfel încât părul meu să nu picure ud, știind că briza oceanului îl va usca în câteva minute.

În timp ce coboram, intenționând clar să merg în grădina din spate, unde se aflau toată lumea, sunetul soneriei m-a făcut să mă opresc lângă balustradă. Jenna ieșea cu prietenii și familia ei, iar casa părea pustie, în afară de chelnerii care veneau și ieșeau din bucătărie, aduceau fructe de mare mesenilor de afară.

M-am apropiat de ușă și, repetând aceeași acțiune pe care o făcusem de când începuseră să sosească oaspeții, am deschis-o și mi-am forțat buzele într-un zâmbet primitor.

Zâmbetul mi-a înghețat când Steve mi-a întors privirea. Părea la fel de surprins ca și mine, deși o secundă mai târziu m-a salutat călduros.

Am simțit un nod în stomac văzându-l stând acolo, ținând ambele valize în mâini.

Inima mi-a bătut cu putere, am văzut cum un bărbat în costum ieșea dintr-un Lexus negru, cu ochelari de soare pe picioare și un telefon la urechea stângă. Nick și-a scos ochelarii de soare, în timp ce spunea ceva scurt oricui se afla la celălalt capăt al firului. În timp ce a făcut-o, ochii lui i-au întâlnit pe ai mei și mi-a fost teamă că voi leșina chiar acolo.

Era atât de diferit... se tunsese și nu mai era răvășit și lung, după cum își amintea, când se trezea dimineața; acum o ținea scurtă și bine pieptănată, dându-i o privire serioasă, chiar intimidantă. Costumul pe care îl purta, în schimb, nu a făcut decât să accentueze acea nouă imagine de antreprenor. Jacheta îi atârna de un braț, cei doi nasturi de sus ai cămășii desfăcuți și mânecile cămășii suflecate deasupra coatelor, dezvăluind antebrațele bronzate care erau mult mai musculoase de când îl văzusem ultima oară.

Am făcut toată această analiză în doar câteva secunde, doar câteva secunde, pentru că ochii lui s-au fixat atât de înverșunat pe ai mei, încât a trebuit să mă uit în jos la pământ ca să-mi revin din șocul de a-l revedea.

Când mi-am ridicat din nou privirea, nu se mai uita la mine; Și-a luat rămas bun de la acea persoană și a băgat telefonul în buzunar când s-a apropiat de ușa unde mă aflam.

Mi-am ținut respirația neștiind ce să fac sau să spun și când a stat în fața mea, pentru acele două secunde efemere pe care le-a luat pentru a-mi înconjura corpul fără să ezite măcar să intru pe ușă fără să mă uit înapoi, am simțit că mor. din nou, am simțit că aș fi petrecut luni, ani, mergând printr-un deșert și dintr-o dată mi-a apărut o sursă de apă chiar în fața mea... doar pentru a-mi da seama o secundă mai târziu că era un simplu miraj jucându-se cu puținul minte. că încă mai rămăsese.

Slavă Domnului că Jenna a apărut să mă salveze. Abia când i-am auzit pe Nicholas și Steve dispărând pe hol, am putut să mă întorc în casă. Am ieșit grăbit în grădină cu ceilalți oaspeți, voiam să mă pierd printre oameni, voiam să dispar de acolo și să fiu înghițit de pământ.

Acum mi-am dat seama ce mare greșeală făcusem mergând acolo; Știu, Jenna era prietena mea cea mai bună, dar asta era prea greu, trecuseră luni, luni și o simplă privire a ei reușise să-mi răstoarne întreaga lume.

Aproximativ zece minute mai târziu l-am văzut coborând scările discutând amiabil cu mirii. Nick era singurul care hotărâse să sară peste prostiile purtătoare de alb. Era îmbrăcat la fel ca sosise, cu pantalonii de costum închis la culoare și cămașa albastru deschis suflecată, dar fără cravată. Am simțit o durere în centrul corpului meu la cât de incredibil de atractiv părea el de la distanță.

Nu i-a trebuit mult să se amestece în mulțime; Mulți au venit să-l întâmpine și a intrat în conversație cu toată lumea într-un mod îndepărtat, dar cu acea eleganță caracteristică a lui.

L-am văzut pe Luca vorbind cu Nick și Lion și am știut atunci că sunt singur: nu era locul meu, nu erau prietenii mei... doar Jenna mă dorea acolo, eram sigură.

Eram atât de tristă încât a fost nevoie de toată stăpânirea mea pentru a nu plânge. Am luat decizia că, din moment ce nu puteam face nimic – sau, mai bine zis, desfac – aveam de gând să mușc glonțul și să înghit tot ce mai simțeam pentru el. Poate că timpul îi vindecase rănile, poate că timpul îl făcuse să înceteze să mă mai urască, poate că am putea face față asta ca niște adulți, să ne tratăm unii pe alții cu cordialitate și respect și, într-o zi, chiar să încercăm să fim prieteni.

Știu, suna ridicol, dar ori a fost asta, ori a sări de pe un balcon, iar a doua variantă, oricât de apetisantă era, evident nu avea să-mi facă nimic bine. Așa că am început să vorbesc cu oamenii și m-am forțat să mă relaxez. Dacă aș sta departe de el, nu ar trebui să se întâmple nimic rău și nici nu ar fi trebuit să-mi supun inima unei torturi insuportabile.

Părinții Jennei mi-au făcut cunoștință cu un prieten de familie, un asociat al lui Greg, care a început foarte amabil o conversație cu mine despre studiile mele și ce voiam să fac în viitor. Era evident că era cineva important, așa că atunci când mi-a înmânat cardul, am apreciat detaliile.

Eram dincolo de pierdut în ceea ce privește viitorul meu, așa că cu cât mai multe opțiuni, cu atât mai bine.

Ceea ce nu bănuia a fost că Lincoln Baxwell era un prieten al lui Nicholas Leister. Vorbeam pe cale amiabilă când domnul Baxwell a făcut semn cu mâna cuiva din spatele meu. Întorcându-se, Nicholas a apărut în fața mea.

Și-au dat mâna și când Baxwell a venit să facă prezentările, am văzut ceva tremurând în gâtul lui Nick: era la fel de încordat cum îl mai văzusem vreodată, atât de încordat încât a trebuit să vorbesc.

„Ne cunoaștem deja, domnule Baxwell”, am spus, urându-mă pentru acel tremur din vocea mea care a dezvăluit într-o jumătate de secundă cât de nesigur și de inconfortabil eram.

Baxwell a zâmbit și ne-a privit alternativ. Nicholas mi-a ținut o clipă privirea cu a lui și m-a durut să văd răceala cu care a scapat: — Serios? Ne cunoastem? a întrebat el fără să-și ia ochii de la fața mea.

Am simțit un fior curgându-mi toată coloana când am auzit din nou acea voce profundă pe care încă o mai auzeam în visele mele, acea voce care îmi spusese „te iubesc” de atâtea ori, care îmi șoptise atâtea lucruri dulci la ureche. ori.

Privirea lui m-a fascinat atât de mult încât abia puteam să deschid gura.

„Îmi amintești de cineva pe care credeam că îl cunosc cu mult timp în urmă...” a comentat apoi el rece și impersonal.

Și-a plecat capul în fața prietenului său, s-a întors și a plecat pentru a se amesteca înapoi în mulțime.

Zgomotul care a urmat a fost inima mea lovită de pământ.

A doua zi dimineața m-am trezit în zori. Abia dormisem cu ochiul, era imposibil... Ziua în care am încurcat, ziua aia blestemată am făcut ceva ce încă nu înțeleg cum am reușit să fac, mi s-a repetat în cap.

"Nu este cale de intoarcere."

— Nici măcar nu pot să mă uit la fața ta...

"Au fost efectuate."

Expresia de pe chipul lui Nicholas, când și-a dat seama ce făcuse cu Michael, mi-a fost pătrunsă în memorie, nici nu mă puteam gândi la numele lui fără să mă simt vinovat.

M-am ridicat din pat și m-am îmbrăcat repede, am vrut să văd dacă pot să ies din casă înainte ca cineva să se ridice și să mă vadă plecând; Nici nu mă gândeam să-l anunț pe Luca că o să esperma, trebuia să fiu singură să mă gândesc și să mă clarific, dar mai presus de toate trebuia să fiu singură ca să realizez că va trebui să-l văd pe Nicholas pentru următoarea câteva zile și nu numai atât: urma să trebuiască să merg cu el până la altar.

Alergarea m-a făcut să mă simt grozav și, în rest, restul dimineții a zburat din fericire pentru că trebuia să facem o mie de lucruri, oaspeții erau încă în largul lor și afară pregăteau deja cina de repetiție din acea seară.

Afurisitul de cină de repetiție.

După ce am sărit peste prânz și nu l-am mai văzut pe Nicholas sau Steve din noaptea precedentă, acum așteptam cu părinții Jennei ca Jenna să vină jos cu Lion, ca să pot merge la podgoria unde avea să aibă loc ceremonia de nuntă. Cei dintre noi care am participat la ceremonie trebuiau să ne repetă intrarea și dacă nu ieșim, noaptea cade peste noi.

Tocmai când Jenna și Lion coborau scările, ușa de la intrare s-a deschis și un Nicholas îmbrăcat frumos, în blugi și o cămașă albă largi și-a făcut apariția. Nu știam ce făcuse toată dimineața și o parte a după-amiezii, dar era foarte clar că obiectivul lui principal fusese să mă evite.

„Nick, în sfârșit ești aici, începeam să mă întreb unde ai fost”, i-a spus mama Jennei, apropiindu-se de el și sărutându-l pe obraz. Nick abia reuși să zâmbească să întoarcă acel gest și, oricât de tensionat era, începu să întoarcă cheia mașinii între degete.

Jenna a schimbat o privire ciudată cu el și am simțit din nou greață. La naiba, asta se dovedea a fi un iad.

Când am ieșit afară, ne-am dat seama că eram prea mulți ca să mergem într-o mașină. Erau părinții Jennei, mama lui Lion — o femeie cu un zâmbet sincer care îmi plăcea foarte mult și care îmi dăduse rețeta ei specială de plăcintă cu mere — Lion, Jenna și verișoara Jennei, care nu putea fi mai în vârstă de cinci ani și era cel care avea să poarte inelele. Și Nick, desigur.

Erau opt și nu puteam decât să mă rog să nu mă bage în mașină cu Nick, dar fără rezultat: părinții Jennei și mama lui Lion s-au îndreptat spre Mercedesul care era parcat lângă celelalte mașini de acolo. Am observat-o pe Jenna, care, mână în mână cu verișoara ei mică, s-a apropiat de mine cu o față circumstanțială.

„Jenna, nici să nu te gândești la asta”, am spus, începând să mă enervez. Nicholas spusese destul de clar că nu voia să fie nicăieri lângă mine, așa că nu aveam de gând să mă urc cu el într-o mașină, nu, în niciun caz.

Prietena mea s-a uitat la mine cu vinovăția reflectată pe chipul ei.

—Nick este singurul cu cărucior... știi... din cauza lui Maddie și trebuie să merg cu părinții mei...

Nicholas a întrerupt-o apropiindu-se în acel moment. Ignorându-mă, l-a luat pe micuțul Jeremy în brațe și l-a zburat peste cap, apoi l-a prins strâns.

— Ești gata să fii copilotul meu, băiețel?

Jeremy râse amuzat. Nick l-a pus pe șold și s-a dus la mașina lui.

Jenna mi-a întors privirea mușcându-și buza.

Am clătinat din cap și am trecut pe lângă ea până la ușa șoferului Lexus. Habar n-avea ce sa întâmplat cu 4x4-ul său, dar nu avea de gând să întrebe. M-am așezat pe scaunul din față în timp ce Nick l-a așezat pe băiat în spatele nostru și i-a jucat un joc pe telefon. Am încercat să ignor cât de nervos mă simțeam să fiu în sfârșit singur cu el. Comentariul lui de la petrecere mă lovise ca un picior și eram atât curios, cât și frică să văd cum se va desfășura următoarea jumătate de oră.

Când s-a așezat la locul lui, a început să manipuleze unele comenzi ale mașinii și a reparat oglinda retrovizoare. Imediat după aceea am ieșit pe drum.

Curând, parfumul după bărbierit și apa de colonie a umplut complet mașina, iar atracția pe care ea o simțise întotdeauna în prezența lui a fost evidentă încă o dată. Doamne, îl aveam pe acel bărbat care stătea lângă mine, același om de care îmi lipsise mai mult decât oricine pe lume... Muream de poftă să-l ating, să-l sărut, aveam nevoie de atingerea lui mai mult decât de aer ca să respir.

Am simțit că mi se încălzește întregul corp, simpla mișcare a mâinii lui pe schimbătorul de viteze m-a făcut nervos... Brațele lui, mâna lui sprijinită absent pe volan și cealaltă pe acel baston... La naiba, de ce era atât de îngrozitor de atractiv? vezi un bărbat care conduce?

Neputând să-l suport, am coborât geamul pentru ca aerul să intre și să-i șteargă urma parfumului, dar de îndată ce a fost coborât, a manipulat comenzile și a ridicat-o din nou. M-am întors să mă uit la el.

„Sunt fierbinte”, am spus, vorbind direct cu el pentru prima dată în aproape un an. Am apăsat din nou butonul pentru a coborî geamul din nou și mi-am dat seama imediat că l-am încuiat deja.

Fără să spună un cuvânt, a pornit aerul condiționat, iar aerul rece puternic m-a lovit din plin în față. Bine, asta mi-ar scădea temperatura corpului, dar parfumul lui încă pătrundea în fiecare parte a acelei mașini și simțeam că amețeam. M-am zvârcolit neliniștit pe scaunul din piele, privind cu coada ochiului cum privirea lui se îndepărta de la drum pentru a zăbovi pe picioarele mele goale pentru câteva secunde.

Nu fusesem prea atent când era vorba de îmbrăcare, dar pantalonii scurți pe care îi purtam îmi lăsau picioarele goale și nu am ratat felul în care a prins strâns volanul la o secundă după ce și-a fixat ochii înainte.

Sunetul jocului lui Jeremy ne-a însoțit pe tot drumul și știam că aceasta era o ocazie unică de a vorbi cu el fără teamă că mă va lăsa blocat în mijlocul drumului. Cu băiatul în spate, va trebui să-și controleze temperamentul... și cuvintele.

„Nicholas, am vrut să-ți spun...

„Nu mă interesează", m-a întrerupt el în timp ce se întorcea la o intersecție care ne ducea la un lac imens.

Am tras adânc aer în piept cu intenția clară de a vorbi cu el.

„Nu poți să mă ignori în continuare.

-Nu o fac.

M-am uitat la el neputând să ignor tonul dur cu care mi-a vorbit. Nu o făcusem de aproape un an, aveam nevoie să-mi spună ceva, trebuia să vorbesc cu el.

„Nu poți să mă urești în continuare așa cum o faci.

Un râs amar i-a scăpat de pe buze.

—Dacă te-aș urî, ar însemna că mai simt ceva pentru tine, Noah, așa că nu-ți face griji, nu e ură ceea ce simt, ci indiferență.

M-am uitat la profilul lui încercând să văd vreun semn că ceea ce a spus a fost o minciună... Nu am detectat niciunul.

— Spui asta pentru că vrei să mă rănești.

—Dacă aș fi vrut să te rănesc, aș fi tras pe altcineva cu tine... Stai, tu ai fost.

A fost o lovitură slabă, dar nici nu puteam nega că nu meritam.

„Dacă vrem să supraviețuim în următoarele câteva zile, ar trebui să stabilim un fel de armistițiu... Nu voi putea trece până la asta dacă nici măcar nu putem fi în aceeași cameră împreună.

Nu stiam sa descifrez ce ii trecea prin cap, nu reusisem niciodata sa o fac, era ceva complicat pe care el realizase doar in momente anume, momente in care impartasem intimitate, acea intimitate cu care doar o impartasisem. l.

— Și ce propui, Noah? A spus el întorcându-se spre mine, lăsându-mă să văd furia din ochii lui. Ne comportăm ca nimic? Te țin de mână și mă prefac că te iubesc?

Am rămas tăcut ca răspuns. „Ma prefac că te iubesc...” Cuvintele lui au făcut ca inima mea deja rănită să sângereze puțin mai mult.

S-a făcut o tăcere bruscă în spatele nostru și m-am întors să mă uit la Jeremy și să-l văd pe băiat care ne privea cu ochii mari.

— Cât de departe să mergi? a întrebat el pe jumătate făcând capul.

„La naiba! Nu, te rog nu-l lăsa să plângă acum.

— Micuţă, Jeremy, vrei să pun muzică? s-a oferit Nicholas în timp ce întindea mâna și un cântec rap a început să sune la volum maxim.

Băiatul a zâmbit amuzat și am privit din nou cu nerăbdare: era clar pe cine încerca să tacă cu asta.

7

NICK

Noah fusese întotdeauna un drog pentru mine, un drog care mă droga cu simpla lui prezență. Toată ea mă chema mai aproape, toată ea mă transforma într-un nenorocit de drogat, cineva slab.

Mă costase atât de mult să mă despart de ea, mă duse atât de mult să știu că n-o să o ating din nou, că n-o să o sărut sau să am grijă de ea, că n-o să fiu. femeia vieții mele... De la durere am trecut la ura unui mod de care până și mie îmi era frică; pentru că mă deschisesem față de ea, îmi dădusem inima și sufletul și făcusem exact ceea ce mă temeam cel mai mult, ea mă înșelase; de atâtea ori m-am gândit la toate lucrurile care ar putea merge prost și nu mi-a trecut niciodată prin minte că Noah ar putea lăsa un alt tip să o atingă. Nici măcar nu se putea gândi la nenorocitul de psiholog. Mă gândeam la numele lui și toți am intrat într-un vârtej de furie și nebunie incontrolabilă.

Tipul acela îmi atinsese prietena, o dezbrăcase... Cred că acele imagini, acea realitate de neșters, mă rupseseră complet. Niciodată în toată viața mea nu m-am simțit atât de rău, atât de scufundat în mizerie... Așa era zidul care s-a format în jurul meu, încât a apărut o altă persoană nouă în locul meu.

Nu mai era loc pentru altceva decât pentru sentimentele de bază ale unui om fără suflet. Puțină capacitate pe care o mai aveam pentru dragoste era îndreptată către surioara mea mai mică și acesta a fost sfârșitul.

Mă asigurasem atât de bine că nu va trebui să-l mai văd niciodată pe Noah că toată această situație mă enerva. Eram atât de furioasă pe ea... atât de supărată... pentru că doar privind-o mă făcuse să simt ceva din nou, simțisem că inima îmi bate din nou bate și respirația. Urasem acea senzatie, uram orice senzatie, nu mai simteam, ma obisnuisem sa nu simt si acum ca a venit si m-a chinuit din nou m-a facut sa vreau sa o trag cu mine in propriul meu iad.

Acolo era, la naibii de irezistibilă ca întotdeauna, atât de al naibii de tentantă... și, pe deasupra, părea să se micșoreze în prezența mea, mă privea fără acea strălucire sau superioritate care a însoțit întotdeauna fiecare dintre

cuvintele ei înainte. Noahul din fața ei se schimbase și ea, nu era la fel și ura să-i pară rău, ura să vadă ce ni s-a întâmplat și ura să o învinuiască.

Când am oprit mașina, a coborât imediat. I-a desfăcut hamul lui Jeremy, l-a tras afară și apoi s-a îndreptat spre vie fără să mă aștepte. Purtam pantaloni scurți și o bluză galbenă simplă și deja reușisem să-mi perturbe și să-mi pătrundă toate apărările.

În mașină, mirosul parfumului ei, acel miros atât de caracteristic ei, acel miros la care uneori încă visam noaptea și care m-a făcut să mă trezesc cu o erecție uriașă și cu dorința de a ucide pe cineva... mirosul ăla dracului de acum. era în fiecare colț al mașinii mele și, cel mai rău dintre toate, cel mai iritant, o parte din mine savurase ca un alcoolic să bea un inhalat de coniac după ani de abstinență; Nici măcar nu deschisesem geamurile, nici măcar nu reuşisem să evit succesiunea de imagini care îmi trecuseră prin cap despre lucrurile pe care le-aş face pentru a satisface acea nevoie pe care o aveam şi o aveam mereu pentru ea.

M-am uitat în sus la locul unde se căsătoreau cei mai buni prieteni ai mei și nu-mi venea să cred că se va întâmpla. Am aflat că Lion a cerut-o în căsătorie pe Jenna la o lună după ce Noah și eu ne-am despărțit. Prietenul meu păstrase secretul aproape profesional, iar o parte din mine era recunoscătoare. M-am bucurat pentru ei, dar, pe de altă parte, fusese ca și cum aș fi turnat alcool pe răni.

Corey Creek Vineyard era un loc frumos pentru a se căsători, ea mersese acolo de multe ori să se plimbe prin podgorii și să cumpere merlot bun. Jenna și tatăl ei mă luaseră cu ei și mi-am amintit că mergeam pe cai prin câmpuri și mă uitam la nunți care aveau loc în depărtare. Unul dintre proprietari era un prieten al tatălui meu și al lui Greg, așa că aveam anumite libertăți.

Jenna nu a întârziat să ne spună unde trebuie să mergem, trecând mai întâi printr-o zonă frumoasă de recepție, cu grinzi înalte de lemn și covoare din piei de animale care cu siguranță fuseseră vânate chiar de proprietar. Erau lămpi cu ulei și candelabre înalte de cristal care atârnau deasupra capetelor noastre într-un mod oarecum intimidant. Jenna se ataşase de o femeie asiatică care părea stresată; Câteva minute mai târziu, mi-a fost prezentată ca fiind Amy, organizatorul de nuntă.

Când am ieșit în spate, unde erau viile, eram sigur că nunta avea să fie magnifică, ca cele pe care le văzusem în depărtare, sau chiar mai bine.

Așezaseră altarul de flori chiar în fața imenselor podgorii care se întindeau aproape la nesfârșit sub soarele fierbinte de iulie. Băncile și florile nu erau încă la locul lor, dar mi-am putut face o idee despre cum va arăta totul când va fi terminat.

-Nașii? a întrebat Amy, uitându-se între noi.

Noah a făcut un pas înainte, mi-a aruncat o privire piezișă, fiind atent la cuvintele organizatorului. Un minut mai târziu, m-a luat de braț și mi-a indicat unde ar trebui să stăm. Femeia a făcut o serie de cupluri. Primii care au intrat au fost Lion și mama lui; apoi mama Jennei o făcea mână în mână cu Jeremy, care părea că vrea să facă totul, dar să-i acorde atenție lui Amy; apoi noi și în cele din urmă Jenna cu tatăl ei.

M-am mutat să stau lângă Noah și am încercat tot posibilul să-mi ascund proasta dispoziție.

Când Amy a pășit în fața noastră, conștientă clar că noi eram singurii care abia ne frământăm, s-a încruntat și s-a încruntat la noi.

"Ce naiba faci?"

Nicio idee, dragă, nicio idee.

Am simțit ochii lui Noah pe fața mea și a trebuit să număr până la zece ca să nu fug și să dau naibii totul.

8

NOAH

Parcă aș fi avut lepră, așa s-a tratat cu mine Nicholas. Când Amy s-a uitat la noi de parcă am fi niște idioți, jur că aproape am murit de rușine.

— Noah, ia-o de braț, haide, spuse ea cu un semn rapid.

Mi-am întors fața spre el, temându-mă de care ar putea fi reacţia lui; a privit pur și simplu înainte și făcându-și brațul mi-a indicat să fac ceea ce mi-au cerut.

I-am simțit brațul tare sub al meu și un curent electric părea să curgă prin noi amândoi. Am ridicat privirea și am văzut cum a închis ochii pentru cel mai mic moment. După aceea nu ne-am putut opri mult să ne analizăm sentimentele pentru că Amy ne-a făcut să mergem de zece ori înainte și înapoi, ne-a cerut să mergem în formație, toți începând cu piciorul drept, nici prea încet și nici prea repede... cel care a prins-o cel mai greu. Micul Jeremy a fost cel care, când am făcut parada pentru a treia oară, a decis că s-a plictisit să facă asta și a vrut să meargă să se joace.

Mă distram foarte rău, Nicholas nici măcar nu se uita la mine; ba mai mult, s-a prefăcut că nici măcar nu există, ceea ce m-a încordat în așa măsură, încât brațul mi-a amorțit. Restul, în schimb, râdeau, vorbeau și făceau prostul când Amy nu se uita.

În sfârșit s-a întunecat și nu am putut continua să repetim. Amy nu era deloc convinsă, dar cel puțin pentru Jenna și Lion le era destul de clar care era planul și ce trebuiau să facă în orice moment.

Jeremy căzuse în brațele lui Morpheus cu ceva timp în urmă, așa că adormea adânc pe bancheta din spate a mașinii, lăsându-ne pe Nicholas și pe mine practic singuri.

Tăcere la început, căci nici măcar nu s-a obosit să pornească radioul.

Drumul era drept și cerul era la fel de negru ca gândurile mele.

Fiind acolo împreună, într-un spațiu atât de mic și cu atâtea sentimente la suprafață, simțeam că mă înec, nu puteam suporta indiferența lui, aveam nevoie să știe ce mai simțeam, nu-mi păsa asta nu mă mai vedea, nu-mi

păsa că dragostea lui pentru mine s-ar fi transformat în ceva atât de urât; Trebuia să fac ceva.

"Nick..." am spus privind înainte.

Știam că mă auzise, deși vocea mea fusese cea mai slabă șoaptă.

-Sunt îndrăgostit de tine.

— Taci, Noah, ordonă el, expirând prin dinți.

M-am întors cu inima în pumn. El a continuat să se uite drept înainte, cu maxilarul atât de încordat încât mă făcea să mă tem de ce ar putea scăpa în continuare, dar nu m-am lăsat descurajat, trebuia să-i spun.

„Încă sunt îndrăgostit de tine, Nicholas...

„Am spus să taci," șuieră el, întorcându-se spre mine și uitându-se la mine cu toată mânia din privirea lui. Crezi că îmi pasă ce simți pentru mine? El a continuat cu totul fără el însuși. Cuvintele tale sunt fără valoare, așa că le poți salva. Vom avea o ceremonie de rahat mâine și apoi nu va trebui să ne mai vedem.

Fusesem un idiot. Ce credeai că se va întâmpla? Ce avea să-mi spună că simțea la fel?

Am simțit o lacrimă prelingându-mi pe obraz și mi-am șters-o repede, dar aproape imediat au urmat o altă lacrimă.

Nu m-a mai iubit, Nicholas nu m-a mai iubit; Mai mult, voia să ies complet din viața lui, nu contau toate lucrurile prin care trecusem, nu conta de câte ori jurase să mă iubească mai presus de orice, tocmai reușise. foarte clar pentru mine că a noastră s-a terminat pentru totdeauna.

Știu, eram despărțiți de zece luni, dar în acele luni nu ne văzusem, nu vorbisem și o parte din mine a refuzat să creadă că aventura noastră s-a terminat, o parte din mine a vrut să vadă. el din nou pentru a descoperi că era încă la fel de îndrăgostit de mine precum sunt eu de el.

Și cât am greșit...

În timpul cinei cu repetiții nu am vorbit cu nimeni. M-am așezat lângă Luca și el era responsabil să vorbească pentru noi doi. De îndată ce am avut ocazia, am scăpat în camera mea și în cele din urmă am plâns pe perne, am plâns până am adormit cu mintea jucându-mi feste, pentru că nu puteam să nu-mi amintesc fiecare clipă, fiecare mângâiere, fiecare cuvânt spus și, de asemenea, fiecare greșeală făcută.

Distanța lui m-a durut atât de tare încât am simțit ca și cum inima îmi sângera, de parcă fiecare lacrimă care cădea pe pernă ar fi fost o picătură de sânge direct din inima mea.

A doua zi dimineața eram epuizată și cel mai rău dintre toate era că aceasta era ziua nunții, ziua în care zâmbetul meu trebuia să fie splendid, în care trebuia să-mi pun cea mai bună față, trebuia să fiu cea mai bună nașă din istorie. . și, în plus, trebuia să dureze și să dureze până noaptea, lucru care, având în vedere epuizarea pe care o simțeam, mi se părea o ispravă aproape imposibilă.

M-am spălat pe față cu apă rece și m-am privit în oglindă. Făcând asta, mi-am dat seama cât de mult s-au schimbat în toate acele luni. Privirea mea, da, privirea mea era diferită, era o privire fără viață, o privire tristă. Voiam cu toată puterea să cred că pot scăpa de asta, psihologul meu vorbise cu mine ore întregi, ea spusese de nenumărate ori că ceea ce s-a întâmplat cu Nicholas nu trebuie să-mi marcheze viitorul, că sunt mii de bărbați în lumea, că era tânără și drăguță și oricine s-ar îndrăgosti de mine, dar doar să mă gândesc să mă apropii de cineva, doar să mă gândesc la asta m-a făcut să tremur din cap până în picioare. Trebuia doar să-mi amintesc cum s-au terminat lucrurile ultima dată când am fost cu un alt bărbat, trebuia doar să te uiți la mine acum ca să știi cât de periculos era să fii implicat cu un alt tip decât Nicholas. M-am uitat la oglindă și m-am forțat să mă compun. Nu puteam continua așa, mai era doar o zi, o zi și nu l-aș mai vedea... Când am simțit din nou acea înțepătură prin piept m-am uitat la mine însumi și m-am forțat să mă calmez.

S-a terminat, Noah, uită de el, uită de el și fă-o acum... fă-o acum sau nu vei trece niciodată peste asta.

Acea voce mică din mine m-a bântuit toată dimineața. Din fericire, Nicholas era cu Lion în vie, pentru că se vor îmbrăca acolo. Eram cu Jenna acasă, eram ultimii care plecau, nici măcar părinții ei nu mergeau cu noi în mașină. Când Jenna a terminat, atât de uimitoare încât mi-a tăiat răsuflarea, nu am putut opri o lacrimă să-mi curgă pe față, mulțumită că make-up artiștii care ne-au făcut în acea dimineață au aplicat produse rezistente la apă și orice fel de cunoscut. agent capabil să-l îndepărteze.strica machiajul.

Rochia roșie care fusese făcută pe măsură mi se potrivea ca o mănușă. Era acea culoare pentru că întreaga cameră urma să fie umplută cu trandafiri roșii, la fel ca florile pe care Jenna le ținea în mâini. Era frumos, mătase și dantelă, lungimea podelei și deschis pe o parte, expunându-mi piciorul lung. Avea un decolteu în V în față și, de acolo, partea superioară a sânilor și a brațelor mele erau acoperite de o dantelă fină identică cu cea pe

care o purta Jenna în rochia ei albă. Rochia ei a fost frumoasă și de la sine înțeles cât de incredibil i s-a arătat cu tenul ei închis și silueta perfectă.

Leul avea să aibă halucinații, eram sigur și i-am spus asta.

Jenna s-a uitat la mine emoționată, încercasem din toate puterile să nu-l fac să-și dea seama cât de mult suferea în acele zile. Mi-am dedicat toate eforturile să am grijă de ea, să o susțin și să o fac să se simtă liniștită. Am râs, am băut șampanie și am ascultat cu atenție fiecare dintre preocupările ei încercând să o ajut în cel mai bun mod posibil.

Amy a intrat apoi în camera Jennei și ne-a făcut semn că era timpul să plecăm.

Chiar și eu eram teribil de nervos, dar am încercat să nu arăt asta. Sute de oameni urmau să participe la acea nuntă, printre care oameni foarte importanți. Gândindu-mă, mi-am dat seama că, dacă aceasta ar fi fost nunta mea, nu aș fi suportat să am atât de mulți oameni care mă privesc mergând pe culoar; Nu m-am oprit niciodată prea mult să mă gândesc la ce mi-aș fi dorit să fac în ziua în care m-am căsătorit, dar toată nebunia aceea era clar că nu era.

Limuzina albă ne aștepta la poartă, iar eu am ajutat-o pe Jenna să coboare treptele ca să nu se împiedice. Când eram bine instalați în spatele vehiculului, înconjurați de tul și dantelă, nu m-am putut abține să nu râd.

„Cine știa că vom fi aici după ce am văzut palma pe care i-ai dat-o lui Lion în acea noapte”, am comentat neputincios.

Jenna s-a alăturat râsului meu și a fost atât de minunată încât nu m-am putut abține să nu fac o imagine mentală a acelui moment. Acea imagine, acea imagine cu noi doi râzând în hohote, într-o limuzină, puțin năpădiți de șampanie și complet isterici de nervi nu ar fi uitat niciodată. Prietenul meu, chiar atunci, era imaginea scuipătoare a cuiva îndrăgostit nebunește și fericit.

Când am ajuns la podgorie, organizatorul ne-a spus unde trebuie să mergem pentru a pleca direct în punctul în care au instalat altarul și unde așteptau oaspeții. De unde eram se auzea murmurul oamenilor, nervos, sigur, la fel ca noi; când l-am văzut pe tatăl lui Jenn apropiindu-se, chiar și eu puteam să respir puțin mai ușor. Prezența unui adult responsabil, oricât de mult am insistat noi adolescenții să ne-o refuzăm, a fost întotdeauna liniștitoare în momente ca acestea.

Zâmbetul domnului Tavish a luminat camera și s-a uitat la fiica lui într-un mod atât de special încât ma durea inima. Jenna i-a sărutat tatălui ei pe

obraz și, agățată de brațul lui, l-a urmat pe organizator spre ușile prin care aveau să iasă maiestuos. Desigur, nicholas și cu mine a trebuit să ieșim mai întâi.

Am început să-l caut cu ochii, dar nu era în camera aceea; M-am dus să mă uit pe uşă şi aproape că m-am izbit de pieptul lui. Mi-am ridicat privirea și mi-am întâlnit-o pe a lui. În ciuda durerii pe care am simțit-o de fiecare dată când l-am văzut, de data aceasta durerea a fost însoțită de resentimente, resentimente și furie pentru ceea ce îmi spusese cu o seară înainte. M-am agățat de acea ranchină pentru a trece seara, sau așa mi-am propus să fac.

M-a privit fix și trecător pentru câteva clipe, scanându-mi silueta. A părut foarte surprins când a ajuns la ochii mei și m-a văzut încruntat.

— Ieșim în două minute, am spus și m-am întors spre uşă. Am simțit-o în spatele meu; mai mult, i-am simțit ochii ațintiți pe spatele meu și pe gâtul meu. Părul meu era prins într-o coadă înaltă, din care mi-au căzut câteva șuvițe ondulate până la mijlocul spatelui. Cunoscându-i gusturile și chiar știind că mă ura din toate puterile, știam că șiretul acelei rochii îl va înnebuni.

Indiferent câte lucruri s-ar fi întâmplat între noi doi, nu aveam să încetăm niciodată să ne dorim unul pe altul; Doar aruncând o privire la costumul lui albastru, cravata gri, cămașa albă și corpul și prezența incredibile îmi făcuseră ravagii nervii... Doamne!

De ce trebuia să fie atât de bun?

Nu putea să fi slăbit cincisprezece kilograme ca mine? Nu ar fi putut să-și piardă nenorocitul de aer de superioritate, nu ar fi putut să aibă ochi umflați de la plâns ca mine, în loc de acei ochi albaștri incredibili care păreau doar făcuți să facă orice fată nenorocită să tremure?

Când am ajuns în sufragerie am văzut-o pe organizatoare ajutând-o pe Jenna cu rochia și pe asistenta ei dând ordine celor care trebuiau să plecăm în câteva minute.

Muzica a început să se audă de cealaltă parte a ușii și atunci am simțit o mână mare așezată pe partea mică a spatelui meu, prea jos aș spune.

Înainte să pot spune ceva, Amy ne-a făcut semn să mergem primii, iar Nicholas m-a împins ușor până am ajuns amândoi în fața ușii închise.

Am tras adânc aer în piept încercând să mă calmez.

— Ia-mă de braț, Noah, spuse Nicholas și jur pe Dumnezeu că vocea lui, doar șoptind numele meu, mi-a dat fiori. Trecuse atât de mult de când nu-l auzise spunând...

Am făcut ce trebuia și mi-am înfășurat brațul în jurul lui, permițându-mi să-i simt mușchii încordați. Am așteptat împreună să înceapă muzica de nuntă. Când a făcut-o, am mers pe culoar în ceea ce urma să fie ultimul nostru spectacol ca cuplu.

Ceremonia a fost frumoasă, Lion aproape că a plâns când a văzut-o pe Jenna și nu m-am putut abține să nu plâng și eu. La naiba, de ce trebuia să fie o nenorocită atât de inveterata?

Prietenii mei au citit jurămintele, și-au spus „eu” unul altuia și, cu câteva cuvinte simple, au fost uniți pe viață. Când s-au aplecat pentru un sărut incredibil care a făcut să roșească pe mai mulți oaspeți, nu m-am putut abține să nu mă uit la Nicholas și, spre surprinderea mea, el făcea la fel. Ne-am ținut privirea și ne-am cufundat în acele momente magice în care totul în jurul tău pare să dispară și doar persoana din fața ta contează. Oare seara asta avea să fie ultima noapte în care ne vom vedea? Mi-am întors privirea în cele din urmă, pentru că intensitatea cu care ochii lui i-au întâlnit pe ai mei îmi făcuse picioarele să tremure.

Trebuia să ieșim în spatele cuplului și, de acea dată, când mi-am legat brațul de al lui, mi-a fost și teamă că acesta va fi ultimul meu contact fizic cu el, un simplu contact în care nici nu ne-am atins cu adevărat, dar acea călătorie avea să fie ultimul lucru pe care urma să-l facă în compania lui. M-a durut atât de tare încât, când am trecut prin porți, aproape imediat am lăsat drumul și m-am îndreptat în altă direcție. Trebuia să mă calmez, da, și repede.

9

NICK

Am privit-o plecând cu un nod în stomac. Nu reuşisem să-mi iau ochii de la ea toată ceremonia, nici măcar nu-mi dădusem seama că îşi spuseseră unul altuia până când aplauzele m-au smuls din reverie.

La naiba... de ce trebuia să fie atât de incredibil de frumoasă, de ce trebuia să mă înnebunească într-un mod atât de insuportabil. Mâinile îmi mâncăriseră să o ating, iar ştirea că nu puteam, că nu aş face, mă pusese într-o dispoziţie groaznică. Văzând-o oprindu-se în faţa camerei în care toată lumea se pregătea să iasă, cu rochia aceea care îi îmbrăţişa silueta într-un mod spectaculos cu dantela blestemată care îi marca fiecare curbă, mâna mea aproape acţionase singură şi când am atins-o. ea, aşezându-l pe spatele lui mă făcuse să mă simt din nou în viaţă după zece luni nenorocite.

Abia aşteptam să se termine tot acel paripé pe care îl duceam amândoi, trebuia să plec, să mă întorc la viaţa mea, unde totul era sub control. Noah îmi dăduse întotdeauna lumea peste cap, răsturnând-o cu susul în jos şi făcându-mă un om total la mila lui. Şi asta nu s-ar mai întâmpla. Când s-a îndepărtat de mine când am ajuns în sufragerie, i-am fost recunoscător interior. Nu suporta să o aibă în preajmă.

Petrecerea nu a întârziat începutul. De cealaltă parte a viei amenajaseră un cort alb impresionant, cu mese îmbrăcate în alb şi peste tot cu mii de trandafiri roşii. Era clar care era floarea preferată a Jennei şi văzându-i pe ea şi pe Lion vorbind cu oaspeţii nu m-am putut abţine să nu simt un pumn de invidie.

Multe cupluri li s-au alăturat în camera principală, în timp ce chelnerii s-au mutat printre oaspeţi pentru a ne oferi tartine şi pahare reci de şampanie roz.

În curând aveam să mergem în sala de mese şi eu, ca un idiot, nu puteam decât să-l caut pe Noah. Nu era nicăieri.

La naiba, nu mai e treaba ta, uită-o.

Acordând atenţie vocii mele interioare, am dat peste o fată cu părul negru, cu ochi mari verzi, care în curând a început să-şi scoată toate armele

pentru a încerca să mă seducă.

Abia i-am dat atenție și când a spus că deja ne cunoaștem a trebuit să-mi concentrez privirea asupra ei ca să nu fiu nepoliticos.

— Îmi pare rău... nu-mi amintesc, am spus fără să fac mare efort să o recunosc.

Fata s-a apropiat de mine, invadându-mi spațiul personal și stropindu-mă cu parfumul ei scump, care era prea puternic după placul meu.

„Hai acum, nu te face prostul... a fost una dintre cele mai bune nopți din viața mea", a spus el și am înjurat în interior, amintindu-mi că m-a tras cu o lună în urmă.

Habar n-aveam cum o cheama și eram pe cale să-mi iau rămas bun de la ea fără să-mi pese să fiu nepoliticos când am văzut-o în cele din urmă, de cealaltă parte a camerei, atârnând de brațul lui Luca și zâmbind așa cum doar ea știa.

Gelozia, atât de adormită de multă vreme, s-a trezit cu forța unui leu flămând și a trebuit să expir încet ca să nu-mi pierd controlul.

Nu era prima dată când mi se întâmpla asta de când venisem în Hamptons; Mai mult, când mi-am dat seama că fusese Noah, fata care făcuse antrenament cu acel tip pe drum, am intrat într-o criză atât de nebună încât am petrecut două ore bătând cu pumnul într-un sac de box în centrul spa de la Hilton înainte să simte-te gata să mergi la casa Tavish.

Steve îmi dăduse mustrarea secolului, lăsând clar că nu pot face niciun spectacol, nu mă pot lupta cu nimeni, că trebuie să fiu, pe scurt, un sfânt. De cand eram proprietarul unei firme nu imi permiteam sa fac scandal si cu atat mai putin din cauza geloziei. Din acest motiv mă ținusem departe de toată lumea, lucrând și lucrând doar cu economiști, bancheri și investitori, aducând doar ocazional o femeie acasă, totul pentru a-mi ține problemele la distanță. Câteva probleme care ar putea fi rezumate cu un simplu cuvânt: Noah.

„Chiar nu-ți amintești de mine?" a insistat fata cu părul negru, captându-mi din nou atenția.

Noah era încă cu Luca și mâna îi aterizase pe spate.

Aveam nevoie de o distragere a atenției, acum.

„Sigur că îmi amintesc", am spus, luând-o de braț și mișcând-o strategic, astfel încât să pot vorbi cu ea și să-l controlez pe Noah în același timp.

Chiar atunci, de parcă ar fi știut că o privesc, și-a ridicat capul și s-a uitat la mine.

Am zâmbit ca nemernicul care eram și mi-am mutat ochii spre brunetă.

-Vrei să dansezi? am întrebat, întorcându-mi privirea înapoi spre Noah, care acum părea să se concentreze doar pe Luca.

El o împinsese într-un colț și ea râdea în acel mod despre care știam că era din simplu angajament.

Mi-am pus mâinile pe talia fetei și am încercat să mă concentrez asupra ei, ceea ce a fost dificil cu Noah care stătea în jur. Acum că o aveam mai aproape, îmi aminteam unde ne-am întâlnit: într-unul din cluburile din centru, mă bătuse într-unul din cabinele private, fusese rapid și frig.

Enervat, mi-am dus mâna pe spatele fetei până i-am pus-o pe ceafă.

— Vrei să mergi sus? mi-a şoptit fata.

"De mai sus." Oferta era tentantă, dar problema era că nu simțeam absolut nimic pentru ea, în comparație cu ceea ce mi-a trezit Noah: o simplă atingere a mâinii lui în urmă cu câteva ore îmi dăduse o erecție pe care abia reușisem să o ascund și fata aceea... fata aceea era opusul ei, opusul din toate punctele de vedere.

„Nu acum, poate mai târziu”, am răspuns eu, oprindu-mă la sfârșitul cântecului.

Chiar atunci ne-au spus că putem trece la cină.

Din fericire, nu stăteam la aceeași masă cu bruneta, deși mă așezaseră la masa tinerilor căsătoriți, cu părinții Jennei, mama lui Lion, Noah și Luca. Abia a privit în direcția mea, când ne-am așezat cu toții și primul fel a fost scos. De fapt, și-a petrecut toată cina vorbind și râzând cu Luca și ceilalți, prefăcându-se că nu mă cunoaște, de parcă n-aș exista.

De când o văzusem la sosirea mea cu două zile înainte, ori de câte ori mă întorceam o găseam uitându-se la mine; ori de câte ori eram împreună, părea că vrea să mă apropie; mai mult, o făcuse, o făcuse și aproape că mi-am pierdut cumpătul când a spus că este încă îndrăgostit de mine.

"Îndrăgostit? Și rahat!"

Paharul mi s-a izbit zgomotos de masă și aproape toți cei din cameră și-au oprit conversația ca să mă privească. M-am scuzat și m-am ridicat să merg la baie.

De ce mă deranja brusc faptul că Noah nu avea grijă de mine?

Urasem sa simt ochii lui bântuindu-ma, uram sa vad regretul din ochii lui, durerea pe care o simte... Urasem sa ma simt vinovat când nu era vina

mea, iar acum el era supărat, supărat pentru că părea a fi testandu-ma.sa vad ce naiba a facut in privinta asta.

Știa un singur lucru: ar fi bine să fie atent.

10

NOAH

Încercasem să stau departe de el, cu toată puterea mă forțasem să nu mă uit la el. Luca îmi fusese de mare ajutor: mă trecusem departe de toată lumea după ceremonie — avusesem un moment de cădere, avusesem nevoie de câteva minute singură pentru a-mi reveni — și el întinsese mâna, mă ajutase să mă ridic și spus ceva absurd care mă făcuse să zâmbesc.

Cine știa că răul fratelui lui Lion va fi atât de distractiv? Îmi promisese că nu mă va lăsa singur în noaptea aceea, râsese de mine, spunându-mi că arăt ca câinele de popor al lui Nicholas, privindu-l tot timpul cu ochii unui miel tăiat. Nu eram așa, iar dacă Luca ar fi observat, eram sigur că și Nicholas a făcut-o.

Nu aveam de gând să-l fac să se simtă inconfortabil, nu voiam să-i pară rău pentru mine, nimănui cu adevărat. Așa că făcusem o înțelegere: Luca avea să fie colacul meu de salvare în acea noapte, urma să fim împreună pentru că așa puteam evită orice tentație de a mă prăbuși, de a strica sau de a-l implora pe Nicholas să mă ierte, ceea ce îmi trecuse prin minte. de nenumărate ori.ori de când ne-am reîntâlnit.

Când am văzut cum a dansat cu fata aceea, cum a cochetat cu ea, mi s-a părut că inima mea fusese cuprinsă și strânsă până când a sângerat. ȘI

Dacă m-am simțit așa din cauza unui simplu dans, nu m-aș putea abține să nu mă gândesc la ce trebuie să fi simțit el când a aflat că m-am culcat cu altcineva.

Nu eram prost, era clar că Nicolae nu se călugăsese după despărțirea de mine; Ba mai mult, era sigură că lista fetelor cu care ar fi trebuit să se culce era nesfârșită.

Luca mă văzuse privindu-l și m-a certat ciupindu-mă de șold. De acolo îl pierdusem din vedere, mă concentrasem doar pe oamenii din fața mea. Desigur, fusese mai greu când eram toți așezați la aceeași masă. Din când în când, ochii mei s-au abătut spre el și de fiecare dată când o făceam, primeam câte un ciupit sub masă. Ultimul mi l-a dat pe șold, ceea ce m-a făcut să râd de gâdilatul pe care l-am simțit. Atunci Nicholas aproape că și-

a spart paharul trântindu-l pe masă. S-a ridicat și a dispărut în direcția toaletelor.

„Este gelos”, a declarat Luca, privindu-l pe Nick cu rea.

"Gelos?"

„Nu este... pur și simplu nu suportă să mă aibă în preajmă”, am răspuns eu deprimat; apoi am luat o înghițitură din paharul meu de șampanie.

Nicholas a apărut alături cu o fată atârnată de brațul lui. Oamenii începuseră să se ridice de la mese, căci deja cânta muzica și îi invita la dans.

Cuplul a deschis primul dans și, la scurt timp, atmosfera s-a transformat complet: luminile s-au schimbat, podeaua a fost plină de oameni care își mișcau trupurile și majoritatea ținând cocktailuri foarte alcoolice în mână.

Luca m-a tras să dansez și m-am bucurat că puteam scăpa de Nicholas fără a fi nevoie să-l privesc practic ajungând sub masă cu bruneta. Doamne, am fost dezgustat, dezgustat și total gelos. Am început să dansăm ca prieteni. Luca se comporta, niciodata nu ma insinuase sau ceva de genul. La un moment dat ne-am alăturat lui Lion și Jenna, iar noi patru am început să dansăm împreună pe podea, să râdem și să ne distrăm de minune; A fost cu adevărat cel mai bun de până acum. Nicholas era departe de mine în acel moment, făcând Dumnezeu știe ce cu fata aceea și, deși sângele îmi fierbea, băuturile pe care le luasem au ajutat să facă totul mai suportabil.

Ce s-a întâmplat apoi... Trebuie să recunosc că a fost vina mea.

La un moment dat m-am întors pe ringul de dans și l-am văzut... L-am văzut sărutând gâtul fetei care stătea în poală, și asta nu era cel mai rău: s-a uitat la mine în timp ce o făcea, buzele lui pe gâtul brunetei și ochii lui s-au fixat pe ai mei.

El a zâmbit și deodată m-am oprit din dans. Și ce am făcut... La naiba, aveam să învăț vreodată?

Luca s-a apropiat de mine conștient de unde sunt ochii mei, s-a dus să-mi spună ceva, s-a lipit de urechea mea ca să-l aud dat de sunetul tunător al muzicii... și atunci străvechiul Noe a preluat ființa mea, tot ce am învățasem în acele luni, toate ședințele la psiholog, toate regretele mele s-au pierdut pentru că l-am prins pe Luca de gât, l-am tras în jos și mi-am zdrobit buzele de ale lui.

Cel mai ciudat lucru a fost că nu m-a alungat deloc; Ba mai mult, i-am simțit limba intrând în gura mea și mâna lui pe spatele meu, trăgându-mă spre el.

Ce facea el?

Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la asta pentru că deodată cineva l-a smuls înapoi și următorul lucru pe care îl știu, Luca era la pământ cu buza despicată și însângerată. Mi-am ridicat ochii să văd un Nicholas complet tulburat. S-a uitat la Luca, strângând mâna de durere, apoi la mine. Am simțit un fior când i-am văzut privirea rănită... și teribil de furioasă. Și-a închis maxilarul și mi-a întors spatele. Curând după aceea, Luca a început să se ridice – sau mai bine zis, cei din jurul nostru l-au ajutat – și l-am văzut cum Nick pleca în direcția opusă petrecerii.

Nu știu ce naiba a fost în neregulă cu mine, poate că conținutul mare de alcool al acelei șampanii exclusiviste îmi afectase periculos de judecată, dar m-am dus după el, bineînțeles că am mers după el și nu să-mi cer scuze.

Se dusese în partea în care avusese loc ceremonia, unde scaunele erau încă perfect așezate, la fel ca și florile. Zona era acum pustie si sunetul asurzitor al petrecerii a ajuns la ea.

— Unde te duci, Nicholas? l-am întrebat cu voce tare.

M-am clătinat pe jumătate coborând scările. Și s-a întors, roșcat de furie, pentru a descoperi că ea îl urmase.

„Nu ai dreptul să faci ceea ce ai făcut!” Am urlat acum furioasă.

Bine, da, era nebună și pe jumătate beată... și supărată și toate astea împreună nu erau o combinație bună.

M-am îndreptat spre el, care parcă calibra foarte serios ce să facă cu mine... Doamne, a fost chiar înfricoșător!, dar nu m-am lăsat intimidat, ci dimpotrivă. Atacul de gelozie că tocmai arătase ceva, era clar... nu m-ar fi putut uita, am refuzat să cred, iar dacă ar fi să-i înfrunt furia atâta timp cât o mărturisea, aș face-o.

L-am împins când am ajuns lângă el.

-Esti mincinos! -Am tipat. Pumnii mei s-au mișcat din nou, de data asta pentru a-l lovi cu toată puterea în piept. Ești un nenorocit de mincinos, Nicholas!

La început a tresărit cu greu, dar câteva secunde mai târziu i-am văzut pieptul ridicându-se și coborând. M-a lăsat să-l mai lovesc doar de două ori, până când mâinile lui au zburat în sus și mi-au prins pumnii. Contactul acela m-a încântat mai mult decât orice altceva.

— Spui că m-ai uitat? Nu asta arată acțiunile tale!

Ai spus că nimic nu ne poate despărți!

S-a uitat la mine neîncrezător.

—Tu ești cel care și-a încălcat toate promisiunile, cel care a decis să omoare totul, la naiba! Nu ești fără valoare, Noah, pentru mine ești fără valoare. Cuvintele lui mi-au oprit asaltul, m-au lăsat uluit și mi s-a încleștat stomacul.

Am înghițit în sec pentru a-mi drese glasul. Ochii mei i-au căutat pe ai lui și l-am privit ciudat, nu am putut să-l văd bine, nu-l puteam vedea bine, era neclar... mi-a luat mai mult decât mă așteptam să realizez că nu văd. el clar pentru că lacrimile mi-au inundat ochii.

-Cum poți spune că? am spus, iar vocea mi s-a spart de două ori.

Nicholas mă urmărea. Stând acolo în fața mea, arăta la fel de tulburat, la fel de mizerabil ca mine... Așa cum era, cum ar fi putut să-mi spună acele cuvinte... mie?

— Pentru că e al naibii de adevăr.

Mi-a întors spatele, nonşalant, şi a început să se îndepărteze de mine.

— Am făcut o greșeală, Nicholas! Am țipat la el, dar a continuat să meargă.

Fosta ta iubită nebună m-a făcut să cred că m-ai înșelat! Te-ai implicat cu Sophia chiar sub nasul meu, iar eu am luat totul jos?! Ne-ai luat treaba! M-ai forțat să fac cea mai mare greșeală din viața mea! I-ai făcut să mă folosească, să mă folosească ca și cum aș... ca și cum aș...!

Nu puteam continua să vorbesc, suspinele nu m-au părăsit. La naiba, eram atât de enervat, atât de rupt înăuntru... Totuși, ceea ce spuneam chiar era serios: dacă nu ar fi fost minciunile lui, nu m-aș fi trezit niciodată în situația de a merge la cineva care a profitat de mine. slăbiciune, a profitat de slăbiciunea mea.ceea ce îi spusese cu încredere. Când m-am uitat acolo sus, el era, chiar în fața mea, plecase înapoi pe potecă. S-a uitat la mine, o furie atât de pură, atât de teribil de înspăimântătoare, încât aproape că am făcut un pas înapoi, șocată, dar apoi a făcut ultimul lucru la care mă așteptam: mâna sa în jurul taliei mele și buzele lui s-au izbit de ale mele. Pentru o clipă am crezut că am un coșmar, unul dintre cele care în ultima vreme mă chinuiseră când am adormit, în care eram cu Nicholas ca și înainte, eram fericiți, ne-am sărutat, iar o secundă mai târziu el a plecat și eu nu putea face nimic pentru a o opri. Alergeam, alergam după el, dar picioarele mele nu se mișcau suficient de repede.

Dar asta nu a fost un vis, nu a fost deloc. Brațul lui m-a ridicat de pe pământ, apăsându-mi sânii de trunchiul lui incredibil de dur, iar limba lui flămândă s-a cufundat în gura mea. Mi-a luat câteva secunde să asimilez

ceea ce se întâmpla, dar întregul meu corp părea să se aprindă la contact. Brațele mele s-au înfășurat strâns în jurul gâtului lui, trăgându-l în mine. Doamne, cât de mult avea nevoie de acel contact! Parcă toată energia din corpul meu s-a întors la el după ce m-a părăsit luni de zile.

Celălalt braț al lui m-a prins din spate, ridicându-mă de pe pământ și limba lui mi-a mângâiat-o cu voracitate, nerăbdătoare. Am prins-o strâns de păr, dar nu era ca înainte: era scurt, prea scurt ca să-l trag, așa cum îmi plăcea să fac. Respirând greu, și-a mutat mâna pe spatele meu până a ajuns la ceafă și a rămas cocoțat acolo în timp ce gura lui se despărțea de a mea și se uita la mine... Pupilele lui erau dilatate, dilatate de emoție, de dorință, purul dorinta trupeasca pe care credea ca nu o va mai experimenta niciodata.

Ne-am uitat unul în ochi, am vrut să-i spun atâtea lucruri... Dar apoi ceva s-a schimbat... ceva i-a trecut prin minte, ceva s-a întors să-l chinuie și am știut că îl pierd din nou. Disperata, i-am tras gatul spre mine si mi-am pus din nou buzele pe ale ei, doar ca acum nu am primit acelasi raspuns. I-am simțit brațele slăbite și apoi m-am coborât la pământ. Am intrat în panică, panicat că va pleca, panicat că mă va părăsi din nou.

Lacrimile curgeau din nou, mi-am tras gura departe de a ei și mi-am îngropat fața în gâtul ei. Cu brațele în jurul ei, am refuzat să dau drumul, am refuzat să dau drumul.

— Nu pot face asta, Noah, declară clar Nicholas, deși vocea lui părea înecată de sentimentele lui.

„Nu”, am negat eu să mă țin de el strâns. Lacrimile i-ar păta cămașa, dar nu-mi păsa, nu puteam să-l dau drumul, aveam nevoie de el și el avea nevoie de mine, trebuia să fim împreună.

Imediat după aceea, mâinile lui au părăsit talia mea și au urcat la încheieturile mâinilor mele.

Au împins până mi-au eliberat strânsoarea. Mi-a ținut mâinile în fața lui și s-a uitat în fața mea.

„Nu mă lăsa”, am rugat eu plângător. El implora, știu, dar mâine avea să plece și nu l-aș mai vedea niciodată, iar acel sentiment mă ucidea înăuntru.

„Când închid ochii te văd cu el”, a mărturisit ea, înghițind salivă. Ochii lui păreau să se clătinească în fața mea, care îl ruga să rămână, să mă iubească, să mă protejeze din nou.

— Nici măcar nu-mi amintesc, Nicholas, am spus, refuzând să-mi dau drumul.

Era adevărat, nu-mi aminteam ce se întâmplase în noaptea aceea: știam că ne-am culcat împreună, dar nu făcusem parte din act, pur și simplu mă părăsise pentru că nu aveam puterea să spun nu. .. nimic nu mai conta pentru mine în acel moment, pentru că viața mea devenise un iad.

I-am văzut ochii umezi și am simțit că mor.

-Nu pot, îmi pare rău. — Și m-a eliberat.

S-a întors și a plecat, lăsându-mă acolo...

Jenna a aflat curând ce s-a întâmplat pe pistă și m-a găsit două ore mai târziu stând pe unul dintre scaunele de ceremonie, îmbrățișându-mi picioarele și încercând să mă strâng. Sărutul ăla, cuvintele lui... nu-mi făcuseră nici un bine. I-am simțit brațele în jurul meu fără să-mi dau seama și m-am simțit și mai vinovată știind că îi încurcam ziua lui specială.

„Îmi pare rău, Jenna”, mi-am cerut scuze, încercând să mă opresc din plâns.

„Îmi pare rău, Noah, totul a fost vina mea”, a spus ea și m-am uitat la ea în gol. Toată situația asta, că ați fost nași și că v-am băgat pe amândoi în aceeași mașină, chiar v-am adormit din ușă în ușă. Prietena mea s-a uitat la mine cu o față tristă și chiar și așa era încă spectaculoasă.

Am vrut să-ți mai dau o șansă, m-am gândit... M-am gândit că dacă aș împinge puțin lucrurile...

„Ne-am sărutat”, am mărturisit eu știind că, în ciuda acelui sărut, a acelui ultim sărut, lucrurile dintre noi nu aveau să se îmbunătățească, indiferent cât de mult ar fi încercat Jenna.

Jenna părea surprinsă și confuză. S-a uitat în jur, parcă ar fi vrut să înțeleagă ce sa întâmplat, de ce Nick nu era cu mine.

— S-a terminat cu noi, Jenn, am spus și a trebuit să-mi pun mâna pe gură pentru a-mi înăbuși suspinele. Doamne, cât de jalnică a fost... dar la naiba, cât de dureros... cât de dureros îl pierd!

Jenna m-a îmbrățișat din nou și am lăsat-o să mă consoleze. Acolo eram amândoi: ea în cea mai fericită zi din viața ei și eu am căzut în mizerie.

Ochii Jennei s-au fixat din nou pe ai mei și am văzut o anumită determinare.

„Nu ar trebui să-ți spun asta, Noah, chiar nu ar trebui, dar îl cunosc pe Nick, am văzut o persoană complet fericită în lunile în care a fost cu tine.

Indiferent de problemele pe care le-ați avut, nu am fost niciodată atât de concentrat, așa că... cum să spun?, atât de normal. Toată viața lui a fost o

rahat, l-am văzut plângând de copil când a plecat mama lui, l-am văzut plângând luni de zile, până când mai târziu s-a întărit și a creat acea armură pe care acum o poartă atât de mândru peste tot, a devenit cineva de nescăpat... Ai reușit să o pătrunzi... Nu spun că va fi ușor, Noah, dar la naiba, ea este dragostea vieții tale! Îmi doresc ca cei mai buni prieteni ai mei să fie la fel de fericiți precum sunt eu în acest moment, am nevoie, ce mai mult, te rog, Noah, te rog să nu-l lași să plece, indiferent câte lucruri ți-ar spune, indiferent cât de mult de multe ori pretinde că nu te iubește sau că îi este imposibil să te ierte... Trebuie să existe o cale.

M-am ridicat de pe scaun și m-am uitat la ea. Un zâmbet trist mi-a atins buzele.

„Știu că vrei să crezi ce spui, Jenn... și eu", am declarat privind spre locul unde dispăruse, „dar i-am rupt inima... Am crezut că m-a înșelat și am am crezut că voi muri, chiar am murit, așa că știu cum se simte... Nu mă va ierta, nu o va ierta niciodată.

Jenna s-a dus să-mi spună ceva, dar a închis din nou gura, cred că pentru prima dată rămase fără cuvinte. M-am apropiat de ea și i-am sărutat vârful capului.

-Bucură-te de ziua aceasta.

După aceea am încercat prin toate mijloacele să mă întorc să fiu fata în care fusesem toată săptămâna. Am refuzat să-i las pe Lion și Jenna fără cei mai buni prieteni ai lor, așa că am rămas la petrecere cât am avut nevoie. M-am forțat să dansez și să mă bucur de tot ce mă înconjoară. La un moment dat am dat față în față cu Luca. Ochii lui verzi m-au privit cu prudență, dar fără nicio urmă de ranchiune pentru că l-a folosit literalmente pentru a-l face gelos pe Nicholas.

„Îmi pare rău", mi-am cerut scuze din toată inima, sperând că cuvintele mele vor fi suficiente pentru a-i câștiga iertarea. Mă purtasem ca un nesimțit complet, ca copilul imatur pe care jurasem să-l las în urmă și, dacă i-aș fi dat fratelui lui Lion speranțe false, îmi parea profund rău.

„Nu eu", a spus el, apoi m-a prins de mână și m-a tras de pieptul lui. Ia-o liniștit", a spus el înainte de a putea fugi sau de a intra în panică la orice aș putea crede că se întâmplă între noi doi. Nu-mi pasă că mă folosești ca să-l faci pe idiotul ăla gelos, adevărul este că mă folosești să faci exact la fel. - Făcându-mă să mă întorc, forțându-mă să-mi lipesc spatele de pieptul lui și mișcându-mă în sunetul muzicii, s-a apropiat de urechea mea ca să-l aud clar. Vezi fata aia de acolo? m-a întrebat, ridicând în secret degetul către

un grup mic de fete care se aflau lângă bar. Am dat din cap amuzat, înțelegând deodată ce voia să-mi spună. Blonda care este acolo și ne privește de parcă nu-i pasă ce fac cu tine - mi-a indicat întorcându-mă din nou și punându-și fără rușine mâinile pe partea inferioară a spatelui meu aproape periându-mă fundul, pentru care m-am uitat la el —. Ne-am culcat acum vreo lună; De fapt, ne-am dracu de cât îmi amintesc sau altceva mai exact, știi ce vreau să spun... Mi-am dat ochii peste cap. Pierdusem contactul cu ea când am fost la închisoare și ne-am întâlnit din nou la una dintre petrecerile din cartierul meu. E fiica celei mai bune prietene a mamei mele și vreau să înnebunească complet când mă vede că te bâjbâie așa cum sunt pe cale să o fac.

Am râs și l-am împins. Luca a reacționat ducându-și mâna la inimă de parcă ar fi fost profund rănit. Apoi, încet, m-a tras în sus și mi-a șoptit ceva la ureche, pe un cu totul alt ton.

„Nu te târâi, Noah”, mi-a spus ea, apoi s-a uitat în ochii mei. Ceea ce ai făcut a fost greșit, dar toți facem greșeli.

Nu că sfatul lui Luca ar fi fost ceva ca o revelație pentru mine, dar m-a făcut să realizez că toată lumea își dăduse seama cât de patetică fusese ea în acele zile când Nicholas fusese prin preajmă.

Nu puteam face mult mai mult și, deși știam că am făcut o greșeală gravă, cea mai greu de iertat, știam și că nu totul fusese vina mea: minciunile, trecutul nostru și intensitatea relației noastre ne conduseseră. , aproape la forță, la un punct fără întoarcere.

Am continuat să dansez cu Luca și, de asemenea, cu ceilalți până a venit timpul să plece mirii, din moment ce deja se conformaseră două ritualuri de rigoare la o nuntă: tăiaseră tortul, de care abia m-am atins, iar Jenna a aruncat si buchetul... În acest sens, trebuie să precizez că în realitate nu a făcut-o, întrucât după câteva secunde în care ne-a făcut să credem că o va arunca, s-a întors și s-a apropiat de mine cu zâmbetul pe buze. Fără să înțeleg nimic și aproape prin acțiune reflexă am acceptat buchetul când mi l-a oferit.

— Asta pentru ca să știi că încă am încredere că ziua ta va veni, Noah, și va veni cu persoana pe care o cunoaștem pe tine și cu mine.

Am simțit un nod în stomac și nu știam ce să spun. I-am admirat determinarea, speranta, dar gestul ei nu a reusit decat sa ma cufunde si mai mult in tristetea mea. Dintr-o dată nu am mai suportat, înconjurată de toți acești oameni, așa că, când Jenna m-a sărutat pe obraz și a alergat cu Lion

spre limuzina care îi va duce la un hotel de lux pentru a merge în luna de miere cerească a doua zi, Dragă, M-am urcat într-una dintre multele mașini cu șofer care erau disponibile oaspeților și l-am rugat să mă conducă acasă.

Trebuia să închei noaptea aceea.

11

NICK

Știam că am încurcat-o sărutând-o cu o seară înainte, dar nu m-am putut abține, era acolo, țipând la mine, dând vina pe mine! Ma numit mincinos, mincinos? Nici măcar nu înțelegea la ce naiba se referea, dar fusese fie să o sărute, fie să-și piardă complet cumpătul.

Văzând mâinile dezgustătoare ale lui Luca pe corpul ei, buzele lui pe ea... Noah hotărâse să pună capăt puținei stăpâniri de sine pe care credea că mai aveam.

Văzând-o cu altcineva mă făcuse să retrăiesc toate acele imagini pe care aproape că reuşisem să le elimin din creier. Era limpede că acum că o revăzusem după atâta vreme totul se întorsese la început, fusese ca în noaptea aceea nenorocită când am descoperit că am fost înșelată.

Simțindu-i trupul zvelt, prețios și mult mai subțire decât îmi aminteam împotriva mea, mă făcuse să înnebunesc pentru câteva clipe. Simțurile mi se prăbușiseră, pentru câteva secunde am revenit să fiu ceea ce eram înainte, am revenit să fiu acel băiat total îndrăgostit și pierdut la nebunie pentru acea fată. Când am tras-o să mă uit la ea, să mă umplu de acea lumină pe care ea o emana mereu, am văzut același lucru în ochii ei, am văzut același dor, aceeași dorință cuprinsă, acea dorință care ne atrăgea, dar eu am văzut și altceva: am văzut regret, am văzut disperare, am văzut nostalgie... și de parcă mi s-ar fi înfipt un cuțit în inimă și s-ar fi răsucit, am simțit din nou aceeași suferință pe care am simțit-o când am aflat adevărul.

Imaginile... nenorocitele de imagini cu care m-a chinuit imaginația mea au fost proiectate din nou ca un film în creier. Noe gol, în pat, oftând de plăcere, în felul acela senzual, în felul acela inocent și plin; acele sunete pe care le-a eliberat prin buze, acele sunete care m-au înnebunit, care m-au pus în genunchi. Acele sunete senzuale, însă, nu au fost provocate de mine, au fost provocate de altul; niște mâini îi mângâiau trupul, nu încet și căutându-i plăcerea, ci brusc: o mângâiau fără grija, fără dragostea pe care o puneam în fiecare mângâiere. Dar lui Noah îi plăceau, îi plăceau, pentru că nu striga numele meu...

În acele momente am simțit ca și cum un ulcior cu apă cu gheață cădea pe corp și a trebuit să o împing de lângă mine în ciuda faptului că s-a lipit cu toată puterea de gâtul meu, refuzând să se despartă. Poate că a crezut că nu voi putea să mă împing, dar am făcut-o și nu am regretat.

Și acum, după ce n-am dormit toată noaptea, aveam din nou unul dintre acele episoade slabe, acele episoade în care voiam să-mi trag totul, să uit de tot, să merg în camera lui dracului și să-l implor să termine ce am început.

Știam că era timpul să plec.

Mi-am făcut valiza, am părăsit camera în tăcere și, ca idiotul complet care sunt, nu m-am putut abține să nu mă opresc scurt la ușa camerei lui Noah. Am închis ochii pentru o secundă, supărat știind că el se afla la câțiva metri de mine, că cu siguranță își petrecuse noaptea plângând de întâlnirea noastră și că nu puteam face nimic pentru a o repara. Când am avut putere, am plecat.

Mi-am pus bagajele putine in portbagaj si cu continutul unei sticle de apa pe care am gasit-o in ea mi-am udat fata ca sa-l cureti, de abia dormisem cu ochiul: dupa ce iesisem de la petrecere, imi luasem masa si plecasem. la plaja Georgica, unde navigasem ore în șir fără oprire, încercând să mă calmez, încercând să dau un sens tuturor acelor motive care se presupune că m-au ținut departe de Noah, toate acele motive pentru care sărutat-o păruseră să dispară. Am făcut surfing pe acea plajă până când a început să răsară.

Așa că am decis să mă întorc, să fac un duș și să anulez călătoria.

12

NOAH

Nu l-am auzit plecând, dar i-am simțit absența. Gata, s-a terminat, acum trebuia doar să mă întorc la aceeași rutină ca întotdeauna.

Mi-am luat rămas bun de la toți oaspeții care erau încă în casă, gata să mai petreacă câteva zile în ea. Mama Jennei m-a îmbrățișat, iar tatăl ei s-a oferit să mă conducă la gară, de unde voi lua trenul spre New York. În timpul călătoriei, m-a întrebat care sunt planurile mele pentru vară și i-am spus că în afară de zilele pe care urmează să le petrec în acel oraș, voi petrece restul verii muncind. Nu am vrut să explic prea multe despre meseria mea, din moment ce vorbeam cu un magnat al petrolului care cel mai probabil nici nu ar înțelege de ce naiba lucram ca chelneriță dacă eram fiica vitregă a celui mai bun prieten al său milionar. Cu toate acestea, a fost foarte discret și am apreciat.

— Unde vei sta zilele astea, Noah? m-a întrebat ea în timp ce traversa acele străzi frumoase. Era devreme, dar erau deja oameni în ei: unii își plimbau câinii, alții se plimbau și cărau genți mari de mărci exclusive... aproape toți purtau ochelari de soare. Mi-a părut rău că trebuie să părăsesc acea zonă fără să fi putut să o cunosc suficient, nu avusesem timp cu toată bătaia de cap a nunții.

M-am uitat la tatăl Jennei și i-am spus numele motelului pe care îl rezervasem în New York. Nu mi-a păsat că era un loc deznădăjduit, cu greu aveam de gând să petrec timp acolo, aveam nevoie doar de el să dorm și să fac duș. Restul timpului am plănuit să-mi petrec descoperirea acelui oraș minunat.

Tatăl Jennei mi-a aruncat o privire ușor nedumerită când i-am spus numele motelului, nici măcar nu-i părea cunoscut, ceea ce nu era ciudat având în vedere că avea două proprietăți în acel oraș fără a număra casa din Hamptons.

Am avut un moment jenant când a insistat să-mi închirieze o cameră de hotel în centrul orașului, Hilton, nu mai puțin. I-am mulțumit pentru ofertă, dar nu am avut nevoie de documentele nimănui. Oamenii aceia, cei care

aveau destui bani, credeau că cei dintre noi care nu ne bucuram de acele luxuri erau nefericiți și nu era adevărat. Nu m-a deranjat să stau la un motel... Doamne, nici nu a fost chiar așa de rău!

—Noah, asta nu e să te intru, dar New York nu este Los Angeles, acest oraș poate fi periculos și mult mai mult dacă mergi singur și fără să știi.

A continuat să insiste până am ajuns în gară.

— Domnule Tavish, nu e nevoie, pot avea grijă de mine, o să fiu bine, într-adevăr...

În plus, nu voi fi singur, o să mă întâlnesc cu un prieten, așa că nu trebuie să-ți faci griji. „Bine, asta a fost o mică nebunie, dar total inofensiv. Tatăl prietenului meu nu părea deloc convins; mai mult, părea supărat și foarte îngrijorat, nu ca și cum ar fi fost tatăl meu.

„Ei bine, ai numărul meu dacă ai nevoie de ceva. Voi fi în Hamptons săptămâna aceasta, dar am mulți prieteni în New York, prieteni care ar fi dispuși să vină cu tine dacă va fi nevoie.

Prieteni... bine, bineînțeles, știam deja ce au vrut să spună acești oameni când vorbeau despre „prieteni”. Nu trebuia decât să-l vezi pe Steve și rolul lui în viața familiei Leister. Nu aveam nevoie de bodyguard, mulțumesc.

Mi-am luat bun rămas bun de la el și m-am grăbit să intru în gară, în caz că o suna pe mama mea sau ceva asemănător... Mă așteptam la orice.

M-am urcat în vagon, i-am înmânat biletul de tren unei doamne destul de drăguțe și m-am așezat pe locul meu, privind pe fereastră și dorindu-mi să pot ajunge în acel oraș magnific. Am încercat să uit când Nick îmi promisese cu mult timp în urmă că el va fi cel care mă va duce la New York, că el va fi cel care îmi va arăta în jurul acelei mari metropole. Trecuse aproape o viață de atunci, sau cel puțin așa mi se părea.

Când am ajuns la destinație, primul lucru pe care l-am făcut când am coborât din tren a fost să iau un taxi până la motelul unde îmi rezervasem o cameră.

În timp ce treceam cu mașina prin oraș, am rămas uimit de ceea ce am văzut pe fereastră. Impresionanții zgârie-nori păreau nesfârșiti și erau atât de mulți oameni pe străzi încât cineva se simțea ca o furnică mică, un grăunte de nisip... A fost spectaculos, spectaculos, dar în același timp copleșitor.

Când șoferul de taxi a cotit pe o stradă întunecată și era patru după-amiaza, m-am cam stânjenit. Cu toate acestea, nu răspundea la nicio intenție

rea: era motelul care, deși nu era înfiorător, nu avea nicio legătură cu fotografia pe care o văzusem pe site.

Taximetristul mi-a pus valiza jos, i-am dat un bacșiș mizerabil și s-a întors pe drumul pe care venise, lăsându-mă acolo, pierdut în Marele Măr. Am tras adânc aer în piept și am intrat în stabiliment, care arăta mai mult ca o casă pentru cei fără adăpost decât cu un motel.

Fata din spatele tejghelei abia și-a ridicat privirea din revistă când am pășit în fața ei, târându-mi valiza.

-Nume? spuse el, mestecând gumă tare și dezgustător.

Întotdeauna am urât guma.

— Noah Morgan. Am o rezervare, am răspuns, uitându-mă în jurul meu.

Hotărât: acesta nu era un motel, ci o clădire destul de rătăcită în care își rezervau camere.

Oftând, deschise un sertar și scoase o cheie dintr-o grămadă.

—Ia-l și ai grijă de el pentru că există doar unul. Micul dejun constă în tot ceea ce doriți să obțineți din acele automate; prânzul și cina sunt pe cont propriu.

Am dat din cap, încercând să nu las primele ore petrecute la New York să mă doboare. Să vedem, aveam nevoie doar de un pat. De asemenea, când am trecut pe lângă automatele am văzut că aveau prăjituri Oreo... Ce să mai cer?

Mi-am lăsat valiza în camera mică care mi-a fost atribuită și am ieșit la plimbare. Am părăsit strada claustrofobă și întunecată unde se afla motelul și am început să mă plimb prin oraș. Am aflat că la câteva străzi mai sus, așa cum spunea site-ul, era Central Park.

Nu știu să explic cum este acel loc, mă plimbam de doar zece minute și deja îmi doream să merg acolo. Era cald, iar oamenii stăteau întinși pe iarbă făcând plajă, copiii se jucau cu mingea, alții cu câinii lor...

La fel, au fost mulți alergători și alții care au practicat alte tipuri de exerciții. Mediul era incredibil, natura in mijlocul unui oras plin de poluare si ambuteiaje.

M-am apropiat de lac, erau niște rațe care-i plimbau apele, pe care mulți le hrăneau. Pentru o secundă mi-am ridicat capul spre cerul albastru al lunii iulie și m-am lăsat purtat de acea senzație de a fi singur, de a fi singur, dar fericit, în mijlocul unui loc în care nimeni nu mă cunoștea, nici eu, nici povestea mea, unde nici Nicholas, nici mama mea, nici William, nici oamenii care mă judecaseră pentru despărțirea noastră nu mă puteau privi

cu milă sau furie. Fusese îngrozitor, vestea se răspândise ca un incendiu în campusul colegiului, unde Nick era o legendă. Devenisem cuplul pe care toată lumea îl admira, la care se uita cu degete, și pe care eu aș fi fost cel care o dărâmase până la capăt... ei bine, oamenii pot fi foarte cruzi.

Am petrecut restul după-amiezii acolo, în parc, am citit, mi-am cumpărat un hot dog și m-am plimbat. Oricine ar putea crede că sunt nebun, că cu toate locurile pe care erau de știut, de ce am stat acolo fără să devin turist? Am făcut-o pentru că uneori e bine să-ți ia timp pentru a fi doar, pentru a fi doar unul dintre mulți, și în acel moment tot ce îmi doream să fac era că, îmi doream pace... pace și liniște.

Nu a durat însă mult.

Aproape că am făcut un infarct când am dat colțul în străduța unde se afla motelul, când am văzut apărând un bărbat înalt, în costum, apărând aproape din umbră. Eram pe cale să fug, dar apoi am recunoscut cine era și mi-am pus o mână peste inimă, încercând să-mi revin din șoc.

— La naiba, Steve! Am scapat fără să regret nici măcar semnul. Ce naiba făcea acolo?

„Noah”, a spus el aruncându-mi doar o privire murdară. Mi-a pus mâna în jurul brațului și aproape m-a forțat să intru în motel. Ia-ți lucrurile, te rog.

M-am încruntat în timp ce m-a condus la ușa mea, am trecut pe lângă recepționer, care părea să se sperie la fel ca mine. Am reușit să-mi revin din stupoare și să mă smucim liber să-l înfrunt.

— Ce e, Steve? m-am repezit, observând furia care creștea în mine.

De ce ai venit?

„Nicholas mi-a spus să te iau, locul ăsta este periculos. Steve a răspuns ca ceea ce era, un om practic, cu puține cuvinte. Maestrul Leister a poruncit iar lacheii lui s-au supus. Ce noroc că nu mai fac parte din acel cerc prost!

„Nu plec nicăieri”, am răspuns, trecând pe lângă el și deschizând ușa dormitorului meu.

Ce plănuia să facă? Să-l lași pe Steve acolo și să-i trântească ușa în față? Nu a fost vina lui că a lucrat pentru un idiot.

—Noah, uită de Nicholas, nu ar trebui să mergi singur în New York și cu atât mai puțin în zona asta, e periculos. Lasă-mă doar să te duc într-un loc unde nu ești în niciun pericol.

Doamne, a fost absurd!

"Dar cum m-ai gasit?!" Nu m-am putut abține să nu țip. I-am întors spatele și mi-am dus mâinile la cap.

Fereastra de lângă pat dădea spre un cul-de-sac, complet cu scăpări de incendiu. De acolo vedea coșurile de gunoi și niște oameni fumând într-un colț. Trebuie să recunosc că nu arăta prea bine și chiar mă gândisem serios să-mi cheltuiesc ultimele economii pe o cazare puțin mai decentă, dar m-a enervat că m-au obligat să o fac și mult mai mult Nicholas. Își pierduse tot dreptul să-i pese de mine și acum venea la mine cu astea?

— Ce anume ți-a spus Nicholas să faci? am întrebat întorcându-mă spre el.

Steve mi-a întors privirea nebunită.

— Mi-a spus să te scot din acest loc și să te duc la un hotel potrivit.

Să mă ia... Cu alte cuvinte, îl trimitea pe Steve și nici măcar nu se gândea să-și arate fața. Ei bine, nimic din asta.

„Vreau să vorbesc cu el”, am cerut, încrucișându-mi brațele.

Steve s-a uitat la mine cu îndoială.

—Azi a plecat de la serviciu, are rezervare pentru cină...

Am simțit o înțepătură în inimă și eul meu sănătos aproape că m-a lovit cu piciorul în tibie. — Ce credeai, idiotule, că s-a călugărit sau ce?

"Cât este ceasul?" am întrebat încercând să nu îmi tremur vocea.

Steve oftă.

„Într-o jumătate de oră”, a răspuns el.

— Atunci sună-l de pe mobil. Nu mă va lua.

Steve mi-a ținut privirea câteva secunde și a dat din cap. Înainte de a da apel, însă, a luat valiza pe care încă nu o despachetase și m-a condus până în stradă, unde era parcata mașina. Mi-a deschis ușa să intru și, odată ce s-a așezat pe scaunul șoferului, a format numărul lui Nick fără mâini.

„Nicholas, Noah vrea să vorbească cu tine”, a anunțat ea când a răspuns vocea lui Nick.

„Nu vreau să vorbesc cu ea”, a declarat vocea ei după o secundă.

Am scos difuzorul și am pus telefonul lui Steve la ureche.

— Nu-mi mai spui numele? L-am recriminat fără să mă pot abține.

„Numai dacă este strict necesar”, a răspuns el. Știam că pot închide în orice moment, așa că am încercat să mă calmez, dar nu m-am putut abține să nu răsturnesc ce am spus în continuare:

— Nu-mi spui numele, dar îl trimiți pe Steve să mă ducă la un hotel potrivit... Explică-mi asta, Nicholas, pentru că jur că sunt foarte confuz.

Mi s-a părut că vorbele mele l-au afectat într-un anume fel, pentru că l-am auzit oftând împotriva telefonului.

„Greg m-a sunat să-mi spună că era îngrijorat când a aflat unde plănuiești să stai pentru următoarele câteva zile”, a comentat el degajat.

La naiba Greg Tavish! Nu te-ai putea ocupa de treburile lor? Nu era tatăl meu.

— Atunci ai făcut-o pentru Greg? am întrebat și chiar și eu am auzit dezamăgirea din vocea mea.

— Încetează, Noah, spuse ea și am auzit schimbarea vocii ei, cum s-a umplut de furie. Ai o rezervare la Hilton pe numele tău, vrei să o folosești? Sclipitor!

Tu nu vrei? nu-mi pasă.

Nu am avut timp să spun altceva pentru că a închis.

Steve mă privea în tăcere, în așteptare, așteptând să vadă ce voi decide. Nu aveam de gând să fac ceea ce mi-a cerut Nick. Mă sărutase și apoi plecase fără să spună nimic. Acum se deranja să-mi închirieze o cameră de hotel... și nu trebuia să fac nimic în privința asta? Se putea preface ce vrea, putea să-mi spună că nu-i mai păsa ce am făcut sau ce nu am făcut...

dar l-am cunoscut: era Nicholas, puterea ieșind din gură.

În acel moment am luat o decizie riscantă.

— Du-mă la el acasă.

Steve nu părea prea îndrăgostit de idee, dar i-am spus că ori mă ia, ori nu mă mut. Dându-mi seama că îl pun între o stâncă și un loc greu, m-am simțit puțin vinovată, dar nu am cedat nici măcar: așa avea să fie singura modalitate de a mă face să părăsesc acest motel.

Am profitat de plimbare ca să mă uit pe fereastră. Deși nu mi-a plăcut să recunosc, mersul în mașină cu Steve m-a făcut să mă simt în siguranță, protejată dacă vrei. A trebuit să recunosc că a veni într-un oraș ca New York singur și fără cu cine să împărtășești experiența a fost destul de deprimant și, de asemenea, puțin înfricoșător.

— Ajungem acolo, m-a informat Steve după un timp.

Am început să devin nervos și mai mult când ne-am oprit lângă o clădire incredibilă, înaltă ca multe și cu vederi impresionante ale Upper East Side. Râul era în dreapta mea, iar puțin mai departe, vârfurile copacilor din Central Park erau clar vizibile. Ne-a luat puțin mai mult de jumătate de oră și m-am gândit că acea parte a parcului trebuie să fie cea din partea opusă a parcului pe care o vizitasem în dimineața aceea.

Am început să mă joc cu părul meu. Ce aveam de gând să-i spun? Nu chiar că cuvintele m-au făcut nervos, dar știind cum era viața lui acum, văzându-l în acest mediu, văzându-l fiind Nicholas Leister care locuia singur într-un apartament din mijlocul orașului New York, avocatul și omul de afaceri din pur... Nu cunoscusem acea fațetă a lui, îl cunoscusem pe Nick care ieșea la petreceri, pe Nick care mă îmbrățișa, pe cel care punea mâna în cele mai îndepărtate locuri, pe cel care își risca gâtul în stradă. concurează și s-a luptat pentru bani... Nick care era îndrăgostit, Nick care mă adora și ar muri dacă ar trece mai mult de douăzeci și patru de ore fără să audă de mine, să vorbească cu mine sau să mă vadă.

Unde era Nick acum?

Steve a tras în parcarea acelei clădiri impunătoare și am început să simt cum nervii au pus stăpânire pe mine.

-El este acasă? am întrebat după ce am coborât din mașină, în timp ce l-am urmat până la lift.

-Nu.

Am tras adânc aer în piept și am văzut cum Steve a introdus un cod lângă celelalte butoane de pe podea. Am fost uimit să văd că erau 62... — Doamne, 52

plante... — și codul era pentru pod.

Plimbarea cu liftul mi s-a părut supersonică, iar când zgomotul ușii a răsunat în cabină, rupând tăcerea care se instalase între noi doi, nu m-am putut abține să nu sări.

Ușile s-au deschis și au dus direct într-un hol destul de mare, cu o oglindă care mă privea înapoi. Trebuie să spun că mi-a fost greu să mă recunosc în acea reflecție, părea cu adevărat atacată, așa că m-am grăbit să-mi schimb expresia: nu puteam să par nervos, trebuia să par sigur pe mine.

Mi-ar fi plăcut să port altceva și nu o simplă fustă din denim, Converse roz și un tricou alb de bază. Arăta ca o fată de cincisprezece ani.

Înainte să-l urmăresc pe Steve, am tras de banda de cauciuc care îmi ținea părul și l-am lăsat să cadă în spate... Asta ar ajuta, nu-i așa?

L-am urmat pe Steve în apartament. Pf! Nu avea nicio legătură cu apartamentul pe care îl închiriase în Los Angeles... acesta era... acesta juca într-o altă ligă. Știa că a moștenit o mare avere de la bunicul său și, de asemenea, știa, evident, că banii nu au fost niciodată o problemă pentru el, dar acest apartament era cuvinte mari.

Era foarte mare, fără pereți, în afară de niște coloane care erau plasate strategic pentru a crea spații specifice. Bucătăria era în dreapta, iar canapelele din centru dădeau spre ferestrele mari care dezvăluiau orașul în toată splendoarea lui. Parchetul strălucea, iar unele segmente erau acoperite de covoare groase, bej, care trebuie să fi fost suficient de moi chiar și pentru a dormi.

La un capăt, lângă un minibar din sticlă, trecea o scară impunătoare de marmură întunecată.

Nicholas locuia acum aici? Acesta a fost al tău? A locuit singur?

Steve a oftat din nou și s-a încruntat la mine.

— Ești sigur că vrei să faci asta, Noah? Nu-ți va plăcea nimic.

— Te rog, Steve, am spus, aproape implorând. Lasă-mă să fac asta în felul meu... Eu doar... Am nevoie doar de o șansă să vorbesc cu el.

Steve s-a uitat la mine ca pe cineva care se uită la un copil care tocmai a aflat că Moș Crăciun nu prea există: cu milă.

A dat din cap cu regret și după ce mi-a spus să-l anunț dacă am nevoie de ceva, a lăsat.

Am urcat la etaj și deodată m-am simțit foarte obosit. Am deschis prima ușă pe care am găsit-o: era o cameră, nu știam dacă era a lui Nick sau camera de oaspeți, dar m-am întins pe pat și m-am uitat în tavan.

L-aș aștepta... Aș aștepta până se va întoarce și când a făcut-o, aș face absolut tot ce era necesar să-l fac să creadă din nou în mine, în ceea ce era al nostru, în iertare și în dragoste.

13

NICK

M-am urcat în mașină și am ieșit din parcarea biroului, punând piciorul pe accelerație. Ar fi trebuit să anulez cina, ar fi trebuit să plec, ar fi trebuit să-i spun toate acele lucruri pe care murim dornic să i le spun, toate acele lucruri pe care le mai ținem înăuntru și că eram sigur că într-o zi o să lupt să ies.

Mi-am ciupit puntea nasului, încercând să mă calmez. Nu m-aș putea prezenta așa la cină, n-ar fi corect... sau corect.

Trebuia să-l scot pe Noah din minte. Eram sigură că nu va refuza hotelul, nu era proastă, știa că ar fi o nebunie să stea în acel cartier slăbit și dacă nu m-ar asculta, nu ar fi problema mea. O mică voce interioară a strigat la mine „Mincinos!” tare și clar, dar am ignorat-o în timp ce am străbătut orașul și am ajuns într-unul dintre cele mai la modă restaurante ale zilei, sperând să fie o noapte liniștită.

Când i-am înmânat portarului cheile mașinii să o parcheze, am văzut-o pe fața cu părul negru la ușă. Rochia pe care o purta era elegantă și scumpă, sandalele cu toc pe care le purta o făceau să pară mult mai înaltă decât era în realitate, iar părul ei întunecat strălucea în timp ce îi cobora pe spate.

Ochii i s-au luminat când m-a văzut, deși a încercat să-l ascundă cât a putut.

Am simțit o vâlvă de vinovăție în piept, dar deja îi făcusem lucrurile foarte clare și părea să fi înțeles.

— Bună, am spus, forțând un zâmbet cald.

Dinții lui albi au fulgerat când mi-am pus brațul în jurul taliei lui și m-am aplecat să-i dau un sărut rapid pe obraz. Mirosea a zmeură cu un amestec de lămâie... întotdeauna mirosea a un fel de fructe și asta mi-a plăcut.

„Am crezut că nu vei veni”, a mărturisit ea în timp ce o împingea ușor din spate până a intrat în restaurant. Lucrurile erau grele acum și ultimul lucru pe care mi-l doream a fost un fotograf care să ne fotografieze.

„A apărut puțin neprevăzut, îmi pare rău”, am comentat, apoi i-am spus chelnerului cum mă cheamă, care s-a grăbit să ne conducă la masa pe care o rezervase cu aproape o lună înainte.

Locul era plăcut, cald, la care a contribuit și lumina slabă.

Era muzică live, cântată de un pianist. Dintr-un motiv ciudat, acea lumină și acea muzică plăcută m-au relaxat... Am inspirat adânc și mi-am făcut plăcere să mă văd stând în fața acelei femei, femeia care mă sprijinise de când m-am despărțit de Noah, cea care fusese lângă mine și cel care devenise într-un bun prieten.

„Ești drăguță”, i-am spus, știind că asta o va face să zâmbească. Motivul pentru care lucrurile stau altfel cu ea era clar, cel puțin pentru mine.

Sophia a zâmbit timid și a luat scrisoarea cu ușurință. Chelnerul s-a apropiat de noi și fiecare a comandat un alt tip de vin. Era mai degrabă un vin alb; Eu, pe de altă parte, roșu sau mai precis un Bordeaux bun din 82. Pentru o clipă mi-am amintit de Noah, cum habar nu avea de vin, mâncare sau multe lucruri cu adevărat. Simplitatea lui mă captivase, mă făcuse să cred că pot să-l învăț totul, că îi pot oferi lumea...

Mi-am dres glasul, forțându-mă să mă întorc la realitate.

Ar fi deja la hotel? Făcea un duș? Ai plânge? Dormit?

Mâncând? Mi-e dor de mine?

„Oprește-te!” mi-am ordonat și mi-am concentrat privirea asupra frumoasa mea tovarășă.

Lucrurile cu Sophia au apărut fără să se gândească la asta. La început, după Noah, devenisem o persoană care abia era capabilă să poarte o conversație coerentă cu cineva, totul mă deranja, eram temperat, furios pe lume, rănit și nu voiam să mă asociez cu nimeni și nimic.

Mă închisesem în apartament, mă afundasem în autocompătimire... Telefonul suna și îl ignoram; mailurile s-au acumulat in inbox si nici nu le-am citit... am devenit total autodistructiva. Am băut până am rămas aproape inconștientă pe pat, am rupt mobila, am lovit lucruri... chiar m-am rănit la mână de două ori. M-am certat într-un bar, deși din fericire nu a ajuns sânge în râu. Mintea mea a rătăcit, imaginând lucruri, intrând într-o buclă de ură, tristețe și dezamăgire. Nimeni, nici măcar Leul, nu a reușit să mă facă să văd rațiune, să mă ajute; tatăl meu a venit să mă vadă, a țipat la mine, apoi a încercat să-mi vorbească mai civilizat, a țipat din nou la mine și apoi a dispărut. Nu voiam să ascult pe nimeni, nu mă interesa... În acele momente simțeam o durere insuportabilă în piept, mă simțeam trădat.

Până când într-o zi a apărut Sophia în apartamentul meu.

Fusese întotdeauna o fată sensibilă, cu ideile clare. Ea a țipat la mine despre tot, de ce o să mint, și nu pentru că îi păsa de mine sau era îngrijorat de mine, mai degrabă pentru că depindea de jobul meu și abia am trecut prin firmă.

Ea a strigat la mine că, dacă era atât de rău pentru mine să merg la New York, m-a învinuit pentru atâtea lucruri, era atât de supărată pe atitudinea mea – după ea, imatură și irațională – încât nu mi-am putut gândi decât la o modalitate. să o taci.

Am prins-o de talie și am izbit-o de perete. Ne-am uitat unul la celălalt, eu zdrobiți, ea confuză și am făcut doar ce am vrut la momentul respectiv, ceea ce avea nevoie corpul meu și ceea ce a vrut mintea mea bolnavă să facă pentru a mă întoarce la Noah.

Am tras toată noaptea, non-stop, non-stop, non-stop și, cel mai bine, când am terminat, Sophia s-a ridicat, s-a îmbrăcat și a plecat fără să scoată un cuvânt.

A doua zi m-am dus la muncă. Ea mi-a vorbit de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă am fi încă aceiași colegi de muncă care doar se suportă și împart un birou. M-am comportat la fel ca ea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, până când într-o zi s-a ridicat, a închis ușa biroului, s-a apropiat de mine și, stând în poală, m-a convins să o fac din nou.

Să fim clari despre un lucru: amândoi știam că acest lucru nu va echivala cu nimic. Sophia era conștientă că eram devastată de Noah și avea nevoie doar de cineva care să-i încălzească patul din când în când. Când am vorbit despre asta, nu a tresărit și mi-a acceptat condițiile: că era doar sex și că putem face tot ce ne-am dori.

Mă vedeam cu alții, desigur, și Sophia era liberă să se întâlnească cu alți bărbați dacă dorea, deși nu am vorbit niciodată despre asta. Ea știa lucrurile pe care le făcea și părea că le acceptă și nu-mi păsa cu cine ieșea, cu cine se culca sau cu cine se întâlnea la cafea. Bineînțeles... a tratat-o cu respectul pe care îl merita. A fost prietena mea, singura care m-a ajutat, m-a făcut să mă ridic din pat și m-a făcut să mă concentrez pe muncă.

Și la scurt timp după ce mi-am acceptat funcția la New York, bunicul meu a murit, iar restul este istorie.

Acum luam cina într-un restaurant drăguț, ea îmi spusese că trebuie să vorbească cu mine și tot ce mă puteam gândi era că Noah era în oraș, că

mor de nerăbdare să mă întâlnesc cu el și să fac dragoste cu el ca numai eu. a știut să-i amintească pe cine a păcălit și ce îi lipsea.

Mi-am trecut mâna pe frunte și m-am concentrat asupra Sophiei.

„Trebuie să-ți cer o favoare”, mi-a spus după ce discutasem despre niște subiecte banale și, mai ales, despre lucruri legate de muncă. Sophia nu părea să se odihnească niciodată, ambiția ei nu avea limite, iar acum tatăl ei candida pentru guvernator al Californiei. Ea era fata pe care toată lumea o tombola și toată lumea părea să știe. Asta nu a contat pentru mine, dar când a început să vorbească a trebuit să mă forțez să-i dau atenție —: am nevoie de noi să oficializăm ceea ce avem.

M-am uitat la ea fără să înțeleg un singur cuvânt care a ieșit din gura ei.

„În fața publicului, desigur”, a lămurit el, ducând paharul la buze. Tatăl meu cere să părem stabili, să fim o unitate puternică. Îmi continuă să mă prezinte unchilor, copiilor prietenilor săi care vor să fie cu mine doar pentru că sunt fiica senatorului Riston Aiken, e oribil, nu suport.

— Stai, stai, am spus, încercând să înțeleg ce tocmai îmi spusese.

Îmi spui că vrei să divulgi presei că suntem împreună? Ca un cuplu oficial și toate astea?

Sophia dădu din cap și duse o ravioli la gură.

— Desigur, poți continua să faci ce vrei... dacă ești discret.

Dar cu faţa la galerie trebuie să am un iubit formal. Ai face asta pentru mine?

Oricând aș fi râs în fața ei, dar chiar în acea zi, imediat după ce am vorbit cu Noah, am sărutat-o la nunta Jennei și am simțit că trecutul mi se prăbușește înapoi în față... ceea ce mi-a spus Sophia. am întrebat că nu mi se pare o idee atât de proastă.

Am auzit o voce mică în minte care îmi amintea de consecințele acceptării propunerii Sophiei. Știam că dacă aș face, dacă aș confirma că mă întâlnesc cu ea, dacă presa ar scurge știrea că ne întâlnim, Noah ar suferi mult...

Acceptarea asta m-ar face un adevărat ticălos, dar poate că ar fi calea pentru mine să înțeleg în sfârșit că trebuie să mergem mai departe.

Am venit acasă pe la ora unu dimineața. Sophia m-a întrebat dacă vreau să mă culc cu ea la hotelul ei — era în New York și repara niște lucruri pentru compania la care nu mai lucram, dar pleca a doua zi — dar am refuzat: nu aveam chef. .

Am ajuns la apartament, care era iluminat doar de lumini slabe care i-au dat căldură. Am pus cheile pe masa din bucatarie si m-am intors sa-mi mai turnez o pahare.

Apartamentul acela aparținuse unui prieten al tatălui meu, care când a aflat că mă mut la New York mi l-a oferit la un preț pe care nu l-am putut refuza. Voiam să încep de la zero, într-un loc pe care l-aș putea numi al meu, și să nu accept oferta tatălui meu de a mă muta într-un apartament pe care îl deținea în Brooklyn – în afară de diferite birouri împrăștiate în Manhattan. Nu voiam să-mi amintesc ce am trăit în acel oraș când eram copil.

Descoperind că tatăl meu a înșelat-o pe mama mea pentru aproape toată căsnicia lor, ura mea față de ea se transformase și se transformase în altceva. O parte din mine a înțeles mai mult sau mai puțin de ce totul se dusese dracului și l-am urât pe tatăl meu pentru că mă făcea să-mi pară milă de ea.

O uram pe mama, asta nu se schimbase, dar toată povestea aceea cu mama lui Noah m-a făcut să mă regândesc dacă acea ură era justificată sau nu.

Înșelăciune... Cum aș putea să-i învinovățesc pe mama că și-a pierdut mințile după ce am pierdut-o din același motiv?

Nu l-aș ierta niciodată că m-a abandonat, nu exista nicio justificare pentru asta, dar cine eram eu să judec reacțiile unui cuplu după ce am trecut prin așa ceva? M-am gândit din nou la Noah... era greu să văd cum viitorul pe care l-ai creat cu o singură persoană, toate acele imagini cu ceea ce avea să vină, au dispărut chiar înaintea nasului tău.

Îmi imaginasem o viață plină cu ea, știam că nu va fi o relație ușoară... Nu eram prost, relația noastră nu era idilică, dar problemele veniseră de la terți. Mi-aș fi băgat mâna în foc pentru Noah dacă cineva ar fi dat de înțeles că m-ar fi înșelat cu altul, l-ar fi numit nebun...

Și acolo eram...

Mi-am terminat băutura și am mers în camera mea.

Am intrat fără să mă obosesc să aprind luminile și mi-am dat jos cămașa, lăsând-o întinsă la întâmplare pe podea. Serviciul avea să o ia mâine.

M-am întors spre pat cu intenția de a aprinde una dintre lămpi și am încremenit literalmente când am văzut cine era între cearșafurile mele.

Inima a început să-mi bată sălbatic în piept, aproape că mă rănește, aproape că îmi sună urechile. Mi s-a accelerat respirația, întregul meu corp a reacționat la acea imagine a lui Noe adormit pe patul meu, a fost ca și când m-am întors în timp, ca atunci când m-am întors și o aveam acolo așteptându-mă, picioarele ei cu pielea moale încolăcite în jurul unei perne, ea brațele peste cearșafuri, cu părul împrăștiat pe saltea...

Am închis ochii pentru o secundă și aproape că simțeam cum ar fi să stau lângă ea, să-i smulg cearșafurile albe de pe corp și să-mi las degetele să-i mângâie pielea... O întorc încet spre mine, ea. își deschidea ochii, pe jumătate adormită, dar zâmbea bucuroasă să mă vadă, cu acea strălucire pe care reușeam mereu să o scot în evidență de fiecare dată când o atingeam. „Te așteptam”, îmi spunea și mă umflam cu toată acea dragoste pe care nu credeam că o pot simți niciodată. M-aș poziționa deasupra ei, îmi îndepărtam ușor părul blond și îmi puneam încet buzele pe ale ei, umflate de somn, moi și dureroase pentru atingerea mea. Brațul meu i-ar coborî pe spate, strecurându-i prin scobitura coloanei vertebrale și o ridica ușor de pe saltea pentru a-i face corpul să se lipească de al meu fără să o zdrobească. Îi săruta ușor partea de sus a gâtului până ajungea la ureche, apoi inspira parfumul pielii ei, un parfum care nu era fructat sau dulce sau ceva asemănător cu orice parfum scump, ar mirosi doar a Noah... doar a ei.

Am deschis ochii forțându-mă să revin la realitate. Aproape că mi-aș fi dorit să fi fost o iluzie să o văd acolo în patul meu, între cearșafurile mele. Nu puteam să renunț, oricât mi-ar fi mâncărime mâinile de dorința de a o atinge, nu aveam de gând să cedez în fața ei, habar nu aveam ce face acolo, dar am lăsat furia să devoreze orice alta. simțindu-se și a ieșit cu picioarele pe picioare din cameră...

14

NOAH

Am auzit un zgomot și ochii mi s-au mărit aproape fără să-mi dau seama. La început nu știam unde sunt, dar mirosul din jurul meu m-a liniștit: eram acasă.

Am fost cu Nick.

Mi-a luat câteva secunde să înțeleg că ultima propoziție nu avea niciun sens... cel puțin nu acum. M-am ridicat în acel pat necunoscut și datorită luminii slabe care s-a filtrat prin ușa întredeschisă am putut să arunc o privire asupra împrejurimilor. În cele din urmă, și cu un nod în stomac, m-am ridicat din pat și m-am dus în sufragerie. Luminile erau stinse și doar câteva lumini slabe, de genul care te împiedică să te împiedici dacă te trezești în miezul nopții să bei un pahar cu apă. M-am mișcat desculț până l-am văzut: stătea pe canapea, în fața unei măsuțe de sticlă unde era un pahar și o sticlă pe jumătate goală, cu coatele sprijinite pe genunchi și cu capul îngropat în mâini. Cu siguranță fusese o lovitură slabă pentru el să mă găsească în patul lui, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă acela ar fi fost apartamentul meu și aș fi avut vreun drept să aștept adormit să sosească el. M-am simțit ca un intrus.

Trebuie să fi scos un sunet sau pur și simplu am observat prezența mea pentru că capul lui s-a întors încet în direcția mea. Ochii lui străluceau și când i-am văzut maxilarul încleștându-se tare, am vrut să alerg în direcția opusă. Dar îl cunoșteam, îl cunoșteam suficient de bine încât să știu că sub toată ura care părea să-l consume, dragostea pe care o simțea pentru mine, sau pe care o simțise, era încă acolo în inima lui, la fel ca a mea, așteptând momentul potrivit pentru noi să ne întoarcem, să ne iubim

— Ce cauți aici, Noah? a întrebat ea și aproape că m-am prăbușit pe loc la cât de distrusă suna vocea ei.

„Sunt aici pentru tine”, am răspuns eu ridicând ușor din umeri. Vocea mea părea ca un ecou al lui. Nicholas se lăsă pe spate pe canapea și închise ochii în timp ce ofta din greu.

"Trebuie să pleci... trebuie să ieși din viața mea", a spus el, încă fără să mă privească.

S-a aplecat, intenționând să-și mai torne o băutură, dar eu nu l-am vrut să fie beat, nu, l-am vrut lucid, lucid cu mine, pentru că aveam nevoie să înțeleagă ce aveam de gând să spun.

Am desfacut spațiul dintre noi, am luat sticla, împingându-mi degetele de ale lui în acest proces și i-am smuls-o din mâini pentru a o așeza înapoi pe masă, departe de el, departe de noi.

Ea s-a uitat la mine, stând între picioare, și am văzut că ochii ei erau roșii, dar nu doar din cauza alcoolului.

Am întins mâna cu intenția de a-i mângâia părul. Doamne, trebuia să-i șterg acea expresie de durere de pe fața lui, această durere care era acolo din cauza mea, dar mâna lui mi-a prins încheietura mâinii înainte ca eu să pot. Nu mi-a păsat pentru că mâna lui a intrat în contact cu pielea mea și asta a fost suficient pentru mine. Scânteia, acea scânteie care s-a aprins mereu între noi doi, acea senzație de foc, de pură dorință carnală, aceeași dorință pe care o simțim din momentul în care am intrat în bucătăria vechii lui case și l-am găsit acolo căutând. ceva în frigider. Din acel moment am știut că ceva de-al meu a încetat să-mi aparțină.

A ezitat câteva secunde care i s-au părut pentru totdeauna, dar apoi m-a tras în sus, corpul meu ciocnindu-se de pieptul lui, iar mâinile lui m-au ajutat să stau în poală, cu ambii genunchi pe canapea, lângă coapsele lui. Mâinile mele l-au luat de gât și ale lui s-au oprit la talie. Ochii ni s-au întâlnit în întuneric și mi-a fost teamă să merg mai departe. Am ezitat și el la fel; parcă eram pe cale să sărim de pe o stâncă, puteam avea norocul să cădem pe apă sau nefericiți să cădem pe piatră și am afla doar dacă sărim.

S-a uitat la mine o secundă care părea să dureze pentru totdeauna, apoi și-a lovit gura de a mea și a făcut-o atât de brusc, încât capul meu nu a putut să-l ia... Buzele mi s-au despărțit de impact și limba i-a inundat interiorul gura mea, făcându-mă să tremur. Nu a durat mult până să-mi găsească limba, care s-a încolăcit cu a lui fără întârziere, de parcă viața noastră ar depinde de ea. Mâinile i-au luat gâtul ca să-l apropie de mine, în timp ce el îmi mângâia coapsele, de la genunchi până la spate, iar ei au rămas acolo strângându-le cu putere, făcându-ne corpurile să se ciocnească și să ne ofere plăcere la atingere; Aproape că mi-am dat ochii peste cap, trecuse prea mult... prea mult timp de când nu simțeam nimic, absolut nimic. Chiar am

ajuns să cred că corpul meu era mort, că libidoul îmi dispăruse după despărțire, dar cât de greșit am greșit!

O simplă mângâiere, o simplă atingere din mâinile acelui bărbat m-a făcut să-mi pierd mințile.

M-am îndepărtat de gura lui ca să-mi trag răsuflarea, iar buzele lui mi-au tras sărutări pe maxilarul, trimițându-mi fiori pe șira spinării. Pieptul lui era gol, iar degetele mele i-au coborât pe gât și l-au mângâiat. Fiecare dintre abdomenele lui s-a strâns la contactul unghiilor mele cu pielea lui.

Nicholas a mârâit gutural și s-a îndepărtat de gâtul meu, cercetându-mi ochii.

— Ce vrei de la mine, Noah? a întrebat el apucându-mă de mâini și împingându-le aproape cu forța de pe corp.

M-am uitat la trunchiul lui, la sudoarea care-i mărgea pielea la tensiunea pe care am simțit-o amândoi la gândul că ceea ce urma să se întâmple ne va răsturna lumile... din nou.

„Doar... fă-mă să uit...”, am întrebat cu un nod în gât, „pentru câteva minute... Prefă-te doar că m-ai iertat”.

I-am simțit pieptul ridicându-se și cobând, accelerat și, de asemenea, cum a slăbit tensiunea cu care mă ținea de mâini. Le-am eliberat și i-am încurcat în părul lui, din nou, forțându-l să se concentreze asupra mea și nu asupra tot ce ne înconjoară. De data aceasta, eu am fost cel care mi-am pus buzele pe ale lui. Doamne, aveau gust de rai! Sărutul lui era ceea ce îi lipsise cel mai mult, era dependentă de săruturile lui și avea nevoie de mai mult, avea nevoie să simtă acele buzele peste tot, avea nevoie de asta într-un mod aproape dureros.

„O voi face…” a asigurat el, despărțindu-și spatele de canapea pentru a se lipi de mine.

Nasurile ni s-au atins aproape. Voi uita pentru câteva minute ce ne-ai făcut... dar mâine vei pleca, îmi vei părăsi viața și mă vei lăsa în pace.

Inima mi s-a oprit, am gândit la propriu, dar m-am forțat să ignor acel detaliu pe care tocmai îl lămurisem. Avea să uite... Asta a spus, nu? Mi-a fost suficient, mâine aveam să înfrunt cealaltă parte.

Am dat din cap, chiar știind că minte, dar nu aveam de gând să refuz ocazia de a fi cu el, în mai puțin de jumătate de oră reușise să mă facă să mă simt din nou în viață și nu puteam renunța la asta.

Mâinile lui m-au prins de coapsele și s-a ridicat de pe canapea, luându-mă cu el. Mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui și mi-am lipit buzele de

ale lui. Ce bine au gust! Ce bine au mirosit! Miroseau a el, a Nick al meu, a persoanei pe care o iubeam la nebunie, aproape cu disperare.

M-a dus în camera lui și m-a așezat pe saltea aproape cu evlavie, foarte atent, de parcă i-ar fi fost teamă că voi dispărea. A rămas la picioarele patului, privindu-mă. Dându-mi seama de asta, m-am sprijinit pe coate să mă așez și să mă uit la el. Cum ar putea fi atât de perfect?

Părul lui era dezordonat, buzele lui păreau mai groase după sărutările mele, mirișteа lui era extrem de măgulitoare. Cu ea ma zgariasem pe piele inainte, dar nu-mi pasa; brusc, am vrut să simt această atingere în alte părți ale corpului meu. Tremura, tremura de dorință, pură și trupească, pentru acest bărbat.

„Nu o să ne dracului”, a condamnat el în timp ce-și tragea cureaua pantalonilor și o lăsa să cadă la pământ. Surpriza trebuie să fi fost clară pe fața mea, și dezamăgirea, pentru că mi-a zâmbit, nu așa cum obișnuia, nu cu căldură, poftă și dragoste, ci mai degrabă ca cineva care dădea clar evidenta unui om de zece ani... bătrână a găsit-o adorabilă, dar putem face și alte lucruri.

S-a apropiat de mine, așezându-se între picioarele mele, și-a pus mâna pe burta mea și, exercitând o presiune, m-a făcut să stau complet pe saltea.

Apoi, s-a aplecat peste mine și mi-a smuls fusta de pe mine și a aruncat-o la întâmplare pe podea. Cu genunchiul mi-a despărțit picioarele și în curând mâinile lui au fost sus pe cămașa mea până mi-a tras-o peste cap și a dispărut din vedere.

Pentru o clipă, ochii lui s-au oprit pe corpul meu, pe sânii mei, acoperiți de un sutien roz din dantelă care nu era nimic deosebit, dar era confortabil, sau cel puțin așa mă gândisem când l-am îmbrăcat în acea dimineață ca să ies afară. a vizita.oraşul. S-a încruntat ușor și palma lui care era încă pe burta mea s-a mutat lângă mine și m-a ridicat ușor până când buzele lui s-au sprijinit pe buricul meu.

„Ești mai slabă”, a spus el în șoaptă pe care nici măcar nu l-am înregistrat.

Gura i-a coborât până a ajuns în vârful chiloților mei. Mâinile lui, între timp, îmi mângâiau picioarele, de sus în jos. Ochii lui i-au cercetat pe ai mei și aproape că m-am prăbușit la pofta excesivă pe care păreau să o dea. S-a dat jos din pat, a îngenuncheat și mi le-a luat repede.

Am simțit niște neliniști. Nu este că mi-a fost rușine, doar trecuse mult timp de când cineva m-a atins, luni și mult mai mult de când Nick nu m-a

atins.

M-am mișcat puțin neliniștit și a părut să observe pentru că, în ciuda faptului că respirația lui a dezvăluit că mor de nerăbdare să continue, s-a uitat la mine o secundă, cerându-mi să mă calmez. A fost o secundă, dar Nick... Nick de mai devreme s-a uitat la mine. Am inchis ochii si am ramas cu acel gest, l-am vizualizat in cap o clipa pana m-am linistit.

— Nick…

— Chis.

Gura lui mi-a urmat coapsele, mai întâi au fost doar săruturi, dar apoi i-am simțit dinții pe pielea mea; de fapt, m-a mușcat ușor pentru a-și trece mai târziu limba senzual. M-am mișcat pe pat și mâna lui mi-a apăsat stomacul de saltea, imobilizându-mă.

"Te rog..." am implorat aproape, rusinea mea dispărută și zvârcolindu-se sub atingerea lui.

M-a ignorat și m-a tot sărutat peste tot, cu excepția zonei care necesita cea mai mare atenție.

— Ce vrei, Noah? Spune-mi, vreau să te aud spunând asta.

Mi-am strâns ochii și am clătinat din cap pe saltea, Doamne, de ce?

I-am simțit gura că mă periază pielea, dar nu o atinge prea mult și m-am schimbat de frustrare.

„Spune, Noah, spune ce vrei și vei avea”.

Nu credeam că pot să o spun, cel puțin nu cu voce tare, și el știa asta. M-a pedepsit în felul lui? Am deschis ochii și l-am văzut acolo, așteptând.

„Sărută-mă”, am întrebat în șoaptă.

S-a ridicat și s-a așezat deasupra mea; Buzele lui s-au izbit de ale mele, iar el m-a sărutat dur, iar eu am gemut de frustrare. Când șoldurile ei au pus presiune pe ale mele, am avut câteva secunde de ușurare, doar câteva secunde pentru că când și-a dat seama s-a ridicat susținându-se cu mâinile.

— Nu e ca înainte, Noah, spuse ea, luându-mă de bărbie. Nu mai ești dulcele Noe, fără experiență, care trebuie să fie învățat cu atenție ce să facă...

M-am uitat în ochii lui și am văzut furia pe care o ținuse atât de bine scăpată.

Nu mi-a plăcut ce am văzut, așa că m-am ridicat puțin până când buzele mele le-au întâlnit din nou pe ale lui. Repede și apoi i-am împins umerii ca să-l lipesc de corpul meu, să-l simt din nou atașat de mine. Picioarele mele

s-au înfășurat în jurul taliei lui și l-am simțit șuierat. Dintr-o dată a vrut lucrurile repede, nu a vrut să fie loc de îndoieli sau reproșuri.

Mâna mi-a alunecat în blugii lui și l-am simțit pe Nicholas că pierde bătălia.

Uitasem cum era să-l am în mâinile mele, cum era să observ cum și-a pierdut controlul, cum respirația i-a devenit agitată de mângâierile mele. Am vrut să simt din nou acea conexiune, am vrut să ne mișcăm împreună, să ne bucurăm fără jocuri, doar să ne unim ca unul și să lăsăm totul să-și urmeze cursul.

Ne-am rostogolit pe saltea și am urcat deasupra ei. M-am simțit puțin nesigur în acea poziție, dar nu aveam de gând să-l las să vadă. Cu mâinile tremurânde i-am dat blugii jos, iar când nu am putut, m-a ajutat. Câteva secunde mai târziu era complet gol și aveam doar sutienul pe mine. S-a întors din nou și m-a prins de corpul lui.

„Ți-am spus că nu o să ne dracului", a clarificat el, ținându-mă cu mâinile deasupra capului meu.

„La naiba, Nicholas..." am protestat frustrată, aveam nevoie să mă atingă, aveam nevoie de acea atingere mai mult decât orice pe lume.

Fără avertisment, unul dintre degetele lui a alunecat în mine. Am făcut o față involuntară. Spre surprinderea mea, și a lui la fel, m-a rănit.

— ¿Nu are...?

Am roșit de rușine... Ce aveam de gând să spun? Că de când se întâmplase, nu lăsasem pe nimeni, cu atât mai puțin pe un tip, să îndrăznească să se uite la mine de două ori? Că apetitul meu sexual se evaporase ca apa într-un deșert? Că de ultima dată când am făcut-o la el acasă, când i-am desenat pe piele, nu simțise nimic?

În niciun caz, nu era chiar atât de jalnic. Dar trupul meu m-a dat departe.

Ceva s-a schimbat în expresia lui, nu știu dacă a fost ușurare sau ce, dar nu a mai trebuit să cerșească, s-a îngenuncheat din nou lângă pat, m-a tras și limba a început să traseze cercuri peste cel mai mult. parte sensibilă a anatomiei mele. Am gemut cu voce tare, iar asta l-a încurajat să continue.

Părea la fel de nevoie ca mine. Degetul lui a intrat din nou în mine, mai atent de data aceasta, și în loc de durere am simțit ușurare; presiunea a început să devină din ce în ce mai puternică, gura lui a continuat să lucreze, mâna lui mi-a mișcat pe burta până mi-a alunecat sub sutien și mi-a strâns pieptul tare.

A fost prea mult, prea mult timp fără să o fac, prea multe emoții cuprinse, prea multă stimulare... Spatele mi s-a despărțit de pat și am țipat fără să mă pot controla măcar. Orgasmul a devastat totul, m-a dus în al cincilea cer și m-a aprins ca focul iadului.

Nicholas a continuat să mă mângâie până când atingerea lui l-a durut și s-a îndepărtat pentru a mă lăsa să-mi revin. Și am făcut, și repede. Aveam nevoie de mai mult și la fel avea el, de când începuse să se mângâie cu mâna dreaptă, cu ochii ațintiți asupra ai mei și cu expresia dură a cuiva care vrea să cedeze, dar nu poate.

Nu aveam de gând să o facem în noaptea aceea, dar nu aveam de gând să o las așa. Așa că m-am ridicat și l-am tras și l-am forțat să se așeze. Respirația lui era necontrolată și nu m-a deranjat să iau frâiele de data asta.

M-am îndepărtat și am îngenuncheat între picioarele lui fără să-mi iau ochii de la el.

-Ceea ce ai de gând să faci? m-a întrebat cu o voce răgușită, nu mai era cale de întoarcere, intrasem în acest joc al pasiunii, al iubirii și al urii în același timp și nu aveam să ieșim atât de ușor din el.

Nu i-am răspuns și am continuat să fac ceea ce nu făcusem până acum.

Habar n-aveam ce face, dar părea să-i placă. Am deschis ochii și l-am căutat. Asta părea să-l înnebunească. Apoi mâna lui mi-a ținut ușor părul și a început să se miște.

-La dracu…

Nu m-a lăsat să ajung până la capăt. M-a tras de lângă el, m-a luat și m-a întins pe pat. S-a frecat de mine, apoi i-a luat mâna și am început să fac același lucru. Ochii lui au ars în corpul meu și am simțit că al doilea orgasm amenință să mă elimină.

Am ajuns amândoi în același timp cu ochii ațintiți unul pe celălalt, abia ne atingând unul pe celălalt, doar privind unul la altul și întrebându-ne cum am ajuns în acel punct.

Am adormit în patul lui, dar nu îmbrățișându-l, ci o simplă pernă. Când a terminat, a intrat pur și simplu în baie, a făcut un duș și a părăsit camera.

Presupun că minutele de iertare ajunseseră la sfârșit și adevărul este că nu aveam trup să încep să mă gândesc la toate astea. Sentimentele mele erau la suprafață și voiam doar să închid ochii, să-i închid și să nu analizez ce s-a întâmplat, pentru că dacă aș face, mi-aș da seama că tot ce s-a întâmplat fusese întunecat de un văl de răceală, nu existase iubire, nu, doar

ușurare trupească; ne lăsasem sentimentele și emoțiile să se ascundă într-un colț de neatins al sufletului nostru pentru a le lăsa pe cei mai primitivi să le ia locul.

Mi-ar fi plăcut ca Nicholas să mă țină strâns, să mă țină în brațe și să-mi spună că totul va fi bine; totuși a plecat și nu m-am văzut cu puterea să merg după el.

Lăsând somnul și epuizarea să preia conducerea, am închis ochii și mi-am dat drumul.

15

NICK

Am regretat în momentul în care am ieșit din acea cameră. Cedase, căzuse în ispită, mai mușcăse din mărul interzis și consecințele, era sigur, aveau să fie groaznice.

Mă durea inima, dacă era posibil. Durerea era atât de puternică și atât de profundă încât a trebuit să mă forțez să stau departe de ea. M-am închis în biroul meu, am încercat prin toate mijloacele să mă prefac că Noah nu e în patul meu, am încercat să uit de corpul lui gol, mâinile lui mângâindu-se, gura lui dându-mi plăcere... el făcuse. atât de bine, atât de bine încât pentru o clipă m-a înfuriat instantaneu.

Le-ar fi făcut și altora?

Gândul ăsta m-a înnebunit. Nu conta că în pat ar fi părut la fel ca întotdeauna... Același Noe pur pe care îl cunoscusem se culcase cu o altă ființă cu mine. Cine a spus că nu a făcut-o cu mai mult despărțit?

Noah în mâinile altuia... la naiba, trebuia să ies de acolo, trebuia să uit de sentimentul că o aveam sub mine, cât de moale era pielea ei, cât de dulci erau săruturile ei.

Parfumul ei încă mă bântuia, chiar și după ce am făcut duș. Deodată apartamentul mi s-a părut mic, iar corpul meu părea că vrea doar să intre în acea cameră și să termine cu ceea ce lăsase neterminat.

Mi-am pus niște pantaloni de trening, un tricou alb Nike și adidașii și am plecat să alerg în Central Park. Era abia cinci dimineața, dar deja erau oameni care făceau sport pe străzile ei. Nu am stat prea mult, nici nu m-am incalzit, doar am alergat, am alergat si mi-am dorit din toate puterile ca, ajungand acasa, Noah plecase deja, sa se conformeze ceea ce i-am cerut eu sa faca. , că va dispărea din viața mea.

ai vrut ca eu? Da. Acesta a fost singurul lucru care i-a fost clar. M-a durut prea mult sa fiu cu ea si nu ma vedeam cu puterea sa iert ce a facut ea, pur si simplu nu eram capabila.

Am ajuns acasă două ore mai târziu și totul părea la fel ca când am plecat. Am intrat în cameră și am găsit-o din nou între cearșafurile mele.

Dormea pe burtă, cearceaful o acoperea doar pe jumătate, așa că spatele ei gol țipa să o mângâie trează. O sărutam, făceam dragoste cu ea încet și apoi mergeam să luăm micul dejun într-una dintre cele mai bune cafenele din oraș. Îi cumpăram ciocolată, îi arătam toate colțurile pe care părea să le ascundă orașul ăsta și apoi, când se săturase de vizitarea obiectivelor turistice, ne întorceam aici și încă o dată mă scufundam între picioarele ei și o făceam să țipe numele meu până când era fără suflare.

A trebuit să mă plesnesc înapoi la realitate: nimic din toate astea nu avea să se întâmple, toate acestea se terminaseră în acea noapte când am descoperit că fusesem în brațele altui bărbat.

M-am dus la baie și am făcut un duș rece. Ieșind, purtând doar pantaloni gri de pijama, am găsit-o stând în picioare, cu spatele lipit de tăblie, cearceaful ținut strâns în mâini, acoperind orice urmă de nuditate. Ochii lui s-au uitat la mine cu îndoială, de parcă n-ar fi avut idee ce să facă. M-am aplecat și am luat tricoul alb care zăcea pe podea. I-am aruncat-o ca să-l prindă.

„Îmbrăcă-te”, i-am ordonat, încercând să par calm, încercând să mă controlez.

Noah părea că ezită și când m-am uitat la fața lui, la părul lui răvășit și la gura aceea care voia să muște tare, a trebuit să mă forțez să părăsesc acea cameră. M-am dus direct în bucătărie, mi-am luat telefonul mobil și l-am sunat pe Steve. Se mutase în oraș și locuia în apartamente nu departe de acolo. Tatăl meu insistase să lucreze pentru mine de acum înainte, iar eu mă bucurasem că am pe cineva în care aveam încredere să-mi pazeze spatele.

— Am nevoie să o scoți de aici, am spus, observând disperarea din vocea mea.

Steve a oftat la celălalt capăt al firului și am știut că va face așa cum i-am cerut. Mi-a fost dator. N-ar fi trebuit să o duc în apartamentul meu pentru început.

Am închis telefonul, am făcut cafea și un minut mai târziu a apărut în bucătărie.

Nu se îmbrăcase, cel puțin nu în hainele ei. Purta tricoul meu alb, care i-a ajuns chiar deasupra genunchilor, dar arăta de parcă ar fi trecut prin baie, din moment ce părul ei nu era atât de dezordonat și fața ei părea proaspătă și curată, fără nicio urmă de cea de ieri. sărutări.

„L-am sunat pe Steve să vină să te ia”, i-am spus în timp ce îmi turna o ceașcă de cafea. Am încercat să vorbesc calm, de parcă asta era ceea ce se

aștepta de la mine, de parcă a da afară persoana de care eram îndrăgostită ar fi cel mai normal lucru din lume.

— Nu vreau să plec, spuse ea în șoaptă. Am observat-o, felul în care se schimbase după despărțirea noastră. Era atât de slabă... slăbise atât de mult încât noaptea trecută, când și-a văzut corpul, i-a fost teamă să nu-l rupă.

Ea nu mai era Noe de care mi-am amintit, fata curajoasă, cea care mă înfrunta la orice oră, cea care îmi făcea viața mult mai interesantă.

Luptele cu ea fuseseră întotdeauna brutale, iar acum... părea să aibă un căprior speriat în fața mea și asta doar m-a enervat și mai tare.

— Ce vrei, Noah? - am întrebat răcorind tonul vocii. Nu voiam să ajung în punctul în care mi-am pierdut controlul asupra mea și mi-am eliberat toată furia reținută pe care știam că este încă îngropată în mine, dar trebuia să-l fac să înțeleagă că nimic nu se va schimba. Nu poți spune sau face nimic pentru a schimba ceea ce s-a întâmplat. Aseara a fost bine, dar ceea ce am facut imi poate fi dat de oricare altul, nu ma intereseaza sa joc acest joc cu tine.

„Încă ești îndrăgostit de mine”, a spus el, făcând un pas înainte. Voia să mă atingă și am făcut un pas înapoi, dezgustat de mine, dezgustat că am lăsat lucrurile să scape de sub control aseară. Nu am vrut să-i dau speranțe false, nu asta a fost intenția mea.

— Eram îndrăgostit de tine, am subliniat calm, eram, Noah, la timpul trecut. M-ai înșelat și pot exista cupluri care pot ierta ceea ce ai făcut, dar mă cunoști suficient de bine încât să știi că nu sunt ca toți ceilalți.

"Si o fac?" răspunse ea îmbrățișându-se aproape inconștient.

Nu te poți preface că ceea ce s-a întâmplat acum câteva ore nu te-a afectat așa cum m-a afectat pe mine... Am văzut-o în ochii tăi, Nicholas, am văzut-o aseară și am văzut-o în ziua nunții Jennei: încă mai ai sentimente pentru mine, tu încă...

— Ce vrei să-ți spun, Noah? am exclamat furios. Nu eram supărat pe ea, ci pe mine însumi, furios că nu mă puteam stăpâni, furios că am căzut nu o dată, ci de două ori, furios că nu mă puteam ascunde, în ciuda tuturor eforturilor mele , că încă mai aveam sentimente pentru fata aceea. —. Este foarte clar că știi să joci acest joc mult mai bine decât mine.

Noah clipi în gol.

— Nu joc nimic, vreau doar...

Nu a terminat fraza, dar nu a trebuit, pentru că știa perfect ce vrea de la mine.

— Ar trebui să pleci, am spus câteva secunde mai târziu. Am luat cana din fața mea și m-am întors să o pun în chiuvetă, o scuză pentru a nu continua să mă uit la fața ei.

-Cum o faci? întrebă ea atunci, iar tonul ei m-a făcut să mă întorc din nou spre ea. Un fulger de furie i-a străbătut ochii de culoarea mierii. Explică-mi cum poți să te descurci cu viața ta, pentru că eu nu pot!

Asta a fost ridicol. Nu mai aveam o viață, a mea consta într-o buclă de lucru nesfârșită în care dragostea nu mai avea loc. Era fericit așa, fără toată povara sentimentală. Dragostea a fost un rahat, am renunțat la toate pentru dragoste și uite unde m-a ajuns.

Știam că dacă voiam să o îndepărtez de mine odată pentru totdeauna, dacă voiam să o fac să înțeleagă că nimic nu se va schimba, dacă voiam să o văd ieșind pe ușă și să nu mă mai rănesc niciodată, mă duceam pentru a trebui să fiu tare, avea să trebuiască să scotoc prin rană.

M-am uitat la ea și ceva ce nu observasem până atunci mi-a atras atenția: purta pandantivul de argint pe care i-l dăruisem de aniversarea a optsprezece ani.

M-am îndreptat spre ea fără să-mi iau ochii de la ea. Mâna mea s-a dus la ceafa ei și am găsit închizătorul pandantiv aproape fără efort. Noah, pierdut în privirea mea, nu a înțeles ce făcuse până când am făcut un pas înapoi, luând pandantivul cu mine și punându-l în buzunarul din spate.

„Dă-mi-o înapoi”, a întrebat el neîncrezător, neînțelegând tocmai ce tocmai făcuse.

Mi-am strâns maxilarul.

„Trebuie să încetezi să te agăți de ceva care nu mai există, la naiba.

— Dă-mi pandantivul ăla, Nicholas, insistă ea între dinți.

-Astfel încât? am întrebat atunci, ridicând tonul și făcând-o să sară. De ce dracu îl porți în continuare? Intenționați să eliminați amintirile? Ai de gând să-mi subminezi sensibilitatea? Nu o înțelegi.

Noah a clipit de mai multe ori, surprins de cuvintele mele, apoi m-a împins cu putere în piept.

„Vrei să știi de ce îl port?!” strigă ea furioasă. Îmi amintește doar de tine”, a spus el. Te deranjează să o auzi? Ei bine, este al naibii de adevăr, m-ai auzit! Mi-e dor de tine!

Nu am vrut să aud adevărul, cel puțin nu acel adevăr, nu am vrut să mă simt vinovat, nu am vrut să recunosc cu voce tare că și mie mi-a fost dor de ea... La naiba, n-am vrut recunosc in sinea mea ca m-a durut la fel de mult

cat a durut-o sa ia ceva ce iubea.Am dat ca sa ma poarte mereu cu ea, gest cu care am vrut sa arat cat de mult o iubeam.

Trebuia să pună capăt asta odată pentru totdeauna.

„Sunt cu cineva”, am anunțat, fixându-mi ochii pe ai lui.

Noah a înghețat acolo unde se afla, furia de dinainte i-a părăsit ochii adânci, în timp ce ea a preluat încet cuvintele mele. Părea pierdută pentru câteva secunde, dar apoi păru că a găsit din nou vocea pentru a vorbi.

"Ce vrei... ce vrei să spui?"

Am închis ochii și mi-am trecut mâna pe față cu dezgust. A trebuit să fac asta? A fost necesar? A fost necesar să ne rănească și mai mult?

Da, a fost.

„Am o relație, Noah, o relație cu Sophia.

Cuvintele mele păreau să o lovească în piept de parcă aș fi împușcat-o direct în inima ei. Ochii i s-au mărit la auzul acelui nume și s-a uitat la mine de parcă aș fi trădat-o, de parcă tocmai aș fi eliberat-o din înșelăciune în cele din urmă.

Mă mâncărime mâinile de dorința de a o strânge la pieptul meu și de a-i spune că este o minciună, dar nu puteam să fac asta, trebuia să pun capăt și mai bine să o fac repede, fără îndoială.

Și-a coborât privirea în pământ și a lăsat-o acolo, între ei doi. Afară era zori și primele raze de lumină au inundat apartamentul, luând cu ele întunericul minciunii și umbrele a ceea ce făcusem cu câteva ore înainte. S-a spus deja, nu exista cale de întoarcere. Când s-a uitat din nou la mine, am știut că am distrus-o.

— Întotdeauna a fost ea, nu-i așa? Vocea i s-a frânt de trei ori... și inima mea de vreo trei. Am simțit furie din cauza ușurinței cu care a crezut minciuna mea. Îi arătase el atât de rău cât de mult o iubise? Era atât de ușor să cred asta și atât de greu să cred că doar ea existase pentru mine, pentru nimeni altcineva?

Mi-am strâns pumnii strâns.

— Da, am spus eu tare și clar. Sunt îndrăgostită de Sophia de când am cunoscut-o, din momentul în care i-am pus ochii pe față; Este frumoasă, inteligentă, împărtășim aceleași hobby-uri și ambiții. Și îmi pare rău, Noah, dar cu ea totul este mai ușor. Nu există dramă, nu există probleme. Sophia este o femeie, nu o fată.

Sarcasmul era atât de clar... băiete era clar, oricine asculta ar fi putut observa.

Ei bine, Noah se pare că nu. Și-a strâns gura și a clipit pentru a-și limpezi ochii și a scăpa de lacrimi.

„În tot acest timp...” a răspuns el făcând un pas spre mine, de parcă ar fi vrut să mă împingă. Nu a funcționat, a fost mai degrabă o încercare slabă de a mă face să văd rațiunea. Acum că mă uit înapoi și îmi amintesc, cred că în acel moment am terminat ceea ce am început amândoi: ambele rupte, amândouă distruse... și singura modalitate de a o repara a fost exclusă.

„Mai bine să pleci”, am adăugat eu cu câte puține forțe mai aveam.

Nici nu s-a uitat la mine, a mers în jurul meu, s-a îndepărtat de mine și a dispărut în camera mea.

După aceea, m-am asigurat că Steve o lăsase la hotel.

A DOUA PARTE

Trecând peste... sau ceva de genul ăsta

16

NOAH

Ai putea spune că am fost prost, prost... sau mai bine zis, că puțina stima de sine pe care mi-o mai rămânea nu mai era suficientă pentru a mă ajuta să merg mai departe. Cuvintele lui Nick, totuși, m-au lovit adânc. I-am crezut, chiar așa.

După șederea mea la New York, unde nu mi-am părăsit camera până în ziua în care trebuia să merg la aeroport, m-am întors în apartamentul meu simțindu-mă cea mai proastă și nefericită persoană de pe Pământ.

Nick și Sophia... Sophia și Nick... la naiba cât de dur m-a gândit la asta și cât de dur m-a mințit atât de mult timp. Nu eram prost, Nicholas mă iubise, nu era nicio îndoială în privința asta, nici cel mai bun actor din țară nu putea preface ceea ce simțise pentru mine, dar era ușor să-l închipui că se îndrăgostește de ea.

Am ajuns în Los Angeles devastat, da, dar și vindecat de frică. În ultimul an, faptul că nu l-am revăzut pe Nick până când nunta nu mi-a dat speranță, m-a făcut să cred că, dacă ne-am revedea, nu va mai putea ignora ce simțea pentru mine. M-am ținut de un cui fierbinte și în sfârșit mi-am dat seama că nu mai era nimic de care să mă țin.

Când am intrat în apartamentul meu, am observat că aveam un apel pierdut de la mama. Probabil că voia să știe dacă am ajuns cu bine și, deși știam că nu va îndrăzni să întrebe, voia să se asigure că întâlnirea mea cu Nick după atâta vreme nu mă rupsese din nou.

Recuperarea relației mele cu mama nu fusese ușor, lunile de după despărțire nu fusesem nevoită doar să înfrunt faptul că Nick plecase și mă părăsise, ci și o situație familială nefavorabilă. În acea noapte, în noaptea petrecerii aniversare a soților Leister, am descoperit lucruri care mi-au schimbat felul în care văd lucrurile, mai ales pe mama, lucruri care m-au făcut chiar să o urăsc cu toată puterea.

Sa vorbesc din nou cu ea a fost greu, la inceput nici nu am vrut sa o vad, am refuzat categoric sa o las in apartamentul meu. Dacă nu ar fi fost sprijinul Jennei, nu știu cum aș fi ieșit din acea groapă fără fund în care am

căzut. La câteva luni după ce Nick a plecat la New York, am decis să iau telefonul de la el și să vorbesc și să vorbesc... a ajuns să-mi explice partea lui a poveștii. Ea mi-a explicat că relația ei cu William a început aproape din întâmplare; ea lucra la un hotel atunci, eu aveam doar șase ani, iar lucrurile cu tatăl meu începuseră deja să scape de sub control. Într-o zi i-au cerut să aducă mâncare unuia dintre invitați, lucru care nu era treaba lui, dar una dintre chelnerițe era bolnavă și a trebuit să o înlocuiască. Invitatul s-a dovedit a fi William, un William Leister cu treisprezece ani mai tânăr, cu lumea în mâini, bogat, chipeș și atrăgător; Doar privind la Nick, am putut înțelege ce ar fi putut veni mama să vadă la el. Mama pe atunci abia avea douăzeci și patru de ani, niciodată în viața ei nu fusese cu o altă persoană în afară de tatăl meu, de la care rămăsese însărcinată cu mine când era foarte mică; nu reușise să se bucure de tinerețea ei, trebuia să fie responsabilă din momentul în care a aflat că va avea un copil. Când William a început să o curteze, lumea i s-a dat peste cap, nu fusese niciodată tratată așa, nu i se spuseseră lucruri atât de frumoase, nu i se dădeau flori... Tatăl meu a fost un nemernic, a fost întotdeauna, chiar înainte şi-a pierdut cumpătul.hârtiile deloc.

Au avut o aventură de atunci, o aventură în care William nu a aflat despre existența mea sau a tatălui meu decât șase ani mai târziu. Relația pe care o aveau era extraconjugală, dar William credea că era doar din partea lui. Se vedeau foarte ocazional, doar când el a călătorit în Canada, iar întâlnirile lor erau practic... ei bine, vă puteți imagina.

Noaptea de Ziua Z, când au sunat-o să spună că eram în spital, aproape sângerând până la moarte, a fost aceeași noapte în care William a aflat tot ce i-a ascuns mama. Loviturile fuseseră ascunse cu machiaj, tatăl meu nu l-a lovit niciodată în față sau cel puțin a încercat, totul pentru ca nimeni să nu afle ce se întâmplă în casa noastră, iar mama îi spunea mereu lui William să stingă toate luminile. .

A fost un șoc pentru William, ceva la care nu visase niciodată, că femeia care l-a înnebunit, care îi răsturnase lumea peste cap, femeia pentru care avea să renunțe la tot, era căsătorită cu o fiică și, pe deasupra, ticălosul soțului ei și-a pus mâna pe ea...

De acolo totul s-a complicat. Custodia a fost luată de la mama mea, vinovăția a cufundat-o într-o stare groaznică; maltratarea pe care o suferise din partea tatălui meu plus faptul că nu au lăsat-o să continue să aibă grijă de mine...

A terminat totul, cu William și cu lumea, s-a dat băuturii, în așa măsură încât a fost nevoit să facă o cură de detoxifiere pe care William a plătit-o.

După luni de tratament, luni în care a trebuit să fiu într-un cămin de plasament, i-au permis să mă aibă din nou.

Mama nu voia să-l vadă pe Will din nou, niciodată, își spuse, niciodată nu va mai face aceeași greșeală. Din acel moment a jurat că va trăi pentru și pentru mine.

„Nu am reușit niciodată să mă iert pentru ceea ce s-a întâmplat în acea noapte, Noah", a mărturisit mama cu o voce sugrumată. Tatăl tău nu pusese niciodată mâna pe tine, iar eu... eram prost, eram orbit de dragostea pe care o simțeam pentru Will, care în acel moment era singurul lucru în afară de tine care mă ținea să merg. Ne-am văzut atât de puțin, iar când ne-am văzut, am fost atât de fericit, m-am simțit atât de special...

atat de viu William avea să fie în oraș abia în noaptea aceea și aveam nevoie să-l văd...

avea nevoie de ea aproape la fel de mult ca aerul pentru a respira.

În acea zi am ținut telefonul la ureche și m-am tot gândit că ceea ce îmi spunea mama era același lucru pe care îl simțisem cu Nick. Am înțeles-o, am înțeles măcar acea nevoie de a scăpa și eram conștientă că nici nu trebuie să o condamn pentru totdeauna: ea fusese mereu acolo pentru mine, s-a sacrificat ca să pot studia, ca să am o viață mai bună.

Până la urmă am iertat-o, a trebuit, era mama mea. Nu este că relația s-ar fi îmbunătățit până la punctul de a reveni la cum era înainte, dar măcar am venit acasă, am mâncat împreună, am plâns... Am plâns mult, m-a îmbrățișat și mi-a spus că îi pare rău și că îi părea rău şi pentru ceea ce i se întâmplase.Nick. Mi-am spus că treaba mea cu Nicholas fusese reală, viața ar fi putut să ne despartă din cauza problemelor și a lipsei de încredere, dar așa fusese.

După ce am lăsat valizele pe pat m-am dus să ating pandantivul care a servit drept ancoră în tot acest timp și când mi-am amintit că nu mai era acolo, mi-am lăsat mâna lângă mine cu regret.

A trebuit să continui; la urma urmei, o făcuse deja.

Următoarele luni au fost mai bune decât se așteptase. Facultatea, cursurile și munca mi-au permis să mă concentrez asupra altor lucruri. Nu am mai auzit niciodată de la Nicholas, cel puțin nu direct, pentru că vestea

că Nicholas Leister se întâlnește cu fiica senatorului Aiken a umplut în curând pagini în unele ziare.

Văzându-i împreună, ținându-i de mână, m-a rănit. Cum ar putea să nu doară? Dar m-a ajutat și să-mi transform tristețea în ranchiune și, de asemenea, în distanță rece. Mi-am spus că asta e bine, că nu-mi pasă deloc... evident că mă amăgeam, dar m-a făcut să trec peste zile și săptămâni. A fost mai ușor așa.

Înainte să-mi dau seama, sărbătorile de Ziua Recunoștinței erau chiar după colț și, după ce m-am gândit mult la asta și am lăsat-o pe mama spânzurată cu un an înainte, i-am spus că voi pleca. A trebuit să plec a doua zi spre casa lui William și era puțin mai mult de o oră distanță, o oră pe care o petreceam ascultând muzică și făcând numere despre ce trebuia să plătesc la sfârșitul lunii și cum aveam să fiu. în stare să cumpere noua carte pe care ne-au cerut-o pentru clasa de drept. Din fericire, apartamentul a fost plătit. Refuzasem să-i permit lui William să-mi plătească în continuare plata lunară și a trebuit să încep să-mi caut un apartament nou, dar proprietara m-a informat că anul a fost plătit: Briar, sau mai degrabă părinții ei, plătiseră cu doi ani în avans și Nu plătiseră pentru asta. S-au plâns când a plecat, așa că am putut să rămân în locul ei și în curând a sosit un alt partener nou. Deși subiectul apartamentului era tratat, cel puțin deocamdată, de-abia își mai făcea capete. Îmi găsisem un loc de muncă la o cantină din campus, dar în urmă cu două zile șeful meu îmi spusese că nu avea de gând să-mi reînnoiască contractul. Deschiseseră un alt bar la două străzi distanță și pierdusem o mulțime de clienți, așa că au fost nevoiți să reducă personal și eu fusesem ultimul care a ajuns.

Așa că va trebui să încep să mă mobilizez și să iubesc.

Întrucât aveam de gând să petrec weekendul la mama și la Will acasă, am scos valiză mică din dulap și am pus absent niște haine în ea.

Nu este ca și cum aș fi vrut să mă îmbrac prea mult și, dacă nu, aș arunca ce aveam în celălalt dulap. Mi-am împachetat cărțile de drept, examenul avea să fie imediat după vacanță și urma să trebuiască să studiez, spre regretul meu. Am urât subiectul ăsta, nu știu dacă a fost pentru că îmi aducea aminte de Nicholas sau doar pentru că memorarea legilor nu era treaba mea, dar doamne, m-a pus într-o dispoziție proastă!

Trebuia să o iau ca fiind obligatorie, se concentra mai ales pe drepturi de autor, drepturi de imagine și toate chestiile astea și așteptam cu

nerăbdare ziua în care voi putea uita de toate prostiile pe care le-aș putea găsi ușor pe Google dacă mâine aveam nevoie de ele.

Întrucât nu mai folosisem valiza de când am fost la Hamptons la nunta Jennei, nu am fost surprins să găsesc lucruri încă ascunse acolo, ca o periuță de dinți pe care credeam că am pierdut-o, o pereche de chiloți de dantelă neagră, rimelul meu rezistent la apă și, spre surprinderea mea, o carte de vizită pentru Lincoln Baxwell. Pe card scria că este avocat, publicist și responsabil de comunități.

Mi-am amintit de el, era unul dintre prietenii Jennei, era la nunta ei și era destul de drăguț. Dacă îmi aminteam bine, îmi dăduse cardul în caz că eram vreodată interesat să lucrez în sector. Wow, nu-mi venea sa cred! Uitasem cu desăvârșire de propunerea lui, mai ales că Nicholas trecuse și făcuse un comentariu neplăcut, forțându-mă să mă îndepărtez de ei doi.

Habar n-aveam ce fel de slujbă aș putea oferi unei universitare de nouăsprezece ani ca mine, dar nu aveam nimic de pierdut încercând. M-am uitat la ceasul de mână și am văzut că este prea târziu să sun, așa că am decis că voi suna dimineața în drum spre Will și dacă lumea nu m-ar urî atât de mult pe cât părea, poate aș avea o slujbă. mai devreme decât mai târziu.imaginat.

A doua zi dimineața a fost destul de frig, iar încălzirea din mașina mea nu a fost atât de grozavă. Mama mă îndemnase foarte mult să-mi folosesc Audi din nou, dar nu mă simțeam confortabil cu ideea. Ea insistase că fusese un cadou, că era al meu și că, dacă nu-l foloseam, era pentru că eram prea mândru. Poate avea dreptate, căruciorul meu era aproape pe ultimele picioare și nu aveam cum să îmi permit o mașină nouă, așa că aș profita de această călătorie pentru a face schimbarea. La urma urmei, era adevărat că fusese un cadou, iar mașina tocmai era parcata acolo, și la naiba, era un Audi.

Odată ce am ajuns pe autostradă și am considerat că timpul este rezonabil, am decis nervos să-l sun pe Lincoln Baxwell. La început a sunat de mai multe ori și când eram pe cale să închid o femeie mi-a spus bună dimineața.

— Bună dimineața, aș vrea să vorbesc cu Lincoln Baxwell. Sunt Noah Morgan, fiica vitregă a lui William Leister, am spus puțin cu o gură mică. Nu eram obișnuit să folosesc numele lui Will pentru a-mi deschide ușile, dar nu era lucrul care să mă facă agitat.

-O secundă, te rog.

Domnul Baxwell ma îngrijit câteva minute mai târziu.

— Îmi pare rău că am întârziat, Noah, nu? Baxwell și-a cerut scuze într-o manieră prietenoasă și politicoasă, un comportament care s-a potrivit cu atitudinea lui la petrecere.

Mi-a fost rușine să-i spun motivul apelului meu, dar hei, îmi dăduse cardul cu un motiv, nu?

„Bună dimineața, domnule Baxwell. Da, sunt Noah Morgan, ne-am cunoscut...

— La nunta Jennei Tavish, da, da, îmi amintesc, ești sora vitregă a lui Nicholas Leister, nu?

Am închis ochii pentru o secundă.

„Da, ăsta sunt eu", am afirmat cu puțin sarcasm.

„Vale, Noah, liniștește-te."

-Cu ce vă pot ajuta?

Era timpul să cerșești, ca să zic așa.

—L-am sunat tocmai pentru că în ziua în care am vorbit la nuntă mi s-a părut destul de interesant proiectul pe care îl avea în minte… LN… — Iată momentul să mă îndoiesc.

— LRB, lămuri el ajutator.

La naiba, aș fi putut măcar să-mi învăț numele, sunt sigur că ar crede că sunt proastă.

—Da, scuză-mă, LRB, pentru că adevărul este că mi-ar plăcea să pot accepta oferta ta de a lucra într-o companie importantă care este pe cale să se deschidă. Aproape că am primit un stagiu în afara campusului și aș dori să încerc diverse sectoare înainte de a mă stabili pe o specializare...

Era clar ce voia, nu-i așa?

Domnul Baxwell dădu din cap încântat.

— Nicio problemă, Noah, o să trag niște sfori și o voi pune pe secretară să te sune. Adevărul este că sunt surprins că m-ai sunat, dar voi fi încântat să te am în echipa mea, sigur ești o fată muncitoare. Aș dori să-i trimiți secretarei mele certificatul tău academic, programul de curs, precum și orice tip de referință pe care ai reușit să le obții. Sectorul meu este pur comercial, am nevoie de o echipă bună care să fie dispusă să-mi facă viața mai ușoară, așa că dacă ești bun cu actele, putem aranja ceva ca să lucrezi câteva ore pe zi fără să-ți întrerupi programul universitar, este în regulă?

Aproape că țipam de bucurie, Doamne, ce ușor fusese, nu-mi venea să cred! Bine, da, i-ar fi putut cere lui Will favoarea, dar era mai bine așa; în plus, Baxwell fusese cel care îmi dăduse cardul, nu?

Mi-am luat rămas bun după ce i-am mulțumit și aproape că m-am ciocnit de mașina din față la un semafor roșu pentru că eram atât de distras și fericit.

Nu mai eram șomer!

17

NICK

M-am uitat la ecranul computerului meu, neștiind cu adevărat cum să mă simt, din moment ce totul încă mi se părea complet nebunesc.

Era un e-mail de la Anne, asistenta socială a lui Maddie; În ea, mi-a explicat că, din moment ce nu mai exista nicio îndoială cu privire la cine este tatăl surorii mele și după acțiunile în justiție pe care tatăl meu le inițiase împotriva mamei mele pentru că l-a ascuns de ani de zile, în cele din urmă i s-a dat custodia, iar vizitele pe care le aranjasem anterior să o vizitez pe sora mea au fost anulate și părinții mei au fost cei care au trebuit să-mi dea permisiunea sau să nu o văd; aceiași părinți care ne mințiseră atât pe mine, cât și pe sora mea, făcând-o să creadă că tatăl ei nu este tatăl ei și apoi scotând-o în aer că tot ceea ce crezuse că știe până acum era o minciună la fel de mare ca și casa ei din Las Vegas.

Când am aflat de toate acestea am fost fericită, la naiba, bineînțeles că eram fericită, sora mea a fost în sfârșit a mea, complet, nu soră vitregă sau soră vitregă.

Urasem întotdeauna gândul că a avea un alt tată nu-mi aparține în totalitate, uram orele de vizită și mufălaia lui Grason de fiecare dată când o iau pe Maddie cu mine. Era clar că lucrurile aveau să fie mult mai ușoare acum, sau cel puțin așa credeam.

Sora mea nu a înțeles nimic; mai mult, de câte câteva ori tatăl meu plecase să o viziteze ea plânsese până când îi lipsise suflarea. Nu voia să meargă cu un străin, nu voia să-și părăsească casa, nu voia să știe nimic despre noul ei tată.

Am oftat ducându-mi mâna la cap. Chiar acum eram intermediarul lui Maddie cu tatăl meu, care părea să fi pierdut orice practică când era vorba de copiii mici. De fapt, nu este că nu a avut niciodată prea multă răbdare, trebuia doar să vezi relația pe care a avut-o cu mine. Ceea ce m-a surprins a fost efortul și determinarea lui de a încerca să-i câștige afecțiunea.

Tatăl meu nu a ezitat nicio clipă să pună în mișcare toate hârtiile, astfel încât să-i dea custodia comună și să arate clar că Madison Grason era acum

Madison Leister. Nu s-a rezolvat încă totul... nici măcar aproape, dar cel care suferea cel mai mult a fost Mad, iar asta m-a pus pe nervi.

Tatăl ei, ei bine, cel care se presupune că era tatăl ei de mai bine de cinci ani, se spălase pe mâini de asta, nu voia să aibă nimic de-a face cu mama mea sau cu fata pe care o văzuse crescând. Fiul de cățea nici măcar nu și-a dorit să facă parte din procesul de adaptare pe care a trebuit să-l sufere sora mea.

A trebuit să-i explicăm într-un mod foarte delicat, dar clar că tatăl ei nu mai era tatăl ei și că acum avea unul nou care o iubea foarte mult. Ceea ce se întâmplă de obicei în aceste cazuri este că tatăl care nu este tată biologic luptă pentru custodia celui care a crezut că este fiica lui până acum, măcar el luptă să continue să facă parte din viața ei și, inutil să spun, să urmează alături de ea atâta timp cât a avut nevoie. Dar nu asta s-a întâmplat, iar sora mea a repetat doar că își iubește tatăl, adevăratul ei tată, și că nu înțelegea de ce el încetase să o iubească și o dăduse unui alt tată.

Sora mea era iritabilă și trecuse de la a fi acel copil adorabil și zâmbitor perpetuu la a deveni un copil rănit și plin de resentimente față de toată lumea.

Mama se mutase în oraș, plecase din Las Vegas și locuia într-un apartament frumos în centrul orașului, iar Maddie nu se adaptase prea bine la toate schimbările. Singurul pe care părea că vrea să-l vadă eram pe mine și singurul pe care l-a sunat noaptea târziu ca să poată adormi. Era speriată, nu-i plăcea noua ei casă, spunea, jucăriile ei nu mai erau la fel, prietenii ei erau departe și nu voia să meargă la școala aceea urâtă la care mergea acum: voia să trăiască cu mine; da, asta mi-a spus de fiecare dată când vorbeam cu ea la telefon.

— Când vei veni după mine, Nick? am întrebat bofăcând. Când vom merge la roata Ferris? Când se va întoarce tatăl meu? Când va fi mama la fel ca înainte?

Întrebările ei mă răneau și în același timp mă înnebuneau, pentru că prin ele vedeam clar cum mama o neglija. Ok, nu i-a lipsit nimic, a mâncat și a fost sănătoasă, dar ce zici de toate celelalte?

Am continuat să citesc e-mailul în care Anne îmi spunea că tatăl meu i-a cerut lui Maddie să petreacă Ziua Recunoștinței cu el și familia lui. Judecătorul fusese de acord să-i lase să aleagă părțile și mama fusese de acord. Anne avea să-mi ia rămas bun de la mine, spunând că de acum încolo vizitele s-au terminat și că, dacă aș avea întrebări despre sora mea

mai mică, să vorbesc cu tatăl meu; Îmi trimisese și un e-mail și în el m-a rugat să-mi petrec vacanțele la el acasă. El a spus că Maddie se va adapta mult mai bine avându-mă acolo și că trebuie să facem tot ce putem pentru ea.

Sincer să fiu, nu avusesem nici cea mai mică intenție să merg în acea casă la vreun fel de petrecere. În ceea ce mă privea, mesele în familie, adunările și altele asemenea nu mai aveau sens. Aveam de gând să stau la o masă vizavi de cineva care mă minți ani de zile, cu femeia care a provocat divorțul părinților mei și abandonul mamei?

Nimic din asta. De asemenea, doar mersul acolo mi-a provocat durere și nu doar din cauza amintirilor din copilărie, ci din cauza celor mult mai dureroase care au sfârșit prin a estompa amintirile vechi.

Pentru mine, acea casă însemna să-l văd pe Noah peste tot: să cobor în pijama sau să cobor îmbrăcat în rochii drăguțe și sandale cu toc ca să ajung la picioarele lui să se arunce în brațele mele pentru a se săruta pasional după aceea... Noe în bucătărie având mic dejun , Noah în camera ei, adormit, cu acea ocazie când am intrat pentru prima dată și mi-am dat seama că doar să o văd mi-a făcut inima să bată... Noah în patul meu, gol, prima dată când am făcut dragoste cu ea, prima dată când am făcut dragoste, amândoi, pentru că a fost și prima dată pentru mine, prima dată când am iubit cu adevărat.

Nu știam mare lucru despre ea, doar ce îmi spunea Lion din când în când, dar ceea ce era clar era că ea știa despre mine, bineînțeles, dacă aș fi devenit o țintă pentru fotografi de presă, care ne persecutau necruțători. .

Nu doar că fusesem în nenorocitele de reviste din cauza relației mele cu Sophia, ci și din cauza disponibilizărilor din companie. În multe ziare m-au etichetat ca fiind răutăcios și fără inimă și asta, adăugat la orice altceva, mă stresa foarte mult.

Întotdeauna am știut că conducerea acestei afaceri nu va fi ușoară, nimic la fel de mare ca compania bunicului meu nu va fi ușor de condus, dar acum că toate informațiile erau la îndemâna oricui, acum că oamenii păreau să fie conștienți de absolut totul... Asta a fost cel mai rău lucru, intimitatea, să nu-mi pot face treaba fără ca oamenii care habar n-aveau să înceapă să comenteze și să scoată articole stupide. Da, a trebuit să concedieze multă lume, da, a trebuit să închidă două firme, dar deschisese și una, una în care mulți dintre cei disponibilizați urmau să treacă la muncă în mai puțin de o lună, o firmă. care ar oferi mult mai multe locuri de muncă în viitor, cu

salarii mult mai decente decât cele pe care le câștigau până atunci din cauza resurselor puține și a unui management prost.

Explicați asta celor care caută doar un titlu bun.

M-am întors de la computer. Îl sunam pe tatăl meu a doua zi să-i spun că voi petrece vacanțele acolo. Ce altă variantă aveam? Sora mea era cel mai important lucru din viața mea acum, era singura persoană căreia trebuia să-i arăt cea mai bună față, trebuia să am grijă de ea și să o fac să vadă că mai poate avea încredere în bătrâni.

Maddie avea deja șapte ani și jumătate, îmbătrânea, și înțelegea lucrurile din ce în ce mai mult, era din ce în ce mai perceptivă, nu se mai putea păcăli cu înghețată și jucării. Ceea ce suferise în aceste luni o marcase și o făcuse să se maturizeze într-un mod copilăresc și o făcuse să fie reticentă în a avea încredere în ceilalți.

Am plecat de la birou și am plecat să iau un pahar cu apă. Era târziu și era treaz, trebuia să facă ceva. Am intrat în camera mea câteva minute mai târziu și m-am uitat la spatele gol al Sophiei. Ar fi trebuit să plece până acum...

prima regulă era că nu dormim împreună, iar acea regulă părea mai difuză cu fiecare zi care trecea. M-am așezat pe canapeaua mică din fața patului și am privit-o: părul ei întunecat pe perna mea, curbele sub cearșafurile albe de mătase... Era foarte drăguță și hotărâtă ca naiba, dar într-un mod destul de blând... nu era un cutremur care ar distruge tot ce este la îndemâna lui, ci mai degrabă cineva care ar distruge totul pe baza de cuvinte, argumente și zâmbete mari seducătoare.

Mi-a plăcut de ea, desigur că mi-a plăcut, nu era proastă, era o fată veselă, dintr-o familie bună, inteligentă, hotărâtă și destul de bună la pat; pe acel subiect eram aproape la același nivel: eu dominam în anumite ocazii și ea în altele.

Sophia ar fi o iubită perfectă, un partener de viață perfect, ar fi genul acela de femeie care este mereu acolo, care te susține și dă sfaturi, care te îmbrățișează atunci când ai nevoie și care te sărută până îți rămâi fără suflare; Ar fi și ea o mamă bună, o mamă muncitoare, desigur, genul de mamă care are grijă ca copiii ei să meargă la cea mai bună școală, să fie mereu bine îngrijiți, bine îmbrăcați și foarte sănătoși, genul de mamă care știe totul, dar în același timp, ea nu știe nimic, genul acela de mamă care ajunge noaptea târziu, când copiii deja dorm, și se duce să-i bage și să le sărute înainte de a se așeza să se odihnească .

Sophia era toate astea și mai mult... dar nu era Noah.

18

NOAH

Am ajuns la casa lui Will pe la unsprezece dimineața, tocmai la timp pentru a lua ceva drăguț și cald la micul dejun. Mama a ieșit să mă întâmpine, înfășurată într-un șal croșetat despre care am presupus că este mult mai scump decât părea. Părul ei blond era mai scurt decât ultima dată când am văzut-o, aproape de lungimea umerilor, iar ochii ei albaștri s-au uitat la mine cu drag și nerăbdare când am coborât din mașină și m-am dus să salut. Am urcat treptele și l-am lăsat să mă țină.

Nu se întorsese în acea casă de o veșnicie, mai ales de când se despărțise de Nick. Ori de câte ori mama și cu mine ne văzusem, fusese în apartamentul meu sau într-un restaurant drăguț. Amintirile cu Nick mă bântuiau și de aceea evitasem acest loc cu toată puterea.

Acum aveam două zile de petrecut cu mama și soțul ei, dar măcar puteam să stau liniștit cu posibilitatea ca Nick să vină să sărbătorească sărbătorile alături de noi: el ura să fie acolo; Chiar și înainte, când eram împreună, era o dispută continuă ca el să vină. Nicholas nu și-ar petrece Ziua Recunoștinței cu tatăl său; mai bine pentru mine.

Am intrat în bucătărie, unde Will vorbea prietenos cu Prett. Ea m-a îmbrățișat cu un zâmbet cald, iar el mi-a zâmbit înapoi, s-a aplecat spre mine și mi-a dat o îmbrățișare care părea mult mai reconfortantă decât mă așteptam. Nu am putut să nu-mi amintesc ce îmi spusese mama despre el și, deși el fusese persoana cu care mama l-a înșelat pe tatăl meu, știa să aibă grijă de ea, o făcuse fericită la un foarte întunecat din viața lui; Nici nu voiam să mă opresc și să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă William nu ar fi băgat-o pe mama mea în acea unitate ca să se poată recupera, cel mai probabil ar fi ajuns să se împiedice prin viață încercând să se descurce după ce a fost maltratată. ani și fiica ei i-ar fi fost luată pentru maltratare. Cu siguranță aș fi petrecut mult mai mult timp în casele de plasament și poate nu aș fi putut niciodată să mă întorc la ea.

Ne-am petrecut dimineața ajungând din urmă, încă nu am vrut să spun nimănui despre concedierea mea, nu am vrut să o văd pe mama dând ochii

peste cap sau va începe să mă convingă să mă concentrez doar pe studiu, promițându-mi că este mândru că este capabil să mă ajute financiar

Așa că am vorbit despre alte lucruri și când subiectele banale s-au terminat, un comentariu al lui Will mi-a stârnit interesul într-un mod semnificativ.

—A trebuit să lupt mult ca fiica mea să petreacă vacanțele cu mine și, în sfârșit, când o fac, îmi dau seama că habar n-am ce trebuie să fac ca să o cuceresc.

Oh... Maddie, la naiba, era încă un subiect lipicios sau nu? M-am uitat la mama, care părea relaxată, mult mai relaxată decât noaptea aceea blestemată când toate adevărurile au convenit să iasă la iveală aproape în același timp.

— Maddie va petrece vacanțele aici? Am întrebat puțin ca cine nu vrea chestia.

Ultima pe care am auzit-o de la mama mea despre acest subiect a fost că Will avea deja custodia și se uitau cum să o facă pe fată să înțeleagă ce sa întâmplat.

„Este timpul să recuperăm timpul pierdut”, a răspuns Will, ridicându-se de la masă și zâmbindu-mi amabil. A plecat din bucătărie, dar nu înainte de a o săruta pe mama pe obraz. Am profitat de ocazie pentru a mai investiga puțin.

— Ce se întâmplă, mamă? am întrebat aducându-mi ceașca de cafea la buze.

Mama s-a așezat vizavi de mine și a oftat adânc.

— William se simte vinovat pentru tot ce s-a întâmplat. Vrea să-și organizeze viața odată pentru totdeauna... Acum totul este pe dos, nu cred că nimănui îi place să descopere de pe o zi pe alta că are o fetiță de șapte ani cu fosta lui nebună soție. .

Mi-am deschis ochii un pic surprins. Mama a vorbit pe un ton pe care nu-l mai folosise niciodată, cel puțin când eram eu prin preajmă. Știa că fusese o lovitură grea pentru ea. Anii de după ce sa întâmplat cu mine, relația ei cu William nu a fost de vis; de fapt, s-au comportat ca un cuplu destul de instabil: s-au văzut și s-au certat și tăiat de mai multe ori; totusi, descoperirea ca in acea perioada si-a impregnat fosta sotie ar fi ceva din care nu si-ar mai reveni niciodata.

-Ce mai faci? Am întrebat-o simțindu-se puțin rău pentru ea.

„Când sunt copii implicați, întotdeauna e un rahat”, a răspuns el; trebuia să-i fie greu să folosească un astfel de cuvânt. Fata nu înțelege absolut nimic, Will a făcut tot posibilul să o cucerească de fiecare dată când a mers să o viziteze, dar Maddie nu vrea să știe nimic.

Bietul Nebun... atât de mic, atât de dulce, atât de prețios. Mi-am amintit de toate acele momente când îl însoțesem pe Nick la Las Vegas să o iau și să o iau cu noi. Nick fusese întotdeauna un adevărat tată pentru ea: o adora, era fetița lui, singura cu care părea să aibă o răbdare infinită. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea să afle că tatăl ei nu era tatăl ei.

Cum ii spui asta unui copil? Cum ii explici? Chiar și mie mi-a fost greu de înțeles. Atunci s-a deschis ceva în mintea mea, o concluzie destul de logică și una care mi-a pus toate simțurile în alertă.

"Mamă, Nick nu vrea să plece...?"

Stomacul mi s-a înnodat când mama și-a ridicat ochii de la masă la ai mei. Mă privea încet și dureros de panică?

—Nu-ți face griji, Nicholas urăște să rămână aici, știu că William l-a invitat să petreacă sărbătorile, ca în fiecare an, dar mă îndoiesc că va accepta.

Răspunsul lui nu m-a convins, mai ales dacă era implicată sora lui.

— Câte zile stă Maddie aici? am întrebat încercând să-mi potolesc bătăile nebune ale inimii.

-Sfârșit de săptămână.

Nick venea... și rămânea. La naiba, ar trebui să-l văd din nou.

Dimineața de Ziua Recunoștinței a fost rece și ploioasă. Cerul era destul de înnorat și eram trist să știu că soarele va fi ascuns într-o zi ca asta. În Canada, Ziua Recunoștinței a fost sărbătorită în octombrie în loc de noiembrie și existau șanse mai mari ca vremea să fie în continuare mai mult sau mai puțin bună. M-am trezit devreme, prea devreme, și am îmbrăcat un halat cald de lavandă și papucii de casă.

Mama îmi spusese că vom fi câțiva dintre noi să mâncăm, iar printre invitați se vor afla câțiva prieteni ai lui Will cu copiii lor mici. Măcar Maddie va avea cu cine să se joace, m-am gândit în sinea mea.

Nu confirmase că Nick va rămâne, așa că am încercat să mă conving că va veni, își va părăsi sora și fie va ieși cu noua lui iubită, fie va continua cu super-proiectele lui de mega-antreprenor.

Am coborât în bucătărie pentru micul dejun și am găsit-o pe Prett destul de ocupată. Se uita la curcanul care, după cum știam bine, ar fi trebuit să fie la cuptor de câteva ore. Pe blatul din bucătărie erau cartofi, mazăre, condimente și tot felul de mâncare, gata de gătit.

„Bună, Prett”, am salutat-o zâmbind, stând vizavi de ea și inspirând acea aromă rafinată.

Bucătăreasa și-a șters mâinile de șorțul și mi-a zâmbit cu căldură.

Întotdeauna am știut că mă place, chiar dacă a luat partea lui Nicholas în argumentele noastre. El venise de multe ori la ea să dezvăluie despre el, mai ales în primele noastre luni de curte. Prett gătea pentru familia Leister de mulți, mulți ani, de când Nick era băiat, iar femeia îl cunoștea destul de bine. De fapt, l-am răsfățat, lucru care, din când în când, mă facea disperată.

-Te ajut?

Nu m-a deranjat să gătesc; Ba mai mult, mi-a plăcut să o fac, mai ales în zile speciale ca acestea. La început a spus că nu e nevoie, că poate, dar eu am insistat și două ore mai târziu eram amândoi super ocupați, curățăm cartofii, fierbând apă pentru a face piureul sau frământând aluatul pentru a face plăcinta cu dovleac și mere, printre multe altele. lucruri .

Dimineața a zburat și când aproape totul a fost gata Prett a servit două pahare separate de cidru cu care am prăjit o treabă bine făcută și a servit și niște chifle delicioase cu brânză: am meritat-o, am gătit ca adevărații profesioniști.

Când am observat ora, am sărit în sus și am coborât de pe bancă. Dacă voiam să fiu prezentabil înainte de sosirea oaspeților, ar fi bine să mă grăbesc.

Așa că mi-am luat rămas bun de la Prett, asigurându-l că voi coborî să-i dau o ultimă mână cu curcanul de îndată ce va fi gata.

Din moment ce mirosea a mâncare și condimente, am avut luxul de a umple cada și de a adăuga sărurile cu miros de lămâie și mango pe care le-am iubit atât de mult. Între timp, am intrat în dressingul meu să aleg ce aș putea să mă îmbrac. Am găsit o fustă visiniu, cu puțin evazată, legată în talie cu două bretele negre.

A fost drăguță și am combinat-o cu o bluză lejeră, strânsă pe corp și cu nasturi mici la spate.

Când am coborât în sufragerie, am văzut că mama tocmai atunci îi primea pe primii doi oaspeți și copiii lor, gemeni de opt ani, ambii cu părul blond pieptănat pe spate și îmbrăcați în pantaloni scurți albastru deschis și

cravată. . Părinții lor îmi erau familiari pentru că i-au văzut la alte întâlniri; Am bănuit că trebuie să fie foarte apropiați de Will, pentru că mama i-a primit cu atâta entuziasm. Trebuie să-i fi cunoscut și eu, deoarece au venit și m-au salutat foarte cordial. La mine, am forțat un zâmbet care nu s-a stins până nu au plecat în sufragerie, unde se aflau restul oaspeților. În acele momente soneria a sunat din nou și pentru a scăpa de ele, m-am dus să deschid singur ușa, fără să mă gândesc.

Ochii de culoarea gheții adânci s-au fixat pe ai mei de îndată ce i-am deschis. Am încremenit, fără să spun nimic, doar privindu-l ca pe o fată proastă, impresionabilă. Am simțit nesfârșite emoții conflictuale: dor, dorință, ranchiune, dragoste... înghesuindu-mi pieptul și făcându-mă aproape fără cuvinte.

Trecuseră peste trei luni de când îl văzusem ultima oară, dar mi s-au părut o suflare când mi-am dat seama cât de viu îmi aminteam tot ce făcusem asta noaptea trecută. M-am simțit fierbinte doar gândindu-mă la asta și m-am încurajat mental să blochez orice tip de gând nerecomandat celor sub optsprezece ani.

La naiba.

Arăta incredibil... Era îmbrăcat în blugi de culoare închisă și o cămașă albă, cu primii doi nasturi desfăcuți, și Converse gri. Expresia lui era una de surpriză, era clar că nu se aștepta să mă vadă acolo, deloc.

Alături de el era sora lui, care i-a venit la brâu. Mâna ei mică era ascunsă în spatele mâinii mari a lui Nick, trupul fetiței ei de șapte ani era acoperit de o rochie scoțiană gri cu dungi roșii și albe. Purta pantofi negri din piele lăcuită și o bandă roșie pentru a se potrivi cu rochia.

Toată această examinare a durat doar câteva secunde, pentru că, de îndată ce Maddie m-a recunoscut, a lăsat mâna lui Nick și a sărit în brațele mele.

— Noe! a strigat ea entuziasmată, îmbrățișându-mi picioarele și înfășurându-și brațele în jurul taliei mele.

Pentru o clipă, ochii mei i-au întâlnit pe cei ai lui Nick, care își schimbase deja expresia inițială de uimire într-o mască rece impasibilă. Mâinile mele s-au dus automat la buclele bine pieptănate ale lui Maddie și mi-am chemat toată puterea pentru a îndepărta privirea de la el.

-Buna superba! Am salutat-o, observând cât de mare fusese de când am văzut-o ultima dată. Fata aceea avea să fie o adevărată frumusețe când va fi mare și acum că știam că este fiica lui Will, puteam vedea acele trăsături pe

care le vedeam și la Nick și pe care le atribuisem greșit mamei ei... Acum nu mai aveam. Îndoială, acei ochi largi și acele gene lungi de mile erau trăsăturile lui Will, era sigură.

Mama lui Nicholas era prea blondă pentru a avea genele alea și își punea mâna pe foc pentru că ale ei erau false.

Maddie s-a despărțit de picioarele mele și zâmbind s-a uitat alternativ la mine și la Nick, de parcă ar aștepta ceva.

M-am încordat când Nick a pășit în față, punându-și una dintre mâinile lui mari pe talia mea, în timp ce își atingea buzele de obrazul meu. A fost un sărut trecător, abia o atingere pe pielea mea, dar tot părul de pe corp mi s-a ridicat pe cap.

„Ziua Recunoștinței fericită, Noah", a spus ea de îndată ce a plecat de lângă mine.

— Ziua Recunoștinței fericită, Noah! a strigat Maddie atunci, sărind în sus și în jos și ținându-mă strâns de mână.

Am înțeles deja despre ce era vorba: Nick nu voia ca sora lui mai mică să afle ce se întâmplă între noi sau mai degrabă cum abia se putea uita la mine fără ca fața lui să se contorsioneze de dezgust. Maddie ne văzuse de multe ori împreună, văzuse cum Nick mă îmbrățișa, cum mă săruta, cum râdem... Nick îi spusese lui Maddie de mii de ori că suntem fetele lui, fetele lui preferate și că ne iubește la nebunie.

Acum tensiunea ar putea fi tăiată cu un cuțit, la fel și răceala. Într-adevăr, sărutul pe care tocmai mi-l dăduse era cel mai fals și forțat. Habar n-avea dacă fata avea să observe, dar dacă se aștepta să vadă aceeași afacere ca înainte, se înșela amarnic. M-am încruntat, enervat. Nu avea de gând să se prefacă în fața ei, nu avea să treacă prin asta. Nicholas mă rănise, da, l-am rănit și pe el, dar măcar am avut mereu sentimentele clare.

Îmi pare rău, Noah, dar cu ea totul este mai ușor. Nu există dramă, nu există probleme. Sophia este o femeie, nu o fată.

Mi-am lipit buzele cu putere și i-am aruncat o privire otrăvitoare; apoi am forțat un zâmbet și am tras-o pe Maddie în casă.

Nicholas m-a urmat înăuntru, și-a scos haina neagră și a atârnat-o pe suport pentru haine. Maddie, când a intrat, nu mai părea atât de zâmbitoare, iar chipul ei micuț s-a contractat într-o grimasă care varia de la frică la dezgust. Am îngenuncheat lângă ea și mi-am scos haina roșie. Mi-am întins brațul ca să i-l dau lui Nicholas, care l-a luat și l-a atârnat lângă al lui.

Apoi au apărut Will și mama mea în hol. Nick s-a apropiat de Maddie, care a pășit între noi, ascunzându-și capul în spatele corpului meu. Ea părea brusc nervoasă și timidă.

— Bună, Maddy! a salutat-o mama, apropiindu-se de noi. Sunt mama lui Noah. Pot să văd rochia aceea frumoasă pe care o porți?

Când a auzit că este mama mea, Maddie și-a ridicat ochii spre mine, iar eu i-am zâmbit calm, ca și cum aș fi încurajat-o să iasă din ascunzătoare.

— Ești mama lui Noah? a întrebat el, privind-o în sus și în jos și aruncând o privire puțin curios.

„Da, sunt mama lui și sunt și căsătorită cu tatăl tău, cu Will", a răspuns ea în timp ce el se îndrepta spre noi. Nervii lui Will erau în aer; Nu-l văzusem niciodată așa și am presupus că acest weekend este foarte important pentru el.

Maddie și-a ridicat ochii mici și albaștri spre tatăl ei, apoi a făcut bofă.

„Nu este tatăl meu.

Vocea lui era ascuțită. Doamne, șapte ani și deja putea să înghețe patru adulți cu cuvintele ei! Așa că Nick a decis să intervină. Se aplecă, o ridică pe Maddie în brațe și începu să o gâdile. Fata s-a distras și a început să râdă.

Will, la rândul său, părea să-și revină din șocul provocat de fiica lui să-l respingă atât de deschis și și-a forțat un zâmbet pe buze.

-Hai sa mancam! sugeră el vesel. Există mâncare pentru un regiment, așa că sper să vă săturați!

Ne-am dus cu toții în sufragerie, unde erau ceilalți oaspeți. Maddie părea încântată să vadă că erau doi copii cu care să se joace și a fugit spre trenul cu telecomandă pe care Will îl coborase pentru ca copiii să se joace și s-a așezat să-i privească conducând trenurile mici. Am observat că Will nu și-a putut lua ochii de la Maddie și m-am întrebat ce va face pentru a câștiga acceptarea fiicei sale.

Eram pe cale să o urmez să stau cu ei când Nick m-a prins de cot și m-a condus înapoi în hol, trăgându-mă de grup.

— Stai în weekend? m-a întrebat și am știut din expresia lui că i s-a părut la fel de amuzant ca mine să fim din nou împreună sub același acoperiș.

— Luni plec, marţi am examen de drept, i-am explicat, de parcă l-ar fi interesat. Adevărul este că acum că era din nou în fața lui, nu mă puteam opri să mă gândesc la ultimele cuvinte pe care le împărtășisem și la fotografiile pe care le văzusem cu el cu Sophia. Furia pe care o simțeam în

interior și pe care încercasem să o îngrop adânc în ființa mea a reapărut, împiedicându-mă să mă țin sub control.

„Ar fi trebuit să mă avertizeze despre asta”, și-a spus mai mult pentru sine decât pentru mine.

Cuvintele lui m-au enervat. Nu a fost singurul care a fost inconfortabil cu acea situație.

M-am dus să plec, vrând să scap de el, dar m-a ținut din nou de braț. I-am urât atingerea și am smucit din greu pentru a mă elibera. Am stat în fața lui și am văzut că mă privea într-un mod ciudat, undeva între stânjenit și enervat.

—Înainte de a intra în cameră… —începu el fără să mă privească în ochi — să știi că sora mea nu știe nimic despre despărțirea noastră.

Așa cum am prezis.

— Nu i-ai spus surorii tale că nu suntem împreună? L-am acuzat, ținându-mă de furia pe care o simțeam.

„Este o copilă, nu ar înțelege”.

Am ridicat privirea spre tavan cu un pufnit.

— Și care e planul tău, eh, Nicholas? Pretinde că nu s-ar fi întâmplat nimic?

Cred că am încercat deja asta și nu a funcționat.

La naiba, n-ar fi trebuit să menționez întâlnirea noastră ticăloasă din New York, dar nu tocmai asta mă refeream. Privirea lui Nicholas s-a mutat aproape involuntar spre corpul meu și apoi spre fața mea, făcându-l ușor alterat, ceva ce a acoperit trecându-și mâna prin păr.

Când s-a întors spre mine, părea puțin nervos și îngrijorat.

—Știu că nu ar trebui să te întreb, dar nu vreau să-i spun, cel puțin nu acum, nu când părinții lui s-au despărțit și acum trebuie să se adapteze la noua lui familie... —M-am mai liniştit un pic când m-am l-am văzut atât de copleșit; În ochii ei se reflecta angoasa și știam de ce: sora ei mai mică, fata aceea adorabilă, suferea.

Maddie este nebună după tine, nu a încetat să mă întrebe despre tine și eu doar...

— I-ai ascuns adevărul, am terminat pentru el.

— Un mod frumos de a spune că te-am mințit, dar da, spuse el, zâmbind ușor.

M-am uitat la buzele lui... Nu-mi aminteam când a fost ultima dată când mi-a zâmbit și pentru o clipă m-am pierdut în acel zâmbet.

„Ascultă, nu încerc să falsific nimic, bine? Să încercăm să ne înțelegem în acest weekend, pentru Maddie și pentru noi. Promit să nu mă comport ca un nenorocit.

Mi-am muşcat buza nervos. Te înțelegi, a fost posibil?

Nu știam dacă voi putea să fac ceea ce mi-a cerut el. Nu atunci când doar privindu-l îmi provoca o mare durere, care era sporită știind că era îndrăgostit de altul și că m-a mințit. M-am întors de la el și m-am uitat în sufragerie. Maddie era singură, dată afară dintr-o familie pe care abia o cunoștea și mi-a amintit de mine când am venit prima oară în acea casă.

— Bine, am spus, evitându-i privirea. Hai să ne-nțelegem. Pentru Maddie.

A vrut să-mi spună ceva, dar i-am întors spatele, dorind să scap de el.

Revenind în sufragerie, mi-am dat seama că, deși întâlnirea noastră avusese loc pe hol, Will și mama ne observaseră absența și ne priveau cu așteptare pentru a ne vedea starea sufletească.

Le-am ignorat privirile întrebătoare și m-am grăbit să mă așez la masă, unde Prett servea deja mâncare. Nick a făcut la fel și s-a întors către sora lui care, în acele minute în care fuseserăm plecate, izbucnise în plâns.

— Nu mă lăsa aici singur, Nick, o imploră ea în timp ce el o ridică și o trăgea în poală.

„Trebuia să-i spun ceva lui Noah, dragă, dar acum sunt aici. Vrei să mănânci cartofi? spuse el cu căldură.

L-am urmărit pe Nick cu Maddie, așteptând cu răbdare ca fata să mănânce. Îi ștersesem lacrimile care se rostogoliseră pe obrajii ei cu două sărutări blânde, care îmi aminteau de acele vremuri când ea îmi săruta toate lacrimile și apoi ajungea prin a-și pune buzele pe ale mele. Ea a spus că s-au moale când a plâns... De parcă mi-ar fi citit gândurile, și-a ridicat ochii și s-a uitat la mine. Am simțit un nod în stomac și m-am uitat în jos la farfuria mea. M-am jucat cu mâncarea și când a fost scos desertul nu am putut să iau decât câteva mușcături din plăcinta cu mere cu dovleac, care era delicioasă.

După prânz ne-am întors cu toții în sufragerie și de îndată ce am trecut ușa Maddie aproape a fugit să prindă trenul cu telecomandă și să înceapă să se joace cu el. Nick s-a așezat pe una dintre canapele, în timp ce Thor, câinele lui, s-a ridicat în picioare pentru a fi bătut după urechi.

Fără avertisment, N, pisoiul nostru, care deja crescuse într-un glob mare de blană și a trebuit să fie târât afară din apartament pentru că noul meu

coleg de cameră era alergic, a sărit în poala lui Nick, făcându-l pe Thor să mârâie furios. Cei doi nu se înțeleseseră prea bine, dar cel puțin s-au tolerat. Nick părea surprins să-l vadă pe N acolo și jur că s-a uitat la mine vinovat când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. La urma urmei, fusese pisica noastră și o abandonase.

—Pentru numele lui Dumnezeu... cine a mâncat N? spuse ea încruntat în timp ce pisica stătea în jurul ei, torcând fără să-și amintească că el era dușmanul nostru comun.

Trădător!

Maddie a părăsit trenulețul și a alergat să se joace cu pisoiul. Acum că avea să petreacă mai mult timp în această casă, m-am bucurat să știu că va avea un animal de companie cu care să se distreze. Nick ridică privirea și înainte de a putea spune sau întreba ceva, am ieșit din sufragerie și am intrat în bucătărie. Nu voia să fie nevoită să-i explice de ce ajunsese să-l piardă și pe el.

Zece minute mai târziu, îmi pusesem șorțul și vorbeam amabil cu Prett în bucătărie, în timp ce o ajutam să usuce tacâmurile pe care le spăla. Râdeam, în ciuda mea, la o poveste pe care mi-o spunea despre Nicholas când eram băiat.

„Odată nu se putea gândi la altceva decât să-și umple buzunarele cu lăcuste, zeci de lăcuste minuscule. Când i-am scos hainele pentru a-l scălda, gândacii urâți au scăpat și, sărind, au invadat baia, inclusiv apa din cadă. Steve și cu mine ne-a luat vreo trei ore să scoatem blestemații de gândaci din casă. Din fericire, când domnul s-a întors, băiatul era deja în pat, hrănit și epuizat. Îmi amintesc că domnul chiar m-a felicitat pentru că am făcut o treabă bună în încercarea noastră de a-l îmblânzi pe acel mic monstru. Daca ar sti...

Am râs imaginându-mi un mic Nick, cu ochi mari albaștri și păr sălbatic, îmbrăcat în pantaloni scurți și vânând lăcuste pentru a săvârși această răutate. Era sigură – de fapt, avea să-și bage mâinile în foc – că intenția ei fusese exact aceea, să capteze atenția lui Prett și a lui Steve.

Am auzit un glas dresându-se în spatele meu și ne-am întors amândoi tresăriți: acolo, rezemat de perete, era și nu și-a putut lua ochii de la mine. Am încetat să râd de îndată ce l-am văzut, deși Prett a tot zâmbit și a clătinat din cap.

— Îmi spui răutățile, Prett? Rufele murdare se spala acasa, in privat. Ar trebui sa-ti fie rusine.

„M-ai lăsat murdar pe mine și pe Steve de fiecare dată când te-ai întors de pe stradă, da, domnule”, a răspuns ea, întorcându-se pentru a continua să spele.

M-am îndrăgostit de privirea lui... Iată ea, pe jumătate udată de săpun, cu părul strâns la întâmplare într-un coc liber, în timp ce el mă privea gânditor.

— Te gândești să te întorci? Oamenii încep să se întrebe unde ești.

Oamenii sau tu, Nicholas? Am vrut să întreb, dar mi-am mușcat limba și mi-am scos șorțul.

„Doamne ferește să pierd toată distracția asta”, am replicat eu sarcastic mergând spre uşă și spre el.

În acel moment precis, un strigăt ascuțit a răsunat în toată casa. Nicholas s-a repezit în jurul meu și a mers direct spre salon, cu mine pe călcâie.

„Suntem mai în vârstă decât tine, așa că vom juca primii!” îi spuse unul dintre gemeni lui Maddie, care își strângea pumnii mici de ambele părți ale corpului.

Se uită mai întâi la Nick, apoi la Will, de parcă ar fi vrut să vadă dacă bătrânii ascultau o asemenea nedreptate.

—Trenul acela îi aparține tatălui meu, așa că eu joc primul! Nu vrei, Will?

William se uită la Maddie de parcă cuvintele care tocmai ieșiseră din gura lui nu erau adevărate. Nicholas și cu mine ne-am uitat la Mad surprinși, iar mama a zâmbit de lângă șemineu. Apoi a venit rândul lui Will să facă ceva și, cu acea grație caracteristică a lui, s-a apropiat de copii, îngenunchind lângă ei, stând la nivelul lui Maddie și zâmbindu-i călduros.

„Acest tren a fost al meu de când eram foarte mic și apoi Nick s-a jucat cu el, așa că, din moment ce încă nu te-ai putut bucura de el, este timpul să aibă un nou proprietar”. Vei avea grijă de tren, Maddie? Uite, este o moștenire de familie, doar familia Leister poate conduce acest tren.

Maddie părea absorbită de cuvintele lui Will, ascultându-l cu atenție, iar după întrebarea lui ea dădu din cap serios.

„Deci băieți, trenul este al fiicei mele, așa că dacă ea vrea să se joace mai întâi, va trebui să așteptați, deși știu că Maddie este bună și îi place să împartă, nu?”

Will se ridică din nou și Mad își ridică privirea spre el. Dădu din cap, apoi se întoarse către gemeni, care păreau destul de supărați.

— Te las să te uiți, dar nimic de atins! -lămuri fata foarte hotărâtă.

Aproape toți cei din cameră au izbucnit în râs.

După-amiaza a trecut fără evenimente, copiii jucându-se frumos, iar Nick și tatăl lui s-au retras în biroul tatălui său pentru a vorbi despre companie, așa că am stat de vorbă cu mama și prietena ei. Eram adânci în conversație când, deodată, am auzit o ușă trântindu-se și strigăte de peste hol.

„La naiba, nu trebuie să-ți dau mai multe explicații decât cele pe care le-am dat deja consiliului!" Am auzit vocea lui Nick protestând. Crezi că a vrut să o facă? Nu a fost de ales! Problema este că nimeni nu a avut ce trebuie să ia această decizie și te deranjează că acum numele Leister va fi asociat cu ea.

Livingul a tăcut când Nick și tatăl lui au apărut în mijlocul unei ceartări.

— Ar fi trebuit măcar să te sfătuiești cu mine, este ceva foarte riscant.

Nu, Nicholas, ascultă-mă! țipă Will când fiul său deschise gura pentru a-l întrerupe. Dacă acest lucru nu decurge conform planului, veți falimenta compania!

Atât tatăl, cât și fiul s-au privit cu furie, iar zgomotul trenulețului cu care se jucau copiii i-a scos din bula în care erau blocați. Nicholas părea să explodeze, îl cunoștea foarte bine... Felul în care își strângea pumnii, felul în care se uita la tatăl său de parcă în orice moment avea să-l mănânce de viu. Apoi, simțind că îl privesc, mi-a aruncat o privire înghețată, de genul care-ți face genunchii să tremure, și nu sexual vorbind.

„E timpul să ai încredere în mine", a spus Nicholas, apoi ne-a întors spatele și a trântit ușa din casă. M-am uitat după colțul camerei și am observat că Maddie ne privea cu ochii mari.

Habar n-aveam ce i-a împins în acea ceartă, dar nici nu aveam interes să asist la nimic altceva, cu atât mai puțin să înghit priviri pe care nu le meritam. M-am dus la colț și l-am luat pe Maddie.

— Vrei să-ți arăt camera mea, Mad?

Fata a dat din cap, deși nu a încetat să se uite spre ușa prin care fratele ei dispăruse cu o clipă înainte. Le-am zâmbit oaspeților care erau încă acolo și am urcat scările cu Maddie cocoțată pe șold.

— Locuiești aici, Noah?

„A trăit, dragă... a trăit.

19

NICK

Am părăsit casa tatălui meu și am mers la unul dintre multele baruri de pe malul mării. Odată cu vremea eram sigur că vor fi pustii și ceea ce aveam nevoie în acel moment era să fiu singur.

Nu mă așteptam la aprobarea tatălui meu când i-am spus ce plănuiam să fac cu compania, dar nici nu mă așteptam să-mi țină piept așa cum a făcut-o. De când preluasem afacerea, îmi dădusem seama, după multe întâlniri, întocmind diagrame și făcând o mulțime de cifre, că există câteva mici afaceri ale corporației care erau de mult așteptate pentru lichidare. Ne-au dat probleme și au generat venituri ridicole. La început aproape nimeni nu mi-a susținut decizia de a le scoate la vânzare, am vrut oricum să le lichidez și, cu banii obținuți, să deschid o nouă firmă cu o vizualizare mai modernă și o altă abordare. Majoritatea afacerilor corporației mergeau perfect, gestionate de cei mai buni agenți economici din țară, iar una dintre sarcinile mele de la început fusese să vizitez multe dintre companii pentru a mă asigura că se respectă politica generală a Leister.

Ei bine, după luni de muncă și după ce am convins consiliul de administrație, ne-am hotărât să scoatem la vânzare ceea ce ne dădea mai multe pierderi decât câștiguri, așa că nu doar că mă confruntam cu numeroase disponibilizări, ci și cu deschiderea unei noi companii de marketing și marketing. telecomunicații care să reorienteze strategia economică a Leister Enterprises către un loc pe care încă nu îl exploaserăm.

Fusese o decizie grea, dar corectă, până la urmă, și m-a enervat că tatăl meu nu putea să aibă încredere în mine și, pe deasupra, credea că aș putea strica compania. S-a descurcat fără probleme cu membrii consiliului de administrație, dar una era să-i înfrunți ca șef și cu totul alta să-l înfrunt pe tatăl meu. Și pe deasupra, Noah a asistat la o parte a discuției, care mă pusese într-o dispoziție și mai proastă.

Am comandat un whisky și l-am băut dintr-o înghițitură. Prânzul acela stupid mersese mai rău decât își imaginase.

Am plătit factura și am decis că trebuie să mă întorc. Nu ar fi trebuit să plec, fără să-l las pe Mad acolo, dar oricât de mult mă deranja să recunosc asta, știam că Noah avea grijă de ea și sora mea era bine. Dintre toți oamenii pe care îi cunoșteam, singurul în care s-ar fi încredințat sora mea ar fi ea, nici măcar tatăl meu.

Noah... Nu știam dacă armistițiul la care ne-am convenit fusese o greșeală. Era mult mai ușor să ignori ce simțea el pentru ea dacă era supărat. A vorbi cu ea așa cum am făcut astăzi, ca oameni adulți, era prea periculos.

Uneori... de mai multe ori decât aș recunoaște cu voce tare, mi-am imaginat că o iert, mă vedeam uitând tot ce s-a întâmplat, tot ce ne-am făcut unul altuia și am încercat să vizualizez cum va fi viața noastră acum. Dar când o făceam, amintirea motivului despărțirii noastre mă bântuia din nou și totul avea să fie șters, rămânând doar ura cu care mă obișnuisem atât de bine în ultimul an.

La naiba Noah... al naibii pentru că a încurcat totul!

Când am ajuns la casa tatălui meu, am observat că a fost mult mai târziu decât am presupus inițial. Luminile erau stinse și o liniște de moarte domnea în toată casa, cu excepția sufrageriei, a cărei lumină lumina ușor intrarea.

Mi-am scos geaca, am lăsat cheile la intrare și m-am dus acolo. Noah stătea pe podea cu spatele lipit de canapea. Se schimbase într-un pulover confortabil, își pusese părul într-un coc liber și purta ochelari cu rame negre. Era cufundată în lectură, iar în jurul ei erau împrăștiate câteva cărți deschise. Am observat că focul din șemineu se stingea.

-Ce faci? am spus eu linistit intrand in camera.

Noah a început și s-a dus să răspundă, dar a tăcut în timp ce mă îndreptam spre locul în care stătea ea și luam cartea dintre picioare.

Legea comunicării și publicității, volumul I.

— Studiază, răspunse el în cele din urmă cu răceală.

M-am uitat la ea și i-am studiat expresia, nu am vrut să se simtă inconfortabil în prezența mea. Știam că el mă tolerase pentru Maddie în acea zi și că cel mai bine era probabil ca amândoi să petrecem cât mai puțin timp împreună, dar în momentul de față ceea ce aveam nevoie era ca Noah să fie Noah.

— Înțeleg... O iei așa de rău? am spus, întorcându-i spatele și punând mai multe bușteni în șemineu. M-am aplecat să mă asigur că căldura era

concentrată în centru. Noah distanțase bușteniі prea mult și nu avea să obțină niciodată un foc suficient de mare pentru a încălzi camera.

În timp ce flăcările s-au aprins, trosnind și arzător, m-am ridicat, mi-am îndepărtat mâinile și m-am întors spre ea, care mă privea cu atenție.

Am observat că obrajii ei erau roșii din cauza căldurii. Adevărul este că nu era atât de frig, dar lui Noah era foarte frig; Îmi aminteam cum iarna petrecută împreună ea se ținea de mine sub cuverturi pentru a-și încălzi picioarele înghețate cu pielea mea, care părea întotdeauna foarte caldă, mai ales când era ea prin preajmă.

— Destul de puțin, spuse el, întorcându-și privirea către cărți. Maddie a adormit în patul meu, ca să știi, în caz că te duci sus și nu o găsești.

Am dat din cap în timp ce mă îndreptam spre canapea de lângă ea și m-am așezat.

Noah era la pământ, dar chiar și așa, distanța dintre noi ne permitea să ne ținem din ochi.

— Îți mulțumesc că ai grijă de ea, am spus, păstrându-mă în continuare la distanță.

Noah m-a privit cu prudență, ca și cum cineva este urmărit de un câine mare care ar putea fi afectuos sau ar putea sări și să te muște fără ezitare.

-Cu plăcere; de fapt, Will a fost cel care și-a pus pijamaua și i-a spus o poveste...

Am dat din cap în timp ce mă uitam cu atenție când obrajii ei se înroșau la examinarea mea.

„Atunci au încercat s-o facă să doarmă în noua ei cameră”, a continuat ea, iar eu m-am aplecat în față, distrasă de felul în care se mișcau buzele ei, „dar a insistat că vrea să se culce cu mine, a întrebat multe despre tine. ." Nu ar fi trebuit să pleci.

„Trebuia să mă gândesc”, m-am scuzat, observând ceva ce trecuse neobservat până atunci: pe obrazul stâng, lângă ochi, era o cicatrice albicioasă, dreaptă, de parcă ar fi fost tăiată de ceva. Ce ai acolo? am întrebat-o, surprinzând-o când am întins mâna și i-am luat bărbia ca să pot vedea mai bine.

Ce naiba!

Noah a tresărit la atingerea mea și s-a îndepărtat, forțându-mă să dau drumul.

— Nu-i nimic, răspunse el, fixându-şi privirea asupra cărţii.

— Nimic nu este ceva care să-ți lase o amprentă. Ce naiba sa întâmplat cu tine?

„Am căzut”, a răspuns el ridicând din umeri.

-Ai căzut? Unde? Ultima dată când te-am văzut, nu aveai acea cicatrice. -"FIE

da?”, nu eram sigur, ultima data cand am vazut-o nu eram deloc la minte.

Noah a închis cartea și s-a concentrat asupra mea, puțin exasperat.

„O am de peste jumătate de an, așa că da, l-am avut ultima dată când te-am văzut”. Am căzut cu bicicleta, nu a fost nimic deosebit, dar mi-au dat puncte.

"De când ai motocicletă?!" Nu prea știa de ce era brusc atât de supărat; Fusese calm și tăcut când sosise, mi-ar fi plăcut să intru pe ușă și să o găsesc aici, dar acum... acum, la naiba, voiam să sparg ceva.

Nu a fost al meu, ci al unui prieten. De ce te faci așa?

M-am ridicat și am plecat, dar eram atât de supărat încât nu m-am putut abține să nu scot primul lucru care mi-a venit în minte.

— Doar un idiot s-ar plimba cu o motocicletă, majoritatea accidentelor rutiere mortale sunt de la oameni care merg pe acele motociclete stupide!

Noah se ridică, strângându-și buzele și aruncând cartea pe canapea la întâmplare.

— Ai o motocicletă!

— Nu sunt tu, nu am accidente.

— Atunci insinuezi că sunt un idiot?

Mi-am strâns maxilarul.

„Nu merge pe motocicletă, doar asta îți spun”, am răspuns eu, încercând să mă calmez. Noah avusese un accident, un accident... cu luni în urmă. Unde fusesem atunci?

Foarte departe.

Noah și-a luat cărțile și s-a oprit în fața mea înainte de a pleca.

— Păcat că nu-mi mai poți comanda, nu, Nick?

Am privit-o plecând cu un gust amar în gură.

20

NOAH

A doua zi m-am trezit mai devreme decât eram obișnuit în vacanță, dar aveam un motiv întemeiat și eram entuziasmată.

Fără să fac mult zgomot m-am întors spre fata care dormea lângă mine, ea dormea atât de adânc încât am privit-o o vreme amuzată. Era mic, dar se mișca mai mult decât un animal zbuciumat, ceea ce mi-a amintit de o anumită persoană care ar fi dormit foarte aproape chiar acum. Micul lui trup era peste tot, aproape ocupând tot patul și abia aveam loc să mă mișc.

Nu voiam să o trezesc pe Maddie în timp ce mă îmbrăcam; În plus, încă nu se făcuse zori și trebuia să aprind lumina ca să mă pregătesc, așa că m-am ridicat cu grijă din pat și am luat-o în brațe, știind că n-avea decât să mormăie ceva în somn înainte de a adormi din nou. .

Mâinile ei s-au înfășurat în jurul gâtului meu și am ieșit din cameră cu ea atârnând ca o maimuță. M-am întrebat dacă ar fi o idee bună să o duc în ceea ce avea să fie camera ei de acum înainte, nu voiam să se sperie când deschidea ochii și nu știa unde este, așa că m-am oprit în în faţa camerei lui Nick.

Ar putea s-o lase acolo, amândoi aveau să doarmă mai târziu și, când Maddie își deschidea ochii, avea ca fratele ei mai mare să se simtă în siguranță.

Am deschis ușa încet, simțindu-mă foarte inconfortabil invadând intimitatea lui Nicholas. Înainte mă furișam de sute de ori ca să mă pot culca cu el și să mă trezesc îmbrățișat. Mi-am strâns buzele și mi-am împins acele gânduri din cap. Nick dormea adânc, corpul lui ocupa cea mai mare parte a patului și, ca întotdeauna, camera lui era întunecată. Am lăsat ușa deschisă ca să văd ceva și m-am dus să o așez pe fetiță lângă el.

Când am așezat-o pe pat, Maddie s-a ghemuit automat într-o minge și a început să-și sugă degetul mare, la fel de somnoroasă precum fusese în patul meu cu câteva minute înainte.

Mi-am muşcat buza, brusc nervos. Am tras pătura peste fată. Lui Nicholas nu i-a fost niciodată frig, nu aprinsese căldura și camera era un

cub de gheață.

Tragând de pătură, nu mi-am dat seama că era pe jumătate încâlcit între picioarele lui și, deși am făcut totul foarte încet și fără mișcări smucitoare, ochii lui Nick s-au mărit, pe jumătate adormit. Un zâmbet i-a venit pe buze și m-am oprit unde eram, de parcă aș fi înghețat.

Mâna lui s-a întins, m-a luat de braț și m-a tras să mă așez lângă el pe saltea.

— Ce făceai, pistrui, mă spionai? a întrebat el și când a auzit cum mă chemase inima a început să-mi bată sălbatic. Trecuse un an, un an de la ultima dată când se referise la mine cu acel nume afectuos.

S-a ridicat și, fără avertizare, gura lui mi-a căutat buzele; a fost un sărut inocent și rar, de când m-am tras de parcă ar fi fost ars de foc.

Apoi Nick a părut să-și dea seama, a deschis ochii, s-a uitat în jur, la sora lui, apoi la mine și a oftat să înjure o secundă mai târziu.

„Pentru o clipă m-am gândit...”, a spus el.

„Știu”, l-am întrerupt.

A înțeles pe deplin ce s-a întâmplat.

M-am ridicat de pe saltea, dorind să dispar.

— Ți-am adus doar Mad, nu voiam să se trezească fără cineva pe care-l cunoaște lângă ea.

Nick dădu din cap, uitându-se la fetiță, apoi se uită înapoi la mine.

— Stai, de ce? Unde te duci? a întrebat ea, trăgând pătura de pe ea și trecându-și mâna pe față.

"Am lucruri de făcut... comisioane." Nu avea de gând să-i spună unde se duce, nu, mai trecuse prin asta o dată.

Nicholas dădu din cap încruntat, apoi făcu ochii mari când își dădu seama ce ascunde ea de el.

"O, haide!" exclamă el prea tare.

„Shh”, am chicotit. Ai de gând să o trezești!

Nick s-a ridicat din pat, m-a luat de braț și m-a condus la baia lui. A închis ușa și s-a uitat la mine cu condescendență.

-Eşti nebun! a izbucnit el ascunzându-şi propria amuzament.

-Permiteți-mi să! Nu râde de mine, este o tradiție, îmi place să merg… Înfruntă!

Nick clătină din cap neîncrezător.

„Urăști cumpărăturile, o iei pe mama ta pentru că ea cumpără lucruri toată ziua și vine vineri după Ziua Recunoștinței, iar tu ești pasionat de

cumpărături.” Îmi poți explica de ce?

— Ți-am explicat deja o dată, i-am răspuns, întorcându-mă să plec, dar el m-a oprit, blocându-mi drumul cu trupul lui blestemat. Zâmbea... Nicholas zâmbea în timp ce mă privea. Am fost atât de afectat de acea realitate încât am lăsat-o să mă rețină.

„'Este Black Friday... oamenii fac cumpărături până noaptea târziu, există ciocolată caldă, magazinele nu se închid...'”, a spus ea într-o încercare lenește de a-mi imita felul de a vorbi.

Am fost surprins că și-a amintit aceleași cuvinte pe care le folosisem pentru a explica obsesia mea pentru acea zi, mai ales având în vedere că fusese acum doi ani.

— Dacă știi, de ce întrebi? am raspuns enervat.

Nick clătină din cap, încă zâmbind.

„Speram că ai crescut și acea prostie pe care o numești Crăciun a trecut”.

Deși mi s-a adresat într-un mod amuzant, cuvântul „crescut” nu mi-a scăpat. Mi-am amintit ce mi-a spus în apartamentul lui din New York și am simțit că îmi crește furia.

— Lasă-mă în pace, vrei?

Am ieșit din baie înainte ca el să poată deschide din nou gura. Uneori uitam ce nemernic putea fi.

O jumătate de oră mai târziu am coborât în bucătărie, îmbrăcat în blugi și un pulover larg, alb. Voiam să fiu confortabil, Black Friday era o nebunie și eram expert în găsirea celor mai bune vânzări.

În ciuda cât de devreme era, la cinci minute după ce mi-a turnat o ceașcă de cafea, Nick și Maddie au apărut în bucătărie, amândoi în pijamale, cu părul ciufulit. Nick o ținea pe Mad peste un umăr, iar Mad chicotea în timp ce amenința că o va doborî din picioare. Văzându-mă stând acolo, Madison s-a chinuit să-și facă fratele să o lase jos și a alergat să stea lângă mine. Am ajutat-o să se aşeze pe scaun în timp ce Nick s-a dus direct să-şi servească o ceaşcă de cafea.

— Vreau la fel ca Noah! a întrebat ea, sărind și arătând spre gogoșia mea de ciocolată.

Nick o privi încruntat.

— Măsoară-ți mai întâi nivelul zahărului, piticule, îi indică el, lăsând în fața ei un mic dispozitiv pe masă împreună cu un pahar cu lapte fierbinte.

Maddie a oftat, dar a continuat să facă ceea ce i-a cerut fratele ei. Am urmărit-o fără să pot să cred că la vârsta de șapte ani făcea asta singură.

M-am uitat la Nick, care era ocupat să bată niște ouă și am simțit nevoia să fac ceva.

— Să te ajut, dragă? Am spus, chiar dacă nu prea aveam idee despre nivelurile corecte de zahăr sau ceva de genul ăsta.

„Pot", a răspuns fata, scoțând o fâșie dintr-o cutie, apoi a scos un dispozitiv cu o lancetă pentru a se înțepa, l-a așezat pe unul dintre degete, a strâns partea de sus și, cu un clic, o picătură. de sânge a ieșit din pielea ei. Cu o îndemânare incredibilă, abilitatea care provine din a face asta de aproximativ trei ori pe zi din momentul în care a fost diagnosticat cu boala, a transferat picătura de sânge pe bandă și apoi a introdus-o în aparat. Câteva secunde mai târziu, și-a citit cu voce tare nivelul de zahăr.

— Gata cu gogoși, Mad, dar am prăjituri și un măr care e delicios, spuse Nick, luând ceașca de cafea, prăjituri și fructe și așezându-se lângă sora lui, care îi încruntă.

Știam că sunt mai multe gogoși și am blestemat în momentul în care m-am gândit să mănânc una în acea dimineață, nu am vrut să o fac invidioasă pe biata creatură, așa că am luat-o, am luat-o de pe masă și am aruncat-o la gunoi.

„Nu-mi plac prăjiturile alea", protestă el, încrucișându-și brațele.

Nick o privi cu un oftat.

— Ei sunt cei pe care îi mănânci mereu, Madison, și îți plac.

-Nu! strigă el, sărind de pe scaun cu intenția de a fugi.

Nick întinse mâna și îl prinse din zbor. Chiar atunci Will a intrat pe uşă, tot în pijama şi privindu-şi fiul încruntat.

„Ce sunt țipetele astea?" a întrebat el, uitându-se în jur și observându-mă cu câteva secunde prea mult. Ce faci îmbrăcat?

Mi-am dat ochii peste cap și m-am înconjurat în jurul lui ca să pot aduce ouăle pe care Nick le-a lăsat pe foc. Le-am pus pe o farfurie și le-am adus la masă, în timp ce Maddie îl privea uimită pe tatăl ei.

— Mănâncă-ți micul dejun, îi ordonă fratele ei, așezând-o din nou la masă.

Will își luă cana și ziarul care stătea pe masă și se duse să se așeze. Apoi și-a dat seama că noi trei, Nick, Maddie și cu mine, îl urmărim cu așteptare.

William s-a uitat la Nick, apoi la mine – care a dat din cap în direcția lui Mad – și apoi ochii i-au căzut pe fata care stătea chiar vizavi de el.

"Hm..." spuse el, dresindu-si glasul o secunda mai tarziu. Cum ai dormit, Maddie?

Fata a pus prajitura in paharul cu lapte, apoi a pus-o in gura si astfel a raspuns la intrebare.

„M-am culcat cu Nick și Noah.

William sa înecat pe jumătate cu cafeaua. Și-a mutat privirea de la Nick către mine.

-Ce naiba?! exclamă el, lăsând ceașca pe masă.

Nicholas a aruncat o privire rapidă cu mine și a început să explice. William încuviință din cap câteva secunde mai târziu, privindu-ne încruntat. Brusc, am simțit că trebuie să ies de acolo.

„Am plecat", am anunțat, luându-mi geanta și punându-mi cana în chiuvetă.

Will mă privea cu sprâncenele ridicate.

— Ai de gând să intri din nou în acel iad?

Nicholas a zâmbit în spatele ceștii lui de cafea și am vrut să-mi arunc geanta în capul lui.

„Da, William, o să merg la cumpărături și o să mă trec de bunăvoie prin acel iad pentru că sunt masochist, bine? Am răspuns iritat chiar în momentul în care mama a decis să facă apariția.

Doamne, uitasem cum e să trăiești acasă.

„Stai departe de avalanșe, Noah", mi-a sfătuit ea, trecând pe lângă mine și intră în bucătărie.

Am clătinat din cap în timp ce îmi căutam geanta după cheile mașinii.

— Unde se duce Noah? a întrebat apoi Maddie.

— Mă duc la cumpărături, Mad, am spus înainte ca cineva să poată face un alt comentariu stupid. Ochii fetei se mariră de emoție.

-Vreau sa merg la cumparaturi! A strigat surprinzându-ne pe toți.

William o privea dincolo de ziar.

— Ești demn de fiica mamei tale, spuse el între dinți, revenind la citit.

Am zâmbit în timp ce Nick se încruntă la sora lui.

— Ai auzit asta, Nick? Maddie vrea să meargă la cumpărături", am comentat eu, distrându-mă ca un pitic.

Nick s-a uitat la mine cu ochii lui palizi și s-a întors spre fetiță.

-Nu. Mad vrea să meargă la plajă cu mine. Ce da, piticule?

Maddie și-a umplut plămânii înainte de a răspunde: „Nu!

Ce bine s-a simțit răzbunarea!

— Hai, Madison, mi-ai spus că vrei să înveți să faci surf!

Urăsc navigarea! Vreau să merg la Rodeo Drive!

Toți am izbucnit în râs, cu excepția lui Nick, care se uita la fată de parcă s-ar fi transformat într-un mic monstru.

„Bine, plec", am raportat că am ieşit pe uşă.

Nick m-a ajuns din urmă chiar înainte de a pleca.

— Nu crezi că o să mă confrunt singur cu asta, nu? A spus uitându-se la mine într-un mod rău.

— Înfruntă ce? am întrebat, încercând să nu râd.

—Dacă trebuie să-mi petrec ziua la cumpărături cu o fetiță de șapte ani, o vei face cu mine, nu te înșela.

„Nu mă duc la Rodeo Drive, mă duc la Beverly Center", am răspuns eu ridicând din umeri, cu zâmbetul pe buze.

Nick s-a uitat la mine cu ochii lui albaștri și m-am bucurat de mica mea răzbunare.

— O să te iau la prânz, Noah, și mai bine fii acolo când te sun.

— Nicolae…

— Și du-te cu Steve: parcarea azi va fi o nebunie; în plus, așa ne vom întoarce împreună când ne vom întoarce.

Vreau să merg în mașina mea.

„Și am vrut să fac surf și să mă bucur de plajă iarna și acum trebuie să merg la cumpărături din cauza ta", a scapat el.

Zece minute mai târziu, Steve mă ducea la unul dintre cele mai mari mall-uri din oraș.

The Beverly Center era un centru comercial situat în Beverly Grove, un cartier din centrul orașului Los Angeles, care se afla la doar zece minute de Beverly Hills. Da, traversasem orașul ca să ajung acolo și va trebui să mă grăbesc dacă trebuia să-i cunosc pe Nick și sora lui la prânz, dar Black Friday a meritat.

Ca întotdeauna, totul era complet nebunesc: era plin până la refuz, cozile ajungeau la ușile magazinelor, copiii alergau pe ici pe colo, plângând sau mâncând lucruri care să-i murdărească pe ei, pe părinții lor și pe toți ceilalți din jur. Bărbații și femeile îmbrăcați în pantofii lor cei mai comozi au intrat și ieșit din magazine ca și cum ar fi fost la o vânătoare de vulpi.

Îmi plăcea să merg singură pentru că așa nu existau distrageri. De asemenea, am fost rapid, da, foarte rapid: am știut în primele cinci minute

de la intrarea într-un magazin dacă va fi ceva acolo care să-mi placă sau nu; Nu am pierdut timpul căutând prin haine, hainele m-au sunat și dacă nimic nu mi-a atras atenția când am intrat, la revedere.

Pe la două după-amiaza cumpărase deja aproape toate cadourile de Crăciun. Mi-a sunat telefonul mobil în buzunar și am văzut că Nicholas tocmai mi-a trimis un mesaj.

Te iau de la Macy's în zece minute.

Grozav... dorinta mea de a sta cu el a fost practic nula.

21

NICK

Știam că Noah ura să meargă la cumpărături cu oamenii și din acest motiv îmi petrecusem dimineața singur cu Maddie. Mersesem la librărie, la magazinul de jucării și la locul de joacă. Mă implorase să-i cumpăr un costum; În timp ce toate fetele de vârsta ei purtau coroane și rochii de prințesă, ciudata mea soră o alesese pe cea cu broasca testoasă ninja. Da, așa că acum se plimba prin Beverly Grove cu o țestoasă ninja în miniatură și câteva pungi cu lucruri pe care nu intenționase să le cumpere.

Așa cum spusese tatăl meu, sora mea era fiica mamei mele.

— Unde e Noah? se întreba necontenit de când i-am spus că ne vom întâlni cu ea.

„Asta aș vrea să știu”, am răspuns, stând în fața mall-ului și așteptând să iasă imediat. Steve ar fi venit în cel mai scurt timp să ne ia, deși traficul era nebun... nici măcar nu puteai sta în al doilea rând.

Tocmai când mi-am scos telefonul mobil să o sun, am văzut-o apărând. Era încărcată cu genți, puloverul pe care-l pusese era acum legat în jurul taliei, iar dedesubt purta un maiou simplu, care îi tăia până la buric.

Mad a fugit să o întâlnească în timp ce îmi împingeam ochelarii de soare pe cap și mă uitam cu privirea la ea ca un idiot.

— Îmi place costumul tău, Mad! spuse el zâmbind la ea, dezvăluindu-și dinții albi drăguți. Trecuse atât de mult de când nu văzusem acel zâmbet încât am simțit o înțepătură în piept.

„A fost mărimea ta, sunt sigur că îți putem găsi una dacă vrei”, a comentat sora mea mai mică, ceea ce l-a făcut pe Noah să râdă.

Noah deghizat în broasca testoasă ninja... ce îmi lipsea! Deși Noah deghizat cu multe alte lucruri mi-a trecut prin minte, forțându-mă să-mi pun ochelarii la loc și să-mi ascund gândurile de poftă.

„Bună”, am salutat eu când ne-am întâlnit în sfârșit la jumătatea drumului.

— Hei, răspunse el destul de sec.

M-am încruntat curioasă.

— Lasă-mă să te ajut, i-am oferit, luându-i pungile din mâini. A rezistat la început, dar în cele din urmă m-a lăsat. Ochii lui au plecat de la ai mei și s-au întors la sora mea.

— De când ești aici?

„Pentru câteva ore”, am răspuns, scoțând telefonul și uitându-mă la mesaje. Steve era in colt ne astepta cu masina prost parcata -. Haide.

Cinci minute mai târziu lăsasem nebunia în urmă.

Le-am dus să mănânce la un restaurant departe de toate zonele comerciale.

Am mâncat ribeye și cartofi, în timp ce sora mea a vorbit cel mai mult. Sincer să fiu, habar n-aveam ce făceam sau ce jucam, dar dintr-o dată am avut o nevoie aproape vitală de a fi singur cu Noah. Abia vorbise cu mine și, deși lucrurile erau tensionate între noi doi, mai mult decât tensionate de fapt, am crezut că armistițiul nostru va funcționa mai bine, într-adevăr.

Cand am iesit din restaurant, am observat ca in cladirea de vizavi se afla un loc de joaca pentru copii, unul dintre acelea cu mingi colorate si saltele de sarituri, cu tobogane si multi copii alergand non-stop.

— Nebun, vrei să mergi acolo? am întrebat, arătând spre ceea ce era paradisul pentru orice copil sub zece ani.

Sora mea a sărit în sus și în jos de bucurie în timp ce Noah se încruntă la mine. Da, ei bine, nu fusese atât de subtil pe cât credeam. Am plătit ca micul monstru să fie ținut timp de o oră și l-am rugat pe Noah să iasă la plimbare.

„Pareți foarte liniștit”, am comentat eu când am intrat pe o stradă pietonală, plină de baruri, magazine și înghețate. Tu ești obosit?

Noah continua să privească înainte.

— Da, cred... M-am trezit foarte devreme.

Continuăm să mergem fără să spunem nimic. A fost ridicol, nu fusesem niciodată împreună atât de mult timp fără să spunem cuvinte. Noah, cel care nu tacea nici măcar sub apă, pe care de multe ori trebuia să-l aduc la tăcere cu un sărut sau să-mi distrag atenția cu mângâieri pentru a-mi da o pauză, părea acum interesat de oricine în afară de mine.

— Bine, încetează! Ce dracu e în neregulă cu tine? am întrebat eu enervat.

S-a uitat la mine surprinsă.

„Nu e nimic în neregulă cu mine...”, a spus el, deși a ezitat la sfârșitul propoziției. Am așteptat, încercând să nu mă exaspera. Doar că asta nu este

ceea ce mă așteptam. Trebuia să fim cu sora ta, de ce ai pus-o în locul ăla de joacă? Cunoașteți bolile care se transmit acolo?

Păduchii, de exemplu! Acum sunt sigur că toți facem păduchi pentru că ai decis să-ți schimbi planurile... Trebuia să facem o plimbare în parc înainte de a ne întoarce acasă; în plus, mai aveam niște cumpărături de făcut... Nu te-ai gândit dacă am terminat când m-ai sunat, dar ești atât de obișnuit să dai ordine: Ne vedem în cinci minute, mi-a mimat ea vocea. Ei bine, poate că nu eram pregătit, te-ai gândit la asta? Și nu, nu te uita așa la mine! Asta e... ciudat, da, nu mă simt confortabil.

Am deschis ochii surprinsă încercând să-mi stăpânesc dorința de a râs, da, ținem lucrurile în liniște, da.

— Nu e confortabil cu ce? am întrebat cu simulare de neîncredere.

Noah s-a oprit și s-a întors spre mine.

-Cu asta! El a răspuns arătând spre noi doi. Tu și eu. Te comporți de parcă am fi încă împreună! A scapat de parca l-ar fi costat viata sa spuna asa ceva.

Am fost de acord cu armistițiul de dragul lui Maddie, dar nu am de gând să mă păcălesc și aș aprecia dacă nu ai fi făcut-o nici tu. Sau îți amintesc de lucrurile pe care mi le-ai spus ultima dată când te-am văzut?

Respiră adânc. În adâncul sufletului, ea știa că Noah avea dreptate. El îi spusese că era îndrăgostit de Sophia pentru a o face să meargă mai departe, dar ea știa că nu va fi atât de ușor.

— Te-am tratat ca și cum ai fi un prieten, nimic mai mult, am spus, devenind serios.

Noah se uită în jur, părea afectată. După câteva secunde s-a uitat din nou la mine.

„Prefer ostilitatea ta”, a scapat el atunci și am simțit o ustură în piept.

O prefer cu adevărat, mă descurc, m-am obișnuit; În schimb, ce faci acum... El clătină din cap, uitându-se la pământ. Mi-ar fi plăcut să-i ridic bărbia ca să o pot privi în ochi. Știu că o faci pentru sora ta, dar mă doare și mă încurcă. Nu vreau să petrec timp cu tine, nu vreau să merg la plimbare, să iau prânzul sau să mă întreb lucruri precum de ce am o cicatrice sau de ce merg cu motocicleta... Acele probleme de viața mea nu te mai privește și știu că eu am stricat totul, dar tu ai luat o decizie și aș vrea să te ții de ea.

Mi-am mutat privirea spre copacii din spatele meu, simțindu-mă ca un rahat. Da, e adevărat că făcusem asta pentru Maddie, dar o parte din mine dorise să petreacă timp cu ea, pentru că, la naiba, îmi era atât de dor de ea...

— Foarte bine, am spus eu oarecum scurt. Hai să o găsim pe sora mea.

M-am întors pe călcâie și am început să merg pe stradă. Nu a durat mult până când Noah a stat lângă mine și acel sentiment... acel sentiment de a o avea aproape, dar în același timp la kilometri depărtare, a reușit să mă transforme din nou în statuia de gheață care, fără să-și dea seama, începuse să fie. nu mai fi cu o zi inainte...

Am trecut pe lângă niște magazine și tocmai când eram cât pe ce să ne întoarcem spre locul de joacă, mama, da, mama a apărut în fața noastră. M-am oprit imediat ce am văzut-o. În ciuda a ceea ce prevedea acum legea, eu continuasem să refuz s-o văd și bona fusese cea care mi-a adus-o pe sora mea cu o zi înainte. Să o văd din nou acolo, având în vedere că nu ne-am intersectat din noaptea în care a decis să spună adevărul cu ocazia aniversării Leister Enterprises, a fost o surpriză cea mai neplăcută.

Ca întotdeauna, era foarte elegantă, într-o rochie de cașmir, tocuri înalte și părul în coc; deși mi s-a părut că văd cearcăne sub ochii ei palizi, cearcăne pe care machiajul scump al mamei ar fi trebuit să le acopere mai bine.

„Nicholas! a exclamat ea, surprinsă să mă vadă chiar sub nasul ei.

Mi-am strâns maxilarul cu putere înainte de a vorbi.

— Da, mamă, ce coincidență neplăcută să te întâlnești așa.

Și-a îndreptat umerii, luând lovitura, cred. Adevărul este că nu mi-a dat nimic, pentru că relația cu ea era tot la fel de proastă...

Ce spun, a fost inexistent.

— Bună, Noah, a salutat el, întorcându-se către ea, care se încorda vizibil lângă mine.

Având în vedere circumstanțele și trecutul părinților noștri, n-aș greși să cred că mama mea se află pe lista celor mai înverșunați dușmani a lui Noe; mai mult, cu siguranță avea un loc privilegiat în vârf. Nu a întors salutul.

-Ne grăbim. Dacă ne scuzați…” am spus cu intenția fermă de a-mi continua drumul. Cu toate acestea, mama a făcut un pas înainte și și-a pus mâna pe brațul meu, ținându-mă pe spate.

— Aș vrea să pot vorbi cu tine, Nicholas.

—Da, a fost clar în toate mesajele pe care i-ați lăsat secretarei mele, dar cred că a fost suficient de concisă în răspunsul ei când v-a spus că nu mă interesează.

Reflexiv l-am luat de mână pe Noe; deodată am simțit că mă înec și voiam să ies de acolo cât mai curând posibil. Am tras-o și am trecut pe

lângă ea cu intenția clară de a decola fără să ne uităm înapoi.

„Este vorba despre Maddie, Nicholas”, a anunțat mama din spatele meu.

Asta m-a oprit. M-am întors spre ea fără tragere de inimă.

—Orice se întâmplă cu sora mea, îi poți spune tatălui meu, el se va ocupa să mă pună la curent.

Mama părea că s-a prăbușit, s-a uitat la mine cu ochi rugători și toate apărările mele s-au prăbușit. Mama mea cerșind?

— Dă-mi câteva minute, Nick, te rog.

Ochii mei s-au îndreptat spre Noah, care a părut brusc la fel de intrigat ca și mine.

— Bine, am fost de acord. Ce se întâmplă?

Mama a făcut un gest între surprinsă și ușurată și ne-a condus la o cantină care era chiar în față. Noah s-a așezat lângă mine și ea s-a așezat vizavi de mine. Era atât de ciudat pentru mine încât trebuia să termin cât mai curând posibil.

— Bine, trage, nu avem toată ziua.

În ciuda faptului că mama părea să fi dat dovadă de o oarecare slăbiciune cerându-mi te rog să-i acord câteva minute, la ultimul meu comentariu și-a îndreptat umerii și s-a uitat la mine cu o față nu prea prietenoasă.

Acolo era Anabel Grason a amintirilor mele.

— Foarte bine, din moment ce cu greu poți încerca să fii puțin plin de tact cu mine, am de gând să renunț și la formalități și la înflorire. Vrei să fiu scurt, așa că voi fi scurt, spuse el, așezându-și ceașca pe farfurie și privindu-mă fix. Sunt bolnav, Nicholas.

În jurul mesei s-a lăsat o liniște, o liniște întreruptă de zgomotul făcut de paharul de cristal pe care îl ținea când cădea deasupra ei.

— Ce vrei să spui că ești bolnav? am spus imediat supărat.

Acesta a fost cu siguranță un fel de șmecherie, nu știu ce scop urmărea cu el, dar mi s-a părut jalnic.

— Ce am de gând să spun? a răspuns ea, iar acum da, când m-am uitat atent, am văzut că expresia ei dură s-a clătinat pentru a dezvălui o teamă și o nesiguranță pe care nu le-am văzut niciodată la ea până acum. A tras adânc aer în piept și s-a uitat la mine înainte de a scoate cuvintele următoare. am leucemie.

"Ce naiba spui?" Am răspuns aproape instantaneu, observând cum vocea mea a scăzut cu două octave.

Mama și-a strâns mâinile în poală și s-a rezemat pe scaun.

—Am fost diagnosticat acum mai bine de un an și jumătate... Am vrut să-ți spun, nu am vrut să-ți spun la telefon, adică dacă te-ai demnat să-l ridici. Tatăl tău știe asta de luni de zile, mi-a promis că nu-ți va spune nimic, am vrut să-ți spun... Știu că mă urăști, dar ești fiul meu și...

Vocea lui a început să tremure și deodată am simțit că mă prăbușesc, cădeam și cădeam într-o groapă fără fund și aveam să mă prăbușesc... era o chestiune de secunde: m-aș prăbuși și nu știu ce va urma, dar nimic bun, asta e sigur. Apoi am simțit că cineva îmi strânge mâna cu putere, o mână mică și caldă care ajunsese sub masă și promisese că nu o să-mi lase drumul.

M-am uitat la Noah, care era lângă mine și se uita la mama cu... milă? Mi-am simțit degetele lipindu-se de ea de parcă ar fi fost dintr-o dată singurul meu punct de referință, pentru că ceea ce îmi spunea mama nu putea fi adevărat.

—Nu am vrut să-ți spun asta ca să-ți pară rău pentru mine, am vrut doar să-ți explic motivul lucrurilor pe care le-am făcut în ultimele luni, tot ce am făcut, cu Maddie, cu Grason, cu tatăl tău...

-Ce vrei sa spui? am spus dresindu-mi glasul cand am observat ca nodul care fusese facut in el ma impiedica sa vorbesc.

— Îi dau custodia completă a lui Maddie tatălui tău.

-La fel de? am întrebat trezindu-mă din letargie.

„Va trebui să mă descurc în următorii câțiva ani cu niște situații foarte dificile, Nicholas, situații la care nu vreau ca o fetiță de șapte ani să fie martoră. Când am aflat despre asta, mi-a fost clar: dacă mi s-a întâmplat ceva, ultimul lucru pe care mi-l doream era ca fiica mea să fie lăsată în grija lui Grason.

Este un om egoist care abia este capabil să se uite la altceva decât la propriul buric. Am făcut greșeli, Doamne, am făcut atâtea greșeli în viața mea și știu că sunt departe de a fi cineva care chiar merită să fie auzit acum, dar Maddie contează pentru mine, îmi pasă, Nick, și vreau dacă mi se întâmplă ceva, dacă asta nu se va termina așa cum sper, fiica mea este cu o familie care o iubește și o protejează.

— Așteaptă, așteaptă, l-am întrerupt. Spui că tatăl meu este conștient de asta?

Sunteți de acord să aveți custodia deplină? Dar cum…?

„Tot ce s-a întâmplat cu Grason, divorțul, știind cine este tatăl lui Madison... Am înlăturat toată chestia asta pentru că exista posibilitatea ca Maddie să fie fiica tatălui tău”. Și nu m-am înșelat, la fel cum nu am greșit să presupun că în momentul în care William a aflat că Maddie este fiica lui, va dori să facă parte din viața ei, și asta este ceea ce vreau și eu.

M-am uitat la ea neîncrezătoare... tot ce se întâmplase, tot ce fusese descoperit... Să fi fost pentru că mama voia ca tatăl meu să aibă grijă de Mad în cazul în care...? În cazul în care ar muri?

— Și ce ai de gând să faci? am întrebat brusc, simțind cum mânia crește în mine. Ai de gând să o abandonezi pe Maddie la casa tatălui meu? Ai de gând să renunți la drepturile tale și să te prefaci că fiicei tale nu îi este dor de tine? Asta e o nebunie!

„Nicholas...” începu să spună Noah.

-Nu! am scapat, ridicându-mă. Nu așa se fac lucrurile, la naiba!

Ai de gând să faci cu ea același lucru pe care l-ai făcut cu mine?

Mama a tras adânc aer în piept fără să se uite la mine.

„Așează-te, te rog”, m-a întrebat, păstrându-și calmul, deși vedeam că nu era.

M-am ridicat pentru că picioarele îmi tremurau brusc, întregul meu corp încordat, întregul meu creier al naibii de un vârtej de gânduri fără sens încercând să înțeleagă în ce lume ar putea fi justificate acțiunile mamei.

„Nu o las, Nicholas, doar îi dau custodia tatălui ei în timp ce încerc să ies din asta. Sunt in contact cu cei mai buni medici din tara si urmeaza sa incep chimioterapia la spitalul MD Anderson din Houston. Medicii sunt optimisti, dar acest lucru poate dura ani de zile; Nu vrei s-o duc cu mine la Houston, nu? Cine ar avea grijă de ea în timp ce eu fac tratament? Mă gândesc doar la ce este mai bine pentru toată lumea.

Am tăcut pentru ceea ce ar fi putut fi secunde sau minute, habar n-am.

A fost tot un rahat, un rahat adevărat.

Apoi am simțit atingerea unei mâini diferite ia-o pe a mea. Am deschis ochii și am constatat că era ai mamei mele. Mâinile lui au fost întotdeauna atât de osoase? Am observat-o, cercurile de sub ochi și cu cât arăta mai slabă decât ultima dată când am văzut-o. Degetele mele au acţionat de la sine și s-au lipit de ea aproape fără să-mi cer măcar permisiunea.

„Îmi pare rău pentru toate astea, Nick,” s-a plâns ea, iar o clipă mai târziu m-a eliberat pentru a șterge o lacrimă care hotărâse să scape de

autocontrolul ei. Tatăl tău îți poate explica totul mai bine decât pot eu. Mulțumesc pentru ascultare.

Mama s-a dus să se ridice și deodată am simțit un gol în piept și în minte.

„Stai”, am întrebat, simțindu-mă mai pierdut ca niciodată. Îți voi da... Îți voi da numărul meu personal ca să mă poți suna și să-mi spui când vei pleca sau când crezi...

Am tăcut pentru că nici nu știam ce vreau. Mi-am scos una dintre cărțile de vizită din buzunarul portofelului și cu un pix mi-am scris numărul personal pe spate. Mama a luat-o și a zâmbit recunoscător.

„Mulțumesc, fiule”, a spus el înainte de a-și îndrepta privirea către Noah, „și la fel.

Zece minute mai târziu eram la locul de joacă și luam sora mea.

Am simțit că dintr-o dată viața mea nu este a mea, ca și cum aș juca un rol care nu-mi aparține... dintr-o dată am fost atât de supărat, atât de enervat de viață pentru că m-am jucat așa, pentru că am mai pus o piatră. în felul meu, că am simțit că începe să-mi ardă sub piele, mi-am simțit mușchii încordați, provocând o energie de care habar n-aveam cum să scap.

Maddie a ieșit din locul de joacă și a venit în fugă spre mine, care o aștepta cu brațele deschise; Am avut deodată nevoie să o țin în brațe, mi-ar fi plăcut să o bag sub piele și să o scutesc de toată durerea cu care avea să se confrunte la o vârstă atât de fragedă. Nu numai că cel pe care credea că era tatăl ei până acum plecase fără intenția de a o revedea, dar acum mama ei se îmbolnăvea și o lăsa cu un tată pe care tocmai îl cunoscuse.

O parte din mine a simțit nevoia bruscă de a o urca într-un avion și de a o lua cu mine, de a o duce la New York, unde aș putea să am grijă de ea, dar... nu eram tatăl ei, atât cât mi-aș fi dorit să fiu. acel moment.

Am strâns-o strâns în brațe și am ridicat-o de pe pământ. Era îmbujorată de exercițiul pe care-l făcuse și super entuziasmată, vorbind non-stop. Noah trebuie să-și fi dat seama că abia eram conștient de ceea ce ieșea din gura lui, deoarece a început să umple tăcerile cauzate de puținele mele cuvinte și gânduri rezonabile.

Timpul... acum timpul părea crucial, timpul pierdut, timpul rămas de trăit, pentru că cât ar trăi el? Aș scăpa din asta? Ar merge la Houston și nu o va mai vedea niciodată? Și nici sora mea nu este?

Am ajuns acasă, am coborât din mașină și i-am urmat până la alee. Știam că Noah nu își lua ochii de la mine și când nu am intrat în casă, dar am stat în prag, neputând să mai fac un pas, ea s-a întors spre mine și m-a întrebat ceva, ceva ce nu am auzit.

"Am nevoie de... trebuie să fiu singur acum, poți... poți să ai grijă...?"

Noah ezită, parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu chiar îndrăzneț.

În cele din urmă, a dat din cap și am prins cheile mașinii pe care mi le-a aruncat Steve. Se uita la mine îngrijorat, dar nu a avut curajul să se oprească și să explice ceva.

M-am urcat în mașină și am dispărut ore întregi.

Când am ajuns acasă, era practic miezul nopții. Am avut mult timp să mă gândesc, iar gândirea când ești cu adevărat încurcat poate avea consecințe pe care probabil că le vei regreta în timp.

Am urcat la etaj în lumina slabă, fără să mă obosesc să aprind nimic. Astfel încât?

Și când am trecut pe lângă ușa lui Noah, o durere ascuțită și intensă mi-a cuprins inima. Era dragostea vieții mele... aceeași care mă rănise ca toți acei oameni pe care i-am lăsat să intre în ea.

L-a urât pe Noah?

O urasem si exista o probabilitate foarte mare sa o urasc in continuare chiar in acel moment, ce spun, atunci cand am urat-o cel mai mult, pentru ca exact in acel moment era cand aveam cea mai mare nevoie de ea, corect a fost când am observat absența ei, când mintea mea a țipat să mă duc să-l caut și inima mea a așteptat, cu speranță, ca cineva să-i ofere un fel de pace interioară, un fel de armistițiu împotriva durerii.

I-am deschis ușa fără măcar să mă opresc să bat. Era în patul ei, trează și din nou înconjurată de cărți. Sora mea dormea lângă el, întinsă peste saltea și sugându-și degetul mare așa cum făcuse de când avea zece luni. M-am uitat înapoi la Noah, care a închis cu grijă cartea, și-a scos ochelarii și și-a îndreptat toată atenția către mine.

-Unde ai fost? întrebă el fără să ridice vocea. Ai fost plecat de vreo cinci ore... Nicholas, ești bine?

M-am apropiat de ea și i-am luat cartea din mâini și am pus-o pe noptieră.

— Vreau să vorbesc cu tine, am spus, arătând spre uşă. Noah a ezitat, iar asta a aprins ceva în mine. Îmi ești dator, am adăugat eu strâns din dinți.

Ne-am urmărit timp de câteva minute. În cele din urmă, și fără să spună nimic, s-a ridicat din pat și m-a urmat în camera mea. Când privirile ni s-au întâlnit nu m-am mai putut stăpâni, i-am luat fața în mâini și am sărutat-o cu toată puterea. Spatele ei a lovit ușa și am simțit-o respirând. În întunericul care ne înconjura, abia îmi puteam da seama cât de tensionată era, dar după câteva secunde intense și-a întors fața de la mine.

— Nu face asta, Nicholas, m-a avertizat ea într-o șoaptă abia inteligibilă.

Mâna mea i-a dat înapoi o șuviță din păr și i-a băgat-o după ureche, cu grijă, făcând contactul cât mai lung posibil. Parfumul lui m-a înconjurat, înnebunisem de dorință, de dragoste... Acel miros al lui atât de caracteristic, atât de bogat, atât de special. Aș putea să mă îmbăt doar mirosind-o. Și de asta avea nevoie chiar atunci.

Mâna mea i-a mângâiat obrazul și ea a închis ochii, expirând zdrențuit. El suferea ca mine? Suferea de cât de mult mă durea să fii departe de mine?

— De ce nu pot să uit de tine? M-am ridicat cu fruntea pe a lui. De ce simt că ești singurul care mă poate ajuta într-un moment ca acesta?

„Nicholas...” a spus ea, deschizând ochii să mă privească. Ceea ce am simțit a fost atât de intens când ochii ni s-au întâlnit, încât m-am aplecat și mi-am îngropat fața în gâtul lui; ea nu le putea păstra pe ale ei, nu le suporta.

Mi-am pus buzele pe pielea moale a gâtului ei, mai întâi încet, abia periând-o, apoi mi-am mângâiat vârful nasului de-a lungul unei linii de la linia părului până la claviculă. Mâna mi-a călătorit până la talia ei și am tras-o spre mine, aveam nevoie de mai mult, de mult mai mult. Mâinile lui Noah s-au odihnit pe pieptul meu: la început am crezut că mă mângâie, dar pierdut cât eram în el, nu mi-am dat seama decât după câteva secunde că mă împing înapoi.

„Nu gândești clar, nu vrei să faci asta”, a spus el.

M-am despărțit puțin. Mâinile mele i-au deplasat pe coapsele goale abia acoperite de o cămașă de noapte și i-au mângâiat ușor picioarele. M-am oprit când am ajuns la fundul lui, gândindu-mă, la naiba, întrebându-mă dacă ceea ce se întâmplă nu era ceva nebunesc pe care l-aș regreta mai târziu.

Buzele mele i-au sărutat obrajii, colțul gurii întredeschise, pleoapele... pentru a mă îngropa din nou în gâtul ei. Nu m-am mai sărutat... În acel moment m-am lăsat să plec, am sut și am ciugulit după bunul plac. Eram

pierdut în ea, pierdut într-un fel de limb în care ceea ce ne făcusem unul altuia părea să fi încetat să mai existe. Noah a suflat zdrențuit și asta m-a împins mai departe.

I-am ridicat mâna liberă și i-am înfășurat picioarele în jurul taliei mele. Mâinile lui m-au luat pe față și încă o dată ne-am văzut de parcă ne-am întâlni după o veșnicie. Nu vedeam ranchiune in ochii ei, nu vedeam altceva decat dragostea pe care o simteam pentru ea, dragostea pentru mine pe care eram sigura ca continua sa traiasca in inima ei, o iubire care trebuia sa dispara, la naiba. , o iubire pe care multă vreme pe care am încercat să o îngropam mereu s-a chinuit să iasă în cele mai rele momente, făcându-mă să acționez împotriva tuturor principiilor mele.

„Am nevoie de tine”, i-am mărturisit pe buzele lui. Respirația lui s-a amestecat cu a mea și am crezut că leșin de plăcere. În sfârșit acel contact care mi-ar calma toată durerea.

Nu am mai ezitat, m-am oprit din joc în momentul în care buzele lui s-au lovit de ale mele într-un răspuns timid la cuvintele mele. M-am lansat pe ea, pe gura ei, trupul meu apăsând-o de ușă și buzele ei s-au întredeschis pentru a mă primi. Am sărutat-o de parcă ar fi fost prima noastră oară. M-am împins de corpul lui, aveam nevoie să ating ceva, aveam nevoie de ceva care să ușureze tortura la care îmi supunea corpul.

„O să fac dragoste cu tine, Noah”, am anunțat ca și cum ar fi ceva inevitabil, ceva care trebuia să se întâmple. Totul a fost un rahat de când ne-am despărțit, viața mea continuă să se prăbușească cu fiecare zi care trece; Urăsc să am nevoie de tine la fel ca mine, urăsc să știu că acum ești singurul capabil să mă facă să uit chiar și pentru câteva minute că mama e pe moarte. Am simțit că lacrimile îmi vin în ochi și am sărutat-o ca să nu observe.

Ea a clătinat din cap, iar lumina lunii care venea prin fereastră mi-a permis să văd lacrimile care i-au udat pielea.

„Știi că asta nu va face decât să înrăutățească lucrurile”, șopti el, apăsându-și fruntea de a mea și strângând ochii. Am putut să simt cum inima lui bătea sălbatic, aproape în același timp cu a mea.

„Nu poate deveni mai rău... lucrurile nu pot fi mai însurubate decât sunt acum”, i-am răspuns, luându-i bărbia între degete și privind în ochii ei strălucitori și triști.

— Asta doar ne va răni mai mult... șopti el din nou. Maine dimineata nu s-a schimbat nimic...

Am sărutat una dintre lacrimile ei, strângând-o cu vârful limbii și savurând gustul sărat din gură.

„În noaptea aceea la New York mi-ai cerut să mă comport de parcă te-aș fi iertat”, am comentat, odihnindu-mi din nou buzele și prinzând o altă lacrimă de pe obrazul ei. Acum am nevoie să faci același lucru pentru mine.

Am simțit tremurul trupului ei lângă al meu, mi-am pus buzele pe ale ei cu forță și m-am întors cu ea spre patul meu.

22

NOAH

Nu m-a părăsit când m-a lăsat în picioare lângă pat și gura ei a început să-mi sărute fiecare parte a corpului cu o tandrețe infinită în timp ce mă dezbraca. Mai întâi mi-a tras cămașa de noapte cu o încetineală dureroasă până când a tras-o peste cap și a lăsat-o lângă ea. L-am privit uimit cum își arunca cămașa și pantalonii și rămânea doar cu boxerii.

M-am forțat să mă uit de la corpul lui care oprește inima și i-am privit ochii întunecându-se când m-a văzut acolo în fața lui, parcă nu ne venea să credem ce vom face. A fost diferit de ceea ce s-a întâmplat la New York. Eram amândoi răniți și supărați atunci, iar întâlnirea noastră a fost rece și sexuală, dar acum, după armistițiul nostru, după ce ne-am petrecut câteva zile fără nicio ceartă și după ce am auzit vești atât de crude, încărcătura emoțională pe care o simțeam era imposibil de zdruncinat. ignora.

Degetele lui s-au îndreptat spre partea mică a spatelui meu și s-a uitat la mine.

Purtam un sutien negru din dantelă, nimic elegant, nimic ce aș fi purtat dacă aș fi știut că așa ceva se va întâmpla... Pentru că aveam să las să se întâmple?

Îndoielile și teama mi-au venit în minte și și-a dat seama pentru că m-a tras mai aproape și și-a lipit buzele de urechea mea.

„Te rog, Noah”, a implorat el, trecându-și mâna pe spatele meu și din nou în sus, o mângâiere care mi-a făcut pielea de găină. Gura lui s-a coborât pentru a-mi peria partea de sus a sânilor.

Mi-am strâns ochii, ținându-mi respirația și dorindu-mi să nu aibă acel control magnific asupra mea, asupra corpului meu. Apoi m-a făcut să mă întorc, spatele meu s-a ciocnit de pieptul lui și în timp ce gura lui se juca cu gâtul meu, sărutându-mi ceafa și mângâindu-mi părul, cealaltă mână a coborât pe burta mea, în jos și în jos până mi-a alunecat în chiloți. şi m-a atins fără ezitare.ruşine.

Buzele lui au mers la urechea mea și mi-au lins pielea sensibilă. Am scos un geamăt și mi-am dorit ca asta să facă dragoste cu adevărat, am vrut

din toate puterile să uit de trecutul nostru și să mă prefac că suntem împreună, că Nick mă atinge și că o vom face pe patul lui, ca prima dată, așa, când mi-a luat virginitatea și mi-a spus că mă iubește.

Mi-a dat jos lenjeria și m-a întins pe pat înainte de a se arunca deasupra mea.

Mi-a sărutat sânii și m-a ciugulit până când spatele mi s-a arcuit de dorință. Mâna lui mi-a mângâiat piciorul stâng, apucându-mă de gleznă, ridicând-o până când talpa piciorului meu s-a sprijinit de salteaua de lângă șoldul lui. Mi-a sărutat piciorul până la coapsă, ciugulind ușor și trecându-și limba peste el, de parcă pielea mea ar avea gust de ciocolată. M-a torturat minute lungi până am simțit că aș putea exploda doar cu o singură atingere. M-a întrebat ceva și am dat din cap fără să înregistrez măcar ce spunea.

Și-a adus cu grijă gura la a mea și i-am simțit greutatea corpului asupra mea.

Ochii ni s-au întâlnit timp de infinite secunde până când, în cele din urmă, m-a prins de talie și cu o mișcare rapidă a intrat în mine.

M-a durut și am țipat involuntar.

Ochii lui i-au cercetat pe ai mei cu un strop de confuzie și îngrijorare.

— Cât timp a trecut de când ai făcut-o, Noah? —a spus el vorbindu-mi la ureche, în timp ce se mișca, provocându-mi durere, făcându-mi plăcere... Nu mai știam unde sunt, sau ce fac, mă puteam concentra doar pe simțire, simțire, da, pentru că avea au trecut luni de când am simțit ceva absolut.

— Prea mult, am răspuns, agățându-mă strâns de corpul lui.

Nicholas s-a oprit și ochii lui i-au cercetat pe ai mei.

— N-ai făcut nimic de la ce s-a întâmplat la New York? m-a întrebat ea neîncrezătoare, dar a fost ușurare pe care am văzut-o în ochii mei?

— N-am făcut nimic de când ne-am despărțit, Nicholas.

Ochii i s-au aprins și m-a sărutat puternic în timp ce își relua mișcările. Împingerile lui au încetinit, mișcările lui mai iubitoare, gura lui mă sărută din nou, trăgându-mi de buza de jos, apoi sugând-o dulce. Mâinile mele s-au prins pe brațele lui și m-am concentrat asupra plăcerii de a împărtăși din nou acea uniune specială.

Mi-am lipit obrazul de al lui și mi-am ținut strâns.

„Spune-mi că mă iubești”, am întrebat-o în urechea ei cu o voce întreruptă. Cererea mea l-a făcut să se oprească. Vă rog…

„Nu mă întreba asta”, s-a plâns el, fixându-și privirea asupra mea. Să te uit este cel mai nenorocit lucru pe care l-am avut de făcut în viața mea. Nici

nu știu ce o să fac ca să mă întorc la realitate după asta.

„Atunci stai cu mine”, am implorat eu, profitând de vulnerabilitatea momentului. Nu-mi păsa, aveam nevoie de el la fel de mult sau mai mult decât avea nevoie de mine.

Mâinile mi-au înfipt părul și când am început să-l mângâie încet, ochii i s-au închis. L-am sărutat peste tot, m-am agățat de el cu toată puterea.

„Spune-mi, Nick... te rog”, am întrebat, cu vocea tremurândă. Gura lui m-a redus la tăcere, iar sărutările lui au devenit mai intense. Voia să tac, voia să fiu doar conștient de ciocnirea trupurilor noastre... Corpul lui, transpirat, lipit de al meu, piele pe piele, cea mai intima mângâiere. Părea furios, emoționat și trist deodată.

"Hai, Noah... dă-mi ce vreau, dă-mi ce am nevoie... te rog."

Împingerile lui au devenit mai puternice, mai repede. Pierdeam legătura cu ceea ce era în jurul meu, cu sentimentele, cu problemele, cu totul, orgasmul se apropia periculos, ar fi unul dintre cei care distrug totul.

În cele din urmă am țipat de plăcere, am țipat arcuindu-mă și trăgându-mă de pat. S-a tot mișcat până a intrat în mine, scoțând un mârâit pe care l-a înăbușit pe pielea mea și apoi s-a lăsat pe pieptul meu.

Fusese perfect, da, dar nu spusese „Te iubesc”.

Când ne-am revenit, Nicholas a intrat în baie și am crezut că va fi așa la ora aceea la New York, când a ieșit după ce a făcut un duș, mi-a aruncat un tricou și mi-a cerut să mă îmbrac, dar m-am înșelat. : s-a întins lângă mine.mă și m-a îmbrățișat de corpul lui. Nu am înțeles nimic... Asta însemna ceva?

Mi-am sprijinit obrazul pe pieptul lui, simțind ca și cum fericirea lichidă mi-ar fi fost furnizată într-o venă. Nu am vrut să plece, nu am vrut să-l pierd din nou. L-am îmbrățișat strâns și am închis ochii, eram epuizat. Nicholas a început să-și treacă degetele prin părul meu, în sus și în jos, mângâindu-l până am simțit somnolență.

Știam că în noaptea aceea voi visa lucruri frumoase, cu el și cu mine din nou împreună în sfârșit... Voi avea un vis în care nu există nici ura și nici greșelile și iubirea pe care ne-am mărturisit unul față de celălalt ar fi singurul lucru care a contat. .

Inevitabil, dimineața a adus cu ea un întreg repertoriu de adevăruri și nesiguranțe și când am deschis ochii foarte devreme, am înțeles că ceea ce se întâmplase în acea cameră nu avea să se mai întâmple: Nicholas era cu

altcineva, și nu cu oricare. altul: el a fost cu Sophia. , cu ea, cu una dintre cauzele pentru care toate planetele s-au aliniat în acea noapte fatidică și m-au forțat să fac ceea ce am făcut.

M-am uitat la el, dormea și brațul lui mă apăsa de pieptul lui de parcă nu ar fi vrut să mă lase niciodată să plec. Aș fi dat orice pentru a îngheța acel moment, dar știam că atunci când ochii ei s-ar deschide din nou, râvnirea și regretul se vor uita înapoi la mine și nu știam dacă eram pregătită pentru asta.

Avea nevoie de mine, mama ei era bolnavă, mă folosise să-i ling rănile... „Îmi ești dator”, spusese ea, privindu-mă fix și fără cuvinte tocate, și era adevărat, îi datoram! Și acum, după câteva ore, mi-am dat seama că ceea ce s-a întâmplat este greșit, lucrurile nu s-au făcut așa, nu au fost întrebați așa; Episodul acela avea să se adauge la lunga listă de amintiri dureroase, deși pe aceasta în special am preferat să o păstrez pentru mine, am preferat să păstrez acel „la revedere” ca să spun așa, decât să aștept să-l văd respingându-mă din nou.

Cu grijă să nu-l trezesc, l-am prins de brațul lui Nicholas și l-am tras de pe mine. Cel mai bine ar fi să plece, să scapi de el, de sora lui, de orice amintire dureroasă. Aș inventa o scuză cu mama sau poate nu aveam nevoie să inventez nimic. Nu puteam continua așa, trebuia să trec peste asta, trebuia să merg mai departe cu viața mea. Nicholas făcuse parte din mine, avea mereu o gaură în inima mea, ce spun, avea mereu inima mea, dar aveam nevoie să fiu din nou eu, să mă iubesc din nou, să învăț să mă iert.

Am împachetat cât mai repede și cât mai liniștit. Maddie era încă ghemuită între cearșafurile mele, adormită ca un mic înger. Când am ieșit din camera mea, deja îmbrăcată și gata de plecare, în loc să mă simt uşurată, uşurată că am rezolvat în sfârșit acea poveste, am simțit că închid o carte care mi-a atins sufletul, o carte pe care mi-o voi aminti mereu.. Am simțit că, în ciuda faptului că am terminat o carte magică și incredibilă și că nu contează dacă aș putea să o citesc din nou, nu va fi niciodată ca prima dată. Acolo, în acea dimineață, am închis un capitol important din viața mea. Un capitol, da... dar nu trebuie să uităm că după un capitol există întotdeauna altul sau un epilog, de exemplu.

Călătoria spre casă a fost chinuitoare. Corpul meu țipa să mă întorc, să mă urc în pat cu Nick și să dorm până nu au mai rămas ore, dar mintea îmi continua să mă ciocănească cu cât de prost am fost, cât de prost am fost să

cred că ceva ar putea. s-au întâmplat să se schimbe. Ceea ce mă tot întrebam era de ce, dacă Nick și cu mine ne-am despărțit cu peste un an în urmă, plângeam acum de parcă ne-am terminat cu adevărat. La un moment dat a trebuit să ies de pe șosea, a trebuit să opresc motorul și să îmbrățișez roata să plâng fără riscul să mă ciocnesc cu cineva.

Am plâns pentru ceea ce am fost, am plâns pentru ceea ce am fi putut deveni, am plâns pentru mama lui bolnavă și pentru sora lui mai mică... Am plâns pentru el, pentru că am reușit să-l dezamăgesc, pentru că i-am frânt inima, pentru că l-am făcut deschide-te spre iubire, doar pentru a-i arăta că dragostea nu a existat, cel puțin nu fără durere, și că durerea a fost capabilă să te marcheze pe viață.

Am strigat după acel Noe, acel Noe care fusese cu el: acel Noe plin de viață, acel Noe care, în ciuda demonilor lui lăuntri, știa să iubească din toată inima; Știam să-l iubesc mai mult decât aș iubi pe oricine și pentru asta era și ceva de plâns. Când întâlnești persoana cu care vrei să-ți petreci restul vieții, nu mai există întoarcere. Mulți oameni nu ajung niciodată să cunoască acel sentiment, cred că l-au găsit, dar greșesc. Știam, știu, că Nick a fost dragostea vieții mele, bărbatul pe care l-am dorit ca tată al copiilor mei, bărbatul pe care mi-am dorit să-l am lângă mine în greu și în greu, în boală și în sănătate până la moartea lui. Moartea ne-a forțat să ne despărțim.

Nick era el, el era jumătatea mea și era timpul să învăț să trăiesc fără ea.

23

NICK

Oricât de mult mi-am iubit sora, în acea dimineață ea nu era ceea ce mă așteptam să văd de îndată ce am deschis ochii. M-am ridicat, încercând să mă concentrez, încercând să aflu de ce partea stângă a patului meu era goală, cum nu observasem că Noah se trezise și părăsise camera mea. Răspunsul la această întrebare a fost că reușise să doarmă profund pentru prima dată într-un an.

— Unde e Noah? întrebă sora mea neîncetat, în timp ce sărea pe saltea. Întrebarea asta m-a luat pe nepregătite.

Cum era el?

— Nu e în camera lui? am spus, ridicându-mă în cele din urmă și trecându-mi mâna peste față în încercarea de a-mi limpezi capul. M-am dus la baie să arunc apă asupra mea și să mă concentrez astfel pe noua zi, o zi în care urma să trebuiască să dau multe explicații și în care trebuia să iau în considerare multe lucruri.

Ieri nu fusese simplu sex, nu, deloc, fusese mult mai mult, mă lăsasem purtată de sentimentele trecute... și pentru prima dată după mult timp mă simțeam bine.

— Nu e aici, Nick, repetă Maddie.

Încruntat am mers în camera lui, am deschis ușa și, desigur, nu era nimeni acolo. M-am uitat în jur după lucrurile ei... cărțile și micuța ei valiza dispăruseră.

-La dracu! Am blestemat pe sub răsuflarea mea.

— Ai spus un cuvânt murdar!

M-am uitat în jos și mi-am dat seama că nu era cel mai bun moment pentru a avea grijă de Madison.

— Pitic, coboară în bucătărie, Prett îți va pregăti micul dejun, haide! Am încurajat-o când s-a dus să se certe.

— Noah a plecat? întrebă ea vizibil supărată.

Da, ei bine, eram deja doi.

„Nu știu, acum vino jos, n-o să ți-o repet”, i-am spus și, din felul în care m-a privit cu ochii ei drăguți albaștri, am știut că asta va avea consecințe. după un timp.

Fără să spună altceva, se întoarse și alergă spre scări.

Am intrat în camera mea și mi-am căutat telefonul mobil până l-am găsit. Fără să mă gândesc că i-am format numărul și nu o dată, ci de două ori.

La naiba, Noah, a trebuit să pleci așa?

Era și el supărat, foarte mult. M-am gândit să iau mașina și să merg după ea.

De ce a plecat? Oare se comportase urât cu ea? Nu, bineînțeles că nu, la naiba, mă comportasem cu ea ca întotdeauna, o făcusem ca atunci când eram împreună. Da, bine, dorise mai mult, îmi ceruse mai mult...

"Spune-mi ca ma iubesti…"

Nu i-am putut spune. A durut prea tare.

Am coborât proastă în bucătărie, tatăl meu era acolo cu sora mea, vorbeau animați despre ceva, ei bine, cea care vorbea non-stop era Maddie, iar Rafaella îi urmărea cu zâmbetul pe buze. Când m-au văzut intrând, amândoi m-au observat și am bolborosit o dimineață bună înainte de a mă îndrepta spre ușa din față cu o ceașcă de cafea în mâini.

Când am văzut mașina nedorită a lui Noah, ușurarea de a ști că el nu a plecat cu adevărat m-a cuprins. Dar dacă mașina era acolo, unde era Noah, unde erau lucrurile lui...?

Nu mi-a luat mult să văd că Audi-ul lui Noah nu mai era parcat în garaj.

A fost plecat. Mi-am dat seama în acel moment că a nu-i spune ceea ce trebuia să audă fusese mai eficient în a o îndepărta de mine decât toate minciunile mele. Reuşise ceea ce îşi dorise: să întoarcă pagina. Dar atunci... de ce am simțit un gol în mine, un gol care dispăruse de îndată ce am văzut-o?

Nu mi-a ajutat starea proastă că tatăl meu m-a chemat în biroul lui să vorbească cu mine. După cearta pe care am avut-o în ziua de Ziua Recunoștinței, nu mai vorbisem, dar ceva mi-a spus că de data aceasta nu a vrut să vorbească despre muncă.

„Mama ta m-a sunat ieri să-mi spună că a dat peste tine și ți-a spus că este bolnavă”, a spus ea când am intrat în biroul ei.

Am scos un râs ironic în timp ce mă duceam la bar și îmi turnam ceva de băut.

Era zece dimineața, dar nu-mi păsa.

—Văd că acum sunteți foarte prietenoși, vă spuneți totul. Cum ia Rafaella asta, tată? Sau i-ai ascuns și tu?

Tatăl meu nu s-a angajat în provocarea mea, a așteptat pur și simplu, cu mâinile încrucișate pe burtă, stând pe scaunul lui mare de piele, să-mi iau băutura și să-mi mai torn. Când în cele din urmă m-am trezit în chef să mă întorc la el, a fost cu furie, cu furie și cu o nouă și profundă tristețe pe care nu o mai simțisem până acum.

„Când aveai de gând să-mi spui?!" -Am tipat.

„Mama ta m-a rugat să nu o fac", a răspuns el cu un calm simulat.

Am râs sarcastic.

„Știi, tată? E amuzant să vezi cum, în funcție de faptul că îți face rău sau nu, te decizi să spui lucruri sau să le ascunzi. Nu ai avut nicio problemă să-mi ascunzi că ai înșelat-o pe mama pe toată durata căsniciei tale, nu ai avut nicio problemă să-mi ascunzi că a plecat tocmai din acest motiv... M-ai lăsat să cred că tocmai plecase, fără nicio explicație. !

Tatăl meu s-a ridicat de pe scaun și s-a întors spre fereastră.

„Mama ta nu se întorcea, Nicholas, o cunosc și când a decis să te lase aici, a făcut-o știind ce face. Nu ți-am spus nimic pentru că nu voiam să speri să o vezi din nou, nu voiam să alergi după o minciună.

„Toată viața mea a fost o minciună! —Trebuia să mă calmez, trebuia să controlez tremurul care păreau că vrea să-mi pună stăpânire pe corpul și pe mâini. Mi-am strâns pumnii strâns. Ce se va întâmpla cu Madison?

Tatăl meu, văzând că îmi controlez tonul vocii, s-a întors spre mine.

„Trebuie să stea aici, e cel mai bine pentru ea", a răspuns el, iar eu am început să dau din cap... Cel mai bun? Cel mai bun pentru cine? Nicholas, sora ta trebuie să fie într-un mediu sigur și cald, nu vreau ca ea să fie înconjurată de medici și spitale și să te uit la mama ta cum face chimio, este foarte tânără.

„Are nevoie de mama lui.

Tatăl meu s-a uitat la mine, ochii lui, atât de asemănători cu ai mei, au rămas fixați pe pupilele mele. Trecuse ceva vreme de când mă privea așa, ani poate, și am început să simt un nod în gât care devenea din ce în ce mai mare.

Tatăl meu s-a apropiat și și-a pus cu grijă mâna pe umărul meu.

— Nu este același lucru care ți s-a întâmplat ție, Nick, spuse ea. Auzind-o, nu am putut decât să-mi strâng maxilarul strâns. Nu voi lăsa să se

întâmple de data asta, vă promit; Maddie își va vedea mama, păstrează legătura cu ea, nu voi mai face aceeași greșeală.

Am clătinat din cap, cuvintele mi s-au înfipt în gât; deodată m-am simțit ca pe când aveam doisprezece ani și tatăl meu mi-a explicat că mama nu se mai întoarce.

„Nu mi-am cerut niciodată scuze pentru asta... Te întreb acum... M-am înșelat, Nicholas, am crezut că fac ce e mai bine pentru tine, am crezut că o să fiu de ajuns, m-am gândit mama ta avea să te rănească mai mult, dar a trebuit să mă lupt.” asta, ar fi trebuit să lupt să rămân în viața ta, oricum, chiar dacă ai trăi o minciună. Așa fac părinții, fiule, ei spun și fac tot ce este necesar pentru a te face să te simți protejat și iubit, iar eu nu știam cum să o fac.

Mi-au lăcrimat ochii și am clipit de câteva ori pentru a vedea limpede.

La naiba, acesta a fost ultimul lucru la care mă așteptam. Viața îmi tot dădea surprize, mă lovea, aștepta să mă trezesc mai târziu, rănită, da, și stricat, dar încurajându-mă să-mi continui drumul.

„Nu-l lăsa pe Maddie să plece fără o mamă”, am spus, cu vocea ruptă, și nu am vrut să spun doar că mama trebuie să plece. Tatăl meu a înțeles exact ce a vrut să spună.

„Voi face tot ce îmi stă în putere pentru a mă asigura că niciunul dintre noi nu rămâne fără o mamă, Nicholas.

Ultimul lucru pe care îl știu, tatăl meu mă trăgea într-o îmbrățișare care m-a luat complet prin surprindere. Nu-mi aminteam ultima dată când făcuse așa ceva, nu-mi aminteam ultima dată când altcineva, în afară de Noah, a avut nevoie de acest tip de manifestare afectuoasă din partea mea și, în timp ce am simțit liniștea care mi-a venit în inimă, am mi-am dat seama că, spre deosebire de Ce credeam, trebuie și eu să-mi cobor garda și să-i las pe alții să aibă grijă, măcar o dată, să mă protejeze de întuneric.

24

NOAH

La două săptămâni după Ziua Recunoștinței am primit apelul mult dorit. M-au angajat! Secretara mi-a spus că Simon Roger, unul dintre partenerii seniori ai firmei, avea nevoie de o mână dreaptă tânără, activă, pregătită să-și facă viața mai ușoară. A început luni la șapte dimineața și, deși a fost un stagiu, m-au plătit puțin mai mult decât taxasem în cantină, așa că perfect.

Când am ajuns la birou în prima mea zi, o femeie destul de drăguță, cu păr deschis și ochi mari căprui, m-a îndreptat spre locul în care mă aștepta domnul Roger.

Am bătut la ușa lui și am așteptat câteva secunde până mi-a spus să intru.

Cand am intrat am gasit un barbat mult mai tanar decat ma asteptam, inaltimea si comportamentul lui impecabil m-au lasat nedumerit cateva clipe.

Avea ochi verzi și păr blond, aproape cu o nuanță mai deschisă decât a mea. Costumul lui bleumarin și cravata gri i se potriveau minunat și știam că mă uitam la el prea mult timp când un zâmbet i s-a răspândit pe față.

— Noah Morgan, nu? întrebă el, ridicându-se de pe scaun, întinzându-și costumul cu o mână și întinzând cealaltă o secundă mai târziu.

L-am strâns cu mai puțină forță decât era necesar.

„Da, eu sunt”, am spus, simțindu-mă puțin prost.

Roger s-a îndepărtat de masă pentru a o plimba și a se așeza din nou. Mi-a făcut semn să fac același lucru, iar eu m-am grăbit să mă așez pe unul dintre scaunele de piele vizavi de el. Biroul lui era destul de simplu: o masă de lemn, două scaune în față, un computer Mac mai mare decât o casă și câteva rafturi cu dosare.

—Când Lincoln mi-a spus că sora lui Nicholas își caută un loc de muncă aici, am fost destul de surprins, deși uitându-mă la dosarul ei academic și la recomandările pe care le are, mă bucur că a preferat să lucreze pentru mine și nu pentru Leister.

Nu am vrut să aud din nou numele lui Nicholas, dar având în vedere că se cunoșteau, nu m-a surprins că a apărut familia.

— Da, ei bine... Bănuiesc că munca pentru tatăl vitreg nu este niciodată un fel de mâncare cu gust, am comentat pe un ton prietenos.

Roger și-a ridicat privirea din dosarul pe care îl citea și s-a uitat la mine zâmbind.

— Nu mă refeream la William, mă refeream la Nicholas, dar presupun că ai dreptate, recunoscu el, aşezând dosarul pe masă şi privindu-mă amuzat. Munca este simplă: practic el se va ocupa de a-mi face comisioanele, de a fi în ședințe luând notițe și de a mă ajuta cu tot ce-i cer...

Am dat din cap înțelegând că voi fi ceva ca secretara lui.

„Fratele tău ți-ar putea găsi ceva mai bun dacă ai prefera…”

„Nu, nu, ultimul lucru pe care îmi doresc este să mă întorc la Nicholas; în plus, ar trebui să merg la New York, nu? am spus zâmbind vesel. Îmi găsisem un loc de muncă și eram de nerăbdare să încep!

Apoi Roger s-a uitat la mine încruntat.

— Ei bine, este adevărat că Nicholas este la New York chiar acum, dar această companie este la fel de mult a lui ca și Lincoln și a mea, deși înțeleg că vrea să înceapă de jos, asta arată multe din partea lui...

Gândurile mi-au înghețat brusc și mi-a fost frig.

„Îmi pare rău... nu cred că am înțeles”, am comentat, simțind cum o transpirație rece îmi curgea pe toată coloana vertebrală. Această companie este de la Nicholas?

Roger s-a uitat la mine de parcă aș fi fost un idiot și a arătat spre emblema de pe capul lui, gravată pe sticlă transparentă. Jur că aproape că am făcut un infarct: nu putea fi adevărat.

LEISTER, ROGER & BAXWELL INC.

LRBMai mult

La naiba!

Acea companie era a lui Nicholas?!

„Este un proiect pe care l-am început împreună, deși el este acționarul majoritar… Credeam că va ști”, a mărturisit el, surprins de reacția mea complet ignorantă.

Cum a putut să fie așa de idiot? Cui s-ar gândi să se prezinte pentru o slujbă fără să facă mai întâi puțină cercetare?

„Adevărul este că fratele meu și cu mine nu avem o relație prea bună...” am început să explic. Am sunat pentru că Lincoln Baxwell mi-a oferit postul acum câteva luni, dar nu aveam idee că această companie era deținută de Nicholas...

Eu... M-am uitat la el și am simțit că jena mi se ridică în obraji. Scuze, nu ar fi trebuit să-ți pierd timpul, plec acum.

Roger s-a ridicat în picioare aproape în același timp cu mine și m-a prins de braț înainte să fug de acolo.

— Stai, Noah, a întrebat ea, pronunțându-mi numele foarte dulce.

O pot proteja? m-a întrebat eliberându-mă când a văzut că mi-am oprit evadarea.

„Da, bineînțeles, este mai mult, îl prefer”, am răspuns, dorind să dau o notă mai puțin jalnică la toate astea.

Simon zâmbi ridicându-și colțul buzelor.

— Nicholas nu trebuie să știe că lucrezi aici, dacă de asta ești îngrijorată, începu ea calmă. O face din New York și, din câte știu eu, nu are de gând să părăsească Marele Măr.

Am respirat adânc cu gândurile mele la o mie pe oră. Știam foarte bine că Nicholas nu avea de gând să se întoarcă în Los Angeles, cu atât mai puțin acum.

„Șeful tău voi fi eu, nu el”, a adăugat el pentru a mă convinge.

Doamne... ar putea s-o facă? Aș putea lucra pentru Simon Roger știind că unul dintre șefi era fostul meu iubit, același fost iubit pe care nu am vrut să-l revăd de mult, mult timp? Dacă aș fi avut vreo altă ofertă de muncă, nu m-aș fi îndoit nici măcar o secundă... dar nu aveam de gând să găsesc nimic mai bun decât asta.

-Ce zici? el a insistat.

Mi-am înghițit toate temerile și avertismentele și, în cele din urmă, am dat din cap. Roger mi-a zâmbit, arătându-mi dinții lui drăguți albi.

—Bine ați venit în echipa mea… Aștept cu nerăbdare să lucrez cu voi.

Forțând un zâmbet, mi-am luat rămas bun și am părăsit biroul lui. La naiba, Nicholas...

De ce este atât de greu să stai departe de tine?

Pe măsură ce zilele treceau și mi-am dat seama că nu aveam de gând să mă încrucișez cu Nick, mai ales pentru că era încă la New York și gestiona lucrurile LRB.

De acolo, am putut să mă relaxez și să merg la muncă în liniște. Adevarul este ca mi-a placut meseria mea, nu mi-a lasat prea mult timp sa ma gandesc si sa ma gandesc la ea, doar ce aveam nevoie. A lucrat toată dimineața, cu excepția cazului în care trebuia să meargă la curs, apoi s-a întors la birou și l-a ajutat pe Simon cu tot ce avea nevoie.

Săptămânile au zburat și în curând au venit sărbătorile. Crăciunul a fost petrecut cu mama mea, Will și Maddie, din moment ce Nick spusese foarte clar că nu va putea fi cu noi din cauza muncii, deși știam în adâncul sufletului că îmi lăsa acele sărbători în seama mea.

Ultima noapte a anului a fost petrecută cu Jenna și Lion. Prietenul meu a încercat să nu vorbească despre Nicholas când eram împreună, dar subiectul a apărut, aproape fără să vrea.

„Nu este îndrăgostit de ea, Noah”, m-a asigurat el la cină, „dar a trecut mai departe.

Ultima lui propoziție a fost spusă privindu-mă urgent. Jenna a insistat că, din moment ce puteam și eram singură, ar trebui să ies mai mult, să cunosc oameni, să-mi las părul jos...

Când am început să numărăm invers până la Anul Nou, m-am gândit că poate aveam dreptate și că era timpul să mă întâlnesc cu alte persoane.

Într-una dintre puținele dimineți în care orele mele îmi permiteau să fiu în birou, Simon s-a oprit în micul meu birou, legat de al lui printr-o ușă de lemn foarte închis la culoare. Mi-am ridicat privirea de pe ecranul computerului și l-am văzut apropiindu-se pentru a sta în fața scaunului. Și-a sprijinit ambele mâini pe spătar și m-a privit cu un zâmbet.

— Faci o treabă bună, Noah, spuse ea cu o sclipire de mândrie în ochi. Observasem deja că mă luase sub protecția lui, eram cel mai tânăr din echipa lui și, de asemenea, din întreaga echipă, iar el m-a protejat și m-a învățat de parcă aș fi fost discipolul lui. Învățase multe în luna scurtă în care fusese acolo și era foarte recunoscătoare.

„Mulțumesc, Simon”, am răspuns eu roșind. Acesta a fost unul dintre lucrurile care s-au întâmplat tot timpul, din moment ce blestemul era gata să moară. Astăzi purta pantaloni de costum gri și o cămașă albă impecabilă, cu mânecile deja suflecate până la coate. Părul ei blond era ușor periat, iar ochii ei verzi m-au privit cu amuzament reprimat.

— Am venit să-ți cumpăr ceva de băut. M-am încruntat puțin, dar el a continuat să vorbească. Să mergem cu toții, vrem să sărbătorim că am

semnat cu Coca-Cola pentru noua campanie de primăvară. Haide, nu te uita așa la mine. Tu ești cel tânăr, îți amintești?

Am zâmbit amuzat și am simțit o mică emoție în stomac. Trecuse mult timp de când nu mai iesisem acolo să mă distrez și dacă s-ar duce toți nu aș fi singurul care să spună nu, nu?

Am acceptat oferta și, de asemenea, curtoazia pe care mi-a arătat-o ajutându-mă să-mi pun haina. Afară era frig, așa că de îndată ce am ieșit afară mi-am înfășurat o eșarfă albastru pal în jurul gâtului. Când am ieșit, eram doar el și eu.

-Si ceilalti? am întrebat cu îndoială.

— Trebuie să fie la bar până acum, nu toată lumea lucrează la fel de mult ca tine.

Am ignorat acea batjocura și l-am urmat. Am dat colțul clădirii înalte a companiei și am început să mergem pe stradă înconjurați de o mulțime de oameni, vehicule... lucru obișnuit în orele de vârf. Vorbeam în timp ce mergeam și am fost surprins de cât de ușor era să vorbesc cu el în afara serviciului și cât de relaxat mă simțeam în preajma lui. Încă râdeam de o glumă pe care tocmai o trase de mine când s-a oprit brusc.

— Pot să fiu sincer cu tine? a spus uitându-se în ochii mei.

Am devenit nervos la schimbarea tonului... dar am dat din cap, privindu-l cu precauție.

—Sinceritatea este întotdeauna mai bună decât minciuna.

Ea a zâmbit din nou, iar mâna ei a dat înapoi o șuviță din părul meu și mi-a băgat-o după ureche. Gestul acela m-a făcut să retrăiesc o senzație uitată, să simt un ușor fluturi în stomac.

„Îmi place de tine, Noah... Îmi place mult și mi-ar plăcea să te invit la cină”, a mărturisit el și a făcut-o fără rușine, cu aceeași încredere pe care o are un om care a realizat multe într-un scurt timp și care este genial, amuzant și poate avea un șef bun.

„Vrei să mă inviți la cină acum... sau mai este până să beau ceva cu colegii?” Eram nervos și eram convins că el era conștient.

— Sincer să fiu, am inventat... Am vrut să te invit într-un mod subtil, dar mi-a fost teamă că vei spune nu, așa că ți-am spus o mică minciună.

— Înțeleg... am spus, fără să știam cu adevărat dacă m-a amuzat că m-a mințit.

—Hai, vreau doar să te cunosc mai bine... Vorbim, luăm cina într-un loc drăguț, comandăm cel mai bun vin din meniu și apoi fiecare va pleca acasă.

Suna bine, dar... a fost o întâlnire?

Restaurantul la care m-a dus a fost elegant, dar nu de lux, nu suficient de elegant încât să mă facă să mă simt inconfortabil, cel puțin. Pe pereți erau viniluri de diferite culori, deși toate erau albume din anii 1980, iar toate mesele erau acoperite cu gărțuri de loc în carouri roșii și albe super drăguțe, cu o lumânare mică în centru, toate acestea au ajutat să dea ședererea. o atmosferă confortabilă și familiară.

Era italian, așa că cel puțin era sigur că avea să se bucure de mâncare. Am comandat ravioli cu sos de brânză și el a comandat o lasagna de legume. Adevărul este că mi-a plăcut cina, discuția, discuția de dragul de a vorbi și schimbul de întrebări pe care le-am pus pentru a ne cunoaște mai bine. Trecuse ceva timp de când nu aveam o întâlnire... înainte să fiu cu Nicholas, fusesem cu iubitul meu Dan și, între timp, abia aveam timp să mă întâlnesc cu băieți și să ies doar să cunosc pe altcineva.

Mi-a spus că este fiul cel mare, singurul frate dintre cele patru surori care l-a înnebunit. De asemenea, provenea dintr-o familie foarte bogată – tatăl său era arhitect, iar mama sa doctorul – și fusese ciudatul care se dedicase marketingului și telecomunicațiilor.

Cina a trecut repede pe lângă mine și ne-am întors până am ajuns la parcare de la serviciu. Audi-ul meu roșu era lângă al lui: coincidențe ale vieții.

— Bine, Noah, începu să spună când era evident că nu mai era de mers. Am fost încântat să iau cina cu voi astăzi și aș vrea să o repet cât mai curând posibil.

Am râs, totul a mers atât de bine încât nici nu mi-a venit să cred. Fără dramă, fără plâns, fără bufnii, doar un tip și o fată care stau împreună și fac schimb de informații despre viața lor. Da, îmi plăcuse întâlnirea noastră, dar m-am încordat când el a făcut un pas înainte și s-a aplecat, intenționând să mă sărute.

A venit instinctiv, mi-am întors fața și buzele lui s-au ciocnit ușor cu obrazul meu.

— Hm, a exclamat el între amuzat și dezgustat.

L-am observat, cât de frumos era, în felul acela dulce și masculin, nimic ca frumusețea răpitoare a lui Nick.

„Îmi pare rău... mi-a plăcut cina, dar aș prefera să încetinesc”, m-am scuzat, simțindu-mă ca un copil, un copil prost care nici măcar nu poate săruta pe buze un tip care tocmai a cheltuit peste o sută de dolari pentru cină.

Simon mi-a mângâiat obrazul cu vârful degetelor. Mi-a plăcut contactul tău.

— Foarte bine... nu ești ușor, dar îmi place mai mult așa.

Fără să spună altceva, s-a întors la mașină și a plecat.

Mi-a luat câteva secunde și când am făcut-o nu am putut opri ochii să nu se umple de lacrimi.

25

NICK

M-am uitat la ordinea de zi pe care tocmai mi-o înmânase secretara și am oftat când am văzut că abia voi avea timp să respir. Între deschiderea LRB și închiderea celorlalte două companii, mi-am dat seama că cu greu voi putea face altceva decât să mă dedic complet muncii. Nu mă plângeam, pentru că îmi plăcea să lucrez, mai ales la noul proiect care mă costase atât de mult să încep.

M-am uitat la ziarul din acea dimineață și am înjurat pe sub răsuflare. Simon Roger mă sunase în acea dimineață pentru a insista că nu ne putem permite presa proastă atât de curând: imaginea pe care am dat-o în acel moment era cel mai important lucru, după el și, deși știam că are dreptate, nu am făcut-o. am timp să pozez zâmbind în fața lui.camere și să explic motivele deciziilor mele. Deja îmi fusese greu să conving consiliul, nu puteam să o fac cu toată lumea.

Totul s-ar îmbunătăți, deși la timp.

Telefonul a sunat și l-am ridicat fără să mă gândesc. Era Sophia.

— Sunt ocupat, am spus ceva mai scurt decât ar trebui.

— Întotdeauna ești, spuse el simplu. Secretara ta mi-a spus că vei călători în Los Angeles săptămâna viitoare.

„Voi vizita birourile LRB pentru a mă asigura că totul merge bine”.

„Mi-a mai spus că faci o petrecere pentru a sărbători deschiderea”.

„Văd că Lisa te are foarte bine informat”, am comentat eu enervat. Da, Roger a insistat că o petrecere ar fi cel mai bun lucru de făcut pentru a oferi o imagine bună.

— Te gândeai să-mi spui că vei veni în California? Pot să vă reamintesc că nu ne-am văzut de mai mult de o lună?

M-am ridicat de pe scaun și m-am dus să-mi torn o ceașcă de cafea fierbinte. Adevărul este că fusesem atât de ocupat cu munca și amintindu-mi ultima mea întâlnire cu Noah, încât nu, nu mă gândisem prea mult la Sophia.

„Bineînțeles că aveam să te anunț, pur și simplu nu aveam încă nimic închis”, am răspuns eu calm.

Am auzit-o pe Sophia gândindu-se chiar și de la mulți kilometri distanță.

— Atunci ne vedem la apartamentul tău? —Iluzia cu care vorbea nu a trecut neobservată și, în ciuda împrejurărilor, m-a făcut să zâmbesc.

„Ne vedem acolo”, am spus, așezându-mă din nou. Ai cheia, nu?

Nu m-am putut abține să nu compar cum am vorbit cu ea și cum am avut cu Noah. Îi dădusem cheia cu luni înainte, pentru că uneori trebuia să rămână în Los Angeles pentru muncă, iar apartamentul meu era liber. Nu mă hotărâsem să-l vând din lipsă de timp în realitate, amintirile pe care acei pereți le păstrau ardeau la fel de mult ca focul din șemineul care era aprins în birou...

Zborul meu spre Los Angeles pleca foarte devreme și aș avea suficient timp să ajung la întâlnirea personalului pe care o convocasem pentru acea amiază. Voia să vadă că nu se făceau aceleași greșeli ca data trecută.

De asemenea, am vrut să o văd pe sora mea, deoarece nu se mai întorsese la Los Angeles de Anul Nou. Noah nu apăruse și o parte din mine dorea să o văd cu toată puterea mea. Mama lui îmi spusese că hotărâse să rămână în campus pentru că trebuia să studieze, dar știam bine că motivul absenței lui purta numele meu. Ultima noapte pe care am petrecut-o împreună, acum aproape două luni, îmi era încă gravată în memorie, fiecare sărut, fiecare cuvânt, fiecare sunet, fiecare senzație... Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi plecat.

Putea să o părăsească după aceea? Aș fi avut puterea să stau lângă ea cu ea în brațe și să-i spun că am terminat?

Erau întrebări ale căror răspunsuri nu le-a avut și nici nu le-ar fi avut niciodată. Soarta dorise ca ea să ia acea decizie, eliberându-mă de a fi nevoit să o fac și așa am continuat cu viața noastră.

Acum o aveam pe Sophia, deși pentru mine era mai mult o obligație, să-mi îndeplinească așteptările existenței mele. Vroia să aibă copii într-o zi, voia să aibă o femeie. Nu aveam de gând să iubesc pe nimeni așa cum l-am iubit pe Noah, dar nu puteam să-mi pun viața în așteptare, ar fi întotdeauna ceva dureros să-mi amintesc și aș purta-o mereu în suflet, în celulele mele sanguine de parcă ar fi aparținut. mie. Cu toate acestea, asta nu însemna că nu putea face un efort pentru tot ceea ce știa că și-ar dori să aibă într-o zi.

Steve mă aștepta la aeroport, venise să petreacă câteva zile cu fiul lui cel mare, care a doua zi termina facultatea. I-am zâmbit când l-am văzut și am mers împreună spre mașină.

"Ce mai face Aaron?" Am întrebat în timp ce mă legam și îmi porneam telefonul mobil pentru a verifica apelurile și mesajele pierdute.

"Ușurat că am terminat în sfârșit."

Am zâmbit distras și m-am uitat la ceasul meu de mână.

— Ar fi bine să grăbești, nu aș vrea să întârzii la o întâlnire pe care mi-am convocat-o.

Steve a făcut ceea ce i-am cerut și ne-a luat puțin peste jumătate de oră să ajungem în oraș și să ne oprim pe lângă clădirea care mă costase atâtea milioane.

Vârful care părea să fie în birou când m-au văzut sosind nu mi-a fost ciudat, asta fusese ceva cu care ajunsesem să mă obișnuiesc.

„Bună dimineața, domnule Leister, sunteți așteptat în sala de conferințe”, a anunțat un secretar al cărui nume nu-l cunoștea.

-Mulțumesc. Poți să-mi aduci o cafea într-un minut? am întrebat, traversând camera, conștient că deja am întârziat destul de mult. Simplu și fără zahăr, mulțumesc.

Secretara s-a grăbit la ibricul de cafea dintr-o cameră alăturată, iar eu am traversat holul spre sala de conferințe. Când am deschis ușa am fost surprins să aud că toată lumea râde, nu era nimeni așezat pe scaunul lor; mai mult, înconjurau ceva care îi făcea foarte amuzanți. M-am apropiat pe furiș, știind că nimeni nu mă auzise intrând, și am găsit o fată cu părul lung și blond care, așezată pe un scaun, încerca să-l bată pe Simon Roger însuși.

Mi-a luat încă două secunde până să-mi dau seama că fata care stătea acolo era Noah.

N-am înțeles nimic, am rămas nemișcat privind-o râzând și forțându-se împotriva mâinii acelui idiot, care, evident, o lăsa să învingă, măcar pentru o vreme. Ochii mei s-au odihnit câteva secunde prea mult pe mâinile lor împreunate și am văzut totul roșu.

„Dacă în cele zece minute care mi-a luat să ajung acolo ai timp să amenajezi acest circ, nici nu vreau să-mi imaginez ce vei face când nu sunt aici”, am comentat atât de tare încât toată lumea, inclusiv cei doi care se uitau amuzati si asezati la mijloc s-au oprit.si s-au intors spre mine.

Noah a sărit în picioare la sunetul vocii mele și am fost atât de șocat să o văd din nou, și mai ales acolo, încât furia mi-a cuprins toate simțurile;

Nimic nu a contat pentru mine în acel moment, nici angajații cărora voiam să le fac o impresie bună, nici faptul că dacă Noah nu ar fi fost acolo aș fi râs cu ei și chiar aș fi cerut să mi se permită să particip.

M-am fixat asupra ei și am simțit că toată lumea îmi clatine din nou.

„Întâlnirea este anulată”, am țipat aproape. Mâine vă vreau pe toți aici la 7 dimineața și vedem dacă vă păstrați locul de muncă: acesta nu este un loc de joacă!

Privirea mea a plictisit pe toți cei din cameră, în special pe Roger, care era prea aproape de iubita mea, la naiba, prea aproape de Noah.

M-am întors să ies pe uşă, dar nu înainte de a scoate un ultim ţipăt.

— Morgan, vino în biroul meu!

26

NOAH

Am rămas să mă uit la uşă, cufundat într-o linişte care a fost întreţinută şi de noi toţi cei adunaţi acolo.

„La naiba cu șeful!” a exclamat unul în timp ce își apuca lucrurile și ieși din cameră.

„În cele din urmă, ceea ce se spune în ziare va fi adevărat”, a comentat altul, iar eu m-am întors să mă uit la el.

Mulți mă priveau cu milă, din moment ce fusesem singurul la care sunase și țipase.

Simon a stat lângă mine și mi-a vorbit la ureche.

— Vrei să merg cu tine? s-a oferit el și tot ceea ce mă făcuse să simt în ultimele săptămâni a încetat să mai aibă sens.

Nick era acolo.

— Calmează-te, e în regulă, știu cum să mă descurc, i-am răspuns, iar el s-a uitat la mine încruntat.

Mersesem la cină încă câteva nopți de la prima dată. Într-o zi, în timpul uneia dintre ele, am ajuns să-i explic despre mine și Nick. Inutil să spun, surpriza lui Simon când și-a dat seama că relația mea cu el era departe de a fi frățească.

I-am zâmbit lui Simon și am ieșit din cameră către biroul pe care Nick, în calitate de șef, îl ținea în clădire, deși era gol de cele mai multe ori. Cand am ajuns la usa am batut inainte de a intra, mai ales ca cei care treceau pe acolo nu si-au luat ochii de la mine.

-Intră! urlă el din partea cealaltă a ușii.

În timp ce făceam asta, l-am găsit plimbându-se nervos prin birou.

-Ce dracu faci aici?

Am tras adânc aer în piept și l-am văzut cum își scotea jacheta, o arunca nepoliticos peste un scaun și începea să-și sufle mânecile cămășii până la coate.

„Lucrez aici”, am răspuns eu încruntat. Credeam că știi.

Nick sa oprit în procesul de a-și smulge cravata și s-a uitat la mine neîncrezător.

"Ce naiba zici?"

Mi-am pierdut slujba și mi-am amintit de felicitarea pe care mi-o dăduse Lincoln Baxwell la nunta Jennei; L-am sunat și mi-a spus că îmi va găsi ceva. Am ridicat din umeri în timp ce am spus-o, de parcă ar fi fost prea ușor, ceea ce chiar a făcut.

Nick s-a rezemat de birou și s-a uitat la mine.

— De ce nu m-ai sunat? a întrebat el, iar în vocea lui am auzit o uşoară subton de dezamăgire. Ți-aș fi găsit ceva mult mai bun.

Mi-am dat ochii peste cap.

„Nici nu știi care este rolul meu în companie.

— Corect, a fost de acord el, apropiindu-se mai mult de mine. Pentru cine lucrezi?

Ceva îmi spunea că n-o să se distreze, dar nu puteam să-l mint, i-ar lua mai puțin de câteva minute să afle ce face acolo și nici nu voiam să-l enervez Mai mult.

„Lucrez pentru Simon... sunt un fel ca asistentul lui.

Nicholas a tras aer în piept și i-a luat câteva secunde să expire.

— Asistentul tău? repetă el batjocoritor, ridicând semnificativ sprâncenele. Și ce naiba înseamnă asta?

M-am uitat la el încrucișându-mi brațele.

— Ce va însemna, Nicholas? Ei bine, îl ajut cu programul lui, îi aduc cafea...

"Cafele?" spuse el, pronunţând cuvântul de parcă ar fi fost o insultă.

— Da, știi, chestia aia maro pe care o bei dimineața...

„Nu te juca amuzant cu mine”, mi-a tăiat el, așezându-se în spatele biroului său și aruncându-mi o privire. Nu ar trebui să studiezi? Încă insisti să lucrezi când nu ai nevoie?

— Cel care nu are nevoie de el eşti tu, domnule Leister, am spus, pronunţându-i numele cu mare accent.

Nicholas s-a uitat la mine ca pe un director care urmărește un student care s-a purtat prost.

—Ești foarte amuzant în această dimineață... A fi prost în timpul orelor de lucru te pune într-o dispoziție bună?

Nu ar fi trebuit să jucăm jocuri de lupte în timpul orelor de lucru, dar el a fost cel care a întârziat.

—Într-o dispoziție bună mă face să văd cât de gelos ești să vezi cât de mult mă distrez cu angajații tăi.

„Roger, vrei să spui.

„Angajați”, am insistat.

„Și nu sunt gelos, doar supărat să văd că pierzi vremea unor oameni care ar trebui să-și facă fundul pentru ca afacerea asta să funcționeze.”

„Deci acum este vina mea că am ucis timpul în timp ce așteptam să te demnești să apari la o întâlnire pe care ai convocat-o...”

"Ei bine... să nu începem să vorbim despre vină, Noah, am putea obține toate punctele."

Doamne, uneori am uitat cât de insuportabil putea fi!

-Pot sa plec? am întrebat uitându-mă la el.

-Nu.

Ochii lui au strălucit în ai mei, cu furie, cu furie, cu dorință...

„Arăți bine”, a spus el după o tăcere încordată. Complimentul m-a luat prin surprindere. Noroc că ai recuperat deja kilogramele pe care le-ai pierdut, nu-mi place că scheletic.

Nu mă așteptam la acel comentariu.

— Mă spui gras?

Nick a râs, iar acel sunet aproape mi-a făcut un stop cardiac.

— Arăţi grasă?

Nu, bineînțeles că nu era grasă, nu fusese niciodată grasă și era adevărat că kilogramele pe care le slăbise după despărțirea noastră le recăpătase treptat. Acum arătam mai sănătos, mai puțin supărat. Era un semn bun, însemna că merge mai departe.

„Nu ești rău deloc”, i-am spus, evitând să-i răspund la întrebare.

Cred că a fi despărțit începe să te simți bine.

Tonul meu era rece, chiar și eu mi-am dat seama de asta, iar Nick a tăcut, privindu-mă și cred că și-a amintit, în timp ce făceam, ultimele clipe petrecute împreună.

"Mai vrei ceva?" am întrebat, trăgându-ne pe amândoi din acea bula în care părea că am intrat noi înșine. Ar trebui să lucrez în continuare.

Nick a dat din cap fără să-și ia ochii de la mine.

Ce încerca să-mi spună privindu-mă în acest fel?

I-am întors spatele și m-am dus la ușă. Înainte de a pleca m-am întors.

„Ar trebui să te relaxezi mai mult cu angajații tăi, Nicholas, sunt oameni buni și toți așteptau cu nerăbdare să te cunoască astăzi.

Nick și-a înclinat puțin capul pe spate, a părut să se gândească la ce să-mi răspundă, dar în cele din urmă a dat din cap. Imediat după aceea, m-am dus și l-am lăsat în pace, presupun că avea multe de gândit.

Întâlnirea de a doua zi a fost mult mai bună. Nick a fost prietenos și amuzant cu toată lumea, dar nu și-a cerut scuze pentru comportamentul său cu o zi înainte. El era șeful, la urma urmei, și cred că găsirea întregului personal râzând și jucând jocuri în sala de consiliu nu i-ar fi făcut bine pentru cineva care conduce o companie.

Părea să-i pună în buzunar pe toți, pe toți, cu excepția lui Simon, care îl privea cu o politețe rece. Nu mi-a plăcut această atitudine, dar nici nu am putut face nimic.

Nick m-a tratat cu respectul pe care îl meritam și a pus o distanță de siguranță între noi, fapt pentru care am fost recunoscător. Din când în când îi întâlneam privirea, ca și cum l-aș lua cu garda neplăcută în timp ce mă privea. Nu puteam să-mi neg că îmi plăcea să-l am acolo și mă durea în același timp, dar am încercat să mă concentrez pe muncă și nici el nu a avut prea multe ocazii să vorbească cu mine, întâlnirile lui erau private și aproape niciodată mi-a cerut prezența: eu am fost doar un stagiar.

Cu toate acestea, lucrurile s-au înrăutățit în ziua în care am părăsit biroul meu și m-am trezit față în față cu ea... cu Sophia. Ne-am uitat amândoi unul la altul și, deși înăuntru simțeam că mor, am încercat din toate puterile să rămân calmă.

„Îmi pare bine să te văd”, am spus pe cel mai vesel și mai calm ton posibil.

Sophia mi-a aruncat o privire surprinsă și Nick, care se îndreptase spre biroul lui Simon și auzise ce spuneam, stătea lângă ea și se uită la mine precaut, dar nu și-a putut ascunde un oarecare interes în ochii lui albaștri deschis.

— Dacă mă scuzați…

M-am răsucit pe călcâie și m-am dus direct la baie, unde mi-am acordat un minut să încerc cât am putut să nu plâng.

„Nu-i nimic, Noah... începeai să treci peste asta, îți amintești? Respiră respirație…

nu-i oferi satisfacția de a-i arăta că te afectează.

Imaginea celor doi împreună, unul lângă altul, m-ar bântui pentru totdeauna.

Nu era același lucru să-i fi văzut într-o fotografie decât să-i vezi personal; Am fost șocat să văd cum chipul Sophiei s-a luminat de îndată ce l-a simțit lângă ea, când am observat cum mâna lui Nicholas se sprijinise ușor pe partea mică a spatelui ei...

"La naiba, nu, nu plânge acum, nu, nu fi prost..."

M-am ridicat repede in picioare si m-am tamponat pe fata cu putina apa, avand grija sa nu imi sangerez machiajul ochilor. În continuare, mi-am scos luciul de buze și le-am dat un alt strat de încredere, trebuia să arăt puternic, la fel de puternic ca Noahul matur care se arătase cu o clipă în urmă.

Când am ieșit din baie, Nick și Sophia nu mai erau acolo unde i-am lăsat. M-am dus la biroul lui Simon, am bătut, iar când mi-a făcut semn să intru, m-am trezit în fața lui Nick, care venise să-mi deschidă ușa.

Ochii lui mi-au cercetat fața cu atenție și am privit în altă parte, înconjurându-l imediat și apropiindu-mă de șeful meu.

— Îți dau toate aceste numere pe care le ceri, Nicholas, nu-ți face griji, îi spuse Simon.

El dădu din cap absent. Ochii lui erau încă ațintiți asupra mea.

De ce stai acolo uitându-te la mine, Nicholas? Du-te cu prietena ta, lasă-mă să sufăr în pace!”

Nick părea să-mi audă gândurile, pentru că dădu din cap, se îndreptă spre uşă, închizând-o în urma lui.

Simon și-a mutat privirea spre mine și s-a apropiat de mine până mi-a luat mâinile.

-Eşti în regulă?

Am dat din cap că da și m-am apropiat de el, care s-a rezemat de birou; M-a tras mai aproape.

Simon și cu mine doar ne sărutasem, nu mergesem mai departe și făcusem asta doar de două ori. Știam că nu pot continua să joc la faptul că aveam cincisprezece ani: el avea douăzeci și opt de ani și îmi spusese mai mult decât clar că îi place, că îi place prea mult.

Când mi-a luat fața în mâini și și-a pus buzele pe ale mele, am simțit ceva, am simțit o ușoară furnicătură, dar nimic de-a face cu intoxicația pe care am simțit-o doar cu Nick privindu-mă în ochi.

Simon părea să-și dea seama că nu era prea la îndemână, trebuie să fi realizat că era distrasă și nu greșea complet: în acel moment se gândea la tot, în afară de el.

„Voiam să te întreb ceva”, a anunțat ea, despărțindu-se de mine și înconjurând masa ei.

Deschise un sertar și scoase un plic alb, de culoarea fildeșului. În câteva zile este petrecerea de inaugurare a companiei; Vor pleca cu toții și aș vrea să mă însoțiți.

Am deschis ușor gura, aproape pe punctul de a refuza automat. Mergi cu el în cuplu? Ar fi ca și cum am striga pe acoperișuri că avem ceva, dar nu ar fi o idee bună să ținem la distanță sentimentele lui Nicholas?

Cu siguranță ar merge cu Sophia, deci care ar fi problema?

-Ce zici? îl îndemnă Simon cu speranţă.

— Că va trebui să ies să-mi cumpăr o rochie... dacă mă lasă șeful, desigur.

Simon a zâmbit cu adevărată bucurie și am plecat de acolo înainte să regret.

Intru în bârlogul leilor.

A doua zi am ieșit la băutură cu Jenna. Nu ne mai văzusem de câteva săptămâni și ne hotărâsem să petrecem o noapte de fete pentru a ne lăsa puțin părul; eu pentru că aveam nevoie să simt că am încă nouăsprezece ani și Jenna pentru că trebuia să-i las „vechiul eu” să iasă, pe Jenna care nu era căsătorită și pe cea care nu a stat mai mult de trei zile în casă.

Așa că, așa cum a meritat noaptea, mi-am îmbrăcat o fustă mini din piele roșie, ciorapi transparenți și un pulover strâmt, cald, de culoare închisă, cadou de la mama, precum și cizmele mele cu toc înalt, până la genunchi. Mi-am făcut valuri în păr, pe care l-am lăsat să cadă peste spate, și mi-am vopsit buzele în aceeași culoare cu fusta. Jenna avea să fie mândră.

După ce m-am luptat o vreme cu GPS-ul am ajuns la cârciuma unde o cunoscusem. Prietenul meu mă aștepta la ușă și m-a primit cu un zâmbet imens.

„Ați arătat foarte frumos astăzi. Mergem la vânătoare? întrebă ea foarte încântată.

—Faptul că m-am făcut drăguță nu trebuie să fie legat de bărbați: mă îmbrac pentru mine; De asemenea, ești căsătorit.

Jenna nu părea să audă un cuvânt de la mine.

„Acesta este un bar destul de decent, nu este clubing, știi? Poți vorbi, luminile sunt slabe... Cu ce pariezi că în mai puțin de jumătate de oră avem

băieți care salivează pentru atenția noastră?

—M-am gândit că azi e să bem câteva pahare, să stăm de vorbă și să ne distrăm singuri... Nu mă interesează să caut un tip și, ca să stai calm, am... ceva, cu șeful meu.

Jenna făcu ochii mari.

— Aruncă! țipă ea mai încântată decât ideea de a merge un tip la vânătoare la un bar.

Am ridicat din umeri disprețuitor.

— Invită-mă la prima băutură și îți spun, dar te avertizez că nu sunt multe de spus...

Jenna a dat din cap și mai emoționată și practic m-a târât în cameră. Nu era foarte mare, dar era plină. Jenna a comandat shot-uri cu ceva roz care avea gust bun și ne-am așezat la o măsuță așezată în spate, într-un colț. Brusc, cel foarte greu mi-a dat drumul: —Hai, conte! Îl draci? Te draci cu șeful?

„Nu l-am dat, am ieșit la cină și ei bine... ne-am sărutat... de două ori”, am lămurit.

Jenna s-a uitat la mine.

-De două ori? repetă el pe un ton pe care îl cunoștea deja foarte bine. Nu merge atât de repede, prietene, ca să nu cred că ești o curvă.

— Hai, taci! Am comandat, aruncându-i una dintre alunele care fuseseră servite cu băutura noastră.

Jenna a râs, dar a continuat să mă privească de parcă aș fi un fel de insectă mutantă dintr-o altă galaxie.

„Serios, Noah, înțeleg că sexul este ceva special pentru tine și toți, dar a dracu de dragul de a trage are și avantajele sale.”

Am râs de ea în timp ce clătinam amuzată din cap. Dar Jenna nu a renunțat ușor și și-a petrecut următoarea oră încercând să-mi găsească o întâlnire pentru acea seară. Când aveam de gând să mă prezint celui de-al cincilea tip al nopții, m-am uitat la ceas și am decis că era timpul să mă retrag.

„Îmi pare rău, Jenna, dar trebuie să plec dacă vreau să țin ochii deschiși la companie mâine. Doamne ferește ca Don Estirado să mă sune înapoi în biroul lui țipând.

Ea a scos un râs.

„Nu te-am întrebat ce faci”, a comentat el curios, dar precaut în același timp. Subiectul lui Nicholas devenise de mult ceva care ne făcea să ne

simțim puțin inconfortabil. Cât de aproape eram noi, Jenna îl cunoștea pe Nick de când erau copii și, deși fusese mereu alături de mine, în adâncul sufletului nu mă putea ierta că i-am frânt inima așa.

„Atâta timp cât ne păstrăm distanța, cred că e în regulă”, am spus, știind că minte ca un ticălos: prezența lui Nick m-a afectat mai mult decât eram dispus să recunosc.

Chiar atunci l-am văzut pe Lion, înalt și frumos ca naiba, venind pe ușa barului. Nu a durat mult să ne localizeze, de parcă am avea radarul în cap. L-am salutat cu un zâmbet amuzat, iar Jenna i-a făcut loc să stea lângă ea.

— Ce e, Noah? spuse soțul prietenei mele, punându-și în același timp mâna mare pe genunchiul ei gol.

„Super, obosit acum”, am răspuns, lăsând paharul pe masă și gata să plec imediat acasă. Acum că știa că Jenna nu va fi lăsată singură, era timpul să evadeze.

Mi-am luat rămas bun de la ei și am părăsit localul în direcția unde parcasem mașina. A fost mai târziu decât anticipasem, dar m-am simțit confortabil după ce i-am predat lui Lion: știam cu toții rezistența Jennei și nu aveam puterea să țin pasul cu ea.

M-am urcat în mașină și am plecat în viteză în direcția autostrăzii. Fiind vineri seara, traficul era intens, asa ca am decis ca in loc sa ma alatur rulotei care se afla la cativa metri distanta, era de preferat sa optez pentru un alt traseu, chiar daca mi-a luat mai mult.

Am pus radioul pentru a-mi distra atenția și când conduceam vreo zece minute am simțit o senzație ciudată în mașină. Volanul a început să reziste și mi-a fost greu să-l țin drept.

La naiba!

Am început să încetinesc, conștientă că mă aflam pe un drum din spate, în mijlocul nimicurilor, noroios și alunecos din cauza burniței care cădea aproape toată ziua. M-am oprit în partea dreaptă a umărului și mi-am aprins luminile de urgență.

Am încercat să-mi amintesc ce să fac în aceste cazuri și, când am ieșit, învăluită în întuneric aproape total și doar întreruptă de farurile mașinii, am deschis portbagajul în căutarea unei lanterne, a vestei reflectorizante și a triunghiului de urgență. Dar, spre nenorocirea mea, nu le-am găsit. Am căutat ca un om posedat în portbagajul plin de prostii, ajutându-mă cu lanterna mobilului... degeaba.

O mașină a trecut pe lângă mine cu o viteză care m-a făcut să țip și să sar aproape un metru.

— Vei fi un ticălos! am strigat la nimic.

Am aprins lanterna pe roțile Audi-ului meu până am verificat că, într-adevăr, a găurit, a găurit și nu aveam nicio roată de rezervă, nici cric, sau ceva care m-ar putea ajuta în această situație. Deoarece? Ei bine, pentru că toate acestea erau în bătrânul meu gândac. M-am blestemat că sunt atât de prost că am uitat să schimb chestiile cu mașina.

Mi-am scos telefonul mobil și am sunat singura persoană despre care știam că va veni în ajutor imediat ce am apăsat butonul verde de apel.

Telefonul a sunat o dată.

27

NICK

Era două dimineața și mă tot întrebam ce naiba caut eu acolo, înconjurat de oameni superficiali și idioți care nu numai că mă plăceau ca fundul, dar nici nu încetau să mă suge de parcă așa urmau să devină. prietenii mei de suflet.

Eram într-un club din centrul orașului, unul dintre acele locuri în care tatăl meu mergea să-și întâlnească prietenii, unde plecasem eu pentru că acolo s-au dus la bun sfârșit multe contracte. Aș putea înțelege chestia cu golful, de exemplu; în plus, tatăl meu mă luase în câteva ocazii, de când eram foarte mică, și era un sport care îmi plăcea, nu la fel de mult ca surfingul, dar măcar mă distra. Cu toate acestea, întâlnirea în locuri ca acestea a fost ceva care m-a pus într-o stare foarte proastă. Și nu numai că trebuia să fiu înconjurat de bărbați în costum, stând pe canapele din piele, fumând trabucuri și crezându-se zeii universului, dar a trebuit să suport și modul în care au încercat să modifice clauzele unui contract care lucram de aproape șase luni.

Mă făcuseră să trec pe aici, luându-mă cu garda jos, motiv pentru care toată lumea era îmbrăcată impecabil, iar eu purtam blugi, o cămașă casual și o cravată pe care Steve mă luase din apartament sau nu mă lăsau să intru. apartament, stabilire, foarte nebunii.

În timp ce scoteam o altă țigară din pachet, a șasea pe care o băusem în noaptea aceea, l-am văzut pe Steve îndepărtându-se de mulțime și primind un telefon. Pentru o clipă am crezut că mă sună ca să-mi dea un alibi și să iasă de acolo cât mai curând posibil; Cu toate acestea, când a închis, după ce s-a încruntat și a dat din cap și s-a dus spre locul în care mă aflam, i-am acordat toată atenția mea.

„Trebuie să fiu plecat o vreme”, a anunțat el, privindu-mă foarte serios.

"Absent?"

-Ce s-a întâmplat? Am spus ridicându-mă și deplasându-mă într-un colț al camerei pentru a vorbi deschis cu Steve, dar nu înainte de a cere scuze

celor prezenți. Dacă asta e o înșelătorie pentru a mă scoate de aici, îți voi crește salariul, Steve.

Bodyguardul meu personal a zâmbit, dar a clătinat din cap.

„Noah tocmai m-a sunat.

Corpul meu s-a încordat automat la sunetul numelui lui.

„Se pare că s-a deflat și nu are cu ce să schimbe cauciucul la mașină, este pe un drum din spate, în mijlocul nimicurilor", m-a informat el dând din cap și pocnind din dinți. M-a rugat să mă duc să o ajut.

"Asteapta sa?"

„Mă duc", am decis, surprinzându-mă realizând că îmi doream foarte mult să merg. Dă-mi adresa.

„Nicholas, m-a întrebat dacă sunt cu tine și m-a rugat în mod specific să nu-ți spun nimic.

Am zâmbit amuzat.

„Este evident că nu l-ai ascultat. Mă duc, Steve, și nu te întreb.

Oftă frustrat.

— Foarte bine, voi lua un taxi ca să mă întorc acasă. iti trimit adresa pe telefon; Tot ce ai nevoie este în portbagaj", a explicat el cu răbdare.

I-am dat o bătaie prietenoasă pe umăr și m-am apropiat de bărbații în costum.

„Domnilor, îmi pare rău să vă spun că trebuie să lipsesc: s-a întâmplat ceva care necesită prezența mea imediat", am spus, bucurându-mă de fețele lor indignate. Putem continua cu întâlnirea în birourile mele și la un moment mai rezonabil... Bună seara.

Am plecat fără să le dau opțiunea de a răspunde: Noah a fost întotdeauna cea mai bună scuză a mea.

Pe măsură ce urmăream instrucțiunile de pe GPS, am început să-mi fac griji când am văzut că mașina se afla într-o zonă aproape pustie, pe unul din acele drumuri nenorocite pe care mulți o luau pentru a evita traficul. Întotdeauna îi spusese lui Noah să nu meargă în acele locuri, că erau periculoase, că drumurile erau în stare proastă, dar trebuia întotdeauna să facă ce voia.

I-am văzut mașina puțin după start, era periculos, oricine era puțin distras putea s-o ia înainte. Nu avea triunghiuri de urgență sau altceva. I-am făcut lumini pentru a anunța că tocmai a sosit. Am parcat în fața ei și am coborât din mașină. Ea a făcut la fel și ne-am uitat amândoi unul la celălalt;

eu, dorind să o bag în mașina mea și să o scot de pe șosea și ea de parcă cel care tocmai coborase din vehicul ar fi fost Satan însuși.

Am abordat-o în timp ce am profitat de ocazie pentru a face o recenzie rapidă. Farurile au făcut-o să stea împotriva luminii, care i-a marcat fiecare curbă și i-a făcut părul să strălucească într-un mod incredibil. Arăta ca un înger înconjurat de întuneric.

-Ce faci aici? întrebă el încrucișându-și brațele. Ea a încercat să-l treacă drept o față furioasă, dar el a văzut că era înghețată. Fusta mini pe care o purta n-a lăsat mare lucru imaginației și, aproape fără să vrea, mintea mea a început să o dezbrace încet... Aș fi pariat pe gât că purta jartiere din dantelă fină, strânse de coapsele ei frumoase.

M-am oprit chiar în fața ei, invadându-i spațiul fără să-l pot evita: cu Noah îmi era foarte greu să respect, ca întotdeauna, distanța cerută între doi oameni: cu ea lucrurile erau diferite.

„Așa îl primești pe persoana care a venit să te ajute?" I-am spus că vrea să o îmbrățișeze ca să nu mai tremure.

„L-am sunat pe Steve, nu pe tine", a răspuns el, privind în altă parte. Felul meu de a-mi fixa ochii pe ai lui îi provocase disconfort.

„Se întâmplă, Steve lucrează pentru mine.

„Steve mi-a spus că, cu orice problemă pe care o am, îl pot suna oricând.

— Și cine crezi că i-a spus să-ți spună asta?

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc ușor față de fața lui uluită.

— N-ai avut nimic mai bun de făcut? Știi, acum ești o persoană foarte ocupată... Și Sophia? M-a întrebat ca cine nu vrea chestia asta.

Mențiunea Sophiei nu a fost ceva care să mă pună într-o dispoziție bună; Ea mai avea expresia lui Noah pe retină după ce a găsit-o în birourile LRB. Oricât de mult păstrase aparențele, o cunoșteam suficient de bine încât să știu că îl afectase la fel de mult pe cât mă afectase pe mine să cred că poate fi cu oricine altcineva.

— E cu părinții ei în San Francisco... Acum vino aici, am spus, luând-o de mână și trăgând-o spre portbagajul meu. Acolo păstrase ceea ce era necesar pentru a putea schimba o roată. Am scotocit prin lucruri până am găsit vesta.

Pune asta, te rog.

Noah mi-a dat drumul la mână și a luat vesta galbenă pe care i-am întins-o. L-a pus fără îndoială, în timp ce eu am făcut la fel cu un altul pe

care îl păstram acolo.

„Nu trebuie să-ți spun cât de iresponsabil ești să nu ai nimic din toate astea în propria mașină”, am comentat eu, scoțând roata de rezervă din portbagaj.

Ia pisica și urmează-mă.

Noah a făcut ce i s-a spus. Multe dintre fete nici măcar nu știau ce este o pisică, dar eram sigur că, dacă îi dădeam roata lui Noah, el o punea și mai repede decât mine. Mi-au confirmat următoarele cuvinte:

„Pot să o fac singură, nu trebuie să stai”, a spus ea, ghemuindu-se lângă mine în timp ce pășim în fața cauciucului.

„Nu vorbi prostii și nu te despărți de mașină”, i-am răspuns, ridicându-mă și luând triunghiurile de avertizare din portbagaj. Când m-am întors la Noah, ea avea singura cricul sub mașină și împingea tare.

Am prins-o de umeri și am tras-o departe, înjurând pe sub răsuflarea mea.

— Vrei să aștepți? L-am răstitit supărat. M-am uitat în jos și am văzut că genunchii ei erau mânjiți cu noroi și ciorapii îi rupseseră de la frecarea pietrelor de pe pământ. Nu trebuie să-mi demonstrezi nimic, știu că ești perfect capabil să schimbi o roată, dar îți este atât de greu să accepți că am venit să te ajut?

— Nu vreau ajutorul tău, Nicholas, a declarat ea.

M-am întors către ea încercând să controlez ce mi-au trezit acele cuvinte.

— Atunci nu ai nevoie de roată? am întrebat uitându-mă la ea foarte serios.

Noah își strânse buzele. Pot să-l iau cu mine, un camion de remorcare poate dura între douăzeci și patruzeci și cinci de minute să vină să te ia... Și asta fără a pune în calcul și amenda pe care o poți primi pentru că nu porți roata de reglementare în portbagajul mașinii.

„De aceea nu am vrut ca Steve să-ți spună nimic... Până la urmă ajungi mereu să-mi arunci lucruri în față”, a scapat el fără să clipească abia.

Nu asta fusese intenția mea: adevărul simplu este că aș prefera să fiu în mijlocul acelui drum prost la două dimineața cu Noah decât oriunde altundeva și acolo era problema.

Mai supărată pe mine decât pe ea, i-am întors spatele fără să-i răspund și am plecat la treabă. Am observat privirea lui asupra mâinilor mele pe parcursul întregului proces. Singurul zgomot care a întrerupt liniștea nopții

a fost cel al mașinilor care treceau pe lângă noi și al vântului care părea că vrea să ne ridice de pe pământ.

Când am terminat, m-am ridicat gata să plec și l-am găsit pe un Noah total tăcut, sprijinit ușor de mașină și cu privirea ațintită pe fața mea. O mașină a trecut pe lângă noi și m-a obligat să fac un pas în direcția ei; S-a rezemat de ușă și am simțit șoldurile mele cuprinzându-le pe ale ei într-o mișcare aproape magnetică.

Ochii ni s-au întâlnit în întunericul parțial și deodată am simțit o dorință aproape dureroasă de a-i atinge pielea și de a verifica dacă temperatura ei a crescut la fel de mult ca a mea. Abia clipind, mâna mea s-a sprijinit pe șoldul ei și degetele mi-au alunecat sub cămașă.

„Încreți”, am comentat, lipindu-mă și mai aproape, dorind să o simt; totuși, mâna lui a intrat între ei. Mi-a pus-o pe piept și m-a împins ușor înapoi.

„Nu face asta, Nick”, m-a avertizat ea, evitând să mă întâlnească în privire.

— Mă asigur doar că nu faci hipotermie, am spus atât de încet încât nu cred că m-a auzit. Totul părea că se topește, voiam doar să o țin de obraji și să sărut buzele acelea până când soarele a răsărit și eram amândoi la aceeași temperatură a corpului... Urăm că nu o pot ridica și o țin în brațe, uram că ea nu mi-a cerut să mă ghemuiesc sub haină până nu s-a terminat.frigul i-a părăsit corpul, îi ură să nu vadă acel zâmbet radiant când mă vedea sosind.

Aveam de gând să o sărut al naibii, nici nu am ezitat — pentru ce erau făcute buzele alea dacă nu să fie sărutate de ale mele? — dar Noah nu mi-a dat ocazia: s-a ghemuit și s-a strecurat în curbura mea. brațul ridicat.

„Trebuie să plec”, anunță el fără nicio ezitare, deschizând ușa șoferului și așezându-se înăuntru.

Când s-a îndepărtat, eu am fost cel căruia i-a fost frig, dar nu am vrut să plece așa. Fusese un ticălos, nu puteam să-i fac asta, pur și simplu nu gândea bine când eram singuri.

— Hei, Noah, am spus, ajungând la nivelul geamului mașinii. S-a oprit cu cheia în contact și a rostogolit sticla ca să mă vadă mai bine. Nu se va mai întâmpla, vă promit.

Nu știu ce i-a trecut prin cap, dar ceea ce știu este că privirea pe care mi-a dat-o m-a înnebunit zile întregi.

28

NOAH

Nu o să fac prea multă mențiune despre acea mică înfruntare cu Nick, pentru că nu știu ce m-a durut mai mult, că o să mă sărute sau că a promis că nu va mai face asta.

Mi-a plăcut că am avut stăpânirea de sine pentru a pune capăt ei înainte să se întâmple ceva, mai ales pentru că știam cât de greu îmi fusese să-mi revin după ce ne-am culcat în ultima vacanță.

Nicholas era așa, un om impulsiv, un om care făcea ce voia fără să se gândească la consecințe. Dacă ar fi vrut sex, ar trebui să-l găsească cu Sophia... Uck!

Doar să mă gândesc la asta m-a făcut să vreau să-mi smulg toate firele de păr de pe cap, dar nu am plănuit să fiu fata aceea, nu, nu am plănuit să fiu fata al cărei iubit o părăsește și de fiecare dată când are chef. se duc la culcare; in niciun caz

De aceea m-am concentrat pe persoana care chiar și-a dorit ceva mai mult decât să mă ducă în pat, cea care mă invitase la petrecerea inaugurală a LRB. Era puțin nervoasă în legătură cu petrecerea, mai ales că Nicholas o aducea pe Sophia și nu era sigură că se poate descurca.

Când a venit ziua mi-am îmbrăcat o rochie albastră cu incrustații mici, scurtă și strânsă pe corp, pe care nu o mai puteam purta de un an, tocmai pentru că eram prea slabă, până la punctul de a fi nevoită să pun niște căptușeală. it.sutienul pentru ca decolteul să se potrivească bine. Contemplându-mă în oglindă, am zâmbit, pentru că deja mă recunoșteam în reflex: da, erau sânii mei, cei care dispăruseră cu câteva luni înainte și care, din fericire, se hotărâseră să revină.

Mi-am pus niște tocuri pe care Jenna mi le lăsase cu o săptămână înainte, Louboutin-uri de culoarea vișinii, care se potriveau cu o geantă de aceeași culoare, cu strasuri. Mi-am luat haina neagră, lungă și elegantă, un cadou de Crăciun de la mama și am ieșit afară când am auzit claxonul mașinii lui Simon.

Când am ieșit afară, Simon a coborât imediat din vehicul pentru a mă duce la el.

„Arăți spectaculos”, a comentat el, punându-și mâinile pe talia mea și trăgându-mă în gură.

Oh, Doamne, de ce nu am încetat să mă simt inconfortabil când am făcut asta...?

M-am îndepărtat de el o secundă mai târziu și mi-am închis fermoarul hainei, pentru că afară era destul de vânt. Mașina lui Simon era un Porsche gri de epocă și nu m-am putut abține să nu-mi amintesc ziua în care am reușit să-l fac pe Nick să-și piardă Ferrari-ul...

Încă nu știam cum ar putea să mă ierte, dar știam că la vremea aceea ne îndrăgostim.

Ce ar face Simon dacă s-ar prăbuși sau și-ar zgâria prețioasa mașină?

Mi-a deschis ușa ca un adevărat domn și, împreună, am plecat în direcția unde avea loc petrecerea.

Locul era imens, unul dintre acelea cu tavane înalte și desene destul de pictate.

Am fost surprins să văd atât de mulți oameni pentru că compania era nouă, deși, desigur, era doar una dintre multele din corporație. I-am recunoscut pe câțiva care m-au salutat și m-au întrebat despre mama și Will. Acum că Nick era șeful, William alesese să facă un pas înapoi și să-și lase singur; în plus, era deja destul de implicat în a fi tatăl unei fetițe la vârsta lui. M-am uitat absent în jur în timp ce Simon a luat două fluturi de șampanie și mi-a dat unul.

"Cauți pe cineva?"

La dracu.

Mi-am fixat ochii asupra lui și mi-am ridicat paharul la buze în timp ce scutur din cap.

„Doar admiram locul... e frumos”, am răspuns eu în timp ce mai luam un pahar lung din paharul meu.

Întrucât Simon ocupa o funcție importantă în companie, avea obligația de a saluta aproape pe toată lumea. La început m-a târât cu el, dar după aproape o oră m-am hotărât că m-am săturat și m-am îndreptat spre bar cu scuza că mă dură puțin picioarele. Tocmai în timp ce o chelneriță îmi schimba paharul gol cu un altul de șampanie roz și răcoroasă, ochii mei s-au abătut aproape ca un magnet către ușa din față.

Ei bine... acolo erau: regele și regina balului.

Sophia arăta superb într-o rochie de seară lungă și elegantă, bej. Părul îi era măturat într-o parte, căzând peste umăr în valuri întunecate. Fața lui, în schimb, strălucea în lumina camerei.

Era... superb, da, superb era cuvântul. Costum gri închis, cămașă albă, cravată albastru deschis și acel chip care chema păcat și face lucruri rele, periculoase și interzise.

Din fericire, luminile s-au stins brusc pentru a deschide cina și Simon a apărut să mă arate la masa noastră. Mi-a acordat toată atenția; Am stat de vorbă, am mâncat, am râs și, la scurt timp după desert, m-a rugat să dansez pe ringul de dans unde se făceau deja restul invitaților și colegilor.

În ciuda faptului că am fost împreună, am vrut să fim discreti în fața petrecăreților și să nu atragem prea mult atenția asupra relației noastre în curs de dezvoltare, așa că ne-am comportat ca și cum am fi prieteni. Aș minți, totuși, dacă aș spune că nu-mi face plăcere să-l văd pe Nicholas fără amuzament.

La un moment dat m-am trezit singur, beam un pahar, al cincilea pana acum in seara asta, si atunci Nick a decis in sfarsit sa vina.

Nu am văzut-o pe Sophia nicăieri, dar i-am simțit prezența, de parcă ne privea. Simon era plecat și habar n-aveam unde se află, dar eram mulțumit de compania prietenului meu, barmanul.

— Ai ajuns bine acasă aseară? a întrebat Nick, venind lângă mine la bar și încruntat la mine.

— Am ajuns perfect, mulțumesc. Roata era pe roți, i-am răspuns, neputând să nu râd de propria mea glumă. Ar trebui să te dedici asta, am adăugat, luând încă o înghițitură din paharul meu.

— Să schimb roțile? A spus uitându-se la mine amuzant. Bine că nu îmi pun viitorul în mâinile tale...

I-am zâmbit politicos și am adus paharul înapoi la buze, ceva la care Nicholas se uită nervos.

— Ai venit cu Simon, a spus ea în loc să întrebe.

— Foarte ascuțit... Te-ai dat seama pentru că stăteam împreună sau pentru că nu l-am părăsit toată noaptea?

— Mi-am dat seama din prima clipă în care te-am văzut în birou. Am crezut că nu e nimic între voi... Ar putea exista concedieri pentru asta.

Mi-am ridicat privirea spre el, observând că era mult mai tensionat decât încerca să pară la prima vedere.

„El sau eu, de cine ai vrea să scapi mai întâi?”

„Știți perfect răspunsul”, a spus el, fixându-și ochii pe buzele mele. La fel am făcut și cu al lui, dar apoi i-am căutat ochii. A trebuit să mă concentrez.

„Știu doar că acum încep un nou capitol în viața mea”, am comentat fără să-mi iau privirea de la a lui. Exact cum ai făcut acum un an. Apropo, sunt foarte fericit pentru tine, Nick, îmi place să văd că te-ai îndrăgostit din nou, că ești fericit, că ai fata de care te-ai îndrăgostit imediat ce ai văzut-o. a ei. Cuvintele mele au ieșit cu atât de mult venin, încât le-am mulțumit îngerilor pentru că Simon a apărut chiar atunci, pentru că habar n-aveam ce lucruri puteau să iasă din gură. Pierduse filtrul și asta putea fi periculos.

-Toate bune? a întrebat el, stând lângă mine.

Nicholas s-a întors către șeful meu.

— Grozav, a răspuns el cu o sclipire ciudată în ochi. Ai de gând să vii în centrul orașului când toate astea se vor termina?

Simon s-a uitat la mine, care nu-și putea lua ochii de la Nick. Ce naiba plănuia?

— Noah, vrei să pleci?

Ieși cu el și Sophia? Nu, mulțumesc, înainte de a muri.

Dar înainte ca el să poată răspunde, Sophia a apărut de nicăieri și și-a înfășurat brațul prin cel al lui Nick, care s-a încordat involuntar la atingerea ei.

„Hei băieți”, a salutat el cu un zâmbet evident fals.

Am făcut la fel, bucurându-mă de posibilitatea de a mă răzbuna în timpul serii.

„Adevărul este că îmi doresc foarte mult”, i-am răspuns punându-mi brațul în jurul taliei lui Simon, gest la care acesta a răspuns punându-l pe al lui de umerii mei.

Nick nu a ratat detaliul.

„Ne vedem acolo în scurt timp”, șuieră el.

După aceea, nu a mai rămas decât să ne luăm rămas bun de la oaspeți, nu toți, bineînțeles, și să vedem cum Nick a urcat pe scenă și a mulțumit tuturor pentru prezență.

Acolo sus, cu costumul lui, cu purtarea impecabilă și cu triumful din ochi, el era simbolul perfecțiunii. Devenise ceea ce s-a străduit mereu să fie, depășise toate așteptările și punea deja stăpânire pe lume.

M-am simțit mândră, pe cât de mult mi-am dorit să o tai în bucăți mici și să le prăjesc rând pe rând.

L-am urmat pe Simon până în mașină, îndreptându-mă spre locul în care ne-a invitat Nick. Era o discotecă, foarte modernă, și era la vreo zece minute de unde eram noi. La sosire, am fost recunoscător că am putut să-mi dau jos haina și să comand încă o băutură.

Simon mi-a aruncat o privire amuzată în timp ce l-am chemat pe barman și i-am cerut două shot-uri de tequila. În timp ce pregăteam paharele în fața noastră m-am apropiat de el. Muzica și mica lumină care era acolo m-au încurajat să fac un pas înainte și să-mi pun buzele pe ale lui, care au răspuns automat cu entuziasm. I-am simțit alcoolul pe respirație în timp ce-și băga limba în gură și mi-am lăsat-o pe a mea să iasă în întâmpinarea lui.

„Două shot-uri de tequila", a anunțat chelnerul, forțându-ne să ne despărțim.

Simon s-a sărutat... bine? Da OK.

Mi-am lins fără rușine dosul mâinii și mi-am stropit sare, dându-i-o partenerului meu, care se uita la mine de parcă uluit, o secundă mai târziu.

-Ce se întâmplă? am întrebat, luând paharul cu o mână și felia de lămâie cu cealaltă, pregătindu-mă.

Simon a râs și a urmat exemplul.

— Habar n-ai ce le faci bărbaților, nu? M-a întrebat apropiindu-mă de mine.

Adevărul este că nu, singurul bărbat la care mă gândisem să-l facă să simtă ceva mi-a mărturisit că a ajuns să se îndrăgostească de altul.

Și vorbind despre Regele Romei... Privirea mea s-a îndreptat tocmai în acel moment către cuplul care tocmai trecuse pe ușă. M-am uitat din nou la Simon, forțându-mi un zâmbet pe buze, mi-am clintit paharul de al lui, l-am ridicat la buze și l-am băut dintr-o înghițitură. Tequila mi-a ars gâtul și, înainte să pot călugări, mi-am băgat lămâia în gură și am mușcat-o.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Nick zărindu-ne și îndreptându-se spre noi, cu Sophia fierbinte pe călcâie. Am vrut să alerg în direcția opusă, dar m-am gândit mai bine și am rămas lângă bar. Simon, care era cu spatele la ei, nu a observat apropierea lor, așa că, când Nick a ajuns la noi, l-am avut pe Simon practic să-mi mănânce urechea.

Am râs de parcă mi-ar fi spus cea mai amuzantă glumă din lume, apoi l-am prins de braț și s-a întors către șeful său.

— Văd că ai început fără noi, comentă Nick, făcându-i semn chelnerului să ne mai aducă o rundă.

— O, mamă, încă o lovitură! Corpul meu nu avea de gând să-l ia.

„Îmi pare rău, nu am fost prezentați", îi spuse Simon Sophiei.

Nick s-a uitat la mine o secundă, apoi s-a întors să facă prezentări.

„Simon, Sophia, Sophia, Simon, unul dintre investitorii LRB, ți-am spus despre el…" Nick făcu prezentările prea casual.

Nicholas nici măcar nu se uita la ea; Mai mult, era atât de conștient de mine încât am devenit chiar violentă, violentă pentru că Simon părea să ia notă de fiecare dintre cuvintele rostite. Am întins mâna spre împușcătură, dar Nick m-a bătut, a luat-o și i-a adus-o la buze, fără sare și fără lămâie, în mod demodat.

Poate că a fost o idee bună să tăiem alcoolul deocamdată și am fost recunoscător că tocmai în acel moment a răsunat un cântec familiar din difuzoare. Asta mi-a oferit scuza perfectă pentru a pleca de acolo.

— Vrei să dansezi cu mine, Simon? am întrebat-o înfăşurându-i cu braţul în jurul ei şi clipind în încercarea de a fi provocatoare.

„Sigur", a răspuns el, lăsându-și băutura pe bar și cerându-și scuze celorlalți. Am simțit privirea înghețată a lui Nick pe ceafa mea, atât de fix încât aproape că puteam simți gaura pe care o făcea în pielea mea.

Pe ringul de dans, oamenii săreau și eu mă mișcam în ritmul muzicii. I-am întors spatele lui Simon și l-am lăsat să mă tragă în jurul taliei. Cu mâna lui pe burtă, am început să tremur când gura lui a început să-mi ciugulească gâtul, într-un mod rafinat, senzual și nimic altceva decât decent.

„Chestia asta pe care o faci o să mă omoare, fetiță", mi-a spus el, iar porecla lui mi-a amintit de felul în care Nick îmi spunea mereu: „pistrui"... Trecuse prea mult timp de când Am auzit acel cuvânt.

Ochii mei s-au îndreptat automat spre bar, căutându-l, dar el nu era acolo.

Unde naiba fusese? Făceam acel mic act pentru el și îmi dădeam seama că nu era acolo și mă privea, m-a enervat și foarte mult. M-am întors asupra mea și înainte ca Simon să mă sărute din nou în acel mod scandalos, m-am scuzat și i-am spus că trebuie să merg la baie. Am plecat de acolo călcând, fumegând și, de asemenea, foarte, foarte beat, trebuie spus, pentru că tequila urcase repede, foarte repede. Dar înainte de a putea intra în baie, înainte de a ajunge măcar la rândul lung de fete care așteptau să intre, o mână mi-a strâns puternic de încheietura mâinii, forțându-mă să intru într-

un hol aglomerat mărginit de mici lămpi colorate intermitente. roșu, verde și albastru. Am amețit puțin, dar apoi mi-a lovit spatele de perete și o gură pe care o știam prea bine s-a izbit de a mea, în timp ce un corp fierbinte, sprins și tare m-a apăsat de acel perete, blocându-mi un genunchi între picioare și strângându-mi tare.

La început m-am chinuit, pentru că nu voiam să mă atingă, nu, nici măcar mort. Eram furios, furios că sunt cu ea, furios că am ales să nu mă uit la mingea pe care i-o dădusem și furios că nu făcusem nimic ca să-l împiedic pe Simon să mă atingă. Unde era Nick pe care l-am cunoscut?

Ce se întâmplase cu el?

Mâna lui mi-a prins încheieturile și mi le-a ridicat în vârful capului și le-a ținut acolo. Cu greu mă puteam mișca, din moment ce pelvisul lui mă ținea prizonier la perete. Cu cealaltă mână mi-a prins bărbia și mi-a mângâiat buza inferioară cu degetul mare. Nu a spus nimic, absolut nimic, ci pur și simplu și-a lăsat capul în jos și mi-a introdus limba arzătoare în gură până aproape că mi-a periat clopoțelul. La un moment dat, ochii ni s-au întâlnit în umbră și ceea ce am surprins m-a făcut să mă înfioră: el a suferit de același lucru ca mine, din spațiul, spațiul imens care se crease între noi, aproape imposibil de depășit, un abis între viețile noastre. . . Era cu Sophia de mult timp, mai mult decât durase relația noastră, iar eu... ei bine, făcusem un pas uriaș, trecând de la a nu putea nici măcar să discut cu cineva de sex opus la întâlniri și săruturi. Cu șeful meu.

Ar fi? Ce ne-ar ajuta să realizăm că trebuie să fim împreună? Mai era ceva de salvat? Ceva de recuperat? A mai rămas vreo unghie arzătoare pe care să o țină bine?

Aparent nu.

Nick părea să-mi audă gândurile, parcă cu acel sărut pe care ne-am conectat mental. Când a văzut că nu mă mai lupt, mi-a eliberat mâinile, pe care le-am sprijinit pe umerii lui. Imediat după aceea, l-am tras în corp, apoi l-am îmbrățișat de gât și l-am apăsat, dornic să-l simt împotriva mea.

Trebuia să simtă că nu pleacă. Ne-am sărutat într-un sărut disperat, un sărut pe care nu ar trebui să-l dăm unul altuia, un sărut care ne era deja interzis.

S-a despărțit de mine câteva secunde mai târziu și mi-a mângâiat urechea cu buzele lui.

„Nu te va face niciodată să te simți așa cum mă simt eu, nu uita”, mi-a șoptit el pe pielea mea.

Nu știam ce să răspund la asta... Ce aș putea să-i spun? Ce a fost gresit? Amândoi știam că nu era adevărat și nu va fi niciodată.

„Noah...” a spus el când a văzut că eu tac. Realitatea cuvintelor ei mă lovise, lăsându-mă amețit pe loc.

De ce a spus numele meu părea că îmi punea o întrebare, o întrebare foarte importantă?

Înainte să pot face sau să spun ceva, am simțit o ciupitură ascuțită și dureroasă în stomac. L-am împins cu mâinile slabe, m-am întors într-o parte și am început să vomit.

Lui Nicholas i-a luat o secundă prea mult să reacționeze, dar mi-a prins părul de la coada de cal ca să nu-mi cadă peste față și m-a susținut ca să nu mă răsturn în timp ce a expulzat tot nenorocitul de alcool în care intrasem. corpul meu. Am tot vomitat o vreme, forțându-mă să nu mă gândesc la cum părăsisem podeaua în acel hol slab luminat. Cel puțin nimic nu era vizibil, iar muzica mi-a atenuat zgomotul dorinței mele frecvente.

Când în sfârșit am crezut că s-a terminat, m-am ridicat și Nick m-a condus pe ușa din spate a magazinului.

„Nu, nu”, am refuzat. Voia să se întoarcă, din moment ce Simon era încă acolo și avea să-și facă griji.

— Te duc acasă chiar acum, spuse el pe acel ton care nu accepta niciun răspuns.

Steve a venit după colț cu mașina după ce Nick l-a strigat. S-a urcat cu mine pe bancheta din spate.

-Te simti mai bine? m-a întrebat pe un ton ciudat al vocii.

Adevărul este că nu, nu mă simțeam deloc bine. Voiam să ajung acasă și să beau un pahar uriaș cu apă; apoi am vrut să mă spăl pe dinți și să mă acoper cu o pătură foarte caldă, pentru că înghețam. Am început să tremur, aproape cu spasme. La naiba... mă lovise puternic.

Nick m-a tras spre el, și-a scos jacheta și mi-a pus-o pe umeri; apoi m-a ținut până când a trebuit să-mi sprijin capul pe umărul lui, unde am adormit, sau inconștient, aproape instantaneu.

Am deschis ochii și m-am clătinat când Nick m-a smuls din mașină.

„Du-te găsește-o pe Sophia și du-o la apartament; Atunci vino să mă ia”, i-a spus ea lui Steve fără măcar să se uite la el, în timp ce mă ridica.

— Pot să merg, m-am plâns, slab.

Ajuns la usa, m-a pus jos, a cautat in geanta mea pana a gasit cheile si am intrat in apartamentul meu. Exact când Nick m-a lăsat pe pat, m-am dublat după ce am primit o durere în stomac.

„Trebuie să merg la baie”, am comentat încercând să ascund cât de rău mă simțeam, nu voiam să știe cât de iresponsabil fusese. La dracu’ de tequila, la dracu’ de șampanie și la dracu’ de gin. Numai mi-aș putea gândi să amestec trei tipuri diferite de alcool.

— Ai de gând să vomiţi? a întrebat ea și am auzit o sfială de iritare în vocea ei.

Am ridicat privirea și am văzut că mă privea dezgustat.

— Poţi pleca acum, Nicholas, am spus veninos.

- Ce pot merge? Oh, mulțumesc pentru permisiunea ta.

„O să-mi trezești colegul de cameră”, l-am avertizat, uitându-mă la el.

„Nu-mi pasă”, a scapat el atunci.

Mi-am strâns maxilarul și m-am ridicat, ca să nu fie nevoit să se uite de sus la mine de la înălțimea lui blestemată. Mișcarea aceea aproape că a reușit să mă omoare, aveam o dorință enormă de a vomita și pe deasupra, când am făcut-o, când m-am ridicat, am observat ceva... la naiba, asta trebuia să fie o glumă.

L-am împins departe de mine și m-am dus direct la baie. Cand am intrat am vazut ca tocmai mi se scadea menstruatia.

De aici naibii de crampe.

Nici măcar fără să-mi pese că Nicholas era afară, mi-am dezbrăcat hainele, le-am aruncat în coșul de rufe și am pășit sub apa înghețată. Asta ar ajuta, sigur. Nu am stat mult, doar cât să fac un duș rapid și să-mi ajut mintea să se limpezească. Cand am plecat mi-am pus un tampax, m-am invelit in prosop si m-am dus in camera mea, sperand ca el a plecat deja; dar nu, acolo era, stând la picioarele patului meu.

— Poți să pleci, am spus, îndreptându-mă spre dulap, abia uitându-mă la el.

— Voi pleca când voi vedea de cuviință; Acum bea asta”, a spus el, întinzându-mi un pahar mare cu apă rece.

Eram încă înfășurată în prosop și părul îmi picura pe tot covorul din camera mea.

— O să mă îmbrac, așa că întoarce-te, am șuierat.

Nicholas îşi dădu ochii peste cap. Ce aveam pe care să nu-l văzusem deja? Dar mi-a păsat foarte puțin de logică în acel moment.

M-am uitat la el până când s-a întors și a fost cu spatele la mine. Iute, cât de repede mi-a permis starea mea de ebrietate, mi-am îmbrăcat chiloți de bumbac, pantaloni scurți și un top de pijama.

„Asta e”, am anunțat și m-am apropiat de el să iau paharul cu apă pe care mi l-a întins.

„Și ibuprofen”, a spus el și mi-am dat seama că trebuia să-mi deschid noptiera ca să-l găsesc. Dacă nu m-am înșelat, pe noptieră era scrisoarea lui, cea pe care mi-o dăduse cu atâta vreme în urmă și pe care am recitit-o de mai multe ori decât aș recunoaște cu voce tare.

L-am luat din mâinile lui, scânteind în ochi și după ce am băut-o m-am băgat în pat, m-am acoperit cu pilota până la gât și i-am întors spatele, cu fața la perete.

Câteva secunde mai târziu l-am observat stând lângă mine pe saltea. Degetele lui mi-au mângâiat părul, dându-l ușor deoparte, iar eu am închis ochii împotriva acelei atingeri calde și speciale.

„Ar trebui să-l arunci... acele cuvinte nu mai înseamnă nimic”.

După ce a spus asta, a plecat.

29

NICK

Steve m-a lăsat la ușa blocului pe care îl închisese cu ceva timp în urmă cu ideea clară de a nu se mai întoarce. Întoarcerea acolo, după mai bine de un an, fusese grea: amintirile, amintirile naibii erau prezente în fiecare colț, în fiecare colț, în fiecare cameră.

Să o văd cu Simon în acea zi a fost ca și cum mi-aș fi tăiat inima cu un cuțit. La naiba Simon Roger, la naiba, cât mi-ar fi plăcut să-i zdrobesc fața!

I-aș fi dat toți dinții afară când l-am văzut sărutându-i gâtul, pielea... buzele ei.

Apoi a venit momentul în care am sprijinit-o de perete, momentul în care am uitat tot ce se întâmplase, când părea că suntem gata să ștergem totul și să mergem mai departe. Să o am în brațe a fost întotdeauna ceva magnetic, pură atracție, împotriva căruia nu se poate face nimic. Dintr-o dată, totuși, ceva a părut să mă lovească ca o minge de dărâmare: am devenit conștient că un văl invizibil, un văl pe care nu-l observasem până acum, se aflase între noi.

Ce-a fost asta? Timp? Viețile noastre deja aproape complet refăcute și separate? O iubire care începea să înghețe în memorie?

În acel moment am simțit teamă, teamă când mi-am dat seama că separarea dintre cei doi era deja ceva desăvârșit, tangibil și mult mai real decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

Am urcat în lift gândindu-mă la chipul ei sprijinit pe pernă, părul împrăștiat pe cearșafurile albe, scrisoarea pe care o văzusem pe noptieră, mereu la îndemână, aproape...

Au încetat acele cuvinte să mai aibă sens?

Da, bineînțeles că am făcut-o... oricât mi-am pierdut controlul când era în fața ei, oricât mi-aș fi dorit-o, oricât mi-aș fi dorit să mă întorc de unde am rămas, adevărul era că ea a avut m-a înșelat cu altul.

Cand am deschis usa am observat ca luminile erau aprinse. Sophia stătea pe canapea, stând, privind ecranul televizorului stins și cu un pahar

de vin între degete. Mi-am scos jacheta și am pus-o pe canapeaua vizavi de a lui. Ochii lui s-au îndreptat spre mine și am văzut ceva ce nu mi-a plăcut.

— Ai fost cu ea?

La ce folosea minciuna, desigur că fusesem cu ea, nu trebuia să fii foarte inteligent pentru a ajunge la concluzia asta.

„Da, am dus-o acasă, nu se simțea bine”, i-am răspuns, întorcându-mi spatele și turnându-mi un pahar.

— E cu cineva, Nicholas, ar fi putut-o duce acasă...

Gândindu-mă la Simon ca acel cineva m-a înnebunit.

— Chiar mă întrebi, Sophia? Știi că nu-mi place să răspund nimănui, am spus, punând sticla jos cu o bufnitură.

Sophia s-a ridicat de pe canapea și cu un pas sigur s-a ridicat în fața mea.

„Al nostru nu mai este un joc și dacă asta va merge înainte, va trebui să mă iei în calcul, Nicholas. Deci da, te întreb. Înainte, nu-mi păsa ce ai făcut sau ce nu ai făcut, era clar care era tipul nostru de relație, dar a trecut ceva timp de când am fost în direcția asta, așa că aș vrea să te ții de cuvânt .

M-am uitat atent în ochii ei negri și am văzut mult mai mult decât intenționa să-mi arate.

Am făcut un pas înainte, i-am luat bărbia și am privit-o mai atent.

„Mă țin de cuvânt”, am afirmat, mângâindu-i pielea cu o mângâiere ușoară a degetelor mele. Dar tu o faci pe a ta.

Sophia a închis ochii pentru o clipă, apoi s-a uitat din nou la mine, ascunzând de data aceasta multe lucruri.

„Nu o să mă îndrăgostesc de tine, așa că nu-ți mai face griji”.

Spunând acestea, s-a despărțit de mine, mi-a întors spatele și s-a dus în camera mea.

Am băut ce a mai rămas din băutura mea și am mers după ea.

Acum a venit rândul meu să-mi țin promisiunile.

30

NOAH

După ce Nick a plecat și am dormit câteva ore, m-au trezit durerile de stomac și dorința reînnoită de a vomita. Aproape că am căzut din pat în graba mea să ajung la baie.

Eram atât de epuizată încât nici nu mi-am dat seama că trebuie să merg la muncă. M-am ridicat cât am putut și m-am spălat pe față. Avea reum negru din resturile machiajului de ieri și cearcăne sub ochi. M-am machiat și aproape am cheltuit toată sticla încercând să-mi acoper jena. Mi-am luat rucsacul, paltonul și cheile mașinii și am ieșit grăbit din apartament. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Nick să aibă un alt motiv să mă concedieze; Gândindu-mă la asta, nu m-am putut abține să nu-mi amintesc de sărutul nostru ardent de aseară. M-am uitat la mesajele de pe telefonul mobil în timp ce conduceam, ceea ce nu este un lucru bun de făcut, apropo, și am văzut că am cam zece apeluri pierdute de la Simon.

"Oh, la naiba!"

Uitasem că acum nu sunt singur, la naiba. Și acum, ce naiba avea să-i spună? Că fostul meu iubit m-a adus acasă după ce mi-a băgat limba pe gât?

Aveam nevoie de cafea, da, cafeaua m-ar face să gândesc limpede, m-ar ajuta să fac față consecințelor nopții trecute, dar tocmai când intram în clădire și mă îndreptam spre lift, l-am văzut. Era Nick, într-un costum de afaceri, care se uita la ecranul telefonului său în timp ce aștepta sosirea liftului. Am tras adânc aer în piept blestemându-mi norocul și m-am dus acolo. M-am gândit să urc scările, dar să urc paisprezece etaje cu mahmureală nu era ceva ce îmi doream cu adevărat să fac. M-am oprit lângă el și el și-a ridicat privirea de pe telefon pentru a se concentra asupra mea.

La naiba, mi-aș dori să fiu unul dintre oamenii a căror memorie este ștearsă de alcool.

Acum acea situație ar fi mai puțin incomodă.

-Ce faci aici?

„Lucrez aici”, am răspuns, dând ochii peste cap.

Nick mi-a ignorat răspunsul neclintit.

— Credeam că nu vei veni azi, ieri erai atât de trist...

„Ei bine, nu am vrut să-ți dau un motiv să mă concediezi”, i-am răspuns, ignorând prezența lui cât am putut de bine și pășind în liftul gol când ușile s-au deschis.

Nicholas m-a urmat, punându-și telefonul mobil în buzunar.

-Cum te simti? întrebă el cu ceva ciudat în voce.

„Sunt bine”, am spus, surprins că îi pasă de mine.

Ieri lucrurile scăpaseră din nou de sub control; Îl provocasem, știu, dar nu m-am gândit niciodată că va merge așa cum a făcut-o.

— Ar trebui să-l arunci... acele cuvinte nu mai înseamnă nimic.

Cuvintele lui mi-au venit în minte ca fiind salvate dintr-o ceață densă.

De ce îmi spusese asta? Să mă rănească? Dacă într-adevăr credea că acele cuvinte rostite cu mult timp în urmă nu însemnau nimic, de ce naiba mă sărutase din nou, de ce mă dusese acasă ca să se asigure că sunt bine, de ce m-a întrebat cum sunt acum?

Trebuia să se termine, nu putea să continue orbește.

Abia oprindu-mă să mă gândesc la ceea ce făceam, am făcut un pas înainte și am apăsat butonul roșu de oprire. Liftul scoase un zdrăngănit ciudat, scoase un bip ascuțit și se opri.

M-am întors către Nick, care era și surprins și confuz.

-Deoarece? am întrebat, încrucișându-mi brațele în încercarea de a mă simți protejată în fața lui, singurul meu mod de a mă preface că există o barieră între noi doi.

"De ce ce?" El a răspuns încruntat.

-De ce m-ai sărutat?

Nick s-a uitat la mine doar ca răspuns.

-Nu ar trebui să o faci.

El a ridicat din sprâncene sceptic.

„Nu te-am auzit plângându-te.

Am simțit că mă înroșesc. Nicholas a zâmbit într-un mod care mi-a tăiat răsuflarea.

—Acum o să-mi spui că micul dans pe care l-ai făcut pe podea nu a fost ca să mă facă geloasă.

Mi-am mărit ochii făcându-mi indignare.

„Nu ești centrul universului, n-a avut nimic de-a face cu tine”, am mințit.

În plus, ce legătură are asta cu ceva? Este a doua oară când o faci...

Tu ești cel care vine să mă caute, ai făcut-o la tatăl tău și o faci acum și nu-mi place, mă încurci și...

-Și? M-a întrerupt, făcând un pas în direcția mea. De data asta nu m-am dat înapoi, ci am rămas doar unde eram: aveam de gând să mă descurc, eram sătul de suișurile și coborâșurile emoționale care au urmat fiecare dintre întâlnirile noastre, de fiecare dată când credeam că pot uita, am apărut și am făcut lucruri care m-au făcut să-mi pun la îndoială judecata.

— Că m-am săturat de asta, Nicholas, a trecut mult timp și încerc să merg mai departe.

Nu părea foarte amuzat de ultimul meu comentariu.

— Treci mai departe cu Simon? — În fiecare dintre aceste cuvinte era o otravă inoculată.

„Cu Simon sau oricine... merit și eu să fiu fericit”, am afirmat cu hotărâre. Vreau ce am avut tu și cu mine, Nicholas... și dacă Simon...

Nu m-a lăsat să termin fraza. Mâna lui m-a prins de încheietura mâinii și m-a tras cu putere până când pieptul meu s-a ciocnit de al lui, cu picioarele noastre pe podea.

-Repetă aceea. Repetă că vrei ca Simon să-ți dea la fel ca mine.

Mi s-a oprit respirația când îl am atât de aproape, parfumul lui mi-a inundat simțurile și am vrut să mă îndepărtez pentru a recăpăta controlul, dar el m-a oprit punându-și cealaltă mână pe spate și apăsându-mă de corpul lui.

„Într-o zi voi fi cu altcineva, Nicholas. Nu te poți preface că nimeni nu mă atinge și că îți stau la dispoziție când ai chef. Sunt cu Simon, acceptă-l, așa cum accept și tu să fii cu Sophia, am spus, simțind un gust amar în gură chiar și când îi pomenesc numele prost.

Îți aduci aminte de Sophia? Prietena ta? am adaugat dezgustat.

Nicholas și-a schimbat expresia, s-a uitat la mine câteva clipe care păreau să dureze pentru totdeauna și în care am putut vedea cum mânia pe care o provocau cuvintele mele în el îl transforma uneori.

— Te joci cu focul, Noah. Pumnul i s-a strâns puternic de partea lui.

—Nu joc nimic, tu ești cel care te prefaci că joci ambele părți.

Nicholas a râs amar.

„Este ironic că tu ești cel care scoate asta.” nu crezi?

„Doamne, mereu la fel! La naiba, o să înceteze vreodată să-mi amintească?

Fără să-mi iau ochii de la el, m-am întins și am apăsat din nou butonul roșu de oprire.

Liftul a pornit din nou în timp ce noi doi am continuat să ducem cea mai lungă bătălie din istorie. Înainte să se deschidă ușile, am lăsat un ultim comentariu: —Oricât de mult ne doare... amândoi știam că acest moment avea să vină.

Am văzut că avea de gând să spună ceva, dar ușile s-au deschis și m-am strecurat între ele, fugind de orice vătămător ce avea să spună.

Pentru prima dată de când ne-am despărțit, am vrut să plece.

Coborând din lift, am mers direct spre biroul lui Simon. Îi datoram o explicație. Când am intrat, l-am văzut rezemat de birou, cu brațele încrucișate și cu o față îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat cu tine aseară, Noah? m-a întrebat când m-a văzut și am simțit că roșesc. Într-o clipă spui că mergi la baie și în următoarea te caut peste tot, îngrijorată... Am crezut că ți s-a întâmplat ceva, la naiba, serios, să nu mai faci așa ceva niciodată.

„Îmi pare rău, știu că te-am lăsat blocat, eu...

—Am stat o oră căutându-te până când a venit un tip în jachetă să-mi spună că ai plecat acasă... De ce ai plecat?

La naiba, mă simțeam atât de vinovată... Fusese o idioată completă și acum punea în joc ceea ce începuse să aibă cu Simon.

Am făcut un pas ezitant, împovărat de ratarea a ceea ce părea să meargă în direcția bună.

—M-am îngrozit, chiar mi-e rușine să-ți spun. Aș vrea să vă spun că a trebuit doar să plec pentru că cineva mi-a cerut să-i ajut în caz de urgență sau că o prietenă de-a mea s-a despărțit de iubitul ei și m-a sunat să o mângâie sau că mi-am întors glezna și a trebuit să merg la camera de urgenta fara ezitare, dar Adevarul este ca am mers prea departe cu bautura. Nu vreau să credeți că sunt un puști care nu poate bea sau mai rău, dar adevărul este că: eram beat... și vă asigur că mahmureala pe care o am chiar acum este suficientă pedeapsă; Te rog să mă ierți.

Am tras adânc aer în piept pentru a-mi reveni după monolog și am observat că Simon începea să mă privească așa cum obișnuia. S-a împins departe de masă și s-a apropiat de mine până când a ajuns la un picior de mine.

„Data viitoare anunță-mă și eu voi fi cea care te va duce acasă în siguranță... Știu că ne cunoaștem doar de câteva săptămâni, dar îmi place de tine și vreau să ai încredere în mine dacă ai ajuns vreodată. necaz”.

Băieți și fete, iată o reacție matură.

I-am aruncat un zâmbet care nu mi-a ajuns în ochi. Mi-a pus o mână în jurul taliei și m-a tras mai aproape de corpul lui.

— M-am distrat bine aseară, dar îmi pare rău că nu a fost cazul tău.

—A fost grozav până m-am hotărât să beau al treilea shot; M-am dat peste cap acolo, dar restul a fost incredibil, într-adevăr, m-am distrat incredibil de bine.

Simon și-a trecut mâna pe bluza mea bleumarin și m-a tras la el.

După cearta cu Nick, am vrut, am avut nevoie, ca eu și Simon să ne descurcăm. M-a sărutat tandru și afectuos pe gură. Mâinile mi-au urcat să-l iau de gât și să-l forțeze să adâncească un sărut de care aveam nevoie ca să mă facă să uit de bărbatul care se afla la câțiva metri.

Ne-am despărțit, respirând puțin repede, și l-am văzut pe Simon zâmbind.

— Sunt iertat?

— Mai mult decât atât, am să vă spun mai des...

Am râs și chiar atunci s-a deschis ușa biroului lui.

Era secretara lui Nick.

— Domnul Leister a convocat o întâlnire pentru o oră de acum înainte. Vrea să ne vadă pe toți acolo.

Întâlnirea cu toți membrii sectorului a fost tortură. Trebuia să mă ocup de proiecție și să trec de diapozitive, iar asta m-a pus în lumina reflectoarelor, stăteam în picioare în timp ce ceilalți mă priveau din locurile lor, în special pe Nick. Dacă nu aș controla felul în care mă privea, Simon și toți cei din birou ar deveni suspicioși, iar acesta era ultimul lucru pe care mi-l doream. Când a terminat, Nicholas s-a ridicat și ne-a rugat să mai stăm câteva secunde.

„Am vrut să abordez un subiect dificil, dar cred că este important. Ne-am uitat cu toții la el cu atenție, habar n-aveam de ce i se răcise brusc atât de mult. Nu stiu daca unii dintre voi nu cunoasteti regulile acestei firme si din acest motiv am comandat sa fie facute copii pentru fiecare dintre cei prezenti aici pentru a le putea trimite si subordonatilor dumneavoastra. Cu

toții se uitară cu atenție la Nicholas, care și-a întors privirea într-o manieră profesionistă și îndepărtată. Fraternizarea între angajați este strict interzisă.

Am deschis ochii surprins. Am simțit privirea lui Simon asupra lui Nicholas și, deodată, o tăcere stânjenitoare a umplut camera.

—Este o normă care a predominat întotdeauna în fiecare dintre firmele familiei mele și pe care o consider importantă pentru buna funcționare a acestora. Privirea lui ne-a cuprins pe toți, oprindu-se la Simon și apoi la mine. Dacă este clar, poți continua să lucrezi, mulțumesc.

Un zvon s-a răspândit prin sală, în timp ce cei care au participat la întâlnire s-au străduit să iasă din sala de ședințe cât mai curând posibil.

Doamne, regula aia era ridicolă!

M-am întors către Simon și l-am văzut ridicându-se, dar nu a făcut nicio mișcare să meargă în biroul lui.

Nicholas termină de pus lucrurile în servietă și ridică privirea spre noi, puse creionul pe care îl ținea între degete pe masa de sticlă și se ridică gata să asculte orice avea să-i spună Simon.

— Știi ceva, Nicholas? spuse ea, plimbându-se în jurul mesei și mergând spre el.

M-am uitat la ei nervos, neștiind cu adevărat ce să fac sau să spun. Nu ar fi trebuit să mă descurc cu el aseară, cel puțin nu în fața lui Nick, darămite să-l pomenesc în lift. La naiba, i-am dat ocazia să ne arunce asta în față!

—Cred că este foarte bine că cereți angajaților să respecte regulile voastre stupide, dar nu trebuie să uitați că sunt partener în această companie, așa că ordinele dvs. referitoare la viața mea privată le puteți pune acolo unde se potrivește.

Nicholas nu părea surprins de acest atac verbal; mai mult, s-a ridicat la toată înălțimea și l-a înfruntat fără să se țină seama.

„Dețin șaizeci la sută din active, ceea ce te lasă practic cu douăzeci, având în vedere că împarte restul de patruzeci cu Baxwell. În contractul de parteneriat s-a stabilit foarte clar că firma se află sub jurisdicția Leister Enterprises, așa că dacă doriți să propuneți o întâlnire cu consiliul de administrație, adică cu mine și consilierii mei, mergeți mai departe, nu am nicio problemă.

— La naiba.

— Nicholas, nu ești corect, l-am avertizat pe sub răsuflarea mea. Nu-mi venea să cred ce se întâmplă.

„Dacă într-o zi vreunul dintre voi vrea să conducă o companie, puteți face ce doriți cu ea, dar între timp, așa este”. Dacă vă revăd împreună într-un fel de situație compromițătoare sau care mă face să bănuiesc, să cred sau pur și simplu să mă îndoiesc că aveți o relație romantică, vă voi pune pe stradă. Înțeles?

M-am tot uitat la Simon și mi-a părut milă de el, puteai să-ți dai seama că vrea să-l lovească în față, dar oricât de mult l-ar fi impus situația, nu avea de gând să-și lovească șeful; Nu putea să facă sau să spună nimic, vorbise deja destul de rău și, văzând ce văzuse, se temea că Nicholas așteaptă cea mai mică ocazie de a-l da afară din companie.

Simon și-a apucat lucrurile și a părăsit camera, trântind ușa.

Nicholas s-a întors spre mine, care încă stătea acolo ca un idiot, cu sângele clocotindu-mi de furia pe care o simțeam, de neputința. În acel moment l-am urât pentru că este atât de egoist, pentru că nu mă iubește pentru el însuși și nici pentru nimeni altcineva, l-am urât pentru că a continuat să se joace cu mine chiar și știind că inima mea a continuat să plângă pentru el.

— Ai de gând să ieși și tu pe ușa aceea ca un adolescent furios?

Pentru că nu-mi pasă mai puțin”, a spus el, ridicându-și lucrurile de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Dar ce dracu e în neregulă cu tine? M-am repezit, ridicând vocea și strângându-mi pumnii strâns.

Nicholas mi-a aruncat o privire otrăvitoare.

Încerc să conduc o companie. Nu te voi lăsa să te culci cu unul dintre partenerii mei.

— Dar asta nu e treaba ta! -Am tipat.

„Ești incredibil”, a spus el, coborând tonul și uitându-se la mine. Uneori îmi este greu să-mi amintesc motivele pentru care am fost îndrăgostită de tine, cred, și totul se rezumă la sex destul de interesant, da, dar nu compensează nici pe departe toate momentele de rahat prin care m-ai supus.
.

De când s-a transformat asta într-o conversație despre noi?!

— Vorbești de parcă ai fi un sfânt nenorocit. Iti amintesc ca m-am culcat cu altul pentru ca m-au facut sa cred ca ai facut-o cu alti doi la spatele meu. A mea a fost o greșeală, dar ce zici de tine?! Dar tu, Nicholas?! Cu câte femei te-ai culcat de când ne-am despărțit? Chiar și pe mine, Doamne, te-am lăsat să faci tot ce ai vrut cu mine și ai fost cu altcineva! Am dat jos cu

tine, mă tratezi ca și cum aș fi proprietatea ta sau ca și cum aș fi o jucărie care te distrează în momentele tale de plictiseală. Nu mă lași să merg mai departe și asta e atât de egoist!

Nicholas și-a pus lucrurile jos pe masă și a venit la mine. Eram foarte supărat, respiram greu și îmi tremurau mâinile... Îmi dezlănțuisem, trebuia să renunț la asta, asta și multe altele, a păstra lucrurile înăuntru era inutil.

-Știi de ce? Pentru că nu te voi lăsa să mergi mai departe până nu reușesc. Lucrurile stau așa; Nu vreau sa te vad fericit, nu vreau sa te vad cu nimeni pentru ca inca nu am terminat cu tine!

L-am împins cu toată puterea și am plecat până am ajuns la celălalt capăt al camerei.

— N-o să mă mai atingi, am șuierat eu. Efectul cuvintelor mele a adus o licărire prădătoare pupilelor lui dilatate. Crezi că poți face ce vrei cu mine, dar nu este cazul; în timp ce tu ești cu altul, sărutul nostru de ieri va fi ultimul pe care ne vom da unul altuia.

Nicholas s-a oprit în fața mea și și-a pus ambele mâini pe perete, câte una pe fiecare parte a capului meu.

„Nu suport să te văd cu tipul ăla, mă înnebunește”, a mărturisit, privindu-mă atent, pasiune și hotărâre limpede în ochii lui.

Am scos un râs ironic.

„Ei bine, nici nu sunt nebun să te văd cu Sophia.

Nick a ignorat comentariul meu și s-a apropiat puțin de mine.

„Trebuie să fiu în tine”, a eliberat el apoi, fără nicio rușine.

-Nu.

Nick mi-a oferit unul dintre acele zâmbete deformate de care mi-a plăcut atât de mult.

— Știi perfect că pot să te răzgândesc atât de repede încât nici măcar nu vei ști ce s-a întâmplat. În timp ce spunea, mi-a luat bărbia și cu degetul mare m-a mângâiat pe obraz până a ajuns la buza de jos.

I-am luat mâna și am împins-o.

„Nu voi juca acest joc, nu de data asta”, am declarat, trăgându-mă de el.

Nu mai există nicio soluție la asta, Nicholas, doar ne-ar răni mai mult și deja am suferit cât poate suporta corpul meu, nu aduc mai mulți oameni în asta, tu ești cu Sophia și încep ceva cu Simon și asta e realitatea.

Nicholas clătină din cap, devenind din nou furios.

— Nu o să începi nimic cu el, Noah, cel puţin nu aici, m-a amenințat el răspicat.

M-am uitat în jurul meu. Dacă așa aveau să fie lucrurile...

— Atunci o să renunț. Îmi dau demisia”, am spus lăsându-l uluit. M-am desprins de el și am plecat, închizând ușa în urma mea.

Gata, s-a făcut... nu mai era niciun alt motiv să-l revedem.

31

NOAH

Deși decizia fusese luată în grabă, în noaptea aceea în patul meu am înțeles că era cel mai bun lucru de făcut. A trebuit să întoarcă pagina odată pentru totdeauna și, lucrând pentru el, n-avea de gând să înțeleagă, era absurd.

Simon lăsase mai multe apeluri nepreluate pe mobil, încercase să mă contacteze, întrebase dacă sunt bine și l-am ignorat, concentrat când eram pe furia mea față de Nicholas. Cu toate acestea, am decis să iau unul dintre apelurile lui. L-am întrebat pe Simon dacă îl deranjează dacă mă duc în apartamentul lui să-l văd și când a trecut peste surpriză nu a ezitat să-mi dea adresa.

Nu mi-a luat mult să ajung la complexul de apartamente în care locuiam, care era la doar un bloc de locul unde locuia Nick. Când am ajuns la ușa lui, era mai mult decât clar ce plănuia să facă.

Simon m-a întâmpinat cu îngrijorare pe față. Purta pantaloni de trening gri și un tricou largi, roșu închis. Roșu, culoarea pe care am văzut-o în acel moment peste tot. Nici nu l-am lăsat să vorbească, de îndată ce m-a deschis i-am sărit în brațe.

Suge de asta, Nicholas Leister.

Simon și-a pus brațul în jurul taliei mele în timp ce a închis ușa de la intrare. Când ambele mâini au fost libere, m-a prins de talie și m-a ridicat de pe pământ într-un gest care mi-a amintit prea mult de Nick.

La naiba de ce le plăcea băieților să mă ia și să mă transporte atât de mult?

Noah, concentrează-te.

Când m-a pus pe blatul din bucătărie, m-am dat înapoi ca să pot vedea reacția la atacul meu. Simon mă privea de parcă nu m-ar fi văzut niciodată cu adevărat.

— Când m-ai sunat acum o oră să-mi spui că vii, jur că acesta este ultimul lucru la care mă așteptam să se întâmple.

Nu voiam să vorbesc, nu era ceea ce aveam nevoie în acest moment, trebuia să-l scot pe Nicholas din cap, din piele, din suflet. Ținându-mi ochii ațintiți asupra lui Simon, acei ochi verzi închis, cu genele blonde, mi-am tras tricoul peste cap până am ajuns până la sutien.

„La naiba”, a exclamat Simon, trăgându-mă de ceafă și susținându-mi încă o dată gura.

L-am lăsat să se joace cu limba mea atâta timp cât a vrut, dar când mâna lui a început să-mi coboare pe spatele gol, m-am încordat involuntar.

-Eşti în regulă? a întrebat el, trăgându-se și oprindu-și mâna pe clema sutienului meu.

"Doar... putem merge în camera ta?"

Întunericul... avea nevoie de el, ceva ce nu se întâmplase de mult, mult timp. Simon a zâmbit și m-a ridicat din nou, conducându-mă la o ușă dintr-un hol slab luminat.

„Știu să merg”, i-am spus, incapabil să mă abțin.

— Știu, dar îmi place să te simt așa cum fac acum.

Și oricât de mult mă simțea, erecția lui îmi pătrundea în piele ca o tijă de aluminiu. Simon m-a depus pe pat, și-a scos cămașa și s-a întins deasupra mea, susținându-și greutatea corpului și depunând mici sărutări pe stomacul meu. Mi-am strâns ochii... La naiba, nu, de ce? De ce ai vrut să plângi atât de rău?

Simon mi-a desfăcut nasturele de sus de la blugi și am fost brusc inundată de amintiri despre Michael, despre acea noapte, cu gura lui pe pielea mea, cu buzele lui pe ale mele. A fost ca și cum o trăiesc din nou, trădarea, înșelăciunea, cea mai mare greșeală din viața mea. O făcea din nou?

Nu! La naiba, nu făceam nimic rău, Simon nu era oricine, Simon voia ceva cu mine, îi păsa, îi păsa mai mult decât Michael, mai mult decât Nicholas...

Nicolae.

Fața lui mi-a apărut în minte, ochii lui albaștri care mă priveau ca și cum aș fi însuși diavolul, buzele lui, felul în care mă săruta de parcă nu era mâine, felul în care m-a zdrobit de pat dorind să mă simtă așa. cu disperare că uneori chiar mă lăsa fără suflare.

Mâinile care încercau să mă dezbrace acum nu erau ale ei, nu vor fi niciodată ale ei și nu eram sigur că știam dacă într-o zi voi putea uita atingerea ei, dacă aveam să mă pot bucura. eu cu orice alt bărbat.

Aproape având un acces de isterie și panică, l-am împins pe Simon din drum și am sărit în picioare.

„Îmi pare rău... nu pot," mi-am cerut scuze, nasturându-mi pantalonii și căutând ieșirea ca un animal în cușcă, dar așa m-am simțit, în cușcă, eram prizonierul propriilor sentimente.

„Noah, stai, îmi pare rău, dacă nu ești pregătit...

— Trebuie să plec, am spus, ignorându-l și ieșind pe ușa de cealaltă parte. Am ieșit în sufragerie și mi-am găsit cămașa aruncată la întâmplare pe podeaua bucătăriei. M-am dus acolo, l-am ridicat și mi l-am împins aproape violent peste cap.

Simon m-a prins apoi de brațe, forțându-mă să mă uit la el.

— Îmi poți spune ce se întâmplă? ma răsti atunci, între îngrijorat și enervat. E din cauza lui Leister? Pentru că dacă e din cauza lui, pot să-ți spun că nu-mi pasă de regulile companiei lui. Ma auzi?

Am clătinat din cap și mi-am șters o lacrimă cu dosul mâinii.

„În acest moment trebuie doar să merg acasă", am comentat încercând să controlez cât de pierdut mă simțeam.

Simon s-a îndreptat, s-a uitat la mine o clipă, apoi a dat din cap.

— Bine, încuviinţă el cu o respiraţie adâncă. Orice, sună-mă, bine?

Am dat din cap, simțindu-mă rău pentru el, nu merita asta, nu merita să aibă de-a face cu cineva ca mine. Simțindu-mă vinovată, m-am apropiat de el și l-am sărutat ușor pe obraz înainte de a-mi apuca geanta și a pleca fără să mă uit înapoi.

Nicholas zece, Noah minus cinci.

32

NICK

Nu m-am dus după ea când a trântit ușa din sala de conferințe, nu era cel mai bun moment, știam că aruncasem lucrurile disproporționat. Fusesem un nenorocit adevărat, dar gândul că Noah făcea ceea ce îmi făcea cu altcineva m-a înfuriat și m-a înfuriat într-un fel care m-a făcut să-mi pun la îndoială judecata. Știam că am împins-o să întoarcă singur pagina și știam că asta însemna că va trebui să o las să-și refacă viața cu altcineva, dar de când o văzusem cu Simon, m-am tot întrebat dacă nu greșesc. .

Mi-am petrecut noaptea gândindu-mă la acea idee și a doua zi am așteptat cu nerăbdare momentul să pot vorbi singură cu ea. Spre surprinderea mea, Noah a fost cel care a decis să apară la biroul meu.

Nici nu a bătut la uşă, ceea ce m-a făcut doar să vreau să o sărut. M-am uitat la ea de sus în jos fără disimulare. Pantalonii pe care îi purta se lipeau de corp ca pe o a doua piele și cămașa, deși elegantă, era prea strâmtă pentru acele curbe frumoase pe care le cunoșteam atât de bine. Obrajii îi erau înroșiți și buzele pline și puțin umflate. Mi-a trebuit doar o privire rapidă ca să-mi dau seama că ea își petrecuse noaptea plângând.

În mână avea o bucată de hârtie și a venit să o lase pe masa mea.

— Scrisoarea mea de demisie. Din moment ce sunt pe jumătate stagiar, nu durează două săptămâni să găsești pe cineva. Simon se poate descurca singur până când te hotărăști să bagi pe altcineva, dacă ești interesat să bagi pe cineva”, a spus el fără să-mi privească ochii.

— La dracu!

M-am ridicat și când m-am dus la ea, s-a întors cu intenția clară de a fugi. Am întins mâna și i-am tras încheietura în direcția mea.

„Stai, la naiba”, am ordonat printre dinți. M-am rezemat de masă ca să nu fiu nevoită să mă aplec ca să-i întâlnesc privirea, iar ea și-a strâns buzele, s-a smucit și și-a încrucișat brațele sub piept. Nu renunța la slujba ta, Noah, nu am vrut să o faci.

„Vreau să renunț... Trebuie să renunț”, a spus el, privindu-mă la mine.

-Deoarece? De ce ai vrea să renunți la un loc de muncă care îți oferă mai multe venituri decât oricare altul pe care îl poți găsi? Chiar ai prefera să mergi fără un salariu bun pentru un idiot ca Simon? Ți-am amintit mai deștept.

— Din cauza ta, Nicholas, nu vreau să te mai văd, de aceea plec.

„Stai, așteaptă o secundă", am întrebat, grăbindu-mă să o iau de mână și să o opresc să plece.

M-am uitat câteva clipe la ochii ei frumoși de culoarea mierii și mintea mea a început să-i numere pistruii de pe nas, deși știam deja câți avea: erau douăzeci și opt în total, douăzeci și opt de pistrui numai pe nasul ei. ... Nu voiam să încetez să văd pistruii aceia, nu voiam să fiu nevoit să încetez să o văd.

— Nu cred că ne-am descurcat prea bine, nu-i așa?

Noah s-a uitat la pământ pentru o secundă, apoi s-a concentrat înapoi asupra mea.

„Noi știm doar să ne rănim... și... eu..." Ochii i se lăcrimară și am privit cum își mușca buzele cu putere; Nu voia să plângă în fața mea, dar o cunoșteam atât de bine încât a fost o chestiune de câteva secunde până când ea și-a pierdut controlul. Trebuie să trec peste asta.

Vocea ei a ieșit în șoaptă pe care doar eu, care era în fața ei, o puteam auzi clar.

Instinctiv am tras-o în sus și am învăluit-o în brațele mele. Mi-am îngropat fața în gâtul ei și am inhalat aroma de căpșuni pe care o emana pielea ei...

—Mi-e atât de dor de tine... —a mărturisit apoi el la pieptul meu, iar cuvintele lui au fost ca niște înjunghiuri în sufletul meu.

Nu spun nimic, i-am prins părul în pumnul închis, am tras-o pe spate și i-am furat un sărut, un sărut de care avea nevoie chiar acum, un sărut pe care trebuia să-i dau înainte să-i pot spune ce aveam de spus. Nu a fost un sărut profund, nu a fost un sărut care a căutat ceva mai mult decât simpla afecțiune, iubire și dor. Buzele mele s-au lipit de ale lui și au pecetluit un fel de promisiune.

„Nu putem face nimic pentru a schimba ceea ce s-a întâmplat", i-am spus, admirându-i chipul și acordând atenție fiecărui detaliu. Și mi-ar plăcea să cred că într-o zi furia din mine va dispărea, sper să o facă, Noah, chiar da, dar acum pare imposibil.

Ea a rămas să-mi asculte cu atenție cuvintele.

— N-o să mă ierți niciodată pentru ceea ce am făcut, nu-i așa? am intrebat cu o voce tremurata.

„Din toate lucrurile pe care le-ai fi putut face... să mă înșeli a fost singurul lucru care ar putea să ne pună capăt.”

Până în ziua de azi, după atât de mult timp, doar să mă gândesc la asta mi-a provocat dureri insuportabile.

„Știu...” a fost de acord, ștergându-și obrazul cu degetele.

Am căzut într-o tăcere ciudată, o tăcere care nu era incomodă, dar părea preludiul unei decizii importante. Și era ceva de care aveam nevoie, ceva care îmi era în minte de mult timp și pe care nu puteam să-l uit.

— Noah... ce s-a întâmplat la tatăl meu...

Noah s-a grăbit să mă întrerupă.

— Regreți, știu, nu trebuie să-mi spui.

—Nu regret, ba dimpotrivă, cred că a fost o modalitate bună de a încheia, nu crezi? Am vrut să vorbesc cu tine și să te întreb dacă ești bine, dar ai dispărut și nici nu mi-ai preluat apelurile... Până la urmă am înțeles că e mai bine așa.

Lumina care intră prin fereastră s-a reflectat în ochii lui în timp ce ridica privirea căutându-mă. Mi-ar fi plăcut să văd altceva în ei și nu durerea care părea la fel de profundă ca a mea. Cum am putea suferi atât de mult fiind împreună și, de asemenea, despărțiți?

„Plec în după-amiaza asta... și nu sunt sigur când mă voi întoarce.” Poți fi sigur că nu te voi mai atinge, Noah.

Noah trase adânc aer în piept, de parcă ar fi încercat să introducă aer în plămâni pentru a o ajuta să evite ceea ce era clar vizibil în ochii ei cețoși.

„Cel mai rău dintre toate este că, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat, nu vreau să pleci”, a declarat ea, încercând să se stăpânească. Mâna mea a acționat din nou singură și degetele i-au mângâiat obrazul. Ochii i s-au închis pentru o secundă și apoi s-au așezat pe încheietura mea.

Înainte să pot face ceva, l-a luat între degete și l-a întors astfel încât tatuajul pe care mi-l făcuse cu un an și jumătate în urmă să fie expus. S-a uitat la mine o secundă și împreună ne-am mutat în acea noapte specială... aceeași în care Noah se distrase scriind cuvinte de dragoste pe pielea mea.

„Ești al meu”, scrisese el, iar eu alergasem să-l tatuez pe mine, de parcă acele cuvinte gravate pentru totdeauna pe pielea mea le-ar fi făcut realitate. Fără avertisment, Noah și-a pus buzele chiar deasupra tatuajului și toată

pielea mea a vibrat de parcă mi-ar fi primit un șoc electric. Cel mai rău, am observat, am observat cum zidul începea să se prăbușească și am început să-mi fie frică... frică să nu cad din nou, să nu mai fac aceeași greșeală; frica de a fi din nou expus, de a fi remarcat fără măiestria pe care mi-a luat atât de mult s-o dobândesc.

O să regreti că ai făcut-o, știu, vei regreta și apoi mă vei urî pentru că te va face să-ți amintești de mine, chiar și atunci când nu vrei.

Cuvintele pe care Noah mi le spusese după ce aflase că mi-am făcut tatuajul mi-au revenit ca și cum ar fi fost rostite chiar cu o zi înainte. Chiar și atunci părea că știa că ceea ce spunea va ajunge să fie adevărat.

-Trebuie să plec.

Aveam să o ocol să plec, aveam să ies pe ușa aceea și să nu mă întorc până nu era absolut necesar, dar Noah părea să intre în panică și mâinile lui m-au prins strâns de brațe.

„Nu, nu, nu, nu”, începu să repete în timp ce lacrimile o împiedicau să vadă ceva, ochii îi erau atât de umflați, încât culoarea mierii se transformase într-un elixir lichid și topit care încerca din toate puterile să prevină ceva imposibil. Te rog... te rog, hai să încercăm din nou, să încercăm din nou, Nicholas, a implorat ea, înfigându-și unghiile în pielea mea.

Mi-am strâns maxilarul tare, nu am vrut asta. La naiba, de ce a trebuit să complice totul?

—Nu e chestiune să încerci nimic, Noah, ce s-a întâmplat s-a terminat cu noi.

—Știu că mă poți iubi din nou… Știu, nu o iubești pe Sophia, mă iubești, doar pe mine, îți amintești? Ai spus că mă vei iubi mereu, orice ar fi; Nu te-am întrebat pentru că speram că timpul ne va vindeca, dar nu a făcut-o și asta nu poate însemna decât un singur lucru. Acum da, vă rog să ne mai acordați o șansă.

„Nu-mi cere ceva ce nu pot să-ți dau”, am întrerupt-o, apucând-o de încheieturi și trăgând-o de lângă mine. I-am ținut strâns mâinile, suspendate între noi, și m-am uitat la ea ca să înțeleagă ce voiam să spun. Nu pot iubi pe nimeni... nava aia a navigat deja, înțelegi? M-am deschis față de tine în acel moment, știind că merge împotriva tuturor instinctelor mele; Am încercat, chiar am încercat, dar nu sunt făcută să iubesc și nici nu sunt cineva care poate fi iubit, iar asta ai spus foarte clar.

„Te iubesc”, a declarat el în șoaptă, privindu-mă în ochi. Nu am vrut să mă gândesc la cum am putea arăta amândoi din afară, atât de plini de

experiențe proaste și relații proaste, nu știam ce înseamnă să iubim, niciunul dintre noi, pentru că fusesem bătuți la un la vârsta foarte fragedă și ajunsesem să facem același lucru cu cei care încercau să se apropie.

„Nu mă iubești, Noah... Ai luat singura armă care m-ar putea învinge și ai apăsat pe trăgaci.

„Sunt aici, sunt încă aici, și tu la fel!” Abia poți sta departe de mine, asta înseamnă ceva, trebuie să însemne ceva! După un an nu ne putem abține să nu ne căutăm unul pe altul... Chiar vrei să ajung cu altcineva?

Gândește-te bine, Nicholas, pentru că dacă pleci, dacă pleci lăsându-mă din nou, când te întorci, s-ar putea să fiu plecat!

— Asta ar trebui să fie o amenințare?

Simpla mențiune a lui Noah cu altcineva m-a înnebunit.

—Te-am așteptat, te-am așteptat de când ne-am despărțit, a trecut aproape un an și jumătate și încă mai aștept să te întorci la mine, iar tu o faci pe jumătate. Nu pot suporta, acum sau niciodată, Nicholas, pentru că dacă pleci, dacă mă lași din nou în urmă, tu și cu mine vom termina pentru totdeauna.

Tăcerea a căzut peste cameră și am văzut neîncredere și dezamăgire în ochii lui. Am inspirat adânc înainte de a deschide gura să vorbesc.

— Pa, Noah, am spus, simțind o durere îngrozitoare în piept.

Noah s-a îndepărtat de mine de parcă cuvintele mele ar fi ars-o. Știam la ce renunț dacă ieșeam pe ușa aceea, dar nu puteam să-i dau ceea ce avea nevoie de la mine. Făcu un pas înapoi, iar tristețea a lăsat loc la altceva, ceva mai întunecat, mai greu de descifrat.

— La revedere, Nicholas.

A plecat fără să se uite înapoi, iar eu am urmat același drum.

PARTEA A TREIA

numărătoarea inversă

33

NOAH

Biblioteca era plină, cu termenele limită pentru hârtie în curând și câteva examene de machiaj urmand. Habar nu aveam de cât timp stăteam acolo, de când mă așezam la o masă fără ferestre în apropiere pentru a nu fi distras sau deprimat de vederea oamenilor liberi pe străzi, bucurându-se de ultimele zile de iarnă.

Jenna era acolo, lângă mine, și părea orice altceva decât concentrată pe cartea de biologie chiar în fața ei.

-Deja? m-a întrebat pentru a opta oară.

M-am uitat la ea, exasperată.

— Hai, Noah, în ritmul ăsta o să termin de studiat asta, și voi trece și tot.

Am râs neputincios în timp ce am respirat adânc.

„O cafea rapidă, Jenna, vorbesc serios.

Prietena mea și-a desenat un zâmbet imens pe buze și împreună ne-am adunat lucrurile și am ieșit din acea izolare auto-impusă.

Când am ieșit mi-am dat seama că se va întuneca în curând și m-am îmbrățișat pentru a mă proteja de vântul înghețat care mișca copacii. Stătuse în bibliotecă de atâtea ore încât pierduse noţiunea timpului.

Cele două luni în care am lucrat la LRB m-au ajutat să învăț foarte multe despre lumea reală, dar acum că se apropiau examenele, mă bucuram că îmi puteam petrece tot timpul studiind; Economisisem și m-aș descurca cel puțin câteva luni. Simon s-a oferit să găsească ceva asemănător pentru mine la o altă companie și pentru asta aș fi veșnic recunoscător, dar deocamdată era mai bine așa. De asemenea, treaba noastră... ei bine, la vremea aceea era în suspans. Am fost sincer cu el și i-am explicat că încă nu am terminat Nick, că am nevoie de ceva timp singură. Ne vedeam din când în când, dar ca prieteni: mă ia și mergeam să mâncăm ceva, sau ne întâlneam în grup să mergem la cina cu prietenii și să ne petrecem.

Jenna s-a strâns în mine în afara bibliotecii, și-a legat brațul de al meu și am mers împreună la cel mai apropiat stand de cafea. Am băut o cafea triplă

cu un bretzel și Jenna a luat o ciocolată caldă. Ne așezăm pe una dintre băncile din parc și încercăm să ne bucurăm de mica noastră odihnă.

—Am vrut să te invit la ziua lui Lion, am să-i organizez o petrecere la noi acasă. Va fi grozav, pentru că nu te aștepți deloc. I-am spus că poate merge doar la cină pentru că a doua zi avea un examen foarte important...

O minciună, având în vedere că termin poimâine, așa că când va ajunge acasă o să se sperie de moarte.

Am zâmbit imaginându-mi scena.

-Cand este? am întrebat sorbindu-mi cafeaua.

— În câteva săptămâni; Te avertizez din timp, așa că trebuie să vii!

Am jucat dur o vreme, m-am amuzat să văd cum și-a scos toate armele de persuasiune, dar în cele din urmă i-am spus că da, voi pleca și părea că respiră din nou ușor. Nu este că eram deosebit de emoționat, eram epuizat, mai mult ca niciodată, nici măcar cafeaua nu reușea să mă țină treaz, dar practic să ies și să-mi distrag atenția avea să-mi fie bine. Am vorbit o vreme despre lucruri neimportante. Jenna mi-a spus că Lion fusese foarte supărat pe ea cu câteva zile în urmă pentru că o văzuse cu un ciocan în mână cu intenția clară de a repara ceva; Pe oricine altcineva ar putea părea nesemnificativ, dar Jenna își rupsese recent degetul cu acel ciocan, iar soțul ei îi interzisese cu strictețe să se apropie din nou de uneltele lui.

M-a amuzat să văd cum Jenna a respectat regulile lui sau, mai degrabă, a depășit-le.

„Trebuia să-l vezi: „Uneltele mele, regulile mele!” Și în timp ce îmi dădeam ochii peste cap, el a început să-mi repare scaunul aproape fără să fiu nevoit să întreb. E o tactică bună, nu crezi? Când îl întreb direct, îmi spune că o va face cât de curând poate, dar când mă vede cu un ciocan în mână, fuge să termine tot ce mă prefac că am început.

— Ești răutăcios, am spus, ridicându-mă cu intenția clară de a mă întoarce, iar Jenna a făcut la fel. Când am cotit o stradă care ne ducea direct la bibliotecă, aproape ne-am ciocnit de cineva. Cineva care a jurat să nu se mai întoarcă niciodată: Michael.

"Ce dracu faci aici?!" strigă Jenna la el, uitându-se la el.

Michael s-a uitat la mine, ochii lui cutreierându-mi tot corpul, zăbovind pe fața mea câteva secunde prea mult înainte de a se întoarce către prietenul meu.

„M-am întors”, a răspuns el și s-a uitat imediat înapoi la mine.

Al meu cu Michael nu fusese ceva ușor de uitat. Nu numai că mi-a stricat relația cu Nick, dar mi-a trădat încrederea profitând de mine într-un moment de deplină vulnerabilitate.

— Ai spus că nu te vei întoarce, i-am reproșat, rămânând nervos de Jenna. Asa a fost intelegerea.

Michael a ridicat din umeri nonşalant.

„Oamenii se răzgândesc.

Am tăcut, incapabil să cred ce auzeam. Văzându-l din nou, mi-a provocat o senzație neplăcută; Mi-am amintit lucruri pe care le îngropasesem în adâncul sufletului meu și jurasem să nu mai revin niciodată.

Michael s-a gândit că după ce m-am despărțit de Nick, el și cu mine vom începe ceva.

De câteva zile a devenit obsedată de faptul că trebuie să fie cu el, că trebuie să-i dea o șansă. Favoarea pe care mi-ai făcut-o renunțând la acuzațiile împotriva lui Nick a fost făcută numai pentru a mă șantaja după aceea. După ce am ieșit din spital, a venit să mă vadă în fiecare zi după ce Nicholas a plecat la New York și când i-am spus că nu vom avea nimic, m-a sunat peste tot, m-a acuzat că mă joc cu el, m-a inventat. lucruri pe care nu le spusesem niciodată, chiar a încercat să mă forțeze. În acea zi l-am amenințat cu un ordin de restricție.

Fratele lui Charlie a venit să mă vadă, mi-a mărturisit că Michael a mai avut genul acesta de probleme și că o fată aproape că i-a pus capăt carierei. În acea zi am aflat că Charlie și Michael au suferit mult după moartea mamei lor. I-a afectat în așa măsură încât Michael a devenit instabil și Charlie s-a apucat să bea... Nu le fusese ușor să treacă peste acea etapă, mai ales după ce au rămas orfani, de când tatăl lor îi abandonase când erau mici. Michael a avut grijă de Charlie, dar acesta suferea de tulburări de personalitate și căzuse într-o depresie.

În cele din urmă, Charlie și-a convins fratele să-și ia o slujbă în Arizona și a jurat că nu mă va mai deranja niciodată.

Jenna și-a scos telefonul mobil din buzunar.

„O să sun la poliție”, a amenințat ea, furioasă pentru că n-am mai văzut-o în viața mea.

Mi-am ținut ochii pe Michael, cauza căreia relația mea s-a prăbușit și viața mea mergea la rahat. După ce am descoperit tot ce îmi ascunde, mi-am dat seama că a profitat de mine... Oricât i-am lăsat, a profitat de situația mea

și a folosit toate confesiunile mele în terapie pentru a mă duce acolo unde dorea.

— Și ce ai de gând să le spui? întrebă Michael nonşalant. Nu am greșit cu nimic, m-am întors după un an să-mi vizitez fratele și să-mi caut un loc de muncă. Ai de gând să le spui asta polițiștilor?

Jenna a făcut un pas înainte.

„O să-i spun cum ai încolțit-o pe prietena mea și ai hărțuit-o săptămâni întregi, ticălosule!”

Michael abia se uită la Jenna; ochii lui erau straniu ațintiți asupra mea.

„Ar fi putut funcționa dacă Noah m-ar fi dat în judecată imediat după ce sa întâmplat... Nu a făcut-o, așa că nu ai nicio dovadă împotriva mea.

Am crezut că am făcut ceea ce trebuia nepunând acuzații, dar acum văzându-l în fața mea, urmărindu-mă așa cum a făcut el cu acea atitudine de superioritate și ciudă ascunsă... Nu mai eram atât de sigur.

„Hai să mergem, Jenna”, i-am spus prietenei mele, dorind să plec de acolo cât mai curând posibil.

„Stai departe de Noe, mă auzi? a avertizat-o Jenna, ignorându-mă cât de cât.

Michael a zâmbit ca un idiot, ne-a aruncat o privire condescendentă și s-a întors spre mine.

-Ești importantă.

-La naiba cu tine! Am răspuns observând bula de furie din interiorul meu.

Nu am așteptat să aud sau să văd răspunsul lui. Am prins-o pe Jenna ca să mă asigur că nu i-a sărit de gât. Nu conta dacă îi lua măcar un cap de pe ea și i-a dublat dimensiunea. Am dispărut în spatele ușii clădirii principale. Făcând așa și știind că nu ne mai vede, m-am stricat, m-am așezat pe prima bancă pe care am văzut-o și am început să hiperventilez.

Jenna s-a așezat lângă mine și a început să dezvăluie în timp ce încerca să mă calmeze.

De ce se întorsese? Deoarece?

Mă convinsesem că Michael nu era decât un băiat tulburat ca mulți alții, dar că va fi incapabil să-mi facă rău. Când a plecat am știut că a făcut-o pentru mine, pentru că îi păsa și nu voia să-mi fie frică de el, dar acum, după ce l-am revăzut, ceva din mine mi-a spus să alerg în cealaltă direcție, ceva mi-a spus că întoarcerea lui nu avea să se întâmple.aduceți-mi nimic bun; Mai mult, am simțit că trebuie să fac ceva, să spun cuiva.

„O să-l sun pe Lion.

-Nici nu te gândi la asta! i-am spus, recuperându-mă ca prin minune și smulgându-i telefonul din mâini.

-Trebuie să facem ceva! Jenna a protestat complet dezorientat.

„Nu, nu vom face nimic. A spus că a venit să-l viziteze pe Charlie; sper sa dispara din nou. A trecut mult timp, nu cred că ești aici pentru mine, Jenna.

Ea și-a mărit ochii neîncrezătoare și s-a uitat la mine de parcă aș fi înnebunit.

— Ai auzit cum ți-a vorbit?

Am dat din cap în picioare; dintr-o dată, i-a venit o dorință groaznică de a vomita: a stârni amintiri vechi nu era deloc bine, mai ales acum, la naiba.

— Nu vreau probleme, Jenna. Nu vreau să înlătur ce s-a întâmplat și ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca Lion să afle și să spună oricui cunoști... Nu vom face nimic. Nu mai e nimic de vorbit.

Prietenul meu a început să spună ceva, dar am mers înainte și am vorbit din nou: —Voi fi atent, bine? si daca vad ceva ce nu imi place sau ea se apropie din nou de mine mergem impreuna la politie si poti spune cui vrei tu; între timp, vom continua să studiem.

Jenna era supărată pe atitudinea mea și înainte de a se întoarce la bibliotecă mi-a spus.

„Ultima dată m-ai făcut să ascund de toată lumea ce s-a întâmplat, dar dacă, dacă, când voi afla că acel nenorocit s-a apropiat de tine, îl voi suna direct pe Nicholas. M-ai auzit?

Mi-am înghițit gândurile despre acea amenințare și am lăsat-o să alunece.

Zilele care au urmat înfruntării cu Michael, nervii și anxietatea m-au dominat complet. Am încercat să țin acele sentimente la distanță, mai ales că eram atât de ocupată să-mi împachetez toate lucrurile pentru a mă muta în noul apartament. Terminasem ultimul examen cu o zi înainte, așa că în sfârșit am avut timp să mă ocup de transferul meu.

Apartamentul era o mansardă care era în afara campusului. Într-un singur spațiu au fost distribuite o mică bucătărie, un living și un dormitor. Avea și o baie cu o cadă. Nu era nimic special, dar era singurul lucru pe care mi-l puteam permite.

Problema era că fusese o problemă cu alimentarea cu apă în noul apartament și nu aveam de gând să mă pot mut încă o săptămână.

Mi-am informat deja proprietara că plec, așa că am întrebat-o pe Jenna dacă pot să stau cu ei câteva zile până când voi termina de acomodarea. Prietena mea mi-a dat imediat adapost si in cateva ore urma sa ma ia sa ma ajute sa duc toate cutiile la noul apartament. Ceea ce nu știa era că urma să fie însoțită de Lion.

Când am deschis ușa am fost surprins să-l văd acolo, nu ne mai întâlnisem de mult și am fost încântat să-l revăd.

"Ce e, Noah?!" M-a salutat, înfășurându-și brațul gigantic în jurul meu.

— Îți mulțumim că ne-ai ajutat, Lion, nu trebuia.

„Oh, da, a trebuit”, a răspuns Jenna, arătându-mi noile ei unghii cu gel, vopsite într-un roșu excentric.

Mi-am dat ochii peste cap și am început să iau cutiile pe care le puteam ridica cu ușurință pentru a le duce la camionul lui Lion. El s-a ocupat de cele mai grele, în timp ce Jenna și cu mine le-am încărcat pe cele mai fragile în mașină. Lucrul rău este că au fost mai mult fragile decât grele, așa că a trebuit să ungem.

La un moment dat, când m-am aplecat să iau una dintre cutiile pline cu cărți, o durere înjunghiată ca un pumnal mi-a trecut prin spate. Eram blocat.

-Eşti în regulă? spuse Lion, apropiindu-se unde eram îndoit în jumătate.

Jenna ne-a privit intrigată până când a observat chipul meu, care trebuie să fi fost alb.

— Noah!

Am inspirat adânc să văd dacă durerea s-a domolit și m-am așezat pe podea cât am putut.

— Cred că tocmai m-am înșurubat pe spate, dar bine, am anunțat tremurând.

"Pentru ce iei cutiile alea!?" Asta e treaba lui Lion, prostule.

Am ignorat dezordinea pe care a început să mi-o arunce în timp ce durerea s-a domolit cu o încetineală exasperantă.

Leul s-a ghemuit lângă mine și s-a uitat în ochii mei. Ale ei erau incredibil de verzi și m-a impresionat contrastul deschis cu pielea ei întunecată.

Normal că Jenna și-a petrecut jumătate din jurămintele de nuntă vorbind despre acei ochi, erau hipnotizanți.

- Te poți trezi? m-a întrebat și ideea aceea mi s-a părut cea mai complicată.

„Hum...” am ezitat câteva secunde. Nu sunt chiar sigur.

Jenna a clătinat din cap în timp ce Lion a trecut o mână pe spatele meu.

Am încercat să mă ridic singură, dar durerea mi se întinsese în stomac și m-am înfiorat înjurând când am simțit că mi-au fost înfipt cuțite ascuțite.

— Ai avut un atac de lumbago, prietene, a spus Jenna în timp ce Lion se apleca și mă lua în brațe.

„Te duc la mașină și acasă poți să te întinzi și să te odihnești”. Va trece, ai făcut o mișcare proastă, asta-i tot.

Am dat din cap pentru că abia puteam scoate un sunet.

Durerea... la naiba, durerea a fost oribilă.

Lion m-a pus pe scaunul din față și a terminat de încărcat cutiile în spatele camionului. Când am putut în sfârșit să plecăm, m-am rugat doar să ajungem acolo și să ne întindem pe o suprafață moale și caldă.

„Dacă vrei, pot să-mi sun pe maseuza, ea este cea mai bună, va ști ce să facă cu tine”, a sugerat Jenna să stea pe bancheta din spate în timp ce își ducea M&M’s la buzele vopsite în violet.

Nici măcar nu am putut să-i răspund, mi-am dorit doar să mă pot da afară. La fel ca înainte, când am ajuns la apartamentul Jennei, abia m-am putut muta. Lion, îngrijorat, m-a luat din nou și m-a condus în mica cameră de oaspeți care mi-a fost pregătită cu amabilitate. Când m-a așezat pe pat, durerea m-a străbătut, forțându-mă să închid ochii.

"Noah... ești sigur că ești bine?"

Jenna a apărut apoi cu un pahar cu apă și un relaxant muscular. L-am luat în gură în mai puțin timp decât cântă un cocoș.

„Nu-ți face griji, o să dispară”, am spus, puțin amețită de durere.

Lion nu părea foarte convins, dar a trebuit să plece în mai puțin de trei ore la aeroport. A avut o întâlnire în Philadelphia și nu s-a întors timp de patru zile.

„O să am grijă de ea”, a spus Jenna, întinzându-se lângă mine pe pat. Lion se aplecă să-i dea un sărut tandru pe buze.

— Atunci plec acum. Dacă aveți nevoie de ajutor la mutare, v-am spus deja că Luca este dispus să vă dea o mână de ajutor. La revedere, Noah, fă-te bine - și-a luat rămas bun ciufulindu-mi părul.

Când a plecat în sfârșit, m-am lăsat jos pe perne și am început să număr încet în capul meu.

— Ești sigur că nu vrei să te duc la spital? Jenna m-a întrebat pentru a opta oară.

Mai devreme spusesem că nu, pentru că mi s-a părut o prostie să merg acolo doar din cauza unei încordări de spate, dar din moment ce durerea părea să crească în loc să scadă și mă simțeam aproape de leșin, ideea nu mi s-a părut atât de rea până la urmă.

„Să aşteptăm să-şi facă efectul analgezicul”, am spus, încă reticent, deoarece doar gândul că mă ridic şi mă duc la uşă deja m-a făcut să văd stelele.

Două ore mai târziu am știut că ceva nu este în regulă.

„Noah, mă sperii…” a comentat Jenna în timp ce mă privea cum mă zvârcesc de durere.

„Du-mă la spital”, am întrebat cu o voce tremurândă.

Mersul pe jos până la mașină era deja agonie, dar călătoria până la cel mai apropiat spital de urgență a fost și mai mult. La sosire, m-am îndreptat spre sala de așteptare, în timp ce Jenna a completat formularele care ne-au fost date la recepție.

Apoi, în timp ce așteptam și eram din ce în ce mai nervos, am observat o senzație ciudată în picioare. Privind în jos, am văzut o pată roșie răspândită pe fundul pijamalei mele. Jenna a gâfâit, iar următorul lucru pe care îl știu, mă așez brusc într-un scaun cu rotile și sunt transportat într-o cameră pentru tratament imediat. Jenna a fost lăsată afară.

— Dragă, m-ai auzit? spunea o asistentă în timp ce mă ajuta să-mi iau hainele și să-mi îmbrac o halat de spital nedescris. Doctorul va veni în curând, dar vreau să răspunzi la câteva întrebări...

Am observat-o pe asistenta, avea parul roscat si era supraponderala; Era ca una dintre grasițele din Alice în Țara Minunilor, doar că era femeie și nu s-a oprit din vorbit cu mine.

— Câte săptămâni ai? m-a întrebat atunci.

— Nu... asta mi s-a întâmplat doar azi...

Asistenta m-a privit încruntat și apoi întrebarea... acea întrebare fericită m-a adus înapoi la realitate, de parcă ar fi fost aruncată de la un etaj al zecelea și m-aș fi izbit cu capul înainte în pământ.

"Despre... despre ce vorbesti?" am intrebat cu o voce tremurata.

Asistenta m-a privit mai întâi surprinsă și apoi cu milă.

— Dragă... cel mai probabil ai un avort spontan.

Ce naiba spunea femeia aia? Oh, Doamne! Dar chiar atunci totul părea să înghețe și cuvântul „avort” s-a prăbușit asupra mea ca un ciocan uriaș.

„Avort”, „avort”, „avort”... nu conta de câte ori mi-am spus asta în cap, era imposibil, imposibil, pentru că pentru a avorta trebuie mai întâi să fii însărcinată și eu n-am fost. t.

— Doctorul va veni imediat... Nu-ți face griji, sunt sigur că totul va fi bine.

Că totul avea să fie bine? Ce lucru care conține cuvântul „avort”

ar putea merge bine?

Mintea mea a început să se rotească, numărând pe degete, memorând date și numere și am ajuns la aceeași concluzie: era imposibil, imposibil. Asta m-a liniștit puțin pentru că era evident că asistenta nu avea habar. Nu i-am explicat despre cutie, cel mai probabil am rupt ceva sau ceva de la ridicarea atât de multă greutate și care a dat naștere la simptome asemănătoare cu cele de...

Pentru că era imposibil, nu? Trecuse prea mult de ultima dată...

Ușa s-a deschis, întrerupându-mi gândurile chinuite, iar un doctor de vârstă mijlocie m-a salutat formal.

— Ce mai faci, domnişoară Morgan? a întrebat el mergând spre locul unde era ea.

Nu i-am răspuns, iar el mi-a făcut semn să mă întind.

— O să fac o ecografie, bine? m-a informat ea după ce mi-a ridicat cămașa de noapte și mi-a atins cu meticulozitate burta.

„Nu sunt însărcinată”, am declarat, continuând să mă repet în capul meu ca pe o mantră.

„Nu sunt însărcinată, nu sunt însărcinată, nu sunt însărcinată...”

Doctorul, surprins, s-a uitat la mine câteva clipe.

„Ei bine, vom vedea despre asta în câteva secunde”, a spus el, așezându-se lângă mine și ridicând o măsuță care ținea aparatul cu ultrasunete. Acest gel este un pic rece, dar este normal.

Am simțit un fior când mi-a întins gelul pe burtă. Respirând greu, am întors capul să văd ce face. Mi-a trecut o sondă de mână peste burtă, apoi a apăsat un buton și a rotit ecranul ca să pot vedea ce vede.

— Cred că asta confirmă că ai greșit, nu-i așa?

Pe ecran, în alb-negru și cu puncte intermitente, era o imagine a unui bebeluș... și nu un copil mic, nu, acel copil avea cap, picioare și mâini și ocupa o mare parte a ecranului cu ultrasunete.

-Dumnezeul meu! am exclamat în timp ce îmi duceam mâna la gură cu frică, teroare pură și simplă.

„Are aproximativ șaisprezece săptămâni”, m-a informat medicul care, după ce a eliberat pompa și de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, a întors aparatul din nou, a început să alunece din nou sonda peste zonă și a apăsat diferite butoane. Am observat că se încruntă de îngrijorare. Câteva secunde mai târziu, secunde care s-au simțit ca o veșnicie, un zgomot puternic a răsunat în toată încăperea. Bărbatul a oftat uşurat şi s-a întors către mine: — Ai puls, domnişoară Morgan.

Dintr-o dată, cuvântul „avort” a avut un sens cu totul nou și am simțit că am căzut din nou, dar de data aceasta într-o gaură adâncă și întunecată.

— O pierd? am intrebat cu o voce tremurata. Doctorul întoarse din nou ecranul și arătă spre o pată neagră care înconjura copilul; Doar privindu-l am știut că nu ar trebui să fie acolo.

„Este un hematom intrauterin destul de mare, poziția în care se află este periculoasă și, având în vedere că tocmai a aflat că este însărcinată, înțeleg că a crezut că îi vine menstruația în mod regulat, nu?”

L-am urmărit pe doctor încercând să înțeleagă ce îmi spunea.

—De obicei nu sunt foarte obișnuit, dar da... Am avut menstruația în ultimele luni, poate că nu a durat atât de mult cât ar trebui, dar m-am gândit...

Luați pilule contraceptive? m-a întrebat atunci.

—Da, le iau ca să-mi regleze menstruația.

De obicei sari peste o luare?

— La dracu!

—Uneori uit să iau una, dar o iau a doua zi cu cea pe care o primesc în ziua aceea...

—Cu siguranță asta a pus capăt efectului contraceptiv, dar nu acesta este cel mai important lucru, ceea ce contează este că a avut amenințări continue cu avortul.

Ochii mi-au revenit la ecranul cu ultrasunete. Doamne, acela a fost un copil... un copil despre care nici măcar nu știam că crește în mine... Nu am fost atent la nimic... Doamne! A băut alcool...

—Domnule doctor... Nu știam, habar n-aveam... Nici nu-mi dau seama!

M-a privit păstrând calmul.

— Acum calmează-te, bine? Vom face toate testele necesare pentru a ne asigura că tu și copilul sunteți bine. Ai fi surprins câte cazuri există ca al

tău. Modificările încep de obicei să fie observate în cursul lunii a treia sau a patra, deoarece până la douăsprezece săptămâni uterul este încă în pelvis și abia atunci când crește în afara acestei zone începe să apară sarcina. Din moment ce sângerează, o vom interna la spital până când totul va reveni la normal, nu vreau să se streseze prea mult. Știu că tocmai ai aflat că ești însărcinată, dar este esențial să te odihnești absolut chiar acum. Imediat ce sângerarea se oprește, voi face un examen pelvin pentru a măsura colul uterin; dacă totul este bine, o naștere prematură în viitor ar fi exclusă.

„Partea prematură...”

Doamne, am simțit că aș fi fost aruncată dintr-o dată într-o bula în care cuvintele „bebeluș”, „travaliu prematur”, „hematom intrauterin” și „avort spontan” nu aveau sens.

Nici măcar nu mă hotărâsem la ceea ce tocmai mi-a spus, încă mai luam ce era pe acel ecran și eram bombardat cu cuvinte pe care nu le înțelegeam și pe care nu le auzisem până acum.

—Vă veni asistenta să vă pună câteva întrebări, vom face extragerea de sânge pentru a exclude orice tip de complicație suplimentară, deși chiar acum cel mai important este că vânătaia dispare. Cel mai probabil aveți un nivel scăzut de progesteron; în acest caz, vă vom furniza ceea ce este necesar pentru a păstra copilul acolo. Sunteți de acord? m-a informat ea pe un ton pe care am presupus că încerca să mă liniștească.

Am simțit o panică, un atac de panică în toată regula, am vrut să fug, să dispar din spital și să mă întorc la ceea ce fusese viața mea cu doar câteva ore înainte.

— Doctore... Am doar nouăsprezece ani, nu sunt pregătită să fiu mamă.

Dădu din cap și se apropie politicos.

— Nu era în planurile tale... înțeleg, răspunse el cu tact. Dar bebelușul există și există și riscul ca ea să-l piardă. Este tânără și mai are câteva luni grele, va avea nevoie de sprijinul celor din jur.

Știi cine este tatăl?

"Tatăl."

Nicholas Leister era tatăl acelui copil... și se afla în cealaltă parte a țării, cu o altă femeie, după ce a spus absolut clar că nu mai vrea să facă parte din viața mea.

„Eu... știu cine este, dar... nu pot să-i spun.

Chiar atunci a intrat asistenta și doctorul s-a întors spre ea să-i spună toate lucrurile pe care trebuie să-mi facă. Mi-a zâmbit ca să mă încurajeze

înainte de a pleca. După ce a plecat, asistenta a venit să mă mângâie pe mână.

„Trebuie să te calmezi, dragă”, a spus ea în timp ce o altă asistentă a intrat în cameră și s-au dus împreună să lucreze la corpul meu. Vă vom oferi un traseu pentru a vă furniza vitamine și un sedativ pentru a vă putea odihni. Când te vei trezi, sunt sigur că totul va fi o veste mai bună.

„Nu, nu, nu vreau un sedativ. Nu înțelegi! Asta nu ar fi trebuit să se întâmple, nu sunt pregătită să fiu mamă, nu ar fi trebuit să fiu mamă, este clar? Mi-au spus că este foarte puțin probabil să rămân însărcinată, aproape imposibil, iar acum...

„Ești însărcinată în patru luni, dragă, și pe baza istoricului tău și a modului în care evoluează sarcina, acesta este un miracol.

"O minune."

Am închis ochii încercând să mă calmez, încercând să înțeleg totul. Patru luni... La naiba, la dracu' de Nicholas Leister!

34

NOAH

Nu știu când am adormit, dar când am deschis ochii, am văzut că Jenna stătea într-un fotoliu lângă patul meu, privindu-mă, cu fața palidă și plină de îngrijorare. Văzând că am deschis ochii, s-a ridicat și s-a apropiat de mine, care stăteam întinsă, înfășurată și cu un fir în mâna stângă.

— Noah, ce mai faci? spuse el cu frică în glas.

Văzând-o acolo și amintindu-mi totul, am simțit că amândoi ne aflăm într-o altă dimensiune, de parcă dintr-o dată viața mea nu era viața mea și ceea ce tocmai descoperisem închisese toate ușile care fuseseră deschise, de parcă acum ar fi fost doar am deschis unul și m-a forțat să trec prin el.

„Cred că da”, am răspuns.

Un copil... pentru început, a avea un copil a fost întotdeauna ceva ipotetic. Ori de câte ori mă imaginam cu un copil, mă văzusem adoptând unul în viitor, poate. Mi se spusese că rănile pe care le-am suferit în copilărie ar putea duce la probleme. Mi-au spus că atunci când va veni momentul să vreau să rămân însărcinată, va trebui să merg la o clinică de fertilitate și că îmi vor spune cum să procedez. În niciun moment nu m-am gândit că este posibil să rămân însărcinată natural... Doamne, chiar luasem contraceptive! Nimic, absolut nimic, nu indicase că acest lucru s-ar putea întâmpla.

M-am ridicat în pat și m-am descoperit. Cu excesivă precauție mi-am ridicat halatul de spital și m-am uitat la burtă.

"Deci este adevărat... nu-mi vine să cred." „Și nu eu am spus-o, Jenna a spus-o”.

Mi-am mutat privirea spre ea și am văzut că era palidă lângă mine.

- Ce am de gând să fac? am întrebat, punându-mi mâinile pe burtă și încercând să văd dacă simt ceva care să indice că am un făt de patru luni în pântece.

Jenna a clătinat din cap și s-a așezat lângă mine pe pat.

— Noah, cine este tatăl?

M-am fixat din nou la ea. Am crezut că este evident, deși, gândindu-mă, nimeni nu a știut ce sa întâmplat de Ziua Recunoștinței; Ei bine, nimeni în afară de Nick și de mine.

„Nicholas”, i-am șoptit înapoi. Doar rostirea numelui mi-a provocat un sentiment dureros în piept.

Ochii Jennei s-au mărit de surprindere, apoi un zâmbet uriaș s-a extins pe fața ei.

— Nicolae? Nicolae al nostru? Dar când? Cum?

De ce naiba era atât de fericită?

—S-a întâmplat de Ziua Recunoștinței, după ce Nick a aflat despre boala mamei sale, a fost trist și a spus lucruri care...

„Doamne, Noah, dar asta e fabulos! Stai, ai spus Ziua Recunoștinței?

Ochii lui s-au întors la burta mea, apoi la mine. Câteva secunde mai târziu părea să se retragă pentru a face socoteala, presupun.

— Patru luni, Jenna, am spus fără o urmă de fericire în voce. Nu ți-au spus doctorii?

- Glumești? Nici măcar nu știam că suspiciunile mele erau adevărate până acum mai puțin de cinci secunde, când ți-ai tras cămașa și te-ai uitat la burtă de parcă ai fi văzut un extraterestru.

— Tocmai ai aflat?

Jenna dădu din cap.

—Nu sunt rudă de-a ta, n-au vrut să-mi spună nimic; Mai mult, m-am luptat cu asistentele ca să le fac să mă lase în camera ta.

Am oftat profund simțindu-mă mai pierdut decât în întreaga mea viață.

Jenna m-a luat de mână și mi-a pus-o pe burta mea ușor bombată. Nimeni care nu știa nu putea spune că este însărcinată.

„Noah, mi-a fost frică pentru că am crezut că copilul este orice tip cu care te-ai întâlni într-un club, dar este al lui Nick! Nick tau! Asta e minunat.

I-am lăsat mâna și m-am uitat la ea.

— Ce este minunat, Jenna? Am răspuns și am observat cât de supărat eram pentru că aparatele la care eram conectat au început să sune insistent. Că sunt însărcinată la nouăsprezece ani de un bărbat care nu mă mai iubește și care este cu altul? Ce este atât de minunat în asta?!

„Noah, calmează-te, tocmai spuneam...

-Nu! -Am tipat-. Nu spune nimic, nu fi fericit, pentru că asta nu este o veste bună, este o veste proastă, nu vreau un copil, nu vreau să cresc singur un copil, cu atât mai puțin copilul lui Nicholas. Am simțit că lacrimile încep

să-mi curgă pe obraji și le-am șters cu nerăbdare. Nici nu stiam ca sunt insarcinata! Ce mamă nu știe că are un copil în ea? Ce fel de mamă voi fi când nu am nimic de oferit?

Jenna părea la fel de pierdută ca mine și nu știa ce să spună; părea să-i fie frică să deschidă gura.

„Noah, de îndată ce Nick știe...

-Nici nu te gândi la asta! Am întrerupt-o în panică. Nici măcar să nu te gândești să spui ceva, Jenna, nimănui!

S-a uitat la mine cu ochii mari, surprinsa si total dezacord.

„Noah, trebuie să-i spui", a spus el, ignorând cuvintele mele de mai devreme.

La naiba, voiam să mă ridic și să plec, voiam să fiu singură și să mă gândesc, dar de fiecare dată când plănuiam un fel de evadare în minte, imaginea ecografiei îmi revenea.

Înainte să pot refuza din nou, ușa s-a deschis și doctorul a intrat în cameră.

— Am o veste mai bună, domnişoară Morgan, anunţă el, cu dosarul în mână. S-a uitat la orice era în fața lui, și-a scos ochelarii și s-a concentrat din nou asupra mea. Nu are nici un fel de boală cauzată de sarcină, bătăile inimii bebelușului sunt puternice și normale", a continuat ea când am început să simt o senzație de căldură în stomac. Ai intrat deja în al doilea trimestru și, deși este acum când medicii recomandă să-ți spui familiei, ai o sarcină riscantă, deși asta nu înseamnă că lucrurile vor merge prost. In doua-trei saptamani vei putea cunoaste sexul si daca observi vreo miscare in burtica este pentru ca bebelusul deja o poate face.

Jenna se uita la doctor de parcă i-ar fi spus că o poartă pe Hello Kitty în burtă, dar am simțit și acel sentiment de vertij... a fost ceva care m-a lăsat fără cuvinte.

Văzând că nu deschidem gura, s-a îndreptat spre o masă și a continuat să vorbească de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă nu am fi speriat amândoi în fața lui.

—Sângerarea cu care a fost internat la miezul nopții s-a diminuat, e bine, dar este convenabil să se facă măsurători ale colului uterin în săptămânile următoare.

O să-i trimit progesteron, pentru că la analize a ieșit că are foarte scăzut. Este foarte important să urmați toate indicațiile marcate pe foaia care vi se va da.

Am dat din cap, puțin uluit de atâtea informații.

„Odihnă absolută, domnișoară Morgan, „absolut” înseamnă că vreau să te ridici doar ca să mergi la baie, înțelegi asta?

Am dat din cap, întrebându-mă cum naiba aveam să explic la facultate că nu mă puteam ridica din pat fără să dezvălui că port un lucru viu în pântece.

— Ne vedem peste două săptămâni. În cazul în care sângerați din nou, trebuie să vă întoarceți imediat la spital; Dacă sângerarea este maro, este un lucru bun: înseamnă că vânătăile se diminuează, bine?

Am dat din nou din cap, deși în adâncul sufletului știam că ar trebui să le întreb o mie de lucruri.

— Ai vorbit cu tatăl? -Mă întreb.

Jenna și-a strâns buzele împreună când am spus nu.

De ce naiba întreba doctorul asta? Nu era treaba lui!

—Ar fi bine să aibă sprijinul tău, măcar în aceste săptămâni când cu greu se va putea mișca.

M-am dus să spun ceva, dar prietenul meu m-a întrerupt:

— Eu și soțul meu vom avea grijă de ea, doctore, nu vă faceți griji.

Am simțit o recunoștință infinită față de Jenna în acel moment și am regretat că i-am vorbit atât de urât cu clipele ei înainte. Jenna avea să fie singura care avea să mă poată ajuta cu asta dacă voiam să păstrez secretul.

Pentru că acesta avea să fie secretul meu... și al nimănui altcuiva.

Când am ajuns acasă nu am avut de ales decât să merg în camera de oaspeți. Am făcut fiecare pas cu frică, ca să nu fac rău fătului; în cele din urmă m-am culcat, m-am băgat în el și am putut să respir ușor.

Lion nu s-ar fi întors timp de trei zile, așa că, între timp, Jenna și cu mine va trebui să ne descurcăm singuri. Prietena mea părea să-și muște limba de fiecare dată când venea să mă vadă sau mă întreba dacă am nevoie de ceva.

În primele zile în care abia am pomenit subiectul, nu am vorbit despre motivul care m-a ținut din nou țintuit la pat și Jenna mi-a respectat tăcerea, deși știa că îi costă viața să nu vorbească despre asta.

Deși primele zile au fost în negare absolută, făceam tot ce îmi spusese doctorul, luând medicamentele și încercând să nu mă stresez; de asemenea, a dormit mult și a băut multe lichide. Momentele în care Jenna m-a lăsat singură au fost singurele momente în care mi-am petrecut mintea să încerce

să găsească o soluție. Aș minți dacă aș spune că nu mă gândesc să avort, aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit la cea mai ușoară opțiune, la varianta care să mă lase să-mi continui viața așa cum sunt acum, opțiunea care m-ar scuti de a fi nevoit să-l văd din nou pe Nick și să-i mărturisesc ce făcusem, dar doar imaginându-mi asta, imaginându-mi că-mi rănesc fiul...

Nu am putut să aleg această cale. Toate idealurile mele s-au prăbușit, tot ce credeam că știu, credeam sau susțin a încetat să mai aibă sens chiar în momentul în care am văzut imaginea fătului pe acel ecran. Faptul că nu-l spusese încă „copilul meu" era un mic detaliu, dar am face progrese.

La început m-am dedicat să mă întorc în timp, la momentul concepției și la momentul în care am făcut cea mai mare greșeală din viața mea. L-am învinovățit pe Nick pentru tristețea mea, rana mea, furia mea... și acum l-aș putea învinovăți și pentru asta. Nu mă iertase pentru ceea ce făcusem, dar avea să-și amintească momentul în care a decis să se descurce fără prezervativ în fiecare zi a naibii sale. Asta dacă până la urmă s-a hotărât să-i spună, ceva ce nu plănuia să facă momentan.

După acea fază a urmat faza „toate lucrurile pe care nu le voi putea face de acum înainte". De exemplu, ce aveam să fac cu facultatea?

Cum aveam de gând să-i spun mamei? Aceeași mamă care a rămas însărcinată cu mine la optsprezece ani și mi-a ținut lecții la nesfârșit despre controlul nașterilor; aceeași mamă care considera că a rămâne însărcinată atât de tânără a fost cea mai mare greșeală din viața ei, a fost o greșeală care a fost rezultatul iresponsabilității și prostiei ei... Desigur, a insistat mereu că mă iubește la nebunie, pentru că un lucru nu avea nimic de-a face cu celălalt. Îmi „interzisem" chiar și să rămân însărcinată până după douăzeci și cinci de ani.

«Studiează, Noah, fii cel mai bun în ceea ce alegi, caută un loc de muncă și fii independent; atunci dacă ai chef, ia în considerare copiii și dacă o faci după ce ai un cont bancar în Elveția, mai bine.»

Evident că nu aveam cont bancar în Elveția... Departe de asta: capitalul meu s-a redus, cu noroc, la două mii cinci sute de dolari.

Apoi m-am gândit la locul în care urma să locuiesc. Mansarda pe care tocmai o închiriase pentru un an nu era spațiul ideal pentru creșterea unui copil. Doamne, cresc un copil! Aveam de gând să cresc o ființă vie! eu! Va trebui să lucreze ca o nebună dacă avea de gând să plătească pentru lucrurile bebelușului. Într-o zi, când navigam pe internet, am ajuns să văd că un cărucior costa practic atât de mult... abia îmi ajungea pentru un

cărucior... O, ce trist! Trebuia să merg la mama, așa că îmi plăcea să cer bani.

În a patra zi, Jenna a intrat în camera mea după ce Lion a acceptat versiunea noastră de lumbago și s-a uitat la mine ca pe cineva care s-a gândit prea mult la ceva până la o concluzie.

— Trebuie să-i spui, a izbucnit el.

Dacă aș fi putut să mă trezesc, m-aș fi dus într-o altă cameră, dar, din moment ce nu am putut, pur și simplu am ignorat-o și am continuat să citesc cartea din mâinile mele.

„Noah, vom vorbi despre asta sau vom continua să ignorăm că ai un copil în pântece?”

Am lăsat cartea deoparte și m-am uitat la ea.

-Nu este nimic de discutat. Voi gestiona.

Jenna a râs amar.

-Oh da? La fel de? a întrebat el, făcându-și mâna spre mine.

Nici măcar nu poți merge singur la baie.

Am privit-o aruncând scântei din ochi.

—Asta doar pentru câteva zile... Peste o săptămână mă duc la doctor și îmi va spune că totul este bine; atunci toată această nebunie se va termina și îmi voi putea continua viața.

Erau mai multe puncte slabe în acel plan, dar nu avea de gând să se gândească la asta.

— Te asculți pe tine? răspunse Jenna, ridicând vocea. Acest lucru se va înrăutăți, ei bine, nu și mai rău, dar Noah, o să începi să observi! Se observă deja dacă te uiți.

Ne-am uitat amândoi la burta mea... care ieșea abia sesizabilă.

—Am citit că au fost mămici care au ascuns sarcina până aproape de luna a opta... Va trebui să-mi cumpăr niște haine largi și largi, dar se poate...

Jenna a clătinat din cap și s-a uitat la tavan de parcă ar fi căutat acolo sus cuvintele divine care să mă facă să văd rațiunea.

-Nu înțeleg. Este fiul tău despre care vorbim! De ce nu vrei să-i spui lui Nick, de ce?!

Am simțit în mine o căldură care nu prevestește bine, eram o bombă cu ceas, în toate sensurile cuvântului, și nu voiam să o iau pe Jenna. Cu toate acestea, nu am putut opri cuvintele următoare să-mi iasă din gură.

„Pentru că am implorat-o să se întoarcă cu mine și a spus că nu!” Am țipat la el în timp ce încercam să-mi țin lacrimile. A spus că nu va putea să

mă ierte, a spus că ceea ce am făcut ne-a terminat definitiv, i-am dat un ultimatum și nu i-a păsat. El a plecat!

Jenna făcu ochii mari de surprindere, care în câteva secunde făcu loc indignării:

„I-am spus că îl iubesc, Jenn, și nu i-a păsat, l-am rugat să rămână și nu a făcut", am continuat, cu vocea înecată de lacrimi. Vrei să merg acum și să-i spun că îi aștept copilul? Astfel încât? Să-l lege de mine, deși mi-a spus destul de clar că nu vrea să mă mai vadă?

„Dar sunt sigur că de îndată ce află despre copil..."

— O să vrei să ai grijă de el? O să vrea să aibă grijă de mine, să mă ia acasă, să-mi dea tot ce are și mai mult? Crezi că nu știu? Dar nu vreau pe nimeni lângă mine din angajament, nu vreau să-l forțez să mă ierte și dacă îi spun despre sarcină exact asta o să fac.

Jenna oftă, clătinând din cap, dar neștiind ce să spună.

„Nicholas te iubește", a spus ea după un minut de tăcere. Știu, este îndrăgostit nebunește de tine și știu că atunci când va afla despre copil, va fi cel mai fericit om de pe pământ, Noah. Ce s-a întâmplat între voi a fost nasol, dar nu v-ați oprit vreodată să vă gândiți că poate acest copil este ceea ce a fost nevoie ca amândoi să vă lăsați diferențele deoparte și să decideți să încercați din nou? Nu văd un motiv mai bun.

Am văzut imaginea pe care a vrut să o creeze în capul meu: eu și Nick, din nou împreună și cu un copil frumos de care să avem grijă, amândoi trăind împreună viața pe care mi-am dorit-o, deși chestia cu copilul fusese adusă înainte. cu opt ani. Asta îmi doream: o viață cu Nick.

Am eliberat respirația pe care o ținem și am clătinat din cap.

„Nu vreau să mai vorbesc despre asta, sau despre Nick, sau despre copil; te rog, măcar lasă-mă să termin de asimilat înainte de a mă forța să înfrunt toate astea, el, ale noastre...

Jenna s-a uitat la mine cu drag și a venit să mă îmbrățișeze.

— Vei fi o mamă grozavă, Noah, iar acel copil va fi cel mai drăguț copil din lume.

Am clipit de mai multe ori, rezistând din nou să plâng, dar nu am putut opri imaginea unui copil mic cu trăsăturile lui Nick să-mi vină în minte.

Jenna s-a îndepărtat și pentru prima dată și-a pus mâna pe burtica mea.

— Voi fi mătușa ta preferată. Acea propoziție ne-a făcut să izbucnim în râs.

Jenna a plecat să vadă ce face Lion și am profitat de ocazie să mă acoper cu huse și să încerc să dorm, deși teama de a fi nevoit să-i spun lui Nicholas ce ne-a venit în cale abia mi-a permis să fac cu ochiul.

Acele două săptămâni au fost cele mai lungi din viața mea, deși mi-au permis să mă gândesc la multe lucruri: prima, deja puteam să-i spun bebelușului „bebelul meu", ceea ce a fost un pas mare; al doilea, deja îmi permiteam să citesc informații pe net despre dezvoltarea fătului și știam că copilul meu —pe care îl porecisem Mini Me (mini + eu), indiferent că era băiat sau fată, Nu mi-a păsat, era al meu și ar fi ca mine, așa că porecla Mini Me i se potrivea ca o mănușă — își putea mișca deja picioarele și mâinile, era sensibil la lumină, era receptiv la stimuli, ceea ce însemna că putea ascultă-mă când vorbeam cu el, ceva ce începuse să facă când nimeni nu era acasă. De asemenea, a putut să-și țină capul sus, iar unghiile începuseră deja să-i crească. Mărimea lui, conform internetului, era cea a unui avocado și, bineînțeles, făcea deja sex.

A trebuit să-l mințim din nou pe Lion, care se uita la noi de parcă am fi pus la cale ceva, când Jenna s-a hotărât să mă ducă înapoi la doctor. Când m-am îmbrăcat în acea dimineață, eram îngrijorat pentru că, fiind în pijama mea în ultimele săptămâni, nu îmi dădusem seama că bebelușul mai crește și eram cu el.

Am sărit peste pantaloni și îmi pusesem o fustă fluidă, elastică și un tricou Ramones… da, cu siguranță eram o madrasa.

De data asta ne-am dus la maternitatea spitalului, nu la Urgențe, și mi-a fost groază că ne va vedea cineva acolo; Sincer să fiu, arătam ca doi copii care s-au rătăcit și nu știau cum să găsească calea de ieșire. Femeile de acolo păreau a fi adulte, genul pe care cineva l-ar numi „mamă"; Eu, pe de altă parte, m-am văzut reflectată în oglindă și păream de parcă tocmai am ieșit din liceu.

Când mi-au strigat numele, am observat că mă înroșesc și mi-am dorit ca pământul să mă înghită. Mai multe femei s-au uitat la noi curioase și multe au observat burtica mea.

Am intrat în cabinetul doctorului Hubber și o asistentă m-a rugat să mă întind pe masă și mi-a spus că va veni în curând. Jenna a început să se uite prin cameră și a luat un copil de plastic care fusese pus într-un pântec fals acolo și mi l-a arătat.

„Și acolo trebuie să iasă asta”, a spus el, arătând spre gaura mică din vaginul ei.

M-am uitat la ea pe măsură ce am devenit din ce în ce mai nervos. Jenna puse reproducerea la loc unde era și se așeză pe scaunul vizavi de birou. Câteva minute mai târziu, specialistul și-a făcut apariția și mi-a zâmbit prietenesc.

— Ce mai faci, domnișoară Morgan? întrebă el, apropiindu-se de locul unde ea stătea ușor întinsă.

„Cred că în regulă, știi... să-l dai jos, și poți să-mi spui Noah.

Dr. Hubber dădu din cap amuzat și repetă ceea ce făcuse data trecută.

S-a așezat lângă mine pe un scaun și a poziționat aparatul cu ultrasunete astfel încât să îl vadă și să îl manipuleze bine.

„Să vedem cum este fătul și dacă vânătaia este tot la fel ca înainte”.

Apoi a procedat să răspândească acel gel rece pe mine și mi-a trecut sonda prin burtă.

Câteva momente mai târziu, bătăile inimii bebelușului au răsunat puternic în cameră și le-am putut vedea pe ecran.

„Oh, uite Noah! a exclamat Jenna, aplecându-se pentru a vedea mai bine.

Acolo, ceva mai mare de când l-am văzut ultima dată, era Mini Me, într-o poziție destul de ciudată, da, iar mânuțele lui strângeau ceea ce am presupus că este cordonul ombilical.

„Se joacă… ăsta e un semn bun”, m-a informat doctorul cu un zâmbet deformat. După aceea a continuat să măsoare fătul: măsurătorile lui erau perfecte, mărimea capului, ba chiar avea un pic de păr pe coroana capului.

Am simțit că mi se umplu ochii de lacrimi... Revăzându-l, după ce l-am asimilat și știind că este sănătos, mi-a provocat o fericire pe care nu o mai simțeam de ani de zile... o fericire pe care mi-aș fi dorit să o împărtășesc cineva în special.

— Vrei să-ți spun sexul copilului? întrebă Dr. Hubber în timp ce mișca sonda, încercând să vadă mai bine.

-Da! a răspuns Jenna.

-Nu! Am răspuns. Negarea mea l-a făcut pe doctor să se oprească și să se uite la mine. Jenna a făcut-o și ea și lacrimile au început să-mi curgă pe obraji; Am început să plâng ca un cupcake, pentru că nu puteam spune sexul lui Mini Me dacă Nick nu era acolo. Cum avea să o refuze acel moment? Mini Me îi aparținea și lui, nu la fel de mult ca mie, dar era

jumătate din Nick... acel copil prețios care se juca cu cordonul ombilical avea un tată pe care eram sigur că îl va adora mai presus de toate. Aveam de gând să iau asta de la copilul meu?

Jenna părea să înțeleagă de ce plângeam și mi-a strâns mâna cu putere.

— Preferi să aștepți, doctore, mi-a spus ea.

Dr. Hubber dădu din cap, dar se întoarse spre ecran.

—Veștile proaste sunt că hematomul este încă aproape la fel de mare, s-a diminuat dar nici măcar nu aproape de ceea ce mă așteptam după ce am stat în repaus timp de două săptămâni.

-Ce înseamnă asta?

„Înseamnă că există încă șanse foarte mari să faci avort spontan, iar un avort spontan la șaisprezece săptămâni nu numai că ar compromite viața fătului, ci ar fi și periculos pentru tine”.

M-am uitat la doctor cu frică în ochi.

—Vă veți continua să vă odihniți și am de gând să vă prescriu mai multe vitamine. Știu că ești speriat, Noah, dar nu este atât de rar: se întâmplă multor femei, mai ales dacă este prima sarcină”, a explicat el cu un zâmbet încurajator. Trebuie să ai răbdare, doar atât, și să nu te miști din pat.

Totul a sunat atât de rău... Încă două săptămâni de odihnă absolută! aveam de gând să fac!? Jenna nu putea avea grijă de mine tot timpul și Lion avea să-și dea seama în cele din urmă că ceva nu era în regulă, ca să nu mai spun că în foarte scurt timp nu aș putea să-l ascund sub un tricou Ramones.

La naiba... Eram fără timp!

„Cuiva trebuie să i se spună, lasă-l să-i spună lui Lion, pot să-l fac să jure că nu va spune”, mi-a spus Jenna pe drumul de întoarcere spre casă.

O făcusem să treacă pe la o înghețată, pentru că deodată îmi simțisem un impuls groaznic să mănânc înghețată de ciocolată și nuci. Presupun că tocmai îmi făcusem prima poftă oficială și îmi lingeam buzele în timp ce prietenul meu privea în față îngrijorat.

— Nu-i putem spune lui Lion, nu va rezista mult fără să-l sune pe cel mai bun prieten să-i spună.

— Ei bine, mama ta, sugeră Jenna, lovind cu disperare volanul.

Mamei mele... La naiba, dacă ceva m-a speriat mai mult decât să pierd copilul, îi spunea.

—Uite, poți să-mi lași niște mâncare într-o cutie de prânz lângă pat, nu va trebui să mă mișc și așa nu va trebui să fii cu ochii pe mine nici tu.

Jenna s-a întors să mă privească cu o față furioasă.

„Nu am de gând să te las în pace, asta e exclus”, a spus el, întorcându-și ochii înapoi spre drum. Uite, Noah, a venit timpul, îmi pare rău, dragă, nu ai trei luni să-l absorbi, ai patru și în curând va începe să fie mai mult decât evident... Vrei să vină Nicholas si ne vedem cu o burta mare? Va trebui și el să-l asimileze, să se obișnuiască cu ideea și chestii, viața lui se va schimba și ea...

—Nu-mi vorbi despre Nicholas, nu-mi pasă ce schimbări vrea să facă, sufăr multe schimbări cu asta, mulțumesc.

Jenna a oftat din nou și la scurt timp după ce am ajuns acasă.

Din fericire pentru mine sau nu, Lion tocmai atunci își parca mașina pe alee. Văzându-ne, a coborât și s-a apropiat de noi.

"Cum e cu spatele?" m-a întrebat uitându-se amuzant la mine. Se pare că s-a amuzat că mi-am încurcat atât de mult spatele încât a trebuit să petrec două săptămâni în pat doar pentru că ridicasem o cutie de cărți. El a lăsat deja numeroase indicii despre bunătatea de a face mai mult exerciții.

Daca ar sti...

Jenna a ieșit, l-a sărutat pe buze și s-a uitat la mine cu o față circumstanțială.

„L-au mai trimis încă două săptămâni libere”, a spus ea, iar eu știam că ura să-și mintă soțul.

Ochii leului se mariră de surprindere.

— La naiba Noah, începi să mă îngrijorezi!

L-am făcut semn în jos când am coborât din mașină. Jenna s-a uitat la mine speriată, deși nu avea niciun motiv, era bine.

— Ridică-o, Lion, întrebă ea prea urgentă.

— Sunt bine, Jenna, am spus, deschizând ochii când Lion nu se uita.

Lion a fost aproape de mine în mai puțin de o secundă.

„Nu mă deranjează să te iau. Haide, moale, ține-te de gâtul meu, spuse el, abătându-se și ridicându-se în mai puțin de o secundă. M-am lipit strâns de gâtul lui, iar imaginea lui Lion care se împiedică de treaptă și se prăbușește pe burtă m-a ținut vigilent și a speriat întreaga călătorie. Că a nu te mișca are consecințele ei... ești mai gras – observă el atunci, lăsând să râdă.

Jenna l-a pălmuit și eu, după ce am intrat în panică la gândul că m-a aflat, m-am uitat la el, prefăcându-mă ofensată.

-Ce amuzant! am exclamat când am intrat în cameră. M-a așezat pe pat și m-am întins oftând adânc.

Lion s-a uitat la mine câteva clipe care mi s-au simțit ca pentru totdeauna și oricât mi-aș fi dorit să-i citesc gândurile, ceva îmi spunea că e mai bine să nu-i cunosc gândurile.

— Orice, țipă, spuse el, ieșind din cameră.

Nu am pornit televizorul sau altceva. Am rămas întinsă pe pat gândindu-mă la cel mai bun mod de a-i spune lui Nicholas toate astea... Doamne, să-mi pot imagina chipul, surpriza... Cu siguranță s-ar enerva sau s-ar arunca cu ceva în față. La naiba, avea să mă urască! Avea să mă urască pentru că tocmai făcusem ceea ce ar fi făcut orice femeie rea cu un bărbat ca el: să-l vânez. Asta făcuse și în cel mai vechi și patetic mod cu putință.

Câteva minute mai târziu, am auzit un murmur în spatele ușii. Câteva minute mai târziu, Jenna a intrat să mă întâlnească.

„Leul vrea să-i spună lui Nick.

"I-ai spus!?" Aproape că am țipat, stând în pat.

Jenna clătină rapid din cap.

—Vrea să-i spună varianta durerii de spate, m-am certat cu el spunându-i să nu-i spună nimic, dar cine știe dacă o să mă asculte.

"Asteapta sa?"

De ce i-ar spune Lion lui Nicholas ceva atât de neînsemnat?

Jenna și-a mușcat buza puțin nervoasă și am știut că tocmai o prinsesem cu ceva murdar.

— O să vezi... spuse el, zvârcolindu-se pe pat. La naiba, să ai cei mai buni prieteni ai tăi îndrăgostiți și să te despărțizi este nasol”, a mărturisit el supărat. Uite, Noah, după ce v-ați despărțit, Nick ne-a cerut să-l ținem la curent... Știți, cu lucruri care vi se întâmplă și cum vă descurcați și alte chestii.

— Că Nicholas te-a întrebat ce?

Am luat cuvintele ei complet luate prin surprindere.

— Vroia să știe totul, cum te descurca la serviciu, cum îți merge cursurile, cum te descurca cu despărțirea ta... Știu că nu aveam dreptul să-i spun lucruri despre tine, dar mi s-a părut un lucru bun. semn... știi, el a fost cel care s-a despărțit, așa că dacă s-a arătat interesat de tine, asta ar putea duce la...

Mi-am trecut mâna pe față, incapabil să cred ce auzeam.

"Iartă-mă?" am terminat neîncrezător. Jenna, Nicholas încerca doar să mă controleze. E ceea ce face, la naiba, chiar și atunci când m-a părăsit, a tot făcut-o prin tine...” Mi-am dat seama deodată ceva.

Nu ți-am spus nimic despre accidentul meu cu motocicleta, nu-i așa? L-am întrebat din senin, înțelegând de ce se comportase așa la casa părinților noștri: pentru că nimeni nu-l informase despre asta. În principal pentru că l-am ținut de la toată lumea, a fost o prostie și nu am vrut să mă spună nimeni.

— Ai căzut de pe motocicletă? m-a întrebat prietenul meu.

Am pufnit, acoperindu-mi fața cu mâinile.

"Jenna, spune-i lui Lion să nu deschidă gura, la naiba, e viața mea, nu ai dreptul să-i spui nimic."

Jenna părea jenată și începusem să mă sătul de toată această situație.

„Spune-i să vină aici”, i-am spus un minut mai târziu, fără măcar să mă uit la ea.

-Acea? întrebă el surprins.

— Petrecerea lui Lion este săptămâna viitoare, nu? am spus, privind cum cad frunzele din copaci, acumulându-se pe pervazul camerei. Invită-l să vină... când va fi aici, îi pot spune.

35

NICK

Jenna nu încetase să mă hărțuiască după ce i-am spus că îmi va fi imposibil să merg la petrecerea lui Lion. Era suprasolicitată și pentru a pleca a fost nevoită nu doar să anuleze vreo cinci întâlniri în acea săptămână, dar aranjase și să se întâlnească cu un agent imobiliar pentru a scoate apartamentul la vânzare.

Făceam toate acțiunile necesare pentru a mă muta din nou definitiv în Los Angeles; a fost cel mai bun, nu numai pentru mine, care aveam toată familia în California, ci și pentru companie. Îmi terminasem șederea la New York, lucrurile erau în ordine și mergeau bine, sosise timpul să-mi pun capăt pensionării.

Motivul principal pentru care mi-am mutat viața în Marele Măr fusese să mă îndepărtez cât mai mult posibil de Noah, dar m-am săturat să fiu în umbră. Sora mea era acolo, tatăl meu, prietenii mei..., precum și familia Sophiei, deși acest detaliu nu era că mi-ar păsa prea mult.

Telefonul a sunat din nou în mână și cu un pufnit i-am răspuns supărării prietenului meu. Traficul era insuportabil și a trebuit să mă uit de mai multe ori pe ambele părți ale drumului pentru a trece ca să nu mă lovească nimeni; asta era alta: viața la New York îmi absorbea energia vitală, aveam nevoie de plajă...

urgent.

— Ești atât de enervantă, Jenna, am spus și chiar și eu am auzit tonul supărat din vocea mea.

„Uite, Nicholas Capullo Leister”, a răspuns el și nu m-am putut abține să nu râd surprins. Este ziua de naștere a celui mai bun prieten al tău, a persoanei care te-a susținut mereu și a fost alături de tine de fiecare dată când te-ai încurcat. Ți-a dat adăpost când ai fugit de acasă! Ai uitat? Și ești cel mai bun om de la nunta noastră, așa că du-ți fundul aici dacă nu vrei să merg acolo și să te dau înapoi.

Înainte să pot răspunde, am auzit un zgomot la celălalt capăt al firului, iar următoarea persoană care a vorbit a fost Lion.

„Bună, unchiule”, m-a salutat și am ascultat cu atenție ce se întâmpla la mii de kilometri distanță. Jenna, pleacă, lasă-mă să vorbesc cu el. Doamne, ești de nerecunoscut, iubito! —i-a reproșat; Am auzit în sfârșit o ușă închizându-se. Nick, trebuie să vii.

Mi-am dat ochii peste cap.

—Uite, știu că e ziua ta, chiar îmi pare rău că o ratez, dar sunt plin de asta, o să fie imposibil, îmi pare rău.

„E din cauza lui Noah”, a eliberat atunci și asta m-a făcut să mă opresc în mijlocul străzii, făcându-i pe unii dintre ei să se ciocnească aproape de mine; Tonul vocii prietenului meu merita totuși această reacție.

— Ce e în neregulă cu Noah? am întrebat când am făcut un colț și am pe o stradă laterală mai puțin circulată.

—Nu știu, păi da, acum trei săptămâni s-a rănit la spate, a fost acasă. A trebuit să se odihnească, abia se poate mișca.

-In spate? Ce naiba s-a făcut să-l lase atât de mult în repaus? bine? Este rau? — În mintea mea, anulam deja fiecare întâlnire pentru următoarele zile.

Lion a tăcut câteva secunde.

„Este ceva care nu se potrivește cu mine, omule. Jenna este chiar ciudată, n-am văzut-o niciodată atât de stresată în viața mea și apoi mai e Noah... Nu știu, spune că o doare spatele, dar zilele trecute am văzut-o mișcându-se fără probleme, cred. ei pun la cale ceva și ea ar fi bine să fie aici.

Toate acestea erau ridicole, dar dacă Noah era bolnav...

— Cum naiba a fost rănit? Ce facea el?

Leul trase adânc aer în piept.

— Încărca cutii, se mută din apartament. Știu că ar fi trebuit să îți spun, dar Jenna a insistat că nu putem continua să-ți spunem lucruri fără consimțământul lui Noah.

— De ce naiba iese din apartament? Daca se plateste pana in iunie! Am țipat când am traversat o altă stradă și am ridicat mâna pentru un taxi.

— Da, dar Noah nu știe despre asta, îți amintești? Ea crede că apartamentul a fost plătit timp de un an după plecarea lui Briar. Asta i-ai spus proprietarei să-i spună, nu?

M-am urcat în taxi și i-am lătrat adresa șoferului.

„Femeie al naibii”, am exclamat eu printre dinții strânși. Unde locuiește acum?

„Acum cu noi, dar a închiriat o mansardă în afara campusului”.

Nu mi-a venit să cred. Mă asigurasem că Noah va locui în apartamentul pe care îl împărțise cu Briar cel puțin încă un an. În aer! În afara campusului era de rahat și periculos dacă avea de gând să trăiască singură.

—Uite, Nick, ți-am spus deja ce cred că ar trebui să faci, nu le înțeleg pe femei, mai ales pe cele două, dar știu că ceva nu este în regulă și că are legătură cu tine. Când ai văzut-o pe Jenna insistând atât de mult pe ceva care nu presupunea cumpărături?

Altă dată aș fi râs, dar în acel moment fusesem puțin îngrijorat. Da, insistența Jennei a fost ciudată, mai ales după ce ultima dată când îl văzuse pe Noah lucrurile se terminaseră atât de rău.

Poate că între ei doi plănuiau să se răzbune și să mă bată.

Zece minute mai târziu am ajuns la blocul în care era apartamentul meu și am început să dau apeluri. Aveam să mă ridic în fața multor oameni săptămâna aceasta și o parte din mine se tot întreba de ce naiba făceam asta.

Am sosit în aceeași zi cu ziua lui Lion și am întârziat. Era singurul zbor pe care îl găsise și nu era foarte bine dispus. Nu că aș fi vrut cu adevărat să fiu acolo, cu atât mai puțin să merg la casa lui Lion să sărbătoresc când ceea ce îmi doream era să dorm ore întregi.

Steve aranjase ca mașina mea să fie lăsată la aeroport, așa că m-am dus direct la locul meu și am întrerupt traficul, depășind aproape limitele de viteză. I-am spus Sophiei că o voi vedea acolo, deși nu eram sigur că va avea timp să plece, era aproape la fel de ocupată ca mine.

Apartamentul lui Jenna și Lion era într-o zonă rezidențială drăguță, aproape de campusul facultății, dar fără copii de facultate, ceea ce l-a făcut locația perfectă. Multe cupluri proaspăt căsătorite s-au mutat în acea zonă. Din punctul meu de vedere, singurul lucru în neregulă este că nu era aproape de mare.

La scurt timp după sosire am găsit un loc de parcare lângă apartament.

Înainte de a ieși mi-am dat jos cravata, am aruncat-o pe bancheta din spate, mi-am desfăcut niște nasturi de la cămașă și am încercat să-mi pieptăn puțin părul cu degetele, dar fără rezultat: părea că tocmai ar fi coborât dintr-un avion și era complet epuizat.

Știam că Noah va fi la acea sărbătoare și chiar am devenit puțin nervos. Habar n-aveam care va fi atitudinea lui când mă va vedea trecând pe uşă,

speram doar că am armele sub acoperire: în ziua aceea nu eram acolo să mă lupt cu nimeni.

Am intrat pe portal și am urcat în lift. Am coborât la etajul al patrulea și când s-au deschis ușile am auzit zgomotul care se dădea acolo. Ușa apartamentului era deschisă și erau oameni care beau la intrare. Pe majoritatea îi cunoșteam și toți m-au salutat cu entuziasm când m-au văzut sosind. Când am intrat, prima persoană pe care am văzut-o a fost Jenna, care era îmbrăcată într-o rochie foarte frumoasă și cu tocuri.

Avea două băuturi în mână și părea să simtă prezența mea pentru că s-a oprit imediat și a venit direct spre mine.

„Doamne, ești aici!” exclamă el pe un ton destul de isteric.

-Sunt aici! am strigat imitându-i vocea fluieră.

Nu a râs de harul meu; mai mult, se uită nervos în jur. Da a fost ciudat.

— Din moment ce nu ai confirmat sau altceva, m-am gândit...

„I-am spus lui Lion că voi încerca, dar nu am avut un zbor sigur până în această dimineață... dar hei, iată-mă”, am spus, smulgând unul dintre ochelarii roșii pe care îi ținea în mână și aducându-l la mine. gură.

Am făcut o față dezgustată.

-Ce dracu este asta? am exclamat dându-i paharul înapoi.

„Suc de ananas”, a răspuns Jenna, ridicând din sprâncene.

M-am uitat la oamenii din jurul meu până mi-am pus ochii înapoi asupra ei.

—Suc de ananas... Avem doisprezece ani și nu auzisem...?

Jenna a scos ceva de neinteligibil și mi-a întins celălalt pahar pe care îl ținea.

Whisky... Hmm, așa a fost mai bine.

"Ei bine, Jenn... unde este Lion?"

„În bucătărie, acum te văd”, a răspuns el, strecurându-se în direcția sufrageriei.

Nu știu de ce, dar mi-a dat să o urmăresc. Camera era plină de oameni și a trebuit să-mi dau drumul până când am putut să o văd peste capetele tuturor pe Jenna aplecându-se peste cineva care stătea pe canapea.

M-am dus acolo și am văzut că era Noe. Tocmai când Jenna se ridica, Noah s-a întors spre locul în care stăteam eu și, chiar și cu distanța dintre noi, am putut vedea că era palid.

Leul a apărut în fața mea și mi-a dat o îmbrățișare care aproape mi-a rupt fiecare os din spate.

— Mulțumesc că ai venit, omule! a exclamat, iar eu i-am zâmbit înapoi, fără să-mi iau ochii de la Noah, care nu mai privea în direcția mea și părea să se fi întins ca o coardă de vioară peste pernele canapelei.

Lion mi-a urmat privirea și a dat din cap.

—Săraca... e acolo de când au început toate astea, i-am spus că nu trebuie să coboare, dar a insistat.

— Da, am fost de acord sec.

Lui Noah i-a trecut prin minte doar să meargă la o petrecere când era infirm.

Am terminat ce mi-a mai rămas din băutură și am pus paharul jos pe pianul cu cotă.

Mersese acolo doar dintr-un singur motiv... nu?

Am știut că e greșit de îndată ce l-am văzut apropiindu-se și nu a fugit în direcția opusă. Era foarte drăguță acolo pe canapea, într-un pulover negru și o pătură tricotată care îi acoperea picioarele. Fața ei era strălucitoare, atât de mult încât ma durea inima când m-am dus și m-am așezat chiar vizavi de ea, pe masa din fața canapelei. M-am uitat zâmbind la cei douăzeci și opt de pistrui de pe nasul ei de care îmi lipsiseră atât de mult, iar ochii mi s-au oprit pe buzele ei pentru încă câteva secunde.

„Uită-te la tine... arăți ca o pasăre mică rănită care nu mai poate zbura”, am comentat eu cu un zâmbet pe buze.

Nu voiam să retrăiesc ultimul lucru pe care l-am împărtășit: Noah s-a rupt în brațe spunându-mi că mă iubește și rugându-mă, te rog, să nu o părăsesc, mă torturase în fiecare seară de când mă întorsesem la New York.

— Credeam că nu vii, comentă ea, agăţându-se de pătură de parcă viaţa ei ar depinde de asta.

Mi-am înclinat capul și am dat din cap câteva secunde mai târziu.

„Am dat niște apeluri și mi-au dat un loc într-un zbor comercial. Sunt epuizat, nu am călătorit niciodată în clasa economică.

Noah dădu din cap, privindu-mă distras.

-Deoarece? Ai sta acolo dacă ai ști că vin? Am continuat când am văzut că nu a spus nimic.

Obrajii ei erau nuanțați într-un roz prea atrăgător pentru sănătatea mea, dar cel puțin se lovise de unghie.

-Toate bune? am întrebat, neputând să mă feresc să-i vorbesc cu dulceața de altădată.

Ceva nu s-a potrivit cu mine și am început să devin puțin nervos.

Noah se uită în jur, parcă ar căuta ceva sau pe cineva. Muzica nu era prea tare, dar mi-a tocit urechile și am avut senzația că o tocește și pe ea.

„Sunt bine, doar puțin obosit.

-Pe cine cauți? I-am spus pe un ton care i-a făcut din nou ochii să se concentreze asupra mea. Am văzut în ochii ei o teamă pe care nu o mai văzusem până acum... și m-am încordat privind peste tot, așteptând să văd ce reușise să provoace acea frică în ea...

Mi-a luat ceva mai mult decât mă așteptam să înțeleg că de mine se temea. Dintr-o dată, și înainte de a putea s-o întreb direct ce e în neregulă, Jenna a apărut lângă noi și s-a așezat pe canapea lângă Noah, luându-l de mână și strângând-o cu putere, ceea ce i-a adus un zâmbet imens pe față.

-Totul este bine aici?

M-am dus să răspund, dar apoi Noah a deschis gura.

"Leu!" -strigăt. Prietenul meu a apărut într-o clipă. Poți să mă duci sus? Cred că am avut destul pentru azi.

Jenna a făcut bofă și s-a uitat la Noah cu ochii ei căprui, iar când l-am văzut pe Lion întinzându-se să o ridice, corpul meu s-a mișcat instinctiv. I-am pus o mână pe piept ca să-l țin nemișcat.

M-am simțit brusc încolțit, am simțit un mediu ciudat, iar faptul că Noah l-a preferat pe Lion chiar și atunci când era în fața mea mă rănise ca o lovitură în stomac.

„O duc la etaj”, i-am propus, relaxându-mi atitudinea. M-am ghemuit lângă Noah și am prins-o cu garda jos; A reacționat agățându-se strâns de gâtul meu. Am simțit-o tremurând în brațele mele și am ieșit grăbit din camera aglomerată spre scări.

„Nu ți-am cerut să mă iei”, m-a certat și am știut că strânge din dinți.

Super, deja l-am enervat.

M-am dus direct în camera de oaspeți a casei. Știam care este pentru că stătusem în el de câteva ori după ce petrecusem seri pline de viață cu prietenii mei și nu puteam să conduc după nenumărate beri.

Am ținut-o aproape de mine, poate în mod nepotrivit având în vedere că nu ne întâlnim, și i-am respirat parfumul gâtului în timp ce m-am aplecat peste pat pentru a o așeza pe perne.

În prea multă grabă, mai ales dacă îi era înșurubat spatele, a tras cuverturile în jos cu picioarele, a urcat înăuntru, apoi s-a acoperit aproape complet. M-am uitat la ea neîncrezătoare încercând să nu râd.

Apoi a întins mâna și l-a luat pe al meu, trăgându-mă să mă așez lângă ea pe saltea. S-a așezat până când spatele i s-a sprijinit de tăblie și m-a privit drept în ochi.

— Trebuie să-ți spun ceva, a anunțat ea cu o voce tremurândă, strângându-mi mâna pe care o ținea strâns.

M-am încruntat, aşteptând ca el să continue, şi tocmai când era pe punctul de a vorbi, uşa dormitorului s-a deschis şi Sophia a apărut în prag.

Noah a pălit până când a devenit practic incolor.

— Mi-au spus că te-au văzut urcând, a spus Sophia, privindu-mă cu un prefăcut calm.

M-am ridicat și m-am uitat alternativ de la unul la altul.

Privindu-l pe Noah, știam că nu poate ieși nimic bun din acea întâlnire, dar, cel mai rău, nu era Sophia pe care voiam să o urmăm jos, ci dimpotrivă: voiam să-i trântesc ușa în față și să ascult ce Noah. spunea.fuise să-mi spună.

36

NOAH

Spune-i, Noe, spune-i, spune-i, spune-i, spune-i.

Îmi repetasem asta în capul meu din momentul în care l-am văzut în sufrageria Jennei. Mă gândeam că cu tot ce s-a întâmplat și cât de supărat eram pe toată această situație, atracția pe care o simțeam pentru el ar fi dispărut, nu știu, acum aveam să fiu mamă, nu s-ar fi presupus prioritățile mele a schimba? Ei bine, se pare că nu, pentru că când l-am văzut traversând camera ca să se apropie de unde mă aflam, tot corpul a început să-mi tremure, și nu doar de nervi.

Fusese amabil, prea amabil pentru ceea ce eram obișnuit și am rămas practic fără cuvinte. Ridicându-mă ca și mine, mi-a fost teamă că va observa ceva, nu știu, poate mă îngrășisem câteva kilograme... Lion observase, iar Nick nu reușise niciodată să reziste dorinței de a mă înțepa, așa că fie nu observase sau doar atât.știa că atmosfera era tensionată și prefera să-și țină gura.

În ciuda nervilor, reușisem să-mi fac destul curaj pentru a-i spune că trebuie să vorbim, dar totul mi-a explodat în față când ușa camerei mele s-a deschis și a apărut Sophia, tocmai la timp pentru a întrerupe unul dintre cele mai importante momente. . vieţii noastre.

Nu știu dacă a fost din cauza furiei pe care o simțeam înăuntru, a urii față de Nicholas pentru că a adus-o, sau chiar a disperării care m-a cuprins când mi-a confirmat că sunt încă împreună, că sunt un cuplu, că el îi aparținea... dar simțeam că Gelozia mă sfâșie. Niciodată în toată viața mea nu mi-am simțit inima bătând atât de repede în prezența cuiva, toate instinctele mele m-au făcut să vreau să părăsesc acea cameră și să nu-l mai văd niciodată. Starea mea trebuie să fi afectat Mini Me, pentru că am simțit un clocot în burtă, o mișcare ușoară, aproape insesizabilă, dar care mi-a scos tot instinctul matern în țâșcuri și fără filtre.

- În afara camerei mele! am țipat nebunește.

Ochii li s-au mărit când am apucat primul lucru la îndemâna mea, care s-a întâmplat să fie o pernă, și l-am aruncat cu putere spre Sophia. Perna

abia a atins-o, așa că am întins mâna după altceva care să lovească ținta, dar apoi Jenna a apărut în prag, i-a aruncat Sophiei o privire uluită, apoi a aruncat o privire rapidă în direcția mea.

Mâinile mele au prins ceva mai tare de data asta, cred că o lampă.

— Scoate-o de aici! am comandat cu voce tare, ridicând acel obiect greu.

În acel moment precis, o mână m-a prins de încheietura mâinii: era Nick. Se uita la mine furios.

"Ce naiba e cu tine?!" urlă el. Am simțit nevoia bruscă să-l rănesc. Al naibii de idiot... Nu și-a dat seama? Nu ai văzut-o în ochii mei? Cu mâna liberă am început să-l lovesc, până când mi-a fost imposibil să continui pentru că mi-a imobilizat și mâna.

— Nicholas, lasă-o în pace! Jenna a țipat la fel de isteric ca și mine.

Am încercat să scap din strânsoarea lui, răsucindu-mi și apăsându-mi corpul ca să mă lase în pace; În acel moment, când m-am efortat, am observat o ușoară umezeală între picioare.

Am înghețat.

"Nu."

„Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu”.

Am simțit că panica m-a cuprins, că o frică intensă a cuprins fiecare celulă a corpului meu. Am început să plâng, iar Nicholas m-a eliberat și s-a îndepărtat, privindu-mă uluit.

„Nicholas, pleacă de aici”, ordonă Jenna pe un ton pe care nu o văzusem niciodată să-l folosească asupra nimănui.

Nu am văzut când a plecat, nu am auzit ce i-a spus, doar m-am îmbrățișat sub așternut.

„Îmi pare rău că l-am adus, Noah, nu știam”, mi-a cerut scuze Jenna la ureche.

Am clătinat din cap încercând să mă calmez, aveam nevoie ca adrenalina să-mi dispară din corp, aveam nevoie să fiu relaxată, pentru Mini Me, pentru bebeluș, pentru bebelușul meu, care era neliniștit din cauza mea, îmi dădeam seama.

Jenna a rămas lângă mine, zâmbindu-mi cu jumătate de inimă în timp ce îmi ștergea lacrimile de pe obraji.

— Totul va fi în regulă, spuse el calm. Îți promit, totul va fi bine.

Am dat din cap vrând să o cred.

„Înainte de...”, am spus în șoaptă întreruptă, „am observat ceva ciudat... cred că am stresat copilul și asta a provocat...

Ochii Jennei s-au mărit de frică și m-am ridicat cu grijă. M-am ridicat din pat și m-am dus la baie. Jenna a așteptat și am ieșit câteva minute mai târziu.

„Alarma falsă”, am anunțat cu o voce tremurândă.

Jenna a oftat, închizând ochii și am simțit din nou puțină pace.

A fi blocat într-o cameră fără multe de făcut îți lasă prea mult timp să te gândești la asta. A trebuit să mă întorc la medic în scurt timp și orice s-ar fi întâmplat, va trebui să încep să iau decizii și să preiau singur situația. Pentru început va trebui să merg în apartamentul meu, nu puteam să-mi înnebunesc prietenii.

Era clar că ceea ce s-a întâmplat cu o zi înainte nu se putea întâmpla din nou, iar presiunea de a-i spune lui Nicholas îmi epuiza forța vitală, trebuia să-i spun, iar acum, nu mai aveam cale de întoarcere, el era tatăl lui Mini Me și Mini Me. avea să iasă din mine în aproximativ patru luni, ceea ce însemna că destul de curând va trebui să pun nevoile bebelușului înaintea nevoilor mele. Oricât de puțin aș fi vrut să împărtășesc asta cu el și oricât de supărat eram, nu aveam de ales.

Plănuisem să-i spun într-un mod subtil, știi, încercând terenul și să rămân cu reacția ei până am murit, dar văzând-o pe Sophia a ucis orice urmă de bunătate și tact.

Așa că a doua zi, în acele momente de singurătate și inactivitate, am luat o decizie.

Telefon.

Contacte.

Nicolae Leister.

Sunt însărcinată.

A trimite.

Sfârșitul problemei.

Dacă vă spun că am regretat că am apăsat butonul aproape instantaneu, s-ar părea asta foarte laș din partea mea?

Am tăcut uitându-mă la ecran aproape incapabil să respir.

Cinci minute mai târziu a început să sune.

Din nou si din nou.

Am prins telefonul cu două degete, aproape fără să vreau să-l ating, și l-am scăpat la picioarele patului.

Oh, dracu... de ce a fost brusc îngrozită?

— Jenna! am strigat pe nerăsuflate.

Un minut mai târziu, prietena mea s-a dus să vadă ce mai face.

— Putem merge undeva? am spus ridicându-mă din pat și deschizând dulapul.

-Da tu ce faci? întrebă ea alarmată. Du-te înapoi în pat!

Am luat niște jambiere și i-am îmbrăcat în mai puțin de cântatul cocoșului. Apoi am făcut același lucru cu un jumper.

— Îmi doresc foarte mult să merg la înghețată zilele trecute.

Mi-am pus pantofii fără ca Jenna să mă poată opri și m-am oprit în fața ei privind-o în ochi.

„Am o super poftă, cea mai mare pe care am avut-o vreodată".

Te rog, ia-mă, voi sta în mașină, promit, dar trebuie să plec de aici.

Jenna părea să ezite, dar după ce a continuat să insiste câteva minute, a acceptat în cele din urmă. Ne-am urcat în mașină și abia când am ieșit din vedere, am reușit să trag aer în piept.

Mi-am mangaiat burtica nervos, iar si iar...

— O, Mini Me... tatăl tău o să mă omoare.

Telefonul Jennei a început să sune exact când a coborât să-mi cumpere înghețată. L-am luat cu mâinile tremurătoare și l-am redus la tăcere, în ciuda faptului că știam că făceam greșit.

Doamne, aruncasem bomba și acum fugeam.

Când Jenna mi-a adus înghețata, abia am avut câteva linguri și i-am spus că a trecut pofta și acum îmi venea să vomit.

Știam că nu din cauza bebelușului, ci mai mult din cauza panicii.

— Atunci o să te duc acasă, spuse el, punând cheile înapoi în contact.

-Nu! am strigat uimind-o. De ce nu mergem la cinema? Asta e ceva ce pot face, nu-i așa? Voi sta tot timpul si ma voi odihni...

„Dacă vrei să te uiți la un film, o să închiriem unul, Noah, dar nu poți fi prin preajmă, trebuie să fii în pat, așa că nu.

— Jenna! am strigat exasperată. Dacă mai stau blocat în camera aceea încă o oră, o să ajung să înnebunesc. Fă-mi favoarea asta, la naiba!

Buzele prietenului meu strânseră de dezgust.

— De când ești însărcinată ai devenit insuportabilă. Ți-am spus?

„De câteva ori, dar hai, mergi mai departe, mergi mai departe”, am încurajat-o.

Când am ajuns la cinema mai era o jumătate de oră până să înceapă sesiunea, așa că am așteptat stând în mașină.

—O să-i spun lui Lion că nu vom ajunge decât mai târziu, cu siguranță se întreabă unde am ajuns.

I-am smuls telefonul din mâini înainte ca ea să poată vedea apelurile pierdute.

— Dar ce dracu e în neregulă cu tine? S-a repezit la mine acum incapabil să se stăpânească.

Da-mi telefonul!

"Oh, la naiba."

— O voi face, dar dacă promiți că nu vei fi supărat pe mine. Acum sunt nervos și am nevoie de tine de partea mea.

Jenna părea să aibă un fel de revelație.

"Ce-ai făcut?" întrebă el încercând să rămână calm. De ce alergăm, Noah?

"Nu am fugit... doar... ascuns", am subliniat eu cu o gură mică.

Mi-a smuls telefonul din mâini și și-a fixat ochii pe ecran.

— Cincisprezece apeluri pierdute de la Nicholas! strigă ea privindu-mă perplexă. ȘI

încă zece de la Lion! Ce naiba ai făcut?

Mi-am îngropat capul în mâini și Jenna le-a tras în jos ca să-mi poată vedea fața.

— I-ai spus?

„Se poate spune că da...

Jenna s-a uitat la mine cu ochii ei în formă de migdale și a așteptat să explic.

— Poate că ți-a trimis un mesaj.

— Să-i spui că trebuie să vorbești cu el?

M-am uitat la ea în tăcere câteva clipe.

„Spunându-i că sunt însărcinată”.

Ochii i se mariră de groază.

— Noe! A țipat, fără să creadă ce auzea. Ai înnebunit? Cum poti gandi?

„Primește ceea ce merită, nu am vrut să-i spun în persoană, Jenna, mi-e teamă de reacția lui”. Făcând asta prin telefon îmi permite să păstrez o

distanță de siguranță de kilometri.

— Trebuie să se cațără pe pereți! I-ai mai spus ceva în mesaj? Ce ai pus mai exact?

-"Sunt însărcinată"? Am răspuns cu o ridicare din umeri. Hei, nu te uita așa la mine, am primit și eu vestea într-un mod destul de urât, îți amintești?!

Jenna a ignorat cuvintele mele.

— Dar i-ai spus că e al lui?

M-am oprit o clipă în gândurile mele.

„Cred că este destul de evident că este”, am răspuns, deși am ezitat la sfârșitul propoziției.

— Vorbim despre Nicholas!

Oh la naiba. Credeai că Mini Yo aparține altcuiva?»

Am fost șocat să aflu că avea patru luni pentru că nu se vedea. Dacă Nicholas ar fi făcut socoteala, ar fi ajuns la concluzia că nu era a lui pentru că nu am observat atât de multe, ar crede că lipsesc. La naiba, aș crede că a fost al altcuiva!

„Dă-mi telefonul tău mobil”, am întrebat-o pe Jenna. Mi-a dat-o instantaneu.

„Da, vorbește cu el…”, a spus el, respirând adânc.

Apropo, este al tău.

A trimite.

„Asta e”, am anuntat, sprijinindu-ma pe spate de scaun.

Jenna s-a întors spre mine și mi-a smuls telefonul din mâini.

— Apropo, e al tău! strigă el pierzând acum hârtiile. Dar ce e cu tine!?

-Nu tipa la mine! am strigat eu inapoi. Este singurul mod în care mă gândesc să vorbesc cu el fără ca el să mă omoare!

— Să mergem acasă chiar acum, ordonă el, punând mașina în viteză.

„Nu, Jenna! Nu o face! -L-am implorat-. Te rog, te rog, dă-mi timp să o asimilez... mie să o asimilez. Doamne, Doamne, oprește-te, oprește-te!

„Ești nebun”, mi-a răsturnat el. Din moment ce avea telefonul în mână, a văzut apelul primit și l-a preluat fără nici măcar să ezite.

— Jenna! I-am rostit numele isteric.

m-a ignorat.

„Da, e cu mine”, a spus el oricui îi vorbea. Ei bine, spune-i să se calmeze, nu, Lion, vorbim mai târziu, tu și cu mine, dar nu vreau să devină

mai nervoasă decât ea, asta e rău pentru copil... Ei bine, spune-i!

La naiba, asta m-a făcut mai nervos.

— Vom ajunge acolo în cinci minute.

M-am uitat afară și am simțit că sunt dus la Guantanamo.

Când Jenna a parcat în afara blocului, a fost ca și cum tot sângele meu era concentrat într-un singur loc al corpului meu. M-am simțit tremurând pentru că habar n-aveam care va fi reacția lui, nu știam ce avea să-mi spună și, cel mai rău, îmi era teamă că lucrurile nu vor ieși bine și se va termina. până stau cu Sophia și cu mine fără copilul meu și fără persoana de care era îndrăgostită.

Am deschis ușa ca să ies din mașină și am văzut că ușa de la intrare la apartamente s-a deschis în momentul în care am pus picioarele pe pământ. Nicholas a ieșit din ea și s-a uitat la mine într-un mod care a vrut să mă facă să dispar și să fiu înghițit de pământ. Instinctiv, m-am urcat înapoi în mașină și, fără să mă gândesc la asta, am încuiat-o și m-am încuiat înăuntru.

Doamne, se purta ca o adevărată lașă! M-am simțit ca un idiot când Jenna și-a încrucișat brațele lângă fereastra mea și s-a uitat la mine, clătinând din cap.

Nicholas a apărut apoi în fața mea și m-a privit prin sticlă.

Părea în afara lui, deși încerca să pară calm. Ochii lui s-au uitat la mine cu îngrijorare, apoi a arătat ceva cu degetul.

— Deschide, ordonă el calm.

Am clătinat din cap privindu-l de parcă ar fi fost un miel sacrificat.

Nick și-a pus mâinile pe fereastră și s-a aplecat peste ea, ascunzându-mi cea mai mare parte a câmpului vizual.

— Pot măcar să intru? spuse el după ce a deliberat în tăcere, am ghicit.

Am privit cum Jenna scotea cheia mașinii din buzunar, i-a arătat-o lui Nick și, în cele din urmă, i-a aruncat-o. L-a prins din zbor și a ocolit mașina pentru a se urca pe scaunul șoferului. M-am uitat la Jenna cu o față plină de ură. Pur și simplu și-a cerut scuze cu un zâmbet minuscul, în timp ce l-a luat de mână pe Lion —care ieșise și el însoțindu-l pe Nick — și l-a tras în casă.

Nick deschise ușa, se așeză și, fără să spună, porni mașina.

„Înbracă-te”, a ordonat el în timp ce scotea mașina din spațiul de parcare și pe șosea.

Doamne... de ce nu a explodat? Sau a vorbit? Sau a spus ceva măcar? Tăcerea mă omora.

După câteva minute de tăcere insuportabilă, a decis să vorbească.

„Numai îți poți gândi să scapi așa ceva într-un mesaj text”, mi-a reproșat ea, trăgând adânc aer în piept, de parcă ar fi încercat să nu explodeze cu mine în mașină, n-ar fi vrut să mă stropească.

"Da, ei bine... am vrut să fac ceva original", am răspuns.

Nicholas s-a întors cu fața la mine, vena gâtului îi pulsa sub piele.

—Aproape că mi-ai făcut un infarct, aproape că nu am avut un accident. La ce te gândeai? întrebă el ridicând tonul.

Mini Me a reacționat la vocea lui în felul acela plin de bule, la fel ca cu o seară înainte. Mi s-a părut curios că a făcut asta doar când Nick era cu mine...

Bănuiesc că fluturii pe care i-am simțit mereu în preajma lui s-au transformat acum într-un copil. Mâna mi s-a sprijinit instinctiv pe burtă și gestul nu a trecut neobservat de vulcanul în erupție de lângă mine. Ochii lui s-au fixat pe acea parte a corpului meu, apoi asupra mea, apoi s-au întors automat spre drum.

Nu i-am răspuns la ultima lui întrebare, ceva mi-a spus că e mai bine să tac. Nicholas a continuat să conducă, părea că încă îl ia și trebuia să-și țină mâinile pline până când va putea în sfârșit să mă înfrunte.

O jumătate de oră mai târziu mi-am dat seama că mă duc la plajă. Când am ajuns, m-a străbătut o liniște interioară, am simțit că încep să mă relaxez. Nick părea să simtă același lucru, pentru că a tras aer în piept după ce s-a uitat la surf timp de câteva minute și s-a întors să mă privească drept în ochi.

— O să fiu tată? a întrebat el și am văzut frică în ochii lui albaștri.

M-am cutremurat din cap până în picioare la această întrebare. Doamne, acel bărbat spectaculos a fost tatăl copilului meu!

„Dacă totul merge așa cum trebuie... vom fi amândoi”, am răspuns nervos.

— Încă nu-mi vine să cred... cum este posibil? spuse el, încă fără să-și ia ochii de la mine.

Mi-am ridicat sprâncenele aproape până la linia părului.

— Nu vrei să mergi acolo, Nick, crede-mă, l-am avertizat furios. Ea încă nu-l iertase pentru asta.

-Poate sa? Mi-a cerut permisiunea, ignorând răspunsul meu.

Mâna lui s-a întins în direcția burticii mele, dar s-a oprit la jumătate, așteptând răspunsul meu.

Am întins mâna și i-am dus mâna la burtă, cu a mea peste a ei. A fost un moment incredibil... un moment pe care, în ciuda a tot ceea ce era rău și a tot ceea ce încă purtam bine în mine, mi-l voi aminti pentru totdeauna.

Apoi Nick mi-a ridicat puloverul și și-a pus mâna pe pielea mea goală. Întregul corp mi-a ars la atingerea lui.

-Cât costă…? Spune el îndoielnic în timp ce continua să mă mângâie uimit, parcă încântat de ceea ce era sub pielea mea febrilă, pentru că da, am mai spus că mâna lui de pe buric mă încălzea foarte tare?

„Cinci luni”, i-am răspuns cu o respirație zdrențuită când degetele lui au căzut prea jos peste mica rotunjime. I-am oprit mâna înainte să intru în stop cardiac. Cu celălalt mi-am dat jos puloverul aproape în grabă.

— Destul de atingere, am ordonat eu nervos.

Nick mi-a aruncat o privire intensă și amuzată în același timp.

— Ai observat că se mişcă? a întrebat el, concentrându-se doar asupra mea.

—Nu, dar va începe să se întâmple în curând... Pur și simplu m-am simțit ca un clocot, de parcă ar exploda floricele în mine, nu știu dacă mă explic.

Nick a râs la gluma mea și i-am întors privirea neliniștită. Era prea multă tensiune conținută în mașina aceea, mai mult decât putea suporta.

— De cât timp știi, Noah? spuse el deodată serios.

M-am gândit că de data asta e mai bine să fiu sincer.

„Acum mai bine de trei săptămâni.

—Mai mult de trei săptămâni este mult timp... Am destul timp să mă suni și să-mi spui, nu crezi? mi-a reproșat supărare, privind furios înainte.

L-am privit încruntat.

"Am fost supărat pe tine... Sincer să fiu, încă sunt."

Nick s-a întors spre mine surprins.

„Supărat, de ce?”

M-am uitat la el neîncrezător.

— E vina ta, am spus, arătând spre stomacul meu. Încă retrăiam momentul în care l-am lăsat să facă dragoste cu mine fără protecție... dar ce idiot!

Nicholas scoase un râs neîncrezător.

— Cred că ar fi mai corect să spunem că e vina noastră, pistruiilor.

„Tehnici”, i-am răspuns, uitându-mă la mare.

Nick părea amuzat de răspunsul meu.

În fața ochilor noștri avea loc unul dintre cele mai frumoase apusuri de soare pe care le văzusem vreodată, am presupus că natura a vrut să-mi facă acel cadou, să pictez cu culori frumoase un tablou care era încă prea gri pentru a-l putea numi.

Oricât de mult știam amândoi acum ce avea să urmeze, nu am putut să-mi scot din minte ultima conversație pe care o avusesem cu Nicholas înainte să plece la New York.

Nu știam cum vom proceda și nici nu eram sigur încă ce rol voiam să joace Nick în toate acestea.

„Sunt obosit, ar trebui să mă duci acasă”, am întrebat, simțindu-mă foarte tristă dintr-o dată.

Nick s-a întors spre mine și și-a întins brațul în spatele gâtului meu. Degetele lui m-au mângâiat ușor înainte de a mă forța să mă uit la fața lui.

„Vreau să vii cu mine”, a anunțat el apoi, luându-mă cu garda neplăcută. Vreau să-ți iei lucrurile și să te muți în apartamentul meu astăzi.

— Nu, Nicholas, sunt la Jenna și în patru zile...

„Nu am de gând să mă cert despre asta”, m-a întrerupt el. Apoi a pornit mașina.

-Ce faci? am intrebat surprins.

— Te ia cu mine.

„La naiba, am început deja!”

— Nu vreau să plec.

„Este fiul meu pe care îl porți în tine, așa că mă voi asigura că e bine”.

„Fiul meu este cel care este în mine și deja am grijă ca el să fie bine în orice moment, mulțumesc pentru interes”, i-am răspuns indignat.

— Trebuie să te odihnești, nu-i așa? a întrebat el atunci, privind alternativ la mine și la drum.

"Da, dar..."

—Până când medicul îți spune altceva, rămâi cu mine. Nu mai e nimic de vorbit.

M-am dus să răspund, dar știam că am totul de pierdut, mai ales că nu puteam face mișcări bruște precum să-i dau cu piciorul, de exemplu. Mi-am încrucișat brațele și m-am uitat la drum.

Trecuseră doar câteva ore de când aflase de existența lui Mini Me și deja credea că are dreptul de a dispune.

— Da, Mini Me, așa este tatăl tău idiot.

37

NOAH

Ne-a luat peste o oră să ajungem la vechiul apartament al lui Nicholas. Plimbarea înapoi de la plajă și oprirea la Jenna pentru a ridica unele dintre lucrurile mele fuseseră petrecute în tăcere. Și nu pentru că aș fi vrut să tac, nu, invers, el a pus muzica din mașină și s-a cufundat într-o stare de liniște aproape totală.

Pentru că eram atât de supărată, mi-am ținut ochii pe drum, deși trebuie să mărturisesc că uneori mă uitam la Nick fără ca el să-și dea seama, ca nu cumva să mă prindă privindu-l ca o femeie disperată care tânjește după tatăl fiului ei să spună ceva încurajator cuvinte precum „Sunt atât de bucuros" sau „Totul va fi bine".

Nu era nimic din toate astea, momentul magic al mașinii dispăruse, rămânând pe plajă; amurgul ajunsese la sfârşit şi întunericul nopţii părea să se fi infiltrat în aer. Ce naiba era în neregulă cu el? Bine, da, a fost o știre care nu a lăsat pe nimeni indiferent, dar la naiba, ar fi fost suficientă o mică discuție.

Când a tras în parcare, am ieșit fără măcar să mă opresc să-l aștept. M-am dus direct la lift. În teorie, nu ar trebui să meargă, dar nu avea de gând să-i spună; Mai mult, acum mi-am dat seama că Nick habar nu avea despre problemele legate de sarcina mea și o parte din mine se temea că va trebui să-i spun. Jenna putea să-l sune oricând și să-l aducă la curent, dar acum că plecasem împreună, prietena mea părea mult mai relaxată și mulțumită, de fapt părea pe norul nouă. Biata naivă, se credea că prin simplul fapt de a-i fi spus că amândoi vom deveni dintr-o dată fericitul cuplu de altădată...

Ridicol da, dar nu o să spun că nu mă așteptam, măcar puțin.

Nicholas m-a ajuns din urmă și am urcat împreună la etajul al patrulea. Îmi căra mica valiză.

Abia când am intrat am înțeles că acest loc nu mai era locul meu… cu atât mai puțin Mini Yo's. Apartamentul era diferit, fotografiile noastre, tablourile pe care le alesesem împreună, pernele colorate... totul dispăruse;

Ba mai mult, mobilierul fusese chiar înlocuit cu unele foarte scumpe și elegante, fără personalitate și arătând foarte incomod.

Cel mai rău dintre toate, știam că nimic acolo nu fusese ales de Nick... Altcineva făcuse acele modificări și nu a durat mai mult de o secundă ca numele lui să-și vină în minte.

La naiba, realitatea m-a lovit ca un baros în stomac. Sophia fusese acolo, Nicholas locuise cu ea în acel apartament la fel ca el cu mine... M-am dus în tăcere în cameră, în camera în care petrecusem cele mai bune momente intime ale relației noastre, tot ce știam, tot ce a povestit el. Eu învăţasem că fusese în patul acela, în cearşafuri ca alea, în spaţiul acela. Am șters lacrima care mi-a curmat pe obraz aproape cu o lovitură. S-a schimbat și camera, totul a fost diferit.

Imagini cu Nick cu ea, cu el sărutând-o, mângâind-o, atingând-o, făcându-i aceleași lucruri, mi-au trecut prin minte ca o prezentare de diapozitive imaginară.

Nicholas mi-a pus valiza deasupra unei bănci, apoi s-a întors spre mine.

"Ar trebui sa te duci la culcare."

Cuvintele lui păreau să mă facă să mă trezesc și să ies din acel iad în care mă băgasem.

— Mai vorbești cu mine? am spus încercând să-mi ascund tristețea cu furie.

Părea surprins și mă privea precaut.

— Scuze dacă am mai tăcut... trebuia să mă gândesc la toate astea...

înţelege că nu era ceva la care se aşteptase.

— Și mă așteptam la asta? am răspuns neîncrezător.

„Ai avut la dispoziție mai mult de trei săptămâni să-l asimilezi”, mi-a răspuns el, reproșându-mă că nu i-am spus de îndată ce am aflat.

—Îmi pare rău dacă nu am alergat să te caut de îndată ce am aflat că am un copil în mine, un copil pe care nu l-am căutat și nu-l vreau!

De îndată ce am scos acele cuvinte, m-am simțit vinovat și am știut că mințeam. Bineînțeles că mi-am dorit asta, acum mai mult ca niciodată, nu mai era cale de întoarcere, Mini Me și cu mine eram conectați: că legătura maternă a început chiar înainte de naștere era total adevărată.

— Și crezi că fac?! a strigat ea la mine atunci, ridicându-și mâna la față într-un acces de nervozitate. Ea a tras adânc aer în piept pentru a se calma,

deși aparent fără prea mult succes, și mi-a vorbit din nou pe un ton mai calm: „Nu ar trebui să ne certam despre asta, te rog, intră în pat, Noah”.

Cuvintele lui încă răsunau în capul meu, ca și cum ar fi fost amplificate de un fel de sistem cerebral care nu se putea opri din ascultare.

Nick nu a vrut copilul...

— În patul ăla? Vrei să intru în patul ăla în care ai aruncat Dumnezeu știe câte femei? am spus într-un acces de furie și gelozie. Nu, n-avea cum să ne pună pe Mini Me și pe mine între acele cearșafuri, morți anterior.

Nick nu se aștepta la acel răspuns, era clar și a fost surprins fără să știe cu adevărat ce să-mi spună. Acea tăcere nu a făcut decât să-mi confirme suspiciunile.

Am luat o pernă și am ieșit în picioare să mă așez pe canapeaua din sufragerie, o canapea hidoasă și la fel de inconfortabilă pe cât bănuisem când am văzut-o prima dată. Am stat cu picioarele încrucișate în stil indian și m-am uitat drept în față la televizorul uriaș, singurul lucru pe care Nick părea să-l fi ales.

L-am privit cu coada ochiului cum a intrat în sufragerie, a mers la minibar și și-a turnat o băutură. S-a uitat la lichidul chihlimbar pentru câteva secunde, până când în cele din urmă și-a pus paharul jos și a venit la mine. Își întinse mâna.

— Hai, spuse el calm. Voi rezerva o cameră la un hotel.

Asta m-a prins complet neprevăzut. Mi-am mărit ochii surprinsă și când am văzut că vorbea serios, o parte din furia mea s-a domolit.

-Într-adevăr?

„Nu vreau să te simți inconfortabil.

Am dat din cap ridicându-mă de pe canapea și cu fața la el. Muream de o îmbrățișare din partea lui, oricât de rănită eram, toată această situație era cea mai ciudată... De când a cedat Nick izbucnirilor mele? În mod normal, ne-am fi țipat unul la altul, dar acolo eram, plutind unul în jurul celuilalt cu precauție, încercând să ascundem toate lucrurile care mai erau de spus.

Când eram în mașină, Nick a sunat la Hotelul Mondrian din West Hollywood și, spre surprinderea mea, a închiriat o apartament pentru noi doi.

— Nu trebuie să cheltuiești o avere pe asta, Nicholas, am putea merge la mine în apartament, sau mă poți lăsa acolo, asta nu a fost deloc o idee bună.

Nici măcar nu și-a luat ochii de la drum.

— Am nevoie de un loc unde să pot lucra și vreau să te am aproape. Camera nu este o problemă, nu vă faceți griji.

Am oftat observând oboseala din corpul meu, voiam să mă bag în pat, tot ce se întâmplase în ziua aceea mă lăsase epuizată.

Am adormit pe drum și Nick m-a trezit ușor. Când am deschis ochii, am văzut că am ajuns deja și că un clopot ne aștepta cu răbdare să coborâm din mașină.

Am făcut-o și nu m-am putut abține să-mi observ ținuta — jambiere, salopete și adidași — și să o compar cu aspectul ascuțit al lui Nicholas, îmbrăcat într-o cămașă, blugi și pantofi strălucitori.

M-am așezat pe una dintre canapele de la recepție în timp ce el făcea înregistrarea. Eram puțin îngrijorat, pentru că făcusem totul, în afară de odihnă; la Jenna, Lion fusese cel care mă conducea aici, colo și acum... dacă l-aș întreba pe Nick, va trebui să-i explic în detaliu tot ce se întâmpla cu sarcina și o parte din mine nu a vrut. să-i spun cât de incredibil de deficitar era uterul meu, nici toate lucrurile pe care le făcusem greșit în primele luni... Acționasem iresponsabil... Numai că îmi amintesc de tot alcoolul pe care mi-a pus-o în corp mi-a făcut greață și nu din cauza sarcinii, dar din cauza mea, pentru că eram incompetentă și pentru asta, la naiba, tot nu credeam că nu am simțit...

Din fericire pentru mine și pentru Mini Yo, lifturile nu erau departe, iar când Nick m-a luat de mână ca să mă conducă până acolo, am fost foarte recunoscător. Bellboy ne-a escortat în camera de la ultimul etaj și ne-a lăsat valizele acolo. Când am intrat, ochii mi s-au mărit de surprindere. Nick i-a dat un bacșor și el a plecat, lăsându-ne în pace. Oh Doamne! Aceasta nu era o cameră, era un apartament adevărat. Am făcut câțiva pași înainte admirând parchetul strălucitor, patul uriaș alb cu tăblia neagră, masa mare pătrată cu scaune transparente, canapeaua imensă, biroul și priveliștile incredibile ale orașului.

Încercând să nu mă simt copleșit sau să mă opresc să mă gândesc la ce avere trebuie să fi costat acea suită, m-am dus pur și simplu spre pat, unde Nick îmi deschisese valiza, de unde mi-am luat pijamalele. Am intrat apoi în baie. Dușul m-a ajutat, mai ales să mă relaxez... Nu știam ce se va întâmpla între noi doi, era o tensiune ciudată în mediu.

Când am ieșit din baie – deja îmbrăcat în pijamaua mea din pantaloni scurți și un tricou largi – Nick mă aștepta, rezemat de masă. Părea pierdut în gânduri. Am ignorat cât de nervos mă făcea să fiu singur într-o cameră cu el

după atât de mult timp și să mă așez pe pat, rezemat de tetiera, așteptând ca unul dintre noi să rupă tăcerea sau să spună ceva despre elefantul uriaș care părea că au apărut în cameră.

Mi-am amintit ultima dată când am fost singuri, într-un pat... Mi-am mângâiat burta cu grijă și mi-am ținut respirația. Da, Mini Me... erai pe cale să intri în scenă.

-La ce te gandesti? Spune el privindu-mă atât de atent, încât inima mi-a bătut viteza.

„Nimic... mă gândeam doar la ultima dată... știi, când tu și cu mine...

Maxilarul lui Nick s-a strâns strâns, cred că ceea ce a fost o amintire bună pentru mine l-a înfuriat.

— Am fost un idiot... și iresponsabil.

M-am uitat la fața lui acru și mi-am dorit să nu fi deschis gura.

„Ceea ce s-a întâmplat în acea noapte nu ar fi trebuit să se întâmple", am condamnat eu să ascund cât de mult m-a întristat atitudinea ei. Și nu a fost doar vina ta.

Nicholas s-a încruntat, cu privirea ațintită pe fața mea.

— Ce s-a întâmplat Noah? a întrebat el și, prinzându-i tonul, mi-am ridicat privirea în ochii lui reci. M-ai mintit?

-Acea?

—Te-am întrebat dacă mai iei pilule contraceptive și ai spus da, așa că explică-mi cum naiba s-ar fi putut întâmpla asta.

M-a întrebat de pastile? În noaptea aceea fusese atât de absorbită de ceea ce făceam, încât nu-și putea aminti jumătate din ceea ce ne spusesem unul altuia.

Parcă mi se frângea din nou inima.

— Crezi că am făcut-o intenționat?

Nicholas și-a șters mâna pe față, s-a ridicat și s-a îndepărtat de mine.

„Nici nu mai știu ce să cred... Când mi-ai spus că ești însărcinată, nici nu mi-a trecut prin minte că ar putea fi a mea până nu te-ai hotărât să-mi lămurești cu micul tău mesaj fericit." explică ea, deschizând minibarul și scoțând o sticlă.

Mi-am ținut respirația, fără să spun nimic, am vrut să aud ce avea de spus.

Am făcut sex o dată, la naiba! Odata in cat?! Un al naibii de an și jumătate și asta se întâmplă?!

— Ai fi preferat să fie al altcuiva? Nici măcar nu mi-am recunoscut propria voce, am vrut brusc să ies de acolo.

„Știi perfect că nu știi.

Mi-am eliberat respirația pe care o ținusem.

— Ești un nenorocit chiar și pentru că ai insinuat că te-aș fi putut înșela. De parcă aș putea avea vreun interes să rămân însărcinată la nouăsprezece ani! Știați? Nu trebuie să faci parte din asta. Sunt perfect capabil să merg pe cont propriu. Ultima parte nu era adevărată, dar nu aveam de gând să-i spun.

Nick s-a uitat înapoi la mine de parcă l-aș fi insultat.

-Asta vrei? spuse atunci și am observat cum vena de la gât a început să-i bată mai puternic decât de obicei. Maxilarul i s-a rigidizat și privirea pe care mi-a dat-o m-a ținut nemișcat pe loc.

Nu trebuie să fie responsabilitatea ta. Multe mame sunt capabile să-și crească copiii singure, ai prea multe lucruri care se întâmplă în viața ta chiar acum și ai spus foarte clar că nu ai vrut să mă mai vezi niciodată.

Nick a clătinat din cap și a râs amar care nu mi-a plăcut deloc.

Bineînțeles că nu a vrut să spună, dar deja a spus clar că nu vrea copilul și că îi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat, iar eu nu aveam să fiu cel care să-l vâneze. cum fac mii de femei doar pentru că vor avea un copil; Nu, în niciun caz, ar fi greu, mă sufocam doar gândindu-mă la asta, dar nu l-aș pune niciodată între o stâncă și un loc greu, niciodată.

—Întotdeauna ai trecut prin viață dorind să rezolvi toate lucrurile de unul singur, nu ai lăsat pe nimeni să te ajute sau să-ți spună că greșești. Și știi ce, iubire? Îmi pare rău.” „Dragoste” părea ca cea mai urâtă insultă spusă cu voce tare. Dar o să-ți spun, copilul din tine este la fel de mult al meu ca și al tău, așa că ai mare grijă ce spui.

Mi-a luat câteva secunde prea mult să răspund.

"Tu ma ameninti?"

„O să fac parte din viața acelui copil și el o să-mi ia numele de familie”.

De ce ceea ce îmi doream să aud încă din minutul unu a reușit să mă facă să mă simt încolțit?

„Copilul va avea ceea ce este mai bun pentru el și eu voi fi cel care va lua acea decizie”.

— Ei bine, nu cred că vreun judecător ar nega că eu sunt cel mai pregătit să am grijă de fiul nostru, nu crezi? Nu ai nimic decât dacă îi ceri tatălui meu.

Fiorul de a-l auzi spunând „fiul nostru” a dispărut dintr-o clipă.

Am deschis ochii, neputând să cred că în conversație a apărut cuvântul „judecător”.

"Ce încerci să-mi spui?" am întrebat cu un nod în gât.

Nicholas părea pe lângă el, cu fiecare secundă care trecea, cu atât mai mult devenea Nick pe care nu voiam să-l înfrunt.

„Spun că nu voi lăsa nicio captură liberă”. Tu și cu mine nu ne vom întoarce împreună, așa că va trebui să legăm lucrurile înainte de a naște. Custodia comună ar fi cea mai bună... Acum, dacă mă scuzați, am lucruri importante de făcut.

Fără să se uite măcar la mine, și-a luat haina și cheile și a trântit ușa din apartament.

Frica și lacrimile au venit mai târziu, însoțite de o mare neputință. Avea dreptate, nu avea nimic, decât dacă o cere, dar Doamne ferește ca Nicholas Leister să-i scoată din nou așa ceva din gură. Dacă intenția lui ar fi să mă înfrunte, l-aș aștepta mai pregătit ca niciodată.

38

NICK

Am luat mașina și am plecat apăsând din plin pedala de accelerație. Trebuia să fie singur și să gândească. Sintagma „sunt însărcinată” încă îmi răsuna în cap; Încercasem să o iau mai ușor, într-adevăr, dar nu numai că totul mi s-a părut o glumă proastă, dar, pe deasupra, tocmai îmi dădusem seama că Noah nici măcar nu voia ca ea să facă parte din ea și din viata bebelusului. De aceea, îi luase mai mult de trei săptămâni să-mi spună, iar eu eram sigur, punându-i mâna pe foc, că ajunsese să-mi spună pentru că Jenna insistase și în sfârșit o convinsese.

"Sunt însărcinată."

Nu cred că două cuvinte m-au afectat atât de mult în viața mea. Două cuvinte simple și aproape că m-am izbit de mașina din fața mea.

Noroc că am călcat frâna la timp...! Mi-a scăpat telefonul mobil din mâini și a trebuit să ies de pe drum ca să-l recuperez și să le citesc din nou.

Lumea s-a prăbușit peste mine, parcă mi-ar fi luat brusc aerul din plămâni, sângele din vene și gândurile coerente din creier; Nu puteam să învârt decât unul în mod special: „Îl omor”. Slavă Domnului că al doilea mesaj a sosit în timp util pentru a-l împiedica să comită crimă... doar Noah era capabil să scrie mesaje precum „Sunt însărcinată” și „Apropo, este al tău” și să fie atât de confortabil.

Am intrat într-un bar din oraș, unul pe care mulți dintre studenții din campus destul de mari să bea obișnuiau să-l aleagă pentru a se distra. Știam că băutul nu mă va ajuta să-mi limpezească capul, dar la naiba, fie aș bea ceva tare, fie aș ajunge să mă întorc în acea cameră și să-i spun acelui idiot că ea și copilul sunt. ambele ale mele și că eu aveam să fiu cel care avea să se ocupe de amândoi.

Ura pe care o simțisem față de Noah la început s-a domolit de îndată ce i-am pus o mână pe burta și mi-am dat seama că în ea se formează propriul meu copil, copilul lor. Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla... De asemenea, oricât am încercat să nu mă gândesc la asta, dificultățile pe

care Noah avea să le conceapă fuseseră o pătură întunecată deasupra capului nostru din momentul în care am aflat că suntem îndrăgostiți.

Am băut scotch-ul dintr-o înghițitură și am comandat altul.

Spusese ceva despre un judecător?

Mi-am trecut mâinile peste față, muzica era destul de insuportabilă și erau prea mulți oameni care dansau în jurul meu. Barul era în mijlocul camerei și a fi acolo era tortură. Mi-am ridicat paharul la buze și mi-am strâns maxilarul cu putere împotriva arsurii.

Noah urma să fie mamă... la nouăsprezece ani.

M-am urât pe mine însumi în acel moment, am urât că am greșit atât de mult, că am forțat-o să facă ceva care, oricât de mult ne-am dorit amândoi, ea a arătat clar că nu vrea să facă asta.

Oare o forțase?

Nu, la naiba, nu făcusem dragoste cu ea, am tratat-o corect, am ținut-o toată noaptea în brațe și am vrut să mă trezesc lângă ea. Mă dusese sufletul să văd că el nu era acolo când am deschis ochii în acea dimineață; orice ar fi, ajungea mereu să fugă.

Mintea mea bolnavă a început să-și imagineze felul de viață pe care am fi dus-o dacă noaptea sângeroasă de gală a tatălui meu l-ar fi luat cu mașina și l-ar fi dus pe Noah la New York, așa cum și-ar fi dorit să facă, așa cum i-am spus eu. Nimeni n-ar fi făcut acele greșeli, nimeni nu s-ar fi atins de fata mea și acum aș fi cu ea și nu într-un bar slăbit încercând să mă obișnuiesc cu ideea că voi fi tată, tată, dracului, tată al lui. un copil. Viața mea urma să ia o întorsătură de o sută optzeci de grade și aveam aproximativ patru luni să mă obișnuiesc cu ideea și să mă pregătesc.

Ce naiba avea să facă cu compania? Ce avea să facă cu Noah?

Când eram la al cincilea pahar și mintea începea să devină tulbure, privirea mi-a căzut pe ceva, mai degrabă, pe cineva care stătea la bar la câțiva metri distanță. Știam cine este după modul în care corpul meu a reacționat aproape instantaneu: toți mușchii mi s-au încordat. M-am ridicat de pe scaun cu grijă și m-am dus la colțul discotecii. L-am prins de cămașă și l-am ridicat în sus, prinzându-l complet neprevăzut.

"Ce naiba cauți aici, rahat?" am întrebat, punându-mi fruntea de a lui și intrând într-o stare în care mă trecusem doar o dată, cu un an și jumătate în urmă, cea mai proastă noapte din viața mea.

Michael O'Neil m-a împins cu putere, apoi s-a uitat la mine cu o hotărâre de oțel.

— Te-am plătit să scapi dracului din orașul meu! am urlat, aruncându-mă spre el.

Am căzut amândoi la pământ, făcând oamenii să se îndepărteze și pe cineva să cheme securitatea. La naiba, va trebui să plătească o grămadă de bani în seara asta pentru a nu intra în probleme reale. Împingând acel gând, i-am dat o altă lovitură în coaste și el a profitat de ocazie pentru a mă lovi peste falcă.

Am simțit sângele în gură și am scuipat pe pământ cu o dorință reînnoită de a-l ucide și de a pune capăt odată pentru totdeauna.

— M-am hotărât că nu-mi pasă de afacerea pe care am făcut-o, spuse el, ridicându-se cu picioarele și prinzând controlul pentru o clipă; pumnul lui s-a ciocnit de pometul meu stâng și mi-am simțit pielea despicată.

Apropo... Noah este mai frumos ca niciodată.

Sângele mi s-a strâns în cap, am văzut totul roșu, am văzut chiar și pete în jurul meu și ultimul lucru pe care îl știu este că erau trei tipi care încercau să scape de nenorocitul ăla de pe mine. Ne-au dat afară prin diferite uși și, din cauza cine eram, mi-au permis să mă recuperez într-una din camerele private și chiar mi-au lăsat un telefon să sun pe cineva care ar putea veni să mă ia. Când Steve a apărut pe ușa din spate, am văzut că se întâmplase ceva.

„Sunt mai mulți jurnaliști afară, cineva trebuie să fi informat”, a anunțat el în timp ce mă înjuram. Ce-mi lipsea.

Într-adevăr, când am plecat, oricât m-am străduit să mă prefac că nu se întâmplă nimic și să-mi ascund rănile de pe față, mi-au făcut numeroase fotografii, până când m-am ascuns în spatele Mercedes-ului tatălui meu. Steve și-a ținut gura, deși părea surprins când i-am spus să mă ducă la Mondrian. Nici nu voiam să mă gândesc la cum va reacționa presa când a ieșit sarcina lui Noah, cu atât mai puțin cum va reacționa familia noastră... avea să fie un scandal, mai ales că aproape toată presa credea că Noah și Am fost frați Sophia avea să mă omoare, scandalul avea să-i afecteze și familia și poate răni cariera politică a tatălui ei.

Am ieșit clătinându-mă din mașină și l-am rugat pe Steve să-l ia pe al meu de la magazin. Când am intrat în suită, o tăcere sepulcrală mi-a făcut tot părul să stea pe cap. Camera era întunecată și asta nu putea însemna decât un singur lucru...

Am aprins lumina din cameră și am văzut că era complet goală. M-am dus la pat și am luat biletul care era pe pernă.

— La naiba.

39

NOAH

Am chemat un taxi de îndată ce Nick a ieșit pe ușă, iar două ore mai târziu am fost înconjurat de cutii nedeschise și m-am băgat în pat, mâncând un castron de cereale pe care l-am putut găsi după multe căutări. Nu aveam lapte sau nimic în frigider, dar măcar eram singură, în sfârșit, după atâtea săptămâni de viață cu Jenna.

Nu știam la ce mă gândeam să merg cu Nicholas, de parcă lucrurile aveau să meargă așa cum înainte. Ceea ce s-a întâmplat între ei doi nu putea dispărea pur și simplu așa, nu conta dacă eram însărcinată, nu conta dacă el era tată, ceea ce făcuse de înțeles în camera aia de hotel avea de gând să facă. rămâne în amintirile mele mult mai mult decât orice la care m-am gândit vreodată.mi-ai fi putut spune în trecut.

Cum putea el să creadă că ea ar putea fi atât de jos încât să-l pună pe el în legătură cu copilul? Cum îndrăznește să sugereze că l-aș scoate când mă voi fi născut?

Nici nu voiam să-l văd, dacă lucrurile erau deja proaste, acum totul trecuse la un nou nivel. Am încercat să mă liniștesc, nu am vrut să stresez pe Mini Me și deși mi-a luat mult timp, până la urmă am reușit să adorm, cel puțin până pe la cinci dimineața când telefonul a început să-mi vibreze furios.

Nu aveam de gând să vorbesc cu el. La naiba, acum a aflat că am plecat? Ce naiba făcuse toată noaptea?

Mai bine să nu întrebi.

I-am trimis un mesaj simplu.

Lasă-mă în pace.

Și a făcut... cel puțin pentru o vreme.

A doua zi dimineață a apărut la apartament. Bănuiesc că Jenna nu a vrut să-i dea adresa mea până nu a fost o oră rezonabilă, dar mi-aș fi dorit să fi

verificat mai întâi cu mine. Era sătulă ca ea și Lion să se ducă acolo unde nimeni nu voia.

Când am deschis ușa, l-am găsit cu două pahare de hârtie și o pungă Starbucks. Era îmbrăcat într-un costum și avea un ochi negru, o tăietură pe pometul stâng și o buză despicată. Combinația a fost ridicolă. Arăta ca un proxenet care se dădea drept om de afaceri.

-Pot trece?

Mi-am încrucișat brațele. Nu, nu am vrut să se întâmple, dar a trebuit să vorbim.

I-am întors spatele și m-am culcat. Urăsem să trebuiască să mă joc dezavantajat, să mă urc în pat cât timp el era acolo, impunând de parcă el ar fi un adult și eu aș fi copil.

— Așa că te mai lupți... ăsta va fi un punct în favoarea mea când ne vom certa pentru custodia copilului în instanță.

— Ajunge, Noah, m-a întrerupt el, punând băuturile și punga pe blatul din bucătăria mea mică. Știi că nu am vrut să spun asta.

— Păreai foarte hotărât când ai spus clar că nu voi putea avea grijă de acest copil.

Nicholas și-a trecut mâna pe față și și-a îndreptat atenția către casă. Mi-a fost rușine pentru mizeria în care era totul. Loft-ul meu era cel mai puțin potrivit pentru creșterea unui copil și eram sigur că exact la asta se gândea Nicholas în acest moment.

— Ai putea avea grijă de copilul ăla dacă ți-ar lipsi două mâini, Noah, spuse ea, luând paharul de hârtie și mergând spre patul meu. Este ciocolată caldă.

Am acceptat fără tragere de inimă băutura deoarece eram înfometată.

— Nu vreau să mai aud de la tine că o să-mi iei copilul, mă auzi? Am spus mai serios decât în toată viața mea.

"Nu aș face niciodată asta... La naiba, pentru cine mă iei?"

Am clătinat din cap, nici nu am putut să mă uit la el, nici nu am vrut să-l am în fața mea. Mă rănise din nou, pusese degetul pe rană și mă lovise acolo unde mă durea cel mai mult, unde simțeam cea mai mare frică și nu putea să-l scoată pe Mini Me înainte.

S-a asezat langa mine pe pat.

— Noah, uită-te la mine, spuse ea cu o voce fermă.

Am refuzat s-o fac, mai ales pentru că am simțit că dacă o fac m-ar face să plâng ca un cupcake și ultimul lucru pe care mi-am dorit să arăt slab în

acel moment.

Mi-a luat bărbia între degete și m-a forțat să-mi fixez privirea asupra lui.

„Îmi pare rău pentru tot ce am spus ieri”, mi-a spus în timp ce degetul lui îmi mângâia bărbia. Voi fi aici pentru tine.

„Nu este ceea ce vrei”, am spus, cu vocea tremurândă.

Îmi doreasem din tot sufletul să fiu din nou alături de el, să-mi întemeiez o familie și să o iau de la zero, dar îmi dăduse foarte clar că asta e imposibil.

Acum era însărcinată și da, lucrurile se schimbau. Acum trebuia să mă uit la Mini Me, nu la mine, iar asta însemna să mă întorc în viața lui Nicholas Leister, indiferent cât de mult încerca să mă dea afară.

Trebuia să-mi înghit sentimentele, trebuia să mă prefac că totul poate reveni la cum era înainte... asta a mai rămas. A jucat în cel mai bun film din toate timpurile. Și Nick știa asta.

„Întoarce-te cu mine la hotel”, m-a întrebat ea, ștergându-mi o lacrimă de pe obraz.

Aș fi dat orice să nu trebuiască să mă odihnesc, să pot fi independent și să nu am nevoie de nimeni, dar nu a fost cazul, aveam nevoie, cel puțin până mi-a spus doctorul că copilul nu este în pericol. .

Așa că am acceptat, m-am întors cu el la hotel. Când am ajuns, Nicholas m-a ajutat să mă stabilesc înapoi și s-a scuzat spunând că are câteva lucruri de făcut la birourile LRB. Se simțea ciudat, amândoi eram, nu păream ca noi înșine, așa că m-am bucurat că pleacă. Restul zilei până noaptea târziu l-am petrecut întins în pat citind Wuthering Heights. Nu mi-a plăcut niciodată cu adevărat acel roman – personajele erau prea chinuite și intriga prea dramatică pentru plăcerea mea – dar ceva mă făcuse să vreau să-l citesc din nou. Până la urmă l-am lăsat pe masă și am încercat să dorm. Nu am auzit de Nicholas și, deși m-a durut că nu m-a sunat toată ziua să mă verifice, mi-am dat seama că încă habar nu avea ce se întâmplă cu Mini Me. Totul se întâmplase atât de repede încât nici măcar nu mă întrebam de ce trebuia să mă odihnesc. Trecuse doar o zi și jumătate de când aflase, dar faptul că nu ne-am așezat de fapt și nu am vorbit indica cât de supărat trebuie să fi fost cu adevărat. Am închis ochii și am lăsat somnul să mă cuprindă.

40

NICK

Trebuia să merg să o văd pe Sophia. Nu încetase să mă sune din noaptea de după petrecerea de la casa lui Lion; Eram furios pentru că, până am fost în Los Angeles, nici măcar nu petrecusem trei ore împreună.

Problema Sophiei a fost ceva ce trebuia să o rezolv, de fapt, când am văzut cât de puțin îmi păsa să rup relația respectivă, mi-am dat seama că nu ar fi funcționat niciodată, nu ar fi putut fi niciodată ceea ce avea nevoie. Numai Noah era capabil să continue să-mi răstoarne lumea peste cap, dar la naiba!... Cum să nu o fac dacă înnebunesc complet doar respirând?

A fost atât de ciudat să o am din nou cu mine, a fost atât de ciudat să nu țip la mine cu ea, să nu trebuiască să o urăsc. Ultimul an și jumătate îmi cheltuisem toată energia urându-o din toată puterea mea pentru a ascunde partea care o iubea, pentru a potoli teribila dorință de a alerga înapoi la ea și de a o implor să fie din nou cu mine. Fusese nevoie de multă stăpânire de sine ca să o părăsesc, să plec și să mă conving să-mi reconstruiesc viața cu altcineva, dar totul fusese o minciună cât o casă. Toate acele sentimente au fost brusc în pauză. Ura nu mai părea să aibă sens și dragostea se chinuia să urce pe scenă. O parte din ce în ce mai mare din mine muri de nerăbdare să merg la ea, să o țin în brațe și să nu se miște niciodată. Am simțit ușurare... ușurare infinită. Să urăsc femeia pe care o iubeam fusese cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată în viața mea. Și acum ceva mi-a spus să nu mă mai lupt, să nu mai înot împotriva curentului, drumul meu era mereu clar, destinul meu era acea fată.

Sophia era și ea într-un hotel, după ce i-am spus că apartamentul meu a fost inundat. A trebuit să găsesc ceva care să omor timpul și să pun lucrurile în ordine. Am parcat și m-am pregătit să înfrunt pe cineva pe care nu voiam să-l rănesc. Mi-a deschis ușa camerei ei îmbrăcată într-o rochie drăguță de culoarea prunei. Fața lui arăta clar că știa că ceva nu era în regulă.

Un „trebuie să vorbim” nu a fost niciodată de bun augur.

Am intrat și nu mi-am scos geaca și nu l-am sărutat pe buze așa cum aproape că m-am obișnuit să fac. Sophia s-a încruntat și m-a invitat în

camera de zi a apartamentului ei. Ajuns acolo, m-am dus la minibar și mi-am turnat ceva de băut. Sophia s-a așezat pe canapeaua din piele albă și m-a privit evitându-i privirea și luând o înghițitură lungă de whisky.

— O să mă părăsești, nu-i așa? spuse ea, rupând tăcerea bruscă.

Am ridicat privirea și l-am fixat pe fața lui.

— Nu cred că a trebuit să te am vreodată, Soph.

Ea a clătinat din cap și și-a mutat privirea către masa din fața ei.

„Am crezut... am crezut că mergem înainte, Nicholas. Ce a spus? Ce a făcut el să te facă să te răzgândești acum? Pentru că acum o săptămână îmi spuneai că vrei să locuiești cu mine.

La naiba da, l-am întrebat, m-am săturat să mă simt rău pentru Noah, m-am săturat să mă trezesc singur noaptea, gândindu-mă, întrebându-mă dacă am făcut ceea ce trebuia dându-i drumul...

„Știu... și îmi pare rău, la naiba, chiar. Sophia, nu fac asta ca să te rănesc, dar nu pot continua să neg ce simt pentru Noah. Dacă nu sunt cu ea, prefer să nu fiu cu nimeni. Ți-am spus că a noastră a fost o durere și ai acceptat-o, apoi lucrurile au început să se schimbe și nu spun că e vina ta, și eu m-am lăsat dus de cap pentru că a fost...

-Uşor? -am întrerupt.

Am rămas tăcută uitându-mă la ea. Da, bătuse în cui, a fi cu Sophia fusese ușor, plăcut, corect, dar nu fusese nicio pasiune, nici magie, nici dorința irațională de a fi cu ea, de a dori s-o posedă, de a vrea să facă. a ei a mea...

El simțise asta doar pentru o singură persoană.

„Aș prefera să renunț la asta acum decât să-ți rupă inima mai târziu.”

Sophia zâmbi fără nicio urmă de bucurie în ochi.

— Ce te face să crezi că nu ai făcut-o deja?

Nu a așteptat să răspund, s-a ridicat de pe canapea, mi-a întors spatele și a intrat în camera ei. M-am gândit să merg după ea, să-mi cer scuze, să-i dau mai multe motive pentru care nu aveam de gând să ne antrenăm, dar asta era Sophia. Nu avea de gând să insiste, nu avea să mă roage... dacă mă iubea, felul lui de a face nu era cel potrivit și într-o zi aveam să aflu.

Nu am fost bărbatul vieții ei.

Când am intrat în suită, parfumul șamponului lui Noah mi-a invadat simțurile. Totul era practic pe întuneric, luminat doar de o lampă în picioare aprinsă într-un colț. Noah stătea întins, cu capul pe pernă și părul împrăștiat

peste ea. Am simțit că umflătura din pantaloni mi se întărește doar privind la ea... la naiba era frumoasă!

Știam perfect că cel mai bine ar fi să plec sau măcar să aștept ca alcoolul care îmi curgea prin vene din băuturile pe care le băusem într-un bar la care mergeam după ce am părăsit-o pe Sophia să dispară din corpul meu, dar deodată am doar că mă puteam gândi la un singur lucru. Mi-am scos cămașa în timp ce mă îndreptam spre picioarele patului. Ochii mi s-au oprit la curba spatelui ei, la picioarele ei lungi care se lipeau de una dintre perne, la obrajii ei trandafirii. M-am așezat pe pat și am privit-o cu atenție. Trecuse atât de mult de când am făcut asta încât am simțit o pace interioară în centrul sufletului meu.

Să-l privesc pe Noah dormind a fost întotdeauna un spectacol, dar chiar în acel moment ceea ce îmi doream era să-și deschidă ochii... La naiba, voiam să-și dea seama că eu sunt centrul lumii lui, voiam să se uite la mine. felul în care obișnuia.

M-am uitat la cartea care era sprijinită cu susul în jos pe noptieră lui. L-am deschis și am început să citesc pagina de unde o lăsase.

Un paragraf mi-a atras atenția și am continuat să citesc:

… nici mizeria, nici înjosirea, nici moartea, nici nimic din ceea ce Dumnezeu sau Satana ne-au rezervat pentru noi nu ar fi putut să ne despartă; iar tu, pentru plăcerea ta ai făcut-o. Nu ți-am frânt inima; tu ești cel care l-ai distrus și, distrugându-l, ai făcut la fel cu al meu. Mai rău pentru mine dacă sunt puternic. Ce nevoie am ca să trăiesc? Ce viață va fi a mea când...? Oh! Dumnezeu! Ai vrea să trăiești cu sufletul în mormânt?

Mi-am strâns maxilarul. Următoarea propoziție a fost subliniată cu creion.

M-ai abandonat și pe mine, dar nu te condamn. Te iert. Iartă-mă!

Am închis cartea și am numărat până la zece.

41

NOAH

Somnul meu era agitat, în el eram în travaliu și mulți doctori țipau la mine că sunt complicații și că bebelușul este în pericol. A împins și a împins pentru că asta trebuia să facă. Ochii mei s-au uitat în jurul meu, căutând singura persoană care ar putea să-mi alunge cele mai oribile temeri.

"Nu pot să fac asta singur... te rog... Nick... am nevoie, te rog..."

— Domnul Leister a spus că nu va veni – a insistat că nu-l vrea pe tipul ăsta.Iubito, nici tu.

Am observat cum plângea, nu doar din cauza durerii, ci și din cauza cât de singură era. Mini Yo era pe cale să plece, dar când a făcut-o, sala de nașteri nu a răsunat de plânsul puternic al unui nou-născut, ci de liniște absolută. Cineva fără chip s-a apropiat de mine și mi-a întins un pachet învelit în pături.

Copilul nu s-a mișcat.

"Îmi pare rău... era născut mort."

Mi-am deschis ochii stând pe pat.

Fusese un coșmar... Simțeam lacrimile udându-mi obrajii și inima bătând cu o mie pe oră. Apoi ochii mi-au căzut pe persoana din fața mea. Nicholas adormise pe canapea, stând în picioare. Nici măcar nu m-am îndoit. Am aruncat cuverturile, m-am ridicat din pat și m-am dus la el. Când m-am așezat în poala lui, ridicându-i brațul ca să mă poată îmbrățișa, ochii i s-au mărit de tresărire.

„Noah...” a spus el uluit la început, dar îmbrățișându-mă o secundă mai târziu, aproape automat.

Mi-am îngropat fața în gâtul lui și am început să tremure ca o frunză.

-Ce s-a întâmplat? Eşti în regulă? E bine...?

Am clătinat din cap, simțind un nod în gât care mă împiedica să scot vreun sunet.

Nick mi-a luat bărbia între degetele lui și mi-a cercetat ochii cu ai lui.

-De ce plângi? m-a întrebat speriat.

Am închis ochii în timp ce degetele lui îmi mângâiau obrazul, spălându-mi lacrimile.

"Am avut un cosmar...

Nick a părut să se relaxeze puțin și brațele lui m-au înconjurat strâns, trăgându-mă mai aproape.

— Vrei să-mi spui? Asta uneori ajuta...

Situația asta mi s-a părut ciudată. În cea mai mare parte a curtarii noastre i-am ascuns că, atunci când nu eram cu el, îmi era greu să adorm; ma protejase mereu de visele mele urate fara ca macar sa stie, cu el aproape am dormit fara nici o problema.

„Am fost în travaliu...”, i-am explicat cu o voce foarte joasă, „și nu erai acolo.

Nick și-a strâns maxilarul cu putere, dar a așteptat ca ea să continue.

—Am împins și am făcut ceea ce mi-au cerut doctorii... dar în cele din urmă Mini Yo era născut mort și eu... eu...

Nick m-a îmbrățișat și m-am lăsat cuprins de brațele lui mari, imaginea bebelușului meu mort nu părăsește niciodată capul meu.

„Asta nu se va întâmpla, Noah”, m-a asigurat el, mângâindu-mi părul cu degetele lui lungi.

-De unde ştiţi? am întrebat sprijinindu-mi capul pe umărul lui și închizând ochii.

Nick m-a tras să mă uit la el.

— În primul rând, pentru că nimic și nimeni nu mă poate împiedica să fiu cu tine când ești în travaliu.

M-am uitat la el câteva secunde.

-Promiti? am întrebat incapabil să mă ajut.

„O să te țin de mână din momentul în care începe și până în momentul în care se termină, ai cuvântul meu”.

În ciuda faptului că nu m-aș fi așteptat niciodată la ceva diferit, am simțit o ușurare imensă care mi-a străbătut tot corpul. Mâna lui apoi mi-a părăsit părul și s-a așezat pe burta mea.

— Nu ar trebui să fie vizibil? spuse el încruntat.

„Va crește...” am răspuns, ținându-mi respirația în timp ce mâna lui a alunecat sub cămașa mea. Uneori cred că aștepta să știi ca să se poată arăta...

„Încă îmi este greu să cred asta, știi? A mărturisit, încă fără să-și ia ochii de la ai mei.

Totul a fost prea copleșitor, Mini Me, el, noi... încă habar nu aveam de toate astea, erau prea multe schimbări și toate s-au petrecut aproape în același timp.

„Mi-e frică”, am declarat, dorind ca timpul să se oprească, dorind să mă întorc la început, când eram doar eu și el, iar problemele nu veniseră să ne rănească încă.

— E normal că ești... mi-e frică, spuse el, privind în față. Dar totul se va rezolva, vei vedea.

- Și dacă nu e așa? i-am șoptit, temându-mi să-mi exprim temerile cu voce tare. Asta nu ar fi trebuit să se întâmple, nu ar fi trebuit să fiu mamă... corpul meu...

— Corpul tău este perfect, s-a hotărât el fără a lăsa nicio îndoială.

"Nick... copilul... aproape l-am pierdut", am recunoscut, temându-mă să-l privesc drept în ochi.

-Ce vrei sa spui?

Am încercat să mă calmez ca să-i pot explica.

— Îți amintești noaptea petrecerii de deschidere…? Când a trebuit să mă duci acasă...?

Nick nu i-a luat mai mult de două secunde să-și amintească și totul în el a mers în gardă.

Eram atât de aproape încât eram pe deplin conștient de vena de la gâtul lui care începea să-i bată amenințător. Era evident că își amintea cât de beată fusese.

—Cred că atunci am avut prima amenințare cu avortul... Am crezut că tocmai mi-a venit menstruația... dar nu.

„Nu te simți vinovat pentru ceva ce nu știai”, a sfătuit el.

„Am rănit-o… și acum a trebuit să stau în pat de săptămâni întregi și nici nu știu ce o să-mi spună doctorul când mă duc poimâine la cabinet”.

— De aceea trebuie să te odihnești...?

—Am o vânătaie și până nu va dispărea nu voi putea face practic nimic, medicul mi-a spus că este normal la femeile care sunt însărcinate pentru prima dată, deși cu gestația avansată începe să fie mai periculos și nu numai pt. copilul, dar și pentru mine.

Nick s-a încordat sub mine.

„Repetă asta despre că ești în pericol”, m-a întrebat ea, privindu-mă fix, cu frica atât de prezentă în ochi încât până și eu am devenit nervos.

— În caz că îl pierd, dar asta nu se va întâmpla, am spus hotărât.

Nick părea să nu mai aibă cuvinte, de parcă realitatea posibilității de a mă pierde pe mine și pe copil l-ar fi îngrozit brusc. S-a ridicat de pe canapea cu mine în brațe și m-a lăsat pe pat. Începu să se plimbe prin cameră, cu mintea departe de acolo. Când s-a apropiat din nou de mine, fața lui era contorsionată de frică.

„Îmi pare atât de rău, Noah…” și-a cerut scuze, luându-mi fața în mâini. Asta nu ar trebui să se întâmple... dacă ți s-a întâmplat ceva...

M-am dus să-i spun că cel mai important lucru acum era copilul și nu eu, eram bine... dar buzele lui s-au izbit de ale mele și lumea mi s-a oprit. Gura lui părea că vrea să găsească mângâiere în a mea. Mi-a luat câteva secunde să-l las să intre, am fost atât de uluit să văd că mă săruta cu pasiune după atât de mult timp. I-am simțit limba mângâindu-mi buzele și când le-am deschis respirația lui îmbătătoare mi-a dat fiori. Mâinile i-am găsit părul și l-am tras spre mine, dar nu a lăsat sărutul să se prelungească. S-a îndepărtat uitându-se în ochii mei.

— Întoarce-te la culcare, spuse el apoi, respirând greu. Trebuie să te odihnești și eu...

A început să plece, dar mâna mea a prins-o pe a lui, ținându-l de lângă mine.

— Stai cu mine până adorm, te rog.

Nick părea să ducă o mare bătălie internă. În cele din urmă și-a dat jos pantofii și s-a întins lângă mine pe pat. M-a tras în brațele lui și mi-am sprijinit capul pe pieptul lui. Nu am vrut să mă opresc asupra a ceea ce tocmai se întâmplase, nu știam unde suntem sau cum vom proceda. Un sărut nu însemna nimic, nu? Sau daca? Am adormit în cele din urmă cu mâna lui mângâindu-mi părul și bătăile inimii lui însoțindu-mă ca un dulce cântec de leagăn.

Când am deschis ochii a doua zi dimineață, tot ce am putut auzi a fost clicul tastelor computerului. Vis-a-vis de pat era o perdea transparentă care despărțea dormitorul de restul apartamentului și m-am așezat să văd un Nick încețoșat stând pe canapea, încruntat la ecranul computerului pe care îl ținea în poală cu o față sumbră.prieteni.

Mi-am amintit momentul pe care îl împărtășisem cu o seară înainte. Trecuse mai bine de un an și jumătate de când plecasem la Nicholas să mă simt mai bine, trecuse un an și jumătate de când m-a ținut în brațe până am adormit... Da, fusese foarte bun cu mine , dar habar n-aveam.in ce situatie ne aflam acum si imi era frica sa intreb.

Nick și-a dat seama că eram treaz pentru că și-a ridicat privirea de pe computer și le-a fixat pe mine. Ne-am uitat amândoi ținându-ne respirația, cel puțin eu, până când Nick a închis laptopul, l-a așezat pe masă și s-a apropiat de pat.

N-am spus nimic, doar am așteptat să acționez. În timp ce stătea lângă mine, uitându-se în jos la mine, am simțit că îmi trage respirația.

-Cum te simti? a întrebat el, iar mâna lui m-a strâns pe obraz, vârându-mi o șuviță în spatele urechii.

„Foarte bine”, am răspuns aproape automat. Creierul meu era concentrat pe mângâierea ușoară a degetelor lui.

A dat din cap și mi-a întors spatele, plecând din nou.

-Te duci? Nu m-am putut abține să nu întreb.

„Am multe lucruri de făcut, inclusiv să găsesc cel mai bun ginecolog”, a răspuns el, scoțând telefonul din buzunar și privind pe ecran.

Imbraca-te. O să-i rog să ne aducă micul dejun.

M-am uitat la el, iar Nick mi-a aruncat o privire urgentă.

Mi-am îmbrăcat repede primul hanorac pe care l-am găsit și mi-am ținut pantalonii de pijama pe mine. Aproximativ zece minute mai târziu ne-a fost adus micul dejun, două tăvi imense de mâncare pentru un regiment.

Nick abia scoase la telefon și nu a făcut-o până când practic am rămas fără mâncare. Când în sfârșit s-a apropiat de pat, s-a uitat cu dezgust la farfuria mea pe jumătate plină.

— Mănâncă, mi-a ordonat simplu.

„Nu îmi place nimic altceva”, am răspuns, amestecând distras ouăle din farfurie.

Nu vorbisem despre noi înșine și asta m-a făcut nervos. Nu am putut să-mi scot din cap cuvintele pe care mi le-a spus ultima oară și cât de sigur părea când a spus că nu va putea niciodată să mă ierte.

„Nu te mai juca cu mâncarea ta, abia ai mâncat nimic”, m-a acuzat exasperat.

Le puse mala cara.

„Așa va fi acum?” am raspuns enervat. Îmi dai ordine fără să te oprești? Dacă știu, stau la Jenna.

Nick se încruntă, dar înainte să poată răspunde, se auzi o bătaie în uşă. Câteva secunde mai târziu, Steve intră cu o față sumbră și câteva reviste în mână.

— E peste tot, Nicholas, comentă el și nu părea surprins să mă vadă stând acolo, purtând o tavă plină de ouă, fructe, cereale și cafea.

„Știu”, a spus cel de mai sus, întorcându-mi spatele și traversând camera până a ajuns la biroul care era în cameră. Steve l-a urmat... și eu la fel.

— Ce e peste tot? Am întrebat și înainte ca cineva să mă poată opri, i-am smuls revista din mâinile lui Steve și am văzut unul dintre titlurile revistei People.

„Nicholas Leister Back to His Old Ways” era titlul. Dedesubt era o fotografie cu el, încruntat și cu falca tăiată, ieșind dintr-un cârciumă. M-am dus să găsesc pagina pentru a continua să citesc, dar mi-a luat revista, doar pentru a găsi un Nick furios care se uita la mine cu un avertisment întunecat.

„Întoarce-te în pat, Noah. Acum”, a adăugat el când a văzut că l-am înfruntat și mi-am încrucișat brațele.

— Nu până când nu-mi spui ce se întâmplă.

S-a înțepenit și s-a uitat la mine nervos.

— Îți spun ce vrei, dar te rog să te bagi în pat.

Privirea lui a traversat-o pe a mea și i-am observat frica, încă recentă pe fundalul acelor irisi spectaculoși. Am făcut ce mi-a cerut, simțindu-mă destul de ciudat ca Steve să-mi urmeze fiecare mișcare. Abia când Nick m-a văzut sub pături, a părut că a respirat din nou ușor.

„Vorbește cu Margot, ea se va ocupa de asta”, ordonă Nick, apoi aruncă revista la coșul de gunoi.

Steve nu și-a luat ochii de la mine.

-Ce se petrece aici? întrebă el, întorcându-se spre mine.

Nu-l văzusem niciodată pe Steve privindu-mă așa; mai mult, privirea pe care i-a aruncat-o lui Nicholas era clar cenzuroasă; Pentru prima dată de când l-am întâlnit, l-am văzut pe Steve vorbindu-i într-un mod amenințător.

„O să ți-o explic cât de curând voi putea; Acum, te rog, fă cum ți-am cerut, vorbește cu Margot și încearcă să te asiguri că nimic din ceea ce se întâmplă aici nu iese la iveală. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca presa să afle că Noah este cu mine.

Asta m-a durut, de ce să mint, dar eram mai concentrat să încerc să-mi dau seama ce naiba s-ar fi putut întâmpla, astfel încât presa să fi luat titlul acela și că Steve s-a confruntat pentru prima dată cu un Nick pe care îl protejase și de care îl îngrijise de când abia era un copil.copil.

Steve ignoră cine era de fapt șeful lui și se apropie de patul în care zăcea ea.

-Toate bune? m-a întrebat, privindu-mă cu îngrijorare.

În spatele lui, l-am văzut pe Nick încrucișat de brațele și privindu-l pătrunzător; E clar că nu-i plăcea că ea îl ignoră și mai mult, cunoscându-l, că se afla în fața patului în care ea stătea întinsă sub cearșaf.

„Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, Steve”, am răspuns eu, încercând să transmit calmul cu tonul relaxat al vocii mele.

Nu părea foarte convins de răspunsul meu, dar măcar a dat din cap și fără să se uite măcar la Nick, a ieșit pe ușă fără să mai scoată un cuvânt.

-Ce a venit? am întrebat acum, uitându-mă la reacția lui.

Nicholas încă se uita la locul de unde plecase Steve.

„Este clar că prioritățile tale s-au schimbat”, a spus el furios, deși am observat o urmă de aprobare în vocea lui.

— Ai de gând să-mi spui odată pentru totdeauna cu cine te-ai certat și de ce?

am spus obosit.

Și-a trecut mâna peste față, unde avea deja o miriște care îi dădea o privire de băiat rău care îmi făcea să vibreze tot corpul.

„L-am întâlnit cu Michael la unul dintre barurile din campus”, a explicat el cu o privire sfidătoare, fără să-și ia ochii de la ai mei, pentru că părea să-mi măsoare reacția foarte atent. Oricât m-am străduit să-mi ascund uimirea, nu am reușit. M-am încordat sub pături și frica s-a instalat în corpul meu. Ne-am bătut și am fost amândoi dați afară, presa a aflat despre asta și acum o folosesc pentru a încerca să mă discrediteze.

Michael și Nick... La naiba, ultima dată lucrurile se terminaseră foarte, foarte rău. Acea îngrijorare dispăruse imediat ce Michael părăsise orașul și Nick făcu la fel. Ultimul lucru la care s-ar fi așteptat este ca ei să se întâlnească din nou, darămite să ajungă la lovituri.

„N-ar fi trebuit să dai de el”, i-am spus. Deși suna recriminatoriu, ea era speriată, speriată pentru el pentru că știa că nu poate avea probleme, dacă Michael îl denunța nu era sigură ce i se putea întâmpla, dar ceea ce s-a

întâmplat în acea noapte cu atâta timp în urmă nu se putea întâmpla. din nou..

S-a mutat la picioarele patului, fiecare mușchi făcându-și sub haine.

— L-ai mai văzut?

Îi spusese Michael ceva despre acea mică întâlnire pe care am avut-o acum aproximativ o lună?

—L-am văzut în campusul facultății, abia am schimbat trei cuvinte, Nicholas, vreau să-l văd la fel de mult ca tine; Am crezut că nu se va întoarce, dar se pare că aceasta este intenția lui.

— Nu te vreau lângă el, Noah. Cuvintele lui sunau clar ca o amenințare.

— N-am de gând să o fac.

Uimirea i-a străbătut trăsăturile, era clar că nu se așteptase la acel răspuns de la mine. Explicația pentru uimirea sa a fost că Nicholas habar n-avea de hărțuirea pe care o suferise de la Michael la câteva săptămâni după ce Nick a plecat la New York. Nu avea de gând să-i spună, mai ales că era destul de sigură că intențiile lui Michael nu depășeau un interes imatur de a-l înșuruba pe Nick, pe care nu-l privise niciodată favorabil.

„Nu vreau ca acel nenorocit să fie lângă tine”, a spus el acum, apropiindu-se să stea lângă mine pe pat. Am dat din cap, încercând să nu mă simt conștient de intensitatea cu care vorbea. promite-mi

Am clipit când am văzut că răspunsul meu era la fel de important pentru el ca și pentru mine că și el a stat departe.

-Iţi promit.

— Bine, spuse el ridicându-se din nou. Acum trebuie să merg la birou.

M-am uitat la el cu dezamăgire, dar nu mă puteam aștepta să rămână închisă în acea cameră cu mine timp de câteva luni.

„Dacă ai nevoie de ceva, de orice, sună-mă pe mobil și te rog să nu te ridici din pat, Noah”, m-a întrebat ea hotărât.

Am dat din cap și la scurt timp după ce Nick a plecat; Mi-a promis că nu va întârzia și m-a lăsat singur în acea cameră necunoscută așteptând să se întoarcă.

42

NOAH

Următoarele două nopți s-au succedat într-un mod ciudat. Nicholas și-a petrecut cea mai mare parte a zilei la birou și, când a sosit la primele ore ale dimineții, eu eram deja într-un somn aproape adânc. Când am deschis ochii, cearșafurile de pe partea ei a patului erau fără riduri și pur și simplu am găsit un bilet în care îmi urează o bună dimineață și mă avertiza să nu fac nimic care mi-ar putea face rău mie sau copilului.

Cu o seară înainte de a părăsi izolarea mea și de a merge la spital, m-am forțat să stau treaz pe canapea, foarte supărată pentru că abia puteam să rămân pe loc. Lucrurile erau încă atât de sus în aer, încât anxietatea și faptul de a merge aproape patruzeci și opt de ore fără să mă angajez cu greu într-o conversație decentă cu cineva au ajuns să mă afecteze într-un mod periculos. Mă simțeam anxioasă, nervoasă și, uneori, teama de a nu merge bine lucrurile sau de ceea ce mi-ar putea spune în birou a făcut ca zilele, orele și minutele să treacă cu încetinitorul disperat.

Era aproape două dimineața când ușa camerei noastre s-a deschis fără niciun sunet. Canapeaua era aliniată la stânga, dar avea o vedere clară asupra oricui intra în dormitor. Nick s-a oprit surprins când m-a văzut acolo și ceva în privirea lui a reușit să mă facă să mă simt așa cum te simți când ai prăbușit pe un roller coaster de o sută de picioare.

-Ce faci treaz? spuse el, stăpânindu-și expresia și lăsându-și geaca de piele la casa de bilete. Privindu-l am verificat că nu a venit de la firmă, ținuta lui era lejeră, dar elegantă, dar nu era nici urmă de cravată sau de vreunul din costumele pe care comandase să fie ridicate de la apartamentul său.

„Așteaptă-te”, i-am răspuns, observând furia din vocea mea. Era liber să iasă acolo, să cunoască oameni și să se comporte ca un adult și social; Eu, pe de altă parte, a trebuit să fiu blocat în acea cameră fără nimeni cu care să-mi pot împărtăși frica și anxietatea.

„Ar trebui să fii în pat”, a comentat el și, spre uimirea mea, când s-a apropiat de mine, s-a aplecat să mă ia și să mă poarte el însuși. M-am ținut

de gâtul lui, surprins că mă atingea din nou după două zile lungi de abia atinge.

Corpul meu a vibrat ca niciodată și am vrut să împărtășesc acea intimitate pe care am avut-o când eram din nou împreună. Oare regretase? Mă ura ca înainte, dar o ascundea din cauza copilului?

Nici nu m-ar privi în ochi acum, nu de când am promis că voi sta departe de Michael. Îi era teamă că întoarcerea lui trezise toate acele amintiri despre care știa că sunt încă prezente în capul ei, amintiri și răni care nu păreau să vrea să dispară. Îi era teamă că până la urmă, până la urmă, Nick va crede în continuare că era cel mai bine să fie despărțit și că nimic, nici măcar un copil de-al lui, nu avea să-i schimbe părerea în privința asta.

Când m-a depus pe pat, nu i-am dat drumul gâtului. L-am tras cu intenția să nu dea drumul, ceram un sărut, iar când s-a oprit chiar deasupra buzelor mele, atât de nemișcat încât aproape că mi s-a oprit inima, toate temerile mele au fost justificate.

— Nu pot, Noah, mărturisi el în șoaptă, luându-mă de brațe și trăgându-mă de el. Fără să-mi arunce nici măcar o privire scurtă, s-a întors de la mine și a intrat în baie. Eu, pe de altă parte, am rămas acolo unde eram, absorbind respingerea lui.

Inima imi părea să sângereze sub piept, realizând că ne-am întors la început. M-am ghemuit sub cearșaf și am încercat să nu-l fac să observe lacrimile necontenite care îmi curgeau pe obraji. M-am prefăcut că dorm când am auzit ușa băii deschizându-se și mi-am dat seama că Nick nu se culcase cu mine și apoi făcuse patul, ci stătuse pe canapea, cât mai departe de mine.

Programarea la medic era la prânz și am fost surprins să văd că Nick fusese lăsat să lucreze în camera lui de hotel. Am intrat la duș abia uitându-mă la el și când m-am uitat în oglindă am văzut că ochii îmi erau umflați și roșii. Nu am vrut să vadă cât de mult m-a afectat respingerea lui cu o seară înainte, așa că am petrecut mult timp acoperind acele cercurile de sub ochi și prezentând un aspect moderat acceptabil. Este uimitor miracolele pe care le poate face un machiaj bun.

Ce nu mi-a plăcut a fost că atunci când m-am dus să aleg ce haine să port mi-am dat seama că nu mi se potrivește totul. A fost ceva nou pentru mine: nu am avut niciodată o problemă cu greutatea, nu a trebuit niciodată

să mă întind pe pat și să mă răsturn pentru a-mi nasturi blugii. Deși burtica mea de gravidă era încă abia observată, deja mă simțeam ca o vaca adevărată. Proasta mea dispoziție era atât de evidentă încât, când am ieșit din baie, am închis ușa. Nick și-a ridicat privirea de pe computer și s-a uitat la mine curios.

— Am nevoie să-mi împrumuți cheile mașinii tale, am spus îmbufnat și dorind să ies din cei patru pereți cât mai curând posibil.

Nick se încruntă.

— Pentru ce, dacă se poate şti?

M-am uitat la el neîncrezător. Oare uitase?

— Să merg la doctorul care se ocupă de sănătatea fiului tău: pentru asta am nevoie de cheile.

Nick încercă să ascundă un zâmbet care amenința să-i vină pe buze și se ridică de pe scaun. A închis laptopul, a luat cheile mașinii și le-a răsucit în degete.

—Sunt conștient că azi trebuie să mergi la medic ginecolog, ceea ce nu înțeleg este ce te face să crezi că o să conduci singur.

Mi-am strâns maxilarul.

—Sunt perfect capabil să conduc o mașină; Mai mult, pot să afirm că o fac chiar mai bine decât tine.

Nick s-a apropiat de mine, zâmbind acum fără să-l ascundă și pentru câteva clipe ochii lui mi-au străbătut corpul. Mi-ar fi plăcut să-mi pun burqa, în acel moment ultimul lucru pe care l-am simțit atrăgător și că era atât de spectaculos nu a făcut decât să mă enerveze și mai mult.

„Îmi vei arăta mai târziu abilitățile tale de condus, pistruiilor, ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum este să te pun în fața unei roți”, a spus el, apucându-și geaca și pe a mea și deschizându-mi ușa. Haide, abia aștept să-mi cunosc fiul.

Mi-a luat câteva secunde prea mult să reacționez, dar în cele din urmă mi-am forțat picioarele să se miște. Nu am iesit pe usa din fata hotelului, am coborat direct in parcare. Când am ajuns pe autostradă, am simțit că trebuie să-i spun ceva, indiferent cât de supărat aș fi.

„Astăzi s-ar putea să ne spună sexul bebelușului”, am comentat degajat, minimizând chestiunea, deși înăuntru muream să aflu dacă ceea ce purtam în mine era un mini-Noah sau un mini-Nick.

Nicholas s-a întors spre mine, cu ochii mari de surprindere.

-Astăzi? întrebă el, concentrându-se din nou pe drum; Mi-am dat seama după mișcarea mâinilor lui pe volan că devenise mai nervos decât încerca să pară.

„Aș fi putut să știu în urmă cu săptămâni, dar... am preferat să aștept," am recunoscut, privind în altă parte.

Nu am vrut să-i mărturisesc că ideea de a primi acea veste fără el lângă mine fusese insuportabilă, nu voiam să știe cât de mult am avut nevoie de el în acel moment, mai mult decât aș spune vreodată. .

Nick mi-a prins mâna pe neașteptate și i-a adus-o la buze, unde m-a sărut trecător. M-am uitat la el surprins că a prăbușit acea barieră pe care a construit-o atât de bine în jurul nostru.

„Mulțumesc că m-ai așteptat", a spus ea emoționată, privindu-mă în ochi cu o tandrețe infinită. Nu era nevoie să o spună cu voce tare, ea mă cunoștea aproape mai bine decât mă cunoșteam eu.

După aceea, între noi s-a instalat o liniște nu atât de incomodă, iar curiozitatea de a știu ce mă gândeam cu atâta concentrare m-a obligat să o rup în ciuda reticenței mele.

-Ce preferi?

Nick a zâmbit, fără să se uite înapoi la mine de data aceasta.

-Și tu?

"Eu am intrebat primul.

Nicholas a chicotit și a aruncat o privire la mine înainte de a se reorienta asupra mașinilor din fața lui.

„Bănuiesc că mă pricep la fete", a recunoscut el după ce a deliberat câteva secunde.

— Și atât de multe. „Nu m-am putut abține să nu-i răspund.

Acuzația mea nu a trecut neobservată, dar a ales să ignore comentariul meu.

„Dacă îmi amintesc bine, cu câteva nopți în urmă te-am auzit că-i spui bebelușului Mini Yo, sau greșesc?"

M-am simțit că roșesc; Bine, da, așa l-am numit în mintea mea, dar asta nu însemna că l-am văzut ca pe o fată.

„Nu știu dacă aș fi în stare să mă descurc cu un Nicholas în miniatură", am scapat eu defensiv, deși o căldură infinită mi-a cuprins corpul în timp ce mi-am imaginat un copil ca Nick în brațele mele.

„Un Noe în miniatură m-ar uza și pe mine, pistrui. Uneori îmi este milă de biata ta mamă, cu ce a trebuit să suporte...

M-am uitat la el, deși știam că glumea.

— Nu-ți face griji, o să am grijă de fiica noastră, indiferent dacă este insuportabilă ca mine sau pedantă ca tatăl ei.

Nick a continuat să privească înainte cu un zâmbet imens pe buze, nici măcar nu s-a mai obosit să-l ascundă.

„Dacă avem o fiică, va fi cea mai iubită fată din lume". Noah, nu va exista un tată pe planeta asta care să aibă grijă de ea la fel de bine ca mine, asta e sigur.

Glumele au dispărut de îndată ce a făcut acel comentariu și a trebuit să mă uit pe fereastră pentru a-mi ascunde chipul și emoțiile pe care tocmai mi-au stârnit cuvintele lui.

Nu știam cum e să am un tată care să mă iubească și să mă protejeze mai presus de toate lucrurile și simplul fapt de a-l imagina, de a-l vedea pe Nick cu fiica sau fiul nostru, m-a făcut să înțeleg că, orice s-ar fi întâmplat între cei doi. noi, copilul nostru ar fi cel mai iubit, de asta eram complet sigur.

Am ajuns la spital la scurt timp mai târziu și nu am putut scăpa de sentimentul că intru acolo cu el și văzând împreună copilul la ecografie va face totul mult mai real. În sala de așteptare erau multe femei însoțite de partenerii lor. Nick și cu mine eram cei mai tineri dintre toți. A fost foarte ciudat pentru mine să ne văd pe amândoi în această situație. Când mi-au strigat numele, nu m-am putut abține să iau mâna lui Nick pentru a intra în birou.

Din nou mi-a fost foarte frică de ceea ce aveau să ne spună despre copil, și mai mult acum că lucrurile începeau să devină ceva mai real și mai tangibil.

Nu mi-am dorit mai mult decât să aduc pe lume un copil sănătos și fericit și uram să cred că corpul meu ar putea împiedica acea dorință să se împlinească.

Dr. Hubber m-a salutat călduros când am intrat împreună în birou și l-a privit curios la Nick, care i-a întins mâna și l-a privit cu o politețe simulată. Îl cunoștea suficient de bine încât să știe că deja avea să înceapă să-i sublinieze greșelile.

„Domnule doctor, acesta este Nicholas Leister, al meu... ei bine, tatăl", am lămurit, roșind și simțindu-mă destul de prost.

Nicholas nu a adăugat niciun fel de lămuriri și, deși mi-ar fi plăcut să-l văd marcând teritoriul așa cum făcea când eram împreună, în acel moment

tot ce mi-a venit în minte era că totul era bine cu Mini Me.

Dr. Hubber m-a instruit să mă întind pe masă în timp ce îmi punea câteva întrebări de rutină.

Nicholas părea să-și pună toată concentrarea în răspunsurile mele și, după ce le-a auzit, încruntarea lui a devenit din ce în ce mai pronunțată. Când doctorul a mutat sonda mai aproape și mi-a cerut să-mi ridic cămașa, Nick a făcut un pas înainte și a stat lângă mine, cu ochii pe fiecare mișcare a doctorului. Mi-a pus gelul rece și a început să alunece sonda peste pielea mea goală; câteva secunde mai târziu, Mini Yo a apărut pe ecran. Deși trecuseră doar două săptămâni, diferențele erau foarte evidente. Copilul era mult mai mare decât data trecută și trăsăturile lui se îndepărtau deja de cele ale unui fel de mormoloc cu picioare și brațe.

A fost întotdeauna uimitor de urmărit, dar de data aceasta a fost mult mai special. Am prins expresia lui Nick, părea complet uluit și am înțeles acel sentiment: una era să ți se spună, cu totul alta să-l vezi singur.

Ginecologul a continuat să miște sonda și a început să-și facă calculele și măsurătorile.

„Am o veste bună”, a anunțat el, privindu-ne pe amândoi, „vânătaia a dispărut aproape complet; mai este puțină umbră, dar asta va dispărea aproape sigur în următoarele zile.

— Asta înseamnă că copilul nu mai este în pericol? Am întrebat emoționat și simțind o ușurare atât de imensă, încât am fost conștientă de greutatea pe care o purtam în toate acele săptămâni fără să-mi dau seama.

„Vom continua să vă monitorizăm lunar, dar da, deocamdată totul este așa cum trebuie”, a răspuns medicul cu un zâmbet prietenesc. Ai făcut o treabă bună, Noah.

Mi-am lăsat capul pe spate și am oftat uşurată.

— Deci, pot duce o viață normală acum, doctore?

S-a dus să-mi răspundă, dar Nick l-a întrerupt, privindu-l suspicios.

— Ai spus că vânătaia nu a dispărut complet. Nu este indicat să te odihnești în continuare, cel puțin încă câteva săptămâni?

"Acea?! Nu!"

M-am uitat la Nick, dar el m-a ignorat complet.

— Puteți duce o viață normală, domnule Leister, dar fără stres sau efort fizic; așa cum ți-am spus prima dată când te-am văzut, aceasta este o sarcină complicată de istoricul tău și de modul în care s-a dezvoltat sarcina. Nu trebuie să vă faceți griji, dar trebuie să vă luați viața mai ușor. Este deja

în al doilea trimestru, iar de acum lucrurile vor începe să meargă mult mai repede. Bebelușul a crescut destul de mult de când am văzut-o ultima oară, dar nu suficient, ceea ce îmi spune că ritmul de creștere se va prinde în următoarele câteva săptămâni.

Grozav, ceea ce însemna că aveam de gând să iau un butoi adevărat.

— Aș dori să obțin o a doua opinie, dacă ești în regulă cu tine, spuse Nick, încă suspicios.

„Nicholas”, l-am certat, plin de rușine.

Doctorul nu părea jignit de acest ultim comentariu.

„Nu am nicio problemă să vă recomand unuia dintre colegii mei, domnul Leister.

— Nu va fi necesar.

Amândoi și-au mai ținut privirea câteva secunde și am vrut ca pământul să mă înghită. La naiba Nicholas, nu mă gândeam să merg la alt doctor: îmi plăcea dr. Hubber și era foarte bun, îl căutasem pe internet ca să mă asigur și fusese unul dintre cei mai buni din clasa lui. Nicholas, ca întotdeauna, exagera.

— Ai vrea să știi sexul bebelușului? ne-a întrebat atunci cu un zâmbet prietenos care a relaxat imediat atmosfera.

L-am privit nervos pe Nicholas și el mi-a zâmbit cu o liniștire care doar m-a afectat mai mult.

— Ne-ar plăcea, doctore, spuse el, luându-mă de mână.

Doctorul mi-a alunecat sonda înapoi peste piele și, după ceea ce părea o veșnicie, ne-a privit cu un zâmbet jovial.

-Este un baiat.

Lumea s-a oprit și inima mea la fel.

Un copil... Am simțit atât de multă emoție încât ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Ochii ni s-au întâlnit și am zâmbit amândoi amuzați, amintindu-ne de conversația din mașină. Să văd reacția lui Nick a fost ceva pe care încă îl prețuiesc ca fiind cele mai bune amintiri din viața mea. Emoția lui a fost de așa natură încât a rămas cu ochii ațintiți pe ecran timp de câteva secunde. Ceea ce a făcut în continuare m-a luat prin surprindere: s-a aplecat spre mine și mi-a pus un sărut pe buze, un sărut pe care l-am primit cu plăcere și rușine, întrucât doctorul Hubber se afla la mai puțin de doi metri distanță. Ochii lui i-au cercetat pe ai mei în timp ce s-a îndepărtat de gura mea și am simțit că mă topesc complet.

„Mini You a ajuns să fii Mini Me”, a comentat el, zâmbindu-mi.

„Nu-ți trece la cap”, l-am avertizat bucuros.

Pe drumul de întoarcere la hotel, iar acum că știam că bebelușul este bine și că pot duce o viață normală, am început să-mi fac planuri în cap, planuri în care să îmi pot prelua în sfârșit controlul asupra vieții. Aveam nevoie să mă simt util din nou. Pentru cineva ca mine, obișnuit să fie mereu în sus și în jos, a petrece aproape o lună în pat fusese un coșmar oribil.

„Trebuie să-mi întind picioarele, Doamne, vreau să alerg, vreau să merg la facultate, să mă întorc la muncă...” am izbit visător, uitându-mă pe fereastră.

-Nu l-ai auzit pe medic? Nicholas mă răsti nepoliticos. Vânătaia nu a dispărut complet, nu te poți întoarce să faci acele lucruri ca nimic.

Mi-am întors fața în direcția lui.

— N-ai auzit? A spus că acum pot duce o viață normală. Este ușor să-ți dai cu părerea când nu ai fost nevoită să fii țintuit la pat de o lună.

Nicholas expiră pe nas și apucă puternic volanul.

„Trebuie să vorbim despre apartamentul meu din centrul orașului... Știu că nu vrei să mergi acolo și respect asta, dar trebuie să punem lucrurile în ordine. Hotelul este bine, dar atrag prea multă atenție acolo și acum este ultimul lucru pe care mi-l doresc.

"Avea?"

— Am apartamentul plătit și aștept să mă instalez, Nick, am spus, dorindu-mi să mă întorc acolo și să petrec ceva timp singură și să mă pregătesc pentru ceea ce mi se va întâmpla. Te poți întoarce la a ta.

-Asta vrei? Că trăim despărțiți? Tonul vocii lui transmitea durere, o durere care era amestecată cu furia pe care o simțeam pentru cuvintele mele.

„Nu putem trăi împreună pentru că nu suntem împreună.

Și oricât de mult îl ura, asta era realitatea.

— Doamne, Noah, lucrurile s-au schimbat, nu-i așa?

Am clătinat din cap, exact asta nu am vrut să se întâmple.

— Ceea ce s-a schimbat este că voi avea un copil, dar nimeni nu spune că tu și cu mine trebuie să ne întoarcem pentru asta. Am ajuns să accept, așa că...

-Si ce? spuse el, întorcându-se brusc la dreapta și trăgând în parcarea hotelului. Am greșit și acum am de gând să am grijă de tine.

— De ce ai de gând să ai grijă? i-am răspuns indignat. Nu sunt responsabilitatea ta și nu voi fi cu cineva care a spus mai mult decât clar că nu avea de gând să mă iubească din nou, cu atât mai puțin să ai încredere în mine, așa că hai să revenim la început. Poti sa ai grija de copil cu mine, dar asta e: nu am de gand sa locuiesc cu tine, nu o sa fac ce imi spui si nu o sa-mi schimb doctorul. Până voi naște, deciziile le iau eu și când se va naște bebelușul vom pune lucruri pentru a-l putea crește împreună, dar fiecare acasă.

Am coborât din mașină trântind ușa. Exact de asta mă temusesem tot timpul, că Nicholas va vedea sarcina ca pe o modalitate deformată de a mă întoarce. Așa, însă, lucrurile nu s-au făcut, nu am căutat simpatie la Nicolae sau să fiu în sarcina lui... Doamne, oricât de mult mă durea respingerea lui, nu i-aș face niciodată așa ceva, Nu l-aș forța niciodată să se întoarcă la mine.

Nicholas a tăcut până au ajuns în cameră.

— Deci, planul tău este ca fiecare să-și continue viața și apoi, ce? Aveți custodia comună? Asta vrei? M-a întrebat, stând pe marginea patului și privindu-mă în timp ce începeam să-mi iau hainele de pe umerase și le împăturim în orice fel pe măsuța din fața patului. Ochii mei s-au îndepărtat de haine pentru o secundă și s-au fixat asupra lui. Părea calm, dar oricât de mult reușea să rămână calm acum, știam foarte bine ce se ascunde sub acei ochi. Nu-i plăcea ceea ce spusese în mașină și acum că îl auzeam pe buzele lui, nu m-am putut abține să nu simt același lucru. Va trebui să împărțim zilele, weekendurile, vacanțele... Asta vrei? Vrei ca fiul nostru să crească cu părinți despărțiți?

Mi-au lăcrimat ochii la realitatea oribilă pe care mi-o aducea în minte.

Știam cum e să fiu crescut așa: jumătate din viață nu am avut tată, iar cealaltă o petrecusem ascunzându-mă de teamă că nu mă va răni. De asemenea, Nick a trebuit să-și vadă părinții despărțindu-se și mama sa îl abandonează.

Pentru o clipă mi-am imaginat copilul meu dulce, cu ochi mari albaștri și păr blond ca mine trecând prin ceea ce a trebuit să trecem amândoi, iar inima mi s-a scufundat într-un fel pe care nu îl simțisem înainte. Mi-am muşcat buza încercând să-mi controlez tremurul, iar Nicholas s-a ridicat şi s-a apropiat de mine.

„Lasă-mă să am grijă de tine”, m-a întrebat ea atunci, în timp ce mâna ei îmi mângâia fața și ochii ei se cufundă în ai mei cu hotărâre de fier. Știu ce

ți-am spus, știu că ți-am spus că nu voi putea să te iert și nu am reușit să-mi scot asta din minte de când am plecat: reacția ta, tristețea ta... e bântuită. eu în fiecare zi în care am fost despărțiți, Noah. Lucrurile s-au schimbat, acum modul meu de a vedea toate astea nu este același, văd totul într-o altă culoare. Când l-am văzut pe fiul nostru pe acel ecran, Noah... La naiba, am fost cel mai fericit bărbat de pe Pământ și nu doar pentru că am un copil frumos, ci pentru că îl am cu femeia care mi-a transformat lumea. cu capul in jos..

Mi-am strâns ochii, simțind că o lacrimă mi-a boicotat autocontrolul.

Nick și-a sprijinit fruntea de a mea și a oftat, luându-mă peste cap cu respirația lui caldă.

—Ne-am rănit foarte mult, pistruiilor, să nu vă gândiți o clipă că nu sunt conștient de fiecare cuvânt dureros care mi-a ieșit din gură. Nu ezita să crezi că am vrut să te văd suferind așa cum am suferit eu după Michael, dar nu am încetat niciodată, Noah, să cred că ești femeia vieții mele.

am deschis ochii.

„Am părăsit-o pe Sophia, Noah.

Mi-am simțit inima bătând în brațe la gândul la cei doi împreună, la nopțile pe care le-am petrecut plângând în pat după ce i-am văzut în reviste sau la televizor. Lucrurile pe care Nick le spusese despre ea, că era o femeie mai bună pentru el, mai matură, mai deșteaptă, mai mult... erau încă prezente în amintirile mele și știam că va fi întotdeauna un ghimpe în inima mea.

— N-ar fi trebuit să o faci. Nu mă uitam la el când am vorbit, dar mâna lui mi-a prins bărbia ca să mă forțez. Nu mi-a înțeles cuvintele și am continuat să vorbesc aproape în grabă. Nicholas, nu vei putea uita că te-am înșelat cu altcineva și nu aș mai suporta să te pierd din nou...

Mi-e frică, sunt atât de speriată că ultimul lucru pe care îl pot face acum este să testez dacă lucrul nostru poate funcționa din nou.

„Permite-mi să-ți demonstrez că ceea ce spun eu este total adevărat, Noah.

Am clătinat din cap și apoi mi-a luat fața în mâini și m-a sărutat așa cum își dorise de când ne-am despărțit. Buzele lui s-au oprit pe ale mele, mai întâi o dată și apoi de două ori, apăsând doar cât să mă facă să oft. Limba lui a intrat în gura mea și m-am topit la gustul lui, m-am topit la simțirea lui pe corpul meu, brațul lui m-a ridicat în jurul taliei și picioarele i-au înconjurat șoldurile. M-a muşcat de buză, a supt-o după aceea, apoi m-a

sărutat, aşteptând un răspuns de la mine care nu s-a mai întors. Cuvintele lui mă paralizaseră, era un moment în care vedeam lumina de la capătul tunelului, o vedeam limpede, dar vedeam și că pentru a ajunge acolo va trebui să depășesc tot felul de obstacole, obstacole. pe care nu eram sigur dacă avea să o pot depăși.

Nicholas s-a îndepărtat apoi de gura mea și m-a lăsat jos.

— În ultimele zile nici nu m-ai atins... m-am gândit...

„Nu te-am atins pentru că dacă aș începe nu m-aș putea opri”, se justifică el, sprijinindu-și fruntea de a mea. Am vrut să-ți dau spațiu, nu am vrut să te împing să faci ceva ce nu ai vrut...

Am rămas fără cuvinte.

„O să am un copil cu tine, Noah”, a spus ea privind în ochii mei, „și va fi cu tine, oricât îmi ia să-ți arăt că nu plec nicăieri. "

Doamne... vorbea serios? Au fost cuvintele lui adevărate? L-am iubit pe acel om din tot sufletul meu și am vrut doar să mă iubească din nou așa cum l-am iubit eu.

— Să mergem încet, Nick, am spus, iar el s-a ridicat, zâmbind în ochii mei de culoarea mierii.

„Mai bine: să începem de la zero”, a decis el.

43

NICK

Am ajutat-o să ridice și împreună am făcut bagajele. În timp ce Noah se plimba prin cameră, am privit-o ascuns, încântat. Eram conștientă că a demonstra că cuvintele și intențiile mele erau adevărate nu avea să fie o chestiune de cusut și cânt, mai ales după ce practic i-am jurat că nu ne vom întoarce împreună. Dar toate acestea nu contau pentru mine, în adâncul inimii mi-am dorit întotdeauna să se întâmple ceva, să se întâmple ceva și că motivul care m-a obligat să mă întorc la ea să fie suficient de justificat pentru a nu simți că sunt amăgindu-mă.

Cea mai mare frică a mea fusese întotdeauna să o pierd, să o pierd complet. Înșelându-mă și despărțindu-ne timp de peste un an, am crezut că am făcut ceea ce trebuie. Nu am iertat ușor, iar Noah avea dreptate în privința asta: propria mea mamă afectată de cancer încă lupta pentru iertarea mea, iar eu încă mă luptam cu mine ca să i-o dau.

„Îmi pare rău”, un cuvânt... și băiete era important. Noah era persoana căreia îmi deschisesem inima aproape complet, iar acum, după ce știam ce înseamnă să pierd asta, știind că există o scuză că mă voi alătura acelei femei pe viață, îmi dăduse toată siguranța aveam nevoie.de la începutul relaţiei noastre îi lipsise de mine.

Cuvintele mele fuseseră adevărate înainte să ne luăm rămas bun ultima dată, sau cel puțin le credeam adevărate când le-am spus atunci. Am crezut cu adevărat că nu putea face nimic Noah pentru a mă răzgândi și acum mi-am dat seama că există ceva care ar putea invalida complet acea afirmație. Întotdeauna m-am simțit a doua opțiune a multor oameni.

Tatăl meu a preferat întotdeauna afacerea lui decât mine, chiar și acum, după ce am aflat toată povestea, am știut că își iubește actuala soție mai mult decât ar fi iubit-o vreodată pe primul său copil; mama, ei bine, mama mă lăsase să fug cu un bărbat, și-a pus propria ei răzbunare împotriva tatălui meu înaintea dragostei pe care se presupunea că o simțise pentru mine... și Noah... Noah se confrunta cu probleme mult mai mari decât al meu și, oricât ar fi încercat să mă facă să cred că mă iubește la nebunie, întotdeauna

îmi era mai ușor să mă aștept la ce e mai rău, să nu cred deloc și să mă rog doar ca totul să iasă bine. Eram foarte conștientă de faptul că problemele și insecuritățile noastre ajunseseră să ne conducă până la punctul în care ne aflam acum și, după aproape douăzeci și cinci de ani, am descoperit în sfârșit acel ceva de care aveam nevoie pentru a putea să mă relaxez și să cred că dragostea este posibilă și că era.era cineva care avea să mă pună înaintea oricărui lucru.

Copilul acela care era pe drum era speranța mea de iubire necondiționată și persoana care mi-a dăruit-o a fost nici mai mult nici mai puțin decât cea care a vrut să mă iubească din toată inima. Cum ar putea să nu o ierte? Cum să nu las trecutul în urmă când ea tocmai îmi dăduse ceea ce aveam întotdeauna nevoie, chiar dacă nu știam, de când am văzut-o?

Am simțit în sfârșit pace, pace în suflet și pace în mintea mea. Parcă furtuna care pusese stăpânire pe lumea mea s-a risipit brusc, lăsând în locul ei un soare strălucitor care chiar m-a orbit. Bănuiesc că așa am simțit să iert cu adevărat. Un calm infinit... o iubire necondiționată.

În apartamentul lui i-am cărat valiza și l-am privit nervos cum se mișca, scotând lucrurile din cutii și insistând să înceapă să le pună pe rafturi. Când am văzut-o urcându-se pe un scaun pentru a ajunge la un raft, aproape că am făcut un infarct. M-am dus acolo și am luat-o ca să o pun jos înainte ca inima să-mi sări din gură.

— La naiba, Noah! am exclamat, așezând-o pe pământ și smulgând ceea ce încercase să pună acolo. Astăzi este prima zi după săptămâni în pat, poți să o iei mai ușor?

„Doar că sunt nervoasă și nu pot sta nemișcat, îmi pare rău”, s-a scuzat ea și s-a despărțit de mine de parcă apropierea mea ar fi ars-o. Am privit-o cu coada ochiului în timp ce traversa camera până când a fost cât mai departe de mine.

— Ești sigur că nu vrei să petrec noaptea aici? am întrebat, detestând că trebuie să o părăsesc.

Acum avea să-mi fie foarte greu să mă despart de ea, la naiba, voiam să o iau să locuiască cu mine, să am grijă de ea și să-i dau ce are nevoie.

Înainte să pot răspunde la întrebarea mea, ușa apartamentului s-a deschis și Lion și Jenna au intrat, amândoi cu zâmbete strălucitoare pe față și ținând în mână o grămadă de baloane albastre.

-Este un baiat!

Am aruncat o privire în direcția lui Noah, iar ea a ridicat din umeri, zâmbind o secundă mai târziu. Jenna s-a repezit să o îmbrățișeze și baloanele au zburat până au lovit tavanul. Leul s-a apropiat de mine cu un urs mic, albastru deschis și mi l-a întins cu un adevărat zâmbet zâmbet.

— Tată, nu? A spus el și am simțit un nod în gât când am auzit acel cuvânt.

Doamne... aveam să fiu tată, ar fi bine să încep să mă obișnuiesc cu ideea.

-Trebuie să sărbătorim asta! a cerut Jenna, bătând din palme și aruncându-se în brațele mele o secundă mai târziu. Dacă nu mă alegi nașă, îi voi spune fiului tău toate necazurile tale. Mi-a șoptit la ureche, împrejurare de care am profitat pentru a-l trage de păr. Unde vrei sa mergi? Putem merge la cina, sau la un pub, sau putem chiar să plecăm în weekend. Acest lucru merită o sărbătoare cu stil!

Mi-a trebuit doar o privire ca să știu că nu asta și-a dorit Noah în acel moment. Chestia cu bebelușul nu fusese ceva la care ne așteptam și, oricât de mult eram fericit să-l am, știam că Noah dorea să simtă că totul merge ca de obicei. Putea în sfârșit să ducă o viață normală și primul lucru pe care îl spusese a fost că vrea să se întoarcă la școală, să lucreze și să iasă. Nici o mențiune despre copil.

Nu voia să o împovăreze prea mult cu subiectul, o cunoștea destul de bine încât să știe că mai devreme sau mai târziu avea să ajungă să se obișnuiască cu ideea, dar îi era teamă că înainte de asta se va prăbuși. Am sperat să fiu lângă el doar când s-a întâmplat.

„Putem să dansăm”, am sugerat să-mi înghit toată dorința de a-l pune pe Noah în pat și de a o forța să stea sub pături. Noah s-a uitat la mine surprins. Atâta timp cât o luați ușor. iti place?

Un zâmbet sincer a apărut pe buzele lui și am simțit că inima mea încetează să bată pentru o clipă.

— Ar fi distractiv, da, spuse ea, fericită pentru prima dată de când plecasem de la cabinetul medicului.

Jenna a fost de acord cu propunerea și, în timp ce eu și Lion am ieșit afară să așteptăm ca Noah să-și schimbe hainele, am scos o țigară și am fumat pentru prima dată de când am aflat că am un copil.

-Cum iei? se întrebă Lion, privindu-mă pe ascuns. Și-a aprins și o țigară.

— Încerc să mă obișnuiesc cu ideea că în aproximativ patru luni viața mea se va schimba pentru a nu mai fi niciodată la fel.

— Și cum rămâne cu Noah? Sunteți din nou împreună? întrebă el cu tact.

M-am uitat la ușa apartamentului.

„Sunt pe el”, i-am răspuns și chiar atunci au apărut fetele. Noah își schimbase blugii cu o rochie asemănătoare unui tricou, colanți puri și cizme înalte. Și-a lăsat părul liber și și-a machiat buzele și ochii. Îi jur pe Dumnezeu că nu am văzut-o mai frumoasă în viața mea.

Dorința mea de a o duce acasă și de a o duce în pat a crescut aproape la fel de mult ca și dorința mea de a o face să se distreze de minune în acea noapte. A venit la mine cu îndoiala pe față.

-Toate bune? am întrebat, conținând dorința teribilă de a o atrage la mine și de a o sărut până când i-a rămas fără suflare.

A dat din cap fără să mă privească direct în ochi. Eram conștientă că a fi împreună ne va lua timp, dar acum mai mult decât oricând trebuia să o revendic ca fiind a mea.

În timp ce am pus mașina în viteză, l-am observat pe Noah care se agita pe scaun.

-Ce se întâmplă? am întrebat-o, privind-o cu coada ochiului, fără să-mi iau atenția de la drum.

Noah a clătinat din cap în tăcere, dar am putut vedea clar că ceva o deranjează.

„Noah, poți să-mi spui.

— Doar... ce o să le spunem părinţilor noştri?

De asta te-ai îngrijorat atât de mult?

„Noah, nu-ți face griji pentru ce vor spune oamenii, bine? Părinții noștri știu istoria noastră, le vom spune că suntem din nou împreună și când vei fi gata îi vom spune despre copil.

„Mama mea va avea un atac de cord”, a spus ea cu voce joasă, privind pe fereastră. În plus, încă nu știm că suntem împreună... trebuie să vedem dacă se va rezolva. Cel mai bine va fi să nu le spui nimic, cel puțin deocamdată, nu se vede, nu?

Ne-am uitat amândoi la burta lui și de fapt era aproape imperceptibil, dar asta nu avea să dureze mult să se schimbe, era deja destul de neobișnuit să nu-l observi decât dacă te uiți: Noah avea cinci luni. Părinții noștri aveau să afle, iar oamenii nu aveau să întârzie să afle nici. M-am simțit brusc îngrijorat că vreau să-l protejez pe Noah de orice fel de bârfă care ar ieși din acea sarcină. Cu fața spre galerie, încă mă întâlneam cu Sophia Aiken, așa

că când s-a auzit vestea despre Noah avea să fie un scandal. Va trebui să o pregătească să-l înfrunte.

— Nu cred că o putem trage mult mai mult, dar o vom spune doar când ești gata, bine?

Noah a dat din cap și la scurt timp am ajuns la club. Atmosfera era asurzitoare și le-am rugat să ne deschidă un stand. Jenna nu s-a oprit din a vorbi despre copil, despre cum i-am numi noi, unde urma să locuim, ce culoare urma să-i pictăm camera… chiar și eu am început să fiu copleșită. Noah încerca să se joace împreună cu prietena ei, dar până și Lion părea să înțeleagă faptul că mergea deja prea departe.

Lion și Jenna au mers să danseze, iar Noah a urmărit mulțimea de la distanță. La un moment dat, Jenna a tras-o pe podea și au dansat o vreme. Am urmărit fiecare mișcare a lui Noah, ținându-mi respirația, dar am știut că ceva nu era în regulă cu el când s-a întors zece minute mai târziu să stea lângă mine.

Nu se distra bine.

"Vrei sa mergi?" Ești obosit? — l-am întrebat cu toate soneriile de alarmă care îmi sunau în cap.

Noah își forța un zâmbet și clătină din cap.

Am rezistat încă o oră și în cele din urmă eu am fost cel care a insistat să plec.

Știam că ceva nu este în regulă cu ea și oricât m-aș strădui să ascund asta cu prietenii noștri, am crezut că încă o cunosc suficient de bine pentru a-i înțelege starea sufletească. Ne-am luat rămas bun de la Jenna și Lion și am mers să luăm mașina. Ne-am întors la apartament în tăcere. Înăuntru nu mai suportam. Am tras-o spre mine și am ținut-o în brațe.

— Spune-mi ce te deranjează.

Ea și-a strâns brațele în jurul spatelui meu și și-a sprijinit obrazul pe pieptul meu.

„Nu cred că a fost o idee bună să ieși în seara asta”, a comentat el fără să se uite la mine.

Nu mai e locul meu, nu-i așa? Petreceri, stat până târziu, universitate... O să încetez să mai fiu eu însumi pentru a deveni...

Am tras-o în sus ca să mă pot uita în ochii ei.

— Nu vei deveni nimic, Noah; Doar pentru că vei fi mamă nu înseamnă că te vei schimba.

El clătină din cap încruntat. Părea să aibă o ceartă de cap insolubilă.

-Nu, nu este adevărat. Ai auzit-o pe Jenna, a tot vorbit despre copil...

Oamenii mă vor vedea abia acum, ca mamă. Nu voi mai fi aceeași fată ca înainte și mă sperie pentru că nici nu am descoperit cine sunt.

Nu am vrut ca el să meargă așa, nu am vrut să creadă că va trebui să renunțe la ceva.

„Îți jur că vei rămâne aceeași persoană pe care am întâlnit-o acum trei ani, Noah... aceeași persoană care m-a înnebunit doar intrând în bucătărie și aruncându-mi o privire otrăvitoare, aceeași persoană care m-a făcut să pierd un Ferrari, Același care a jucat cu mine jocul celor douăzeci de întrebări, aceeași persoană care și-a dorit să devină scriitoare, să călătorească, să deschidă un adăpost pentru animale, să învețe să surfeze, aceeași persoană care a jurat să mă sărute în fiecare zi până când nu mai putem face asta, aceeași persoană căreia mi-a spus odată că nu poate avea copii... Vei fi toate acestea și mai mult, Noah.

Ea a clătinat din cap și a ieșit din brațele mele.

„Știu că este îngrozitor să gândești așa, iubesc copilul ăsta, chiar îmi place”, a mărturisit ea cu lacrimi în ochi, „dar nu l-am vrut acum, înțelegi? Nici măcar nu știu ce o să fac mâine sau ce o să fac... Acum depind de tine, Nick, și oricât de mult insisti să vrei să te întorci la mine, pot. nu pretind ca ultimele luni nu au existat...

„Noah…” am început să spun, dar el m-a întrerupt.

Acest lucru nu era ceea ce plănuisem pentru viața mea, nu era ceea ce îmi doream.

Știu că sună foarte tradițional, dar mi-am dorit să fiu căsătorit, să am o casă, o siguranță financiară, un loc de muncă, o viață înainte de a decide să întemeiez o familie.

Nu am nimic din toate astea, totul este incert, și mi-e teamă să aduc acest copil pe lume și să nu-i pot oferi tot ce este mai bun.

— Ea va avea tot ce e mai bun, Noah, și tu la fel. Sunt aici, uită-te la mine, nu plec nicăieri.

Cum aș putea să o fac să înțeleagă că scopul meu în viață va fi să o fac fericită?

"Dar ai făcut... ai plecat", a răspuns ea, trăgându-se de mine când am întins mâna cu intenția de a o atinge. Am vrut ca el să se calmeze, am vrut să vadă partea bună a lucrurilor.

„Trebuia să plec”, i-am răspuns, devenind serios. Anul și jumătate în care ne-am despărțit ne-a schimbat pe amândoi, Noah, nu am putut continua

în punctul în care totul s-a terminat, nu eram buni unul pentru celălalt în acel moment. Nu te-am făcut fericit și ai reușit să mă rănești mai mult decât pe oricine am întâlnit vreodată.

Noah părea că nu mai respira.

—Nu este intenția mea să-ți arunc nimic în față, vreau doar să vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Soarta a hotărât să ne întoarcem împreună, acel copil te-a întors la mine și mă bucur pentru asta. Și vei fi și tu, Noah, asta va fi misiunea mea.

— Și dacă de data asta eu sunt cel care nu te poate face fericit?

Am clătinat din cap și i-am luat fața în mâini.

-Asta e imposibil…

Am sărutat-o pe buze, aveam nevoie de ea mai mult ca oricând, îmi doream să fac dragoste cu ea încet, să încep din nou de unde am rămas, aveam nevoie să-i simt pielea pe a mea din nou, să aud gemetele venind de printre buzele ei. , să o aud rostind numele meu încă o dată. și din nou... Dar am promis că voi merge încet.

„Ar trebui să plec”, am comentat, despărțindu-mi gura de a lui. Obrajii lui Noah erau înroșiți și era atât de adorabil încât mi-a trebuit toată puterea să mă îndepărtez de ea. Te sun mâine, bine?

Am fost afectat de ceea ce am văzut în ochii ei și am sărutat-o din nou. Când m-am îndepărtat, i-am șoptit la ureche.

— Dacă vrei să rămân, tot ce trebuie să faci este să întrebi.

Noah făcu un pas înapoi.

-Sunt bine.

Am simțit o durere, dar am forțat să zâmbesc.

— La revedere, pistrui.

44

NOAH

În ciuda discuțiilor intense pe care am avut-o cu Nick cu o seară înainte și după atâtea emoții amestecate, cum ar fi să aflu că am un copil și că este în regulă, am putut să dorm așa cum nu făcusem de luni de zile. Am dormit ca un buștean, sau ca un bebeluș, niciodată mai bine spus, dar trezirea mea nu a fost la fel de plăcută ca acele ore în care rămăsesem aproape inconștientă.

O crampe mi-a străbătut tot corpul și o transpirație rece mi-a umezit ceafa și spatele. Am deschis ochii pentru o secundă și, deodată, am simțit o goană oribilă care m-a făcut să alerg la baie să vomit puținul pe care mi-am luat în stomac cu o seară înainte.

Dumnezeu.

Am îngenuncheat în fața toaletei mult timp, cu fruntea lipicioasă și picioarele tremurate. Când nu mai aveam ce să-mi pun în gură, m-am simțit suficient de puternică încât să sar sub duș și să încerc să-mi revin din ceea ce tocmai fusese prima mea greață de dimineață.

Nu trebuia să se întâmple asta la începutul sarcinii?

Totul despre copilul meu se dovedea a fi diferit de lucrurile despre care citisem sau mi-am asumat întotdeauna. Fiecare femeie este diferită, da, e în regulă, dar, la naiba... Am crezut că am scăpat de asta.

În acea zi trebuia să merg la curs, nu mai puteam lipsi și, de asemenea, va trebui să mă întorc la muncă. Examenele se terminaseră și acum mai mult ca niciodată avea nevoie de bani. Când am plecat din LRB, Simon îmi oferise un loc de muncă la vechea lui companie și i-am spus că mă voi gândi la asta. Acum că eram în stare să o fac din nou, îl sunam și îmi spusese că pot începe luni, adică în aceeași zi. Era îngrozită să recunoască că era însărcinată, dar nu avea să mai poată ascunde asta.

M-am îmbrăcat cu o fustă evazată și un pulover negru, din moment ce nu voiam să trec prin prost gust de a vedea cum nu mi se potriveau blugii. Am ieșit în stradă cu o foame feroce, greața dispăruse și tot ce voiam să fac era să pun tot ce conținea cuvântul ceai în stomac: clătite, tofu, ceai,

prăjitură, tiramisu, tacos, tăiței... era atât de concentrat pe acele gânduri încât aproape că nu vedeam cine mă aștepta sprijinit de un Mercedes negru.

„Bună dimineața, pistrui”, m-a salutat, lăsând mașina și venind în întâmpinarea mea. Înainte să-i pot asimila prezența, mi-a dat deja un sărut cast pe buze. iei micul dejun cu mine? întrebă el o secundă mai târziu.

Am dat din cap aproape din inerție și zece minute mai târziu stăteam într-o cantină elegantă din centrul orașului.

-Cum te simti? m-a întrebat ea în timp ce mâncam o farfurie de clătite cu sirop de arțar și suc de portocale proaspăt stors.

— După ce aproape că am scos până la ultimul ficat? Destul de bun.

Nick se uită la mine, nedumerit.

— Ai vărsat? De ce nu m-ai sunat, Noah? Mi-a reproșat între supărat și îngrijorat.

Mi-am dat ochii peste cap.

„Crede-mă... nu ai fi vrut să fii acolo; În plus, sunt destul de sigur că vor fi multe repetări de acum înainte și nu te pot suna de fiecare dată când se întâmplă ceva normal, cum ar fi grețurile matinale, Nick. Relaxeaza-te.

Nu părea foarte convins de explicația mea, dar mi-a aruncat o privire amuzată în timp ce mânca ca o focă flămândă.

— Ai de gând să mergi la muncă după curs?

Am dat din cap când mi-am terminat farfuria și m-am întors să-i acord puțină atenție. La naiba, ce frumos era! Cum de nu observasem până atunci? Bănuiesc că un alt tip de foame urcase pe lista mea de priorități până în vârf. Îl schimb pe Nick cu clătite... Doamne, ar trebui să fiu îngrozit!

— Nu pot face nimic ca să te conving să te întorci la muncă pentru mine, nu?

Mi-am pus furculița pe masă și m-am uitat la el foarte serios.

„Mi-am jurat că nu te voi mai amesteca niciodată cu munca, Nicholas.

El a dat din cap, adânc în gânduri, și am fost surprins să văd că nu s-a supărat, ci mai degrabă a acceptat ceea ce spuneam.

— Te superi dacă te iau la ieșire?

Am ezitat câteva clipe.

„Nu trebuie să mă îngrijești, Nick, pot să iau mașina și alte chestii.

El a ignorat plângerile mele.

— Vreau să o fac, spuse el serios.

Nu aveam de gând să mă cert pentru asta, așa că l-am rugat să mă ia la șapte. Când m-a lăsat în campus, s-a dus să mă sărute pe buze, dar ca prin reflex mi-am întors fața și buzele lui mi-au atins ușor obrazul. Am ieșit înainte să-mi spună ceva. Îmi era încă greu să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic în trecut și voiam să merg încet. Dacă știam un lucru despre sărutările lui Nicholas Leister, era că ar putea crea dependență... și eu nu eram de genul ăsta de dependență.

Era ciudat să mă întorc la rutină. Nimeni nu părea să observe nimic și în curând am putut să mă prefac că totul era într-adevăr la fel. Era ca și cum ai trăi pe o minciună albă. Am stat de vorbă cu colegii de clasă, le-am explicat profesorilor că mi s-a făcut rău și când am ajuns la serviciu abia mi-am amintit că sunt însărcinată. Compania era mică și mi-am dat seama că rolul meu acolo va fi aproape identic cu cel pe care l-am jucat la LRB; în plus, oamenii s-au dovedit a fi drăguți.

Mi-a plăcut să mă simt din nou ca mine, doar Noah și nu un ou Kinder în procesul de a face surpriza.

La ieșire m-am trezit destul de obosit, sentiment pe care îl observasem acum că nu mai eram toată ziua în pat; Energia mea părea să se fi înjumătățit, așa că, când l-am văzut pe Nick așteptându-mă, m-am bucurat că nu trebuia să mă conduc acasă.

— Ce zici de întoarcerea ta? m-a întrebat deja în mașină.

„Foarte stimulant. Nimeni nu a observat nimic. Bine, deci păream prea fericit de acest fapt, dar am ignorat încruntarea lui Nick.

S-a făcut liniște și câteva minute mai târziu, Nick a rupt-o pentru a-mi spune ceva care m-a pus instantaneu pe cap.

„O să plec din New York, o să vând apartamentul și o să mă mut aici cu tine.

-Acea? am spus privindu-l neîncrezător. Nicholas și-a avut viața acolo, locul de muncă, viitorul, totul...

-Nu vi se pare bine? a întrebat el complet pierdut în timp ce a întins mâna să-mi ia bărbia ca să mă poată privi.

Mi-am întors fața pentru ca el să mă elibereze.

„Nu ar trebui să iei această decizie atât de repede. Crezi că totul este rezolvat, că ne putem întoarce împreună de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, dar realitatea este că ultima dată ne-am distrus unul pe celălalt. Ce te face să crezi că acum suntem gata să începem de la zero?

„O să avem un copil, Noah”, a răspuns el, mimându-mi tonul.

„Acesta nu este un motiv suficient de bun ca să-ți părăsești viața.” Forțezi lucrurile și nu așa vreau să mă descurc cu noi.

Nicholas clătină din cap și înjură pe sub răsuflare.

"Sunt dispus să încerc din nou, știu că va funcționa... Nu știu ce naiba vrei de la mine, m-am gândit că te-ai bucura, fac tot ce trebuie să fac."

„Exact, ai spus-o: faci tot ce ar trebui să faci, nu ceea ce vrei să faci”.

„Vreau să fiu cu tine”, a răspuns el furios.

Am clătinat din cap. Ajunsesem deja la apartamentul meu.

—Ei bine, nu cred că este adevărat, cred că o faci pentru că este ceea ce trebuie făcut.

Am coborât din mașină, intenționând să intru în apartamentul meu, dar Nicholas m-a oprit.

— De ce trebuie să complici lucrurile? Vom avea un copil, în sfârșit avem un motiv să ne întoarcem și, în loc să-l accepti, tu...

„Te-am rugat să te întorci cu mine și ai spus că nu”, l-am întrerupt. Mă bucur că copilul nostru ne va avea pe amândoi și sunt sigur că vei fi cel mai bun tată din lume, dar acum asta e tot ce vei fi, Nicholas.

— Știi perfect că nu voi accepta ceea ce spui.

M-am uitat în ochii lui și am știut că cuvintele lui erau adevărate. Dar am făcut-o pentru el, nu a fost niciodată pe deplin fericit cu mine, ne-am rănit foarte mult. Nu am vrut să reîncep o relație toxică doar pe baza faptului că urma să fim părinți.

—Ți-am cerut timp, ți-am spus că vreau să merg încet, vreau să mă concentrez pe acest copil... Al nostru poate aștepta, nu vreau să te grăbești să iei decizii pe care le poți regreta pentru restul vieță.

— La naiba, Noah! De ce nu mă crezi când îți spun că vreau să mă întorc cu tine?

„Pentru că încă nu mi-ai spus „te iubesc”!” Am strigat în cele din urmă dându-mi drumul.

Tăcerea s-a lăsat între cei doi. Nick s-a uitat în ochii mei și am văzut furie și durere în ai lui. Nu mă iertase, nu încă. Și el știa asta.

„Ultima dată când ți-am spus că te iubesc, mi-ai frânt inima. Mi-am jurat să nu mai spun niciodată acele cuvinte, dar asta nu înseamnă că nu vreau să-mi petrec restul vieții cu tine și cu copilul ăla.

Am reținut lacrimile cât am putut de bine și am vorbit din nou.

— Nu merge așa, Nick, am spus. Întoarce-te la muncă, întoarce-te la New York pentru că bula pe care am trăit-o în ultimele zile tocmai a izbucnit.

Nu am așteptat să răspundă. Am intrat în apartamentul meu și el nu a venit după mine.

Oricât de mult ar fi durut să-l iau pe Nick de lângă mine, știam că era ceea ce trebuie făcut. A trebuit să clarifice ce simțea pentru mine și a trebuit să mă gândesc dacă să ne întoarcem împreună cu el a fost cel mai bun lucru pentru amândoi.

Nu am vrut să termin rău, chiar nu am vrut, nu am vrut să-i creez probleme, dar pentru Nicholas a fost totul sau nimic și acum nu am putut șterge ardezia, am făcut-o. Nu mă simt în siguranță, mai ales dacă nu era pregătit să mă iubească. Atracția era una, sexul era ușor, nu am avut niciodată o problemă cu asta, partea grea a fost că nu știam să ne iubim, nu știam să ne respectăm și nu puteam. o iau de la capăt dacă lui Nicholas îi era frică să-mi deschidă din nou inima.

În ciuda certului din acea zi, a doua zi dimineață era din nou în fața apartamentului meu, așteptându-mă. Avea două pahare de hârtie în mână, dar s-a uitat serios la mine când am coborât treptele și m-am apropiat de el.

„Bună”, m-a salutat scurt.

"Bună", am răspuns eu, luând paharul pe care mi l-a întins.

Ciocolată caldă... Fiul meu urma să fie dependent de zahăr.

—Peste trei ore plec, am venit să-mi iau rămas bun.

Oricât de mult i-am spus să plece, cuvintele lui m-au durut ca niște înjunghiuri. M-am uitat în jos, încercând să ascund tristețea din ochi, dar el mi-a prins bărbia și m-a forțat să mă uit la el.

— Fac asta pentru tine, a spus el, mângâindu-mi pometul cu degetul mare. Dacă am învățat ceva din tot acest timp separat și ce a ajuns să ne distrugă, este că nu te pot forța să faci ceva ce nu vrei să faci sau pentru care nu ești pregătit.

Mi-am muşcat tare buza.

„Așa că mă duc și o să te sun în fiecare zi”. Vom începe să vorbim, vom face planuri, îmi vei spune despre preocupările tale și eu o să vorbesc despre ale mele, vom vorbi despre cum vom crește copilul, ne vom gândi la nume, vom vorbi despre viitor pentru că, Noah, te iubesc, te iubesc și o să te iubesc tot timpul.

Inima mi s-a oprit pentru câteva clipe fără să cred ce auzeam.

—Dacă nu ți-aș fi spus până acum, este pentru că eu cred că dragostea nu trebuie exprimată în cuvinte, am crezut că tot ce eram dispus să fac ar fi de ajuns și, în realitate, în adâncul inimii tale știi că este așa, dar ți-e frică de moarte să mă lași să intru din nou. Am înțeles. De aceea plec. Voi fi aici pentru controalele medicului și mă voi întoarce ori de câte ori ai nevoie de mine. Să ne luăm ușor în următoarele câteva luni, dar, Noah, voi fi o parte din viața acelui copil. Mă întorc la New York să pun totul în ordine și următorul pas va fi să mă mut din nou la Los Angeles. m-ai inteles?

Am rămas fără cuvinte.

Nick mi-a luat paharul de hârtie din mână și l-a așezat lângă el, deasupra mașinii. Apoi m-a tras și m-a cuprins în brațele lui. I-am simțit buzele pe coroana capului meu și bătăile sălbatice ale inimii lui.

"O sa te intreb ceva inainte sa plec..." ma anunta el. Două lucruri de fapt, a adăugat el calm.

Am așteptat să fie explicat. Mi-a întors spatele și s-a dus să ia ceva din servietă. Când a venit spre mine, avea un card în mâna dreaptă, un card pe care mi l-a înmânat o secundă mai târziu: era un American Express negru.

— Vreau să-l folosești, spuse el simplu.

Nici măcar nu am atins-o.

-Nu.

Nicholas oftă frustrat.

—Este o extensie a mea, vreau să o folosiți pentru a cumpăra ceea ce aveți nevoie. Și nu sugerez că, Noah, nu mă voi clinti la asta.

Mi-am încrucișat brațele, amețit brusc.

— Ți-am spus că nu vreau să mă susții, Nicholas.

Nick s-a uitat la mine cu ochii lui palizi.

— De ce naiba ești atât de încăpățânat? Și dacă ar fi invers? Dacă tu ai fi cel cu mai mulți bani decât mine și ar trebui să mă ocup de a aduce copilul nostru pe lume, nu mi-ai da totul mie, Noah?

Mi-am muscat buza. Da, desigur.

„Hai să facem ceva”, a propus el, punându-și fruntea de a mea. Din moment ce știu că nu vei folosi cardul pentru tine, măcar folosește-l pentru copilul nostru, bine?

Orice trebuie să cumpărați... vă rugăm să plătiți cu cardul.

Ei bine... asta ar putea face, nu-i așa? La urma urmei, Nick era tatăl ei, nu aveam de gând să-mi privesc copilul de confortul de a fi născut dintr-un

tată care deține un American Express negru la doar douăzeci și cinci de ani. Am ajuns să fiu de acord fără vârste și el părea mult mai calm.

— Care a fost al doilea lucru pe care ai vrut să mă întrebi? -a intrebat.

„Vreau ca Steve să stea cu tine cât timp nu sunt aici”.

Am deschis ochii ca niște farfurii.

-Acea?! Nu! Nu am nevoie de dădacă, Nicholas! Nu vreau ca Steve să mă urmărească toată ziua. E ridicol!

— Ei bine, treaba lui este doar să te pazească spatele, iubito.

M-am uitat la el cu scântei în ochi.

-Deoarece? De ce naiba vrei să-mi pui un bodyguard?

Nick s-a uitat serios la mine.

—Pentru că, în primul rând: asta mă va face să nu înnebunesc fiind în New York. În al doilea rând: ești însărcinată și singură, ceea ce înseamnă că ți se poate întâmpla orice și, dacă s-a întâmplat, nu m-aș putea ierta niciodată.

Am clătinat din cap, dar nu știam că nimic din ce-am spus îi va răzgândi.

— Bine, am fost de acord, renunțând.

Nick s-a uitat la mine cu o emoție pe care nu am reușit să o înțeleg.

— Să te las aici este cel mai greu lucru pe care îl voi face vreodată, Noah.

Nu voiam să plece, dar trebuia să facem bine, nu puteam să ne mai punem cu el, nu mai, nu cu ce era în joc.

M-a îmbrățișat strâns. Mi-a sărutat vârful nasului și apoi mi-a mângâiat ușor burta.

„Ai grijă de acest copil.

Am dat din cap și m-am îndepărtat ca ea să se urce în mașină.

Am intrat în panică când am văzut că el chiar pleacă, dar în adâncul inimii am știut că asta trebuie să facem.

În acea săptămână, totul părea să revină la normal. M-am întors la facultate și am continuat să-mi țin ascunsă sarcina; da, nu a lipsit nici o zi in care Nick sa nu mi-a trimis un buchet de flori si o tava cu micul dejun complet. Chiar m-am împrietenit cu livratorul. Pe tavă venea mâncare pentru un regiment: cafea, ceai, brioșe, cornuri, clătite, ciocolată, ouă, pâine prăjită... și totul ajungea mereu cald și gata de mâncare.

— Ești nebun, știi asta? am spus în a șaptea zi de la plecarea lui. Vorbeam în fiecare zi, cam de două ori pe zi, chiar mai mult. Ori de câte ori avea un gol mă suna și ori de câte ori aveam o pauză încerca cu el. Am înțeles că era mai ușor să aștept să sune, pentru că să recunoaștem, i-a fost mai greu să scape decât mine.

Ținând telefonul între umăr și ureche, umpleam din nou una dintre puținele vaze de sticlă goale care mai aveam ca să pot pune buchetul uriaș de trandafiri albaștri pe care mi-l trimisese.

„Este o modalitate bună de a te asigura că ești hrănit”, a explicat el în timp ce asculta cum scria la celălalt capăt al firului.

Mi-am dat ochii peste cap... problema hranei nu fusese o problemă. Îmi era foame tot timpul, și nu era foame normală, nu, îmi era poftă de lucruri precum banane cu pâine și unt sau unt de arahide cu spaghete. Jur, îmi pierdeam mințile sau simțul gustului...

Nu știu, dar acele lucruri mi s-au părut niște delicatese.

—Cum a fost amestecul de portocale cu chili? m-a întrebat pe un ton amuzat.

„Destul de interesant, o să-ți fac într-o zi”, i-am răspuns, așezându-mă pe scaun și punându-mi picioarele pe masă. Am oftat obosit și mi-am mângâiat burtica absent.

Mi-a spus că lasă totul legat pentru a se putea muta în Los Angeles cât mai curând posibil și că durează mai mult decât crezuse inițial. Avea să fie nevoit să angajeze pe cineva care să-l înlocuiască și nu avea încredere în nimeni să-i ia locul.

I-am spus cum merg cursurile; În curând avea să fie vacanța de vară și acum eram cu toții concentrați pe muncă și începem să ne pregătim pentru examenele finale, deși mai erau câteva luni. Eram programată în august, așa că aveam să am săptămâni suplimentare pentru a avea grijă de Mini Yo înainte de a mă gândi ce să fac cu munca și universitatea.

M-a întristat puțin să mă gândesc să părăsesc cursa, dar după ce m-am gândit la asta mi-am dat seama că era ceea ce trebuie făcut.

„Nu trebuie să o părăsești, Noah”, mi-a spus Nick când am adus în discuție decizia mea. E ridicol, multe femei care învață au copii, există creșe și o să fiu acolo să te ajut...

—Nu vreau ca fiul meu să fie crescut de o dădacă, nu vreau să greșesc lucrurile, mi-e teamă că dacă voi continua să studiez și să am grijă de copil,

până la urmă nu o să fac nici eu din cele două lucruri bine; in plus, abia ai timp sa ma suni la telefon, nu vei putea sta acasa ingrijind un bebelus.

„Copilul meu”, a corectat el și un zâmbet a apărut pe buzele mele. Uiți un mic detaliu: eu sunt șeful, pot face orice vreau.

-Da? am întrebat eu ironic. Spune-mi atunci, poți fi aici pentru următoarea vizită la ginecolog?

A fost liniște la celălalt capăt al firului.

—Nu te judec, înțeleg, va trebui să muncești și va trebui să am grijă de el... O să vedem cum o fac să-mi continui diploma, aș putea studiaza la distanta...

Nu este ceva care m-a entuziasmat, mi-a plăcut facultatea, îmi plăcea să ies cu prietenii și să merg la cursuri, dar nu puteam să am totul și nu mă vedeam lăsând copilul cu altcineva decât mine.

— Noah, al meu este temporar, spuse el, întrerupându-mi gândurile.

Acum totul este peste cap, dar de îndată ce voi repara totul aici, voi fi tot al tău.

Nu vorbisem despre noi, deși în conversațiile pe care le-am purtat ne-am inclus mereu unul pe celălalt în planurile celuilalt. Mi-a plăcut asta, dar în același timp îmi era groază să stric ceea ce construiam. De aceea nu am insistat când mi-a spus că nu se va mai putea întoarce pentru moment.

Ceea ce nu mă așteptam a fost să-l văd din timp și la știrile de la ora patru. Când i-am auzit numele la televizor, am ridicat volumul și am ascultat îngrijorat.

„Foștii angajați ai Leister Enterprises stau în fața noii clădiri LRB și cer locurile de muncă înapoi.”

Persoana care dădea știrile era un reporter pe care îl văzusem de câteva ori la BBC. Imaginile au arătat intrarea în clădirea în care obișnuia să lucreze plin de oameni cu bannere. Poliția izolase zona și totuși foștii angajați nu aveau nicio intenție să plece.

„În urmă cu puțin peste un an, fiul cel mare al prestigiosului avocat William Leister a moștenit imperiul pe care Andrew James Leister l-a construit cu ani și ani de efort, transformând Leister Enterprises într-una dintre cele mai prospere și recunoscute companii din țară. Nu puțini au considerat o nebunie să predea o asemenea responsabilitate unui tânăr care abia a ajuns la vârsta suficientă pentru a ști ce este o companie.»

Am mărit volumul și m-am uitat la ecranul televizorului.

„Prima acțiune a lui Leister a fost să închidă două companii mari, companii pe care bunicul lui le-a construit practic din nimic, și să concedieze peste cinci sute de angajați, lăsându-i șomeri cu planul ambițios de a deschide o nouă companie care rămâne de văzut dacă va fi. profitabil.sau va deveni primul eșec din istoria familiei Leister. Astăzi, acei oameni care au fost concediați pe nedrept s-au postat la ușile LRB pentru a cere să li se restituie locurile de muncă...”

A fost ridicol. Știa că Nicholas va lucra la acea oră, dar trebuia să vorbească cu el. El a răspuns la al treilea apel.

-Eşti în regulă? spuse el în semn de salut, îngrijorat.

— Da, sunt perfect, dar se pare că nu. Ești la știri... Ce sa întâmplat? Când plănuiai să-mi spui asta, Nicholas?

Nu-mi venea să cred că are probleme și nu-mi spusese nimic.

„Nu este ceva pentru care trebuie să-ți faci griji.

Am scăpat un râs amar.

— Că nu trebuie să-mi fac griji? Ei te evidențiază!

„Așa face presa, luați o grămadă de minciuni și transformați-le în știri”.

—Dar... și angajații și ce spun ei despre LRB...?

A simțit o senzație amară în piept. Nu am vrut să aud acele lucruri oribile de la Nick, m-au rănit mai mult decât dacă mi le-ar spune.

Nick oftă la celălalt capăt al firului.

—A trebuit să-i concediez pe acești oameni pentru că peste patru ani de acum încolo acele două companii ar fi dat faliment. Nu erau bine gestionate, cu greu au generat profituri. Dacă le-aș închide acum, cu banii de la așezarea lor aș putea începe o nouă afacere și aș putea reangaja oamenii pe care i-am concediat, dar asta necesită timp.

-Nu trebuie să-mi explici. Știu că nu ai făcut-o pentru distracție.

„Această afacere implică luarea de decizii grele, decizii care sunt nasol.

— Te descurci grozav, Nicholas, oamenii ăștia habar n-au.

A tăcut câteva clipe.

—Leister Enterprises nu a fost niciodată la fel de profitabilă ca acum, intenția mea este să deschid o altă sucursală LRB într-un an. Asta ar însemna reangajarea a aproape 70% dintre foștii angajați.

Ea știa că Nicholas nu va concedia niciodată atât de mulți oameni fără să aibă un as în mânecă.

Ura să creadă că acești oameni îl criticau atunci când avea un plan în vigoare pentru a îmbunătăți lucrurile.

-Ce vei face acum? am întrebat, temându-mă că asta i-ar prelungi șederea acolo mult mai mult decât plănuise.

„Lasă-i pe avocații mei să continue să-și facă treaba”. Ți-am spus, nu-ți face griji pentru asta.

- Bine…

Discuțiile au prelungit încă trei săptămâni și lucrurile au început să se complice. În primul rând, apelurile au început să escaladeze, deoarece ne-am dat seama că a fi despărțiți și a vorbi în fiecare zi era din ce în ce mai greu decât a nu ne vorbi unul cu celălalt în aproape un an. Am înțeles că am nevoie de el cu mine și că, pe măsură ce copilul creștea, voiam să-l implor să se întoarcă.

„Trebuie să te ating, Noah”, mi-a mărturisit ea într-o noapte. A trecut atât de mult încât nu-mi mai amintesc cum e să fii în tine.

— Nicolae…

„Nu ar fi trebuit să plec, ar fi trebuit să fiu egoist, egoist care ar fi făcut dragoste cu tine în fiecare dimineață sângeroasă în acel apartament minuscul de care ești atât de mândru”.

Am zâmbit la izbucnirea lui și am simțit căldura provocată de cuvintele lui trecând prin mine din cap până în picioare.

— Sper că nu te aude nimeni spunând asta, am comentat eu nervos.

—Sunt în apartamentul meu, în camera mea, în același pat în care te-ai dezbrăcat ca să mă înnebunești complet, îți amintești?

Mi-am strâns ochii, da, bineînțeles că mi-am amintit, Nicholas între picioare, sărutându-mă, linsându-mă, luându-mă într-un mod foarte murdar și foarte nesănătos. Am fost devastați emoțional atunci, dar nu aș schimba acel moment pentru nimic...

— Întoarce-te, Nick, am spus atunci, făcând tăcere la celălalt capăt al firului.

-Acea?

Am zâmbit spre tavan, nervos cu telefonul lipit de ureche.

-Vino cu mine.

-Eşti serios?

„Vreau foarte mult să încerc, te vreau cu mine în fiecare zi, vreau să te sărut și să mă țin în brațe, Nicholas, te vreau înapoi și și Mini Me o vrea.”

A râs la celălalt capăt al firului.

— O să prind un zbor cât de curând voi putea și o să fac orice îți trece prin capul ăla mic al tău.

Mi-am acoperit fața cu o mână în timp ce încercam să-mi ascund bucuria și jena. Da, lucrurile îmi treceau prin cap, da.

— Și vorbind despre Mini Me... m-am gândit la un nume.

-Acea? Oh, chiar aşa? „M-a prins total prin surprindere. Te-ai gândit încă la un nume? Mini Yo, vreau să spun mini-Nick, aveam de gând să am un nume și un prenume?

Mi-am atins inconștient burtica.

—Da, o să-ți spun de îndată ce te văd, deși dacă nu-ți place ne gândim la altul împreună. Cu siguranță ai deja câteva în cap...

M-am înroșit realizând că nu m-am gândit o dată la asta.

La final ne-am luat rămas bun cu un „te iubesc” și cu promisiunea că ne vom revedea. Reîntâlnirea avea să fie specială, pentru că în sfârșit urma să fim pe aceeași lungime de undă... Muream de poftă să-l sărut, să accept tot ce voia să facă cu mine, toate lucrurile pe care voia să mi le dăruiască, acel viitor care arăta atât de bine în fața ochilor mei.

Eram în sfârșit gata să încep de la zero.

45

NICK

Am avut multe probleme în companie. Primisem plângeri cu privire la disponibilizări, începuseră să aibă loc și demonstrații la sediul din New York, iar ultimul lucru pe care îl puteam face acum era să spun că plec. Nu am vrut să-i spun lui Noah ce se întâmplă pentru că nu voiam să-și facă griji, dar îmi era teamă că întoarcerea mea la LA va fi amânată mai mult decât ne-am dorit oricare dintre noi.

A fi departe de ea chiar acum mă costa mai mult decât orice.

L-a înnebunit pe Steve, sunându-l de mai multe ori pentru a-l întreba dacă Noah a mâncat, cum a văzut-o dimineața, cum arăta... era obsedat că i se întâmplă ceva. Am fost îngrozită de faptul că presa a aflat că sunt însărcinată și că mă trezesc în fiecare noapte cu un coșmar recurent în care Noah a pierdut copilul și a murit în timpul nașterii.

Aveam nevoie să o văd, să o ating, să-mi simt fiul și să mă asigur că totul este în regulă. Știam că Noah avea să mă ceară înapoi în curând, știam că trebuie doar să-i dau timp și acum că mă rugase să mă întorc, avea întâlniri pe care nu le putea anula în fiecare zi.

Noah avea deja șase luni, nu-mi trimisese fotografii, dar Steve îmi spusese că deja arăta. Îmi spusese că observase că este nervoasă și știa că se teme de reacția oamenilor și de cea a părinților noștri. Al Treilea Război Mondial avea să izbucnească când i-am spus, dar nu-mi pasă mai puțin. Am fost în sfârșit fericit după mult timp. Îmi doream acea fată mai mult decât orice pe lume și mi-aș iubi acel copil din toată inima.

46

NOAH

Avea nevoie de Nick înapoi, copilul devenea mai mare și se vedea.

Nu am insistat pentru că știam că, dacă nu era deja aici, era pentru că chiar nu putea călători. Nu aveam nicio îndoială că Nick voia să fie aici cu mine chiar mai mult decât am făcut mine și asta m-a făcut foarte nervos. Mama mă suna deja de două ori cerându-mă să vin în vizită la ea sau chiar mi-a spus că va veni să mă ia și să meargă la prânz. I-am spus că e în mijlocul examenelor, că mă voi duce la ea cât de curând voi putea, dar mă cunoștea destul de bine încât să mă simt ciudat la telefon.

„Este ceva ce îmi ascunzi, Noah, dar e în regulă, vorbim când ne vedem”, mi-a spus miercurea următoare.

Steve era singurul, în afară de Lion și Jenna, care știa ce se întâmplă. Nu i-am spus, dar a fost nevoie doar să văd cum s-a purtat cu mine pentru a vedea că era conștient de tot. Bănuiesc că știam despre tot calico-ul: Nick trebuie să fi raportat asta.

La trei săptămâni și jumătate după plecarea lui Nick, am avut o mare problemă când mi-am deschis dulapul și am văzut că aproape nimic nu mai era potrivit pentru mine. Nu se mai putea ascunde, eram într-o astfel de panică încât l-am sunat pe Nicholas fără să-i pese dacă era într-o întâlnire sau ocupat. A luat-o de la primul inel.

„Trebuie să te întorci, Nicholas”, am întrebat, încercând să-mi țin lacrimile.

Nu mai pot ascunde... Sunt gras! Hainele mele nu se potrivesc, oamenii au început deja să mă privească ciudat... Trebuie să te întorci! Trebuie să ne gândim cum le vom spune părinților noștri!

Aveam un atac de anxietate în toată regula, unul dintre acele atacuri nebunești care mă loveau din când în când.

„Scuzați-mă un minut”, i-a spus cuiva care nu eram eu. Calmează-te, pistruiilor, a adăugat el o secundă mai târziu.

— Nu mă pot liniști! am țipat îngrozită. Camera era o mizerie, hainele aruncate peste tot. Nici lenjeria nu mi se mai potrivea, arătam oribil și pe

deasupra îmi era teamă că Nicholas, văzându-mă, să fie șocat de felul în care mi se schimbase corpul în doar câteva săptămâni... -. Nu pot face asta... Trebuie să te văd, trebuie să mă îmbrățișezi și să-mi spui că totul va fi bine, am nevoie...

„Tocmai ți-am trimis un bilet de avion pe e-mailul tău”, m-a informat atunci pe un ton calm și senin, complet opusul meu.

-Acea?

—Trebuie să te văd și eu, nu pot călători în acest weekend și de aceea ți-am cumpărat un bilet ca să vii să mă vezi. Mă gândeam să te sun în seara asta și să-ți spun, dar din moment ce ai un atac de anxietate în toată regula, ar fi bine să te surprind acum.

Am dat afară tot aerul pe care îl țineam și m-am lăsat pe canapea din colțul camerei.

— O să ne vedem în weekendul ăsta? am întrebat brusc emoționat.

Ultimele fulgerări de anxietate au ajuns să dispară ca valurile pe malul mării.

-Da iubire. Crezi că mai poți rezista două zile fără să înnebunești?

Mi-am dat ochii peste cap și am mârâit furios.

„Dacă ai deveni o planetă a ta, ai fi și tu într-o dispoziție proastă, voila”, am răspuns eu, încercând să par supărat, dar fără a reuși.

În sfârșit aveam să-i simt brațele în jurul meu și buzele pe ale mele!

„Ai auzit, micuțule? M-am gândit mângâindu-mă pe burtă. Hai să-l vedem pe tati!"

Din moment ce nu puteam zbura la New York cu un hanorac supradimensionat de la Ramones ca singura ținută, a trebuit să cedez insistențelor Jennei și să merg la cumpărături pentru niște haine de maternitate.

Am urât cuvântul acela: „maternitate”... Suna groaznic, mă simțeam ca o mâncare „pregătită” sau așa ceva.

— O să vezi cum găsim ceva tineresc și care ți se potrivește. Noroc ca esti una dintre acele fete care doar se ingrasa din burta; Dacă te privesc din spate, nu aș crede că ești însărcinată nici pe departe.

— Grozav, Jenna, asta le voi spune oamenilor de acum înainte: vorbește cu ceafă.

Eram puțin morocănosă, dar Jenn a suportat-o cu răbdare și veselie, ceea ce m-a stresat și mai mult.

A încercat să mă târască într-un magazin de couture și am refuzat categoric.

Am ajuns în GAP, unde dacă aș vira puțin spre dreapta vedeam haine obișnuite pentru femei, ceea ce era o mare ușurare mentală.

Dintr-un motiv inexplicabil, hainele de maternitate erau de trei ori mai scumpe decât hainele obișnuite și am fost îngrozită să realizez că va trebui să folosesc cardul lui Nick. Nu o deschisesem încă și uram să trebuiască să o fac pentru a cumpăra haine proaste.

Am mers direct în zona de sport: am luat o pereche de jambiere și trei hanorace. Jenna, la rândul ei, s-a dedicat formării de seturi cu trei pantaloni și două cămăși și a ales pentru mine și o rochie gri care să fie strânsă pe corp.

— Unde te duci cu asta? am spus îngrozită. Ideea este să o ascunzi, nu să o arăți lumii.

Jenna s-a uitat la mine.

— Nu-mi mai ascunde finul, vrei?

Cuvintele lui m-au șocat din anumite motive pe care am întârziat să înțeleg. Copilul s-a mișcat neliniștit în mine. Acum își dădea seama când dormea și când nu. Mai învățasem că dacă mâncam zahăr, picioarele lui ar începe să danseze în mine, de parcă ar înnebuni de bucurie... Urasem să nu fiu cu Nick ca să simtă primele lui lovituri, fusese uimitor și de aceea Aveam nevoie de el înapoi. Îi lipsea totul.

Nu voia să-l ascundă... cel puțin nu mai.

Vineri după-amiază am luat zborul direct Los Angeles-New York. Nick îmi rezervase un loc la clasa întâi, pentru care eram recunoscător într-un fel în care nu credeam că voi fi. Dacă aveam greață, preferam să vomit într-o baie pe care doar câțiva pasageri o puteau accesa. Pentru că da, nu am avut grețuri matinale, nu, am avut greață în orice moment al zilei. Un alt lucru de adăugat la lista unei sarcini total neobișnuite.

A durat aproximativ cinci ore și jumătate până la New York și am dormit aproape tot drumul. Am ajuns pe la nouă noaptea.

Ascultând-o pe Jenna, mă făcusem puțin mai frumoasă, de când m-am hotărât pe o rochie gri strâmtă, o haină neagră și Adidas-ul meu preferat.

Eram confortabil și burtica mea era marcată ca spunând lumii: «Iată-mă!».

Oamenii mă priveau diferit, există o energie ciudată când ești însărcinată, parcă ai fi o mică bombă cu ceas pe care oamenii o privesc cu entuziasm, nervozitate și admirație. Era prima dată când mergeam pe stradă ca gravidă oficială, nu știu dacă înțeleg ce vreau să spun și mi-a plăcut sentimentul.

Steve stătea lângă mine, un bărbat cu puține cuvinte pe care l-am prins citind biografia lui Pablo Escobar. Nu am făcut niciun fel de comentariu, dar am râs fără să fiu văzut.

Nick mă întâlnea la aeroport și mergeam direct la apartamentul lui pentru cină.

Doamne, eram atât de nervos, îmi doream atât de mult să-l văd... Ne spusesem multe lucruri unul altuia, inclusiv multe pe care nici nu îndrăzneam să le spun cu voce tare și muream de nerăbdare să mă simt din nou parte a lui, parte a lui. viaţă.

Deoarece nu înregistrasem bagajele, când am coborât din avion am putut merge direct la poarta de ieșire. Steve îmi căra mica valiză. Nu e ca și cum nu m-aș descurca cu ea sau altceva, dar el a devenit atât de enervant încât am cedat în cele din urmă și l-am lăsat să mă ajute. Pașii mei erau din ce în ce mai mari...

Am vrut să-l văd, am vrut să ajung acolo o dată pentru totdeauna, să mă simt din nou întreagă.

A ajunge la ieșire părea etern. Când am intrat în sfârșit pe ușă, l-am văzut: acolo mă aștepta, cu un buchet de trandafiri roșii în mâini. Era îmbrăcat în blugi și un pulover bleumarin cu decolteu în V. S-a remarcat din mulțime, pe lângă flori, datorită părului ei nestăpânit și a ochilor albaștri deschis, care străluceau ca două felinare la apus într-o zi frumoasă de vară.

Zâmbim unul altuia ca și cum fericirea lichidă tocmai ni s-ar fi injectat în vene. Inima mi s-a umflat atât de tare încât am crezut că nu o să încapă în pieptul meu.

Și apoi... de parcă ar fi fost un film de groază: s-a întâmplat.

Nu știu dacă ai trăit vreodată ceva traumatizant, un eveniment care te marchează pentru totdeauna. Ceva care se întâmplă complet cu încetinitorul în fața ochilor tăi și unde creierul tău înregistrează toate detaliile pe care le-ai plăti pentru a putea uita.

Am văzut totul... și încă îmi amintesc fiecare detaliu al celor cincisprezece secunde în care credeam că mor.

Îmi amintesc că țipătul mi s-a blocat în gât. De asemenea, îmi amintesc că mi-au paralizat picioarele și că nu am putut face nimic să încep să alerg.

Bubuitul primei lovituri a izbucnit bula de fericire în care ne aflam. M-a lăsat înrădăcinat la fața locului; Nick, în schimb, s-a prăbușit: primise un glonț în spate, în mod trădător.

Încă mai văd expresia șocată de pe fața lui Nick, în timp ce se uita în jos și privea pata de sânge răspândită pe hainele lui și pe pământul de sub picioarele lui. A doua lovitură a venit la fel de repede ca prima. I-am văzut durerea de pe fața lui și inima mi s-a oprit... literalmente sa oprit.

Și apoi totul s-a întâmplat foarte repede. Cineva m-a lovit din spate și am căzut la pământ și am venit la. Totul fusese liniștit până acum, zgomotul aeroportului, al oamenilor care mergeau în jurul meu s-a stins pentru a mă lăsa să aud doar zgomotul pistolului tras.

— Nu te mișca, Noah! mi-a strigat Steve în ureche, trezindu-mă din letargia mea, din starea mea de șoc afurisită.

Am văzut, de data aceasta cu viteză normală, cum patru polițiști l-au doborât pe acest om și cum oamenii au fugit de aici încolo, complet îngroziți.

Ochii mei nu se puteau concentra decât asupra persoanei care era la fel ca mine, la pământ, cu ochii deschiși, viața strecurându-i printre degete.

—Nicholas!

47

NICK

Bănuiesc că spune că atunci când ești pe cale să mori toată viața îți fulgerează în fața ochilor ca o prezentare de diapozitive este adevărată... deși nu din punct de vedere tehnic. Am văzut un singur lucru: Noah.

Că Noah era viața mea nu era ceva la care trebuia să mă gândesc, era atât de simplu. Imaginile care mi-au trecut prin fața ochilor nu au fost cele mai bune momente din viața mea, ci cele din viața noastră, și nu viața pe care o împărtășisem până atunci, nu. Nu am văzut acele momente pline de suișuri și coborâșuri, nici despărțirea, nici înșelăciunea, nici luptele..., ci dimpotrivă: mi-am văzut viața alături de ea.

Ne-am văzut împreună plimbându-ne pe plajă, ne-am văzut sărbătorind ziua fiului nostru, am văzut-o, frumoasă și strălucitoare, așteptându-mă în fiecare seară în pat pentru a mă face săruturi și atenție. Am vazut-o ramanand din nou insarcinata, si cu aceasta ocazie fiind mai pregatita ca niciodata, fara surprize, fara frica sau nesiguranta. Am văzut-o cu mine în bucătărie, certându-se și apoi sărutându-ne chiar acolo pe tejghea. Am văzut-o plângând, râzând, suferind și crescând. I-am văzut viața în fața ochilor mei, viața lui cu mine... și mi-a plăcut.

Și apoi m-am întrebat: „De ce văd asta? De ce simt că mă lasă să văd ceea ce nu voi avea niciodată? Am simțit o gaură în piept, un gol care mă străbate...

Nu.

În nici un caz.

Încă nu era timpul meu.

48

NOAH

Nu știu cum să explic minutele care au precedat împușcătura, dar pot afirma cu încredere că au fost cele mai rele din viața mea. Le țin neclare în minte, dar în același timp la fel de clare de parcă le-aș vedea pe ecranul unui televizor de ultimă generație.

Mi s-a spus ulterior că ambulanța a ajuns la aeroport în cel mai scurt timp.

Mi s-au părut ore, ore nesfârșite în timp ce mâinile mele se apăsau de rana de pe coastele lui Nick. Steve, la rândul său, apăsa și gaura glonțului care îl lovise în brațul stâng, distrugându-l. Era o baltă de sânge în jurul lui și nu puteam decât să mă întreb cât de repede corpul nostru creează sânge și dacă această viteză ar fi suficientă pentru a compensa pierderile pe care le suferea Nick.

Nu am leșinat. Cred că Dumnezeu m-a ajutat să rămân întreagă, măcar până când personalul sanitar se va ocupa de situație. Când a sosit ambulanța, am stat, uitându-mă, cu mâinile despărțite de corp și mintea total goală. Nici măcar nu am putut să cer să mi se permită să-l însoțesc. Nick a plecat singur, aproape de moarte, iar eu am rămas acolo uitându-mă cum pleacă.

Îmi amintesc că când am încetat să mai aud zgomotul ambulanței, m-am uitat în jos la mâinile mele pătate de sânge și apoi m-am clătinat. Suspinele aproape că mi-au tăiat răsuflarea și am început să sughiț necontrolat. Mâinile m-au apucat înainte ca genunchii să-mi slăbească și m-am mototolit.

„Respiră adânc, Noah, te rog”, a spus Steve, trăgându-mă de acolo, departe de oamenii îngroziți care priveau scena de parcă aș fi făcut parte dintr-un episod oribil al CSI.

M-a urcat într-un taxi și am plecat în direcția spitalului. Pe măsură ce minutele treceau, cu atât mă simțeam mai rău.

— De ce s-a dus singur? De ce nu te-ai dus cu el? De ce nu am plecat amândoi?

„Nu ne-au lăsat, Noah”, a răspuns Steve în timp ce își scotea telefonul și începea să formeze numere cu viteza luminii.

Drumul de la aeroport până la cel mai apropiat spital de urgență a durat treisprezece minute, douăzeci și cinci de minute dacă era trafic. Am luat douăzeci numărate. Când am ajuns, m-am dus să cobor din mașină, am vrut să fug și să mi se spună că Nicholas este bine, voiam doar să-l văd, trebuia să-l văd, imaginea din capul meu cu el mă ucide, dar eu presupun că a fost prea mult. Punea un picior pe pământ și totul a început să se învârtească, am început să văd pete negre peste tot. Steve m-a condus într-o zonă unde m-au așezat și mi-au adus apă.

Un doctor a venit la mine și a început să-mi ia pulsul.

— Domnișoară Morgan, am nevoie să te calmezi, spuse el, uitându-se la ceas. Ross, sună la 911 și întreabă despre acel băiat.

M-am uitat la tipul ăsta Ross de parcă viața mea depindea de asta.

În timp ce vorbea cu cineva care întreba despre Nick, o durere îngrozitoare m-a forțat să mă strâng strâns de stomac.

-Ce se întâmplă?

Doctorul s-a întors spre mine, îngrijorat.

„Are contracții”, a răspuns el. Trebuie să se calmeze, sunt din cauza stresului.

Înainte să pot spune ceva, tipul ăsta Ross s-a apropiat de noi.

„Nicholas Leister este operat pentru două răni împușcate. El este stabil în gravitație, urmează să-i opereze plămânul și brațul stâng.

-Doamne Dumnezeule! am exclamat acoperindu-mi gura cu mana. Ce au de gând să-i facă? Ce înseamnă că este stabil în gravitație? Sună din nou și cere-i să explice ce se întâmplă!

Doctorul s-a uitat din nou la fisa mea.

— Sunteţi căsătorit cu domnul Leister?

-Acea? Nu. Ce legătură are asta cu asta?

Ross a răspuns pentru ea:

— Nu vă putem oferi mai multe informații, domnișoară Morgan. Doar un membru apropiat al familiei poate...

„Este tatăl copilului meu!” am strigat cu disperare.

Nu a ajutat, nu mi-au spus altceva. Steve i-a sunat pe William și pe mama mea, iar cei doi au mers direct la aeroport să aștepte primul avion pe care l-au putut lua.

A trebuit să rămân acolo, fără vești. Nu puteam face decât un singur lucru: să mă rog.

O oră mai târziu, cea mai lungă oră din viața mea, contracțiile s-au oprit și totul părea că a revenit la normal în ceea ce privește copilul.

Mama m-a sunat la telefon, erau isterici. William reușise să vorbească cu unul dintre medicii săi. Am aflat de la el că Nick avea un pneumotorax traumatic și o ruptură în brațul stâng. Era în stare gravă și se temeau că va intra în șoc de tot sângele pe care îl pierduse până la sosirea ambulanței.

Am primit informațiile, am închis și am stat acolo, fără să mă mișc.

Nick nu putea muri... nu putea. Trebuia să începem o viață împreună, trebuia să terminăm ceea ce am început. După tot ceea ce am trecut, nu mi-au putut lua.

Nu a durat mult până ce s-a întâmplat să apară la știri. Steve s-a dus să închidă televizorul, dar i-am spus să nu facă. Cel care a încercat să-l omoare se numea Dawson J.

Lincoln, avea patruzeci și cinci de ani și era un fost angajat al Leister Enterprises.

Fusese concediat, nu și-a putut obține un alt loc de muncă, iar asta l-a determinat să încerce să-l omoare pe Nick.

„Nicholas Leister este supus unei intervenții chirurgicale de urgență pentru două răni împușcate, în timp ce atacatorul său este audiat la secția de poliție din New York.

Totul indică faptul că a fost un act premeditat, din moment ce atacatorul părea să știe unde și la ce oră exactă s-ar afla Leister în momentul atentării sale.

»În ultimele luni, tânărul avocat, moștenitorul uneia dintre cele mai recunoscute corporații din țară, fusese bătut puternic de presă și de foștii săi angajați din cauza sutelor de disponibilizări pe care a trebuit să le efectueze în ultimul an. Deși cele două companii pe care le-a închis erau în pragul falimentului...”

Am încetat să ascult de îndată ce subiectul s-a îndepărtat de infractor. Din nou prostiile alea despre Nicholas. Nu am vrut să aud nimic din asta. Au încercat să-l omoare! Nick! Mi-am trecut mâinile peste față, trebuia să știu că sunt bine, trebuia să vorbesc cu doctorul.

Nu m-am mișcat din sala de așteptare în următoarele trei ore, doar m-am ridicat să merg la baie și să iau un pahar de apă. Locul acela era oribil, erau

oameni care plângeau, așteptau să audă de la cei dragi la fel ca noi. Mirosul de spital îmi făcuse întotdeauna rău și acum mai mult ca niciodată.

Singurul lucru care s-a întâmplat diferit în acele trei ore a fost apariția a doi bărbați în costum, înalți și puternici ca Steve, care au stat de vorbă cu el câteva minute înainte de a traversa camera, serioși, și stăteau lângă ușile sălii de conferințe. aștepta. Nu le-am acordat prea multă atenție, dar aproape că am sărit în picioare când doi chirurgi au trecut prin aceleași uși și s-au apropiat de mine.

— Ești rudă cu Nicholas Leister?

„Sunt iubita lui”, i-am răspuns, controlând tremurul din voce.

Chirurgul care avea părul scurt și creț a fost cel care a decis să vorbească.

„Pot să-ți spun doar că e stabil, dar că următoarele ore vor fi cruciale”. A pierdut mult sânge și a trebuit să reparăm multe daune interne cauzate de glonțul care i-a străpuns plămânul.

Am dat din cap mușcându-mi buzele cu putere, încercând să rămân întreg.

— Va fi bine? am intrebat cu o voce tremurata.

—E tânăr și puternic, îl vom ține tot timpul cu ochii.

Acesta nu a fost un răspuns la întrebarea mea.

"Pot să te văd?" am spus implorând cu ochii mei.

Amândoi au clătinat din cap, deși s-au uitat la mine cu tristețe.

„Numai familia imediată, îmi pare rău.”

Apoi Steve și-a pus brațul în jurul umerilor mei, trăgându-mă spre el.

„O să fie bine, Noah”, mi-a șoptit la ureche în timp ce mă agățam strâns de cămașa lui, fără să mă pot abține să plâng în tăcere.

Telefonul a început să sune, mi-am șters lacrimile și am răspuns. Era mama mea, își rezervaseră un zbor, un prieten de-al lui William le împrumutase un avion privat și urmau să ajungă la New York în cinci ore. Am simțit o ușurare uriașă în piept știind că voi avea familia mea acolo cu mine, că William va putea afla mai multe despre starea lui Nick... dar apoi mi-am dat seama că dacă vor veni aici, dacă m-ar vedea...

Era timpul să scot totul în aer liber... și, după cum mă temeam, va trebui să o fac singur.

Întrucât nu voiam să mă mut de acolo toată noaptea, Steve s-a asigurat că mi-au adus valiza și ceva pentru cină. Nu mi-a fost foame, dar am

mâncat supă cu tăiței doar ca să nu fiu nevoită să-l ascult înghiontindu-mă încă o dată.

Cu lucrurile la dispoziție, m-am dus la baie și mi-am schimbat hainele.

Încă o dată înapoi la hainele largi și mari, haine care îmi ascund burtica măcar pentru ca mama să nu facă infarct imediat ce mă vede. Avea să-i spună, era evident că avea de gând, dar trebuia să găsească momentul potrivit. Nu voia să distragă atenția de la ceea ce conta cu adevărat în acest moment: Nick.

Așa că șase ore mai târziu, șase ore când abia puteam să dorm și mă durea spatele, gâtul și burta ca și cum aș fi fost bătut, mama și William au trecut prin ușile sălii de așteptare.

Nu m-am putut abține, am alergat în brațele mamei, am avut nevoie de ea la fel de mult sau mai mult decât oricând în viața mea. M-a ținut aproape și mi-a mângâiat părul cu degetele ei lungi. Burta mea în vârstă era între noi, dar ea părea să nu observe. Spaima pe care trebuie să o fi avut în trup, ca toți ceilalți, nu o lăsa să vadă dincolo de ceea ce era esențial.

I-am explicat ce sa întâmplat, iar Will a mers direct să vorbească cu doctorii. Nu l-au lăsat să intre, dar i-au spus că dimineața va fi tură de vizită.

Nu fusese nicio schimbare în starea lui, nici în bine, nici în rău; Deocamdată era stabil și, potrivit medicilor, acesta era un semn bun.

Nu am avut mult timp să vorbim, doi polițiști au apărut la scurt timp după ce au ajuns și mi-au luat declarație mie și lui Steve. Le-am spus tot ce am văzut cu pielea de găină și cu frică în corpul meu. Nu aveam de gând să uit niciodată vuietul acelor două focuri. Nu.

Când au venit orele de vizită, numai William a putut să intre. Am vrut să sparg ușile și să fug spre secția de terapie intensivă, am vrut să țip pentru că nu mă lăsau să trec, dar am ținut toate astea pentru mine. Acum trebuia să rămână calmă, calmă dacă voia să treacă peste ceea ce trecea, calmă dacă nu voia să facă rău copilului... bebelușului...

M-am uitat la mama, îngrijorată, stând lângă mine și degetele ei s-au împletit cu ale mele.

Mama... nu alergasem bine, totul mersese prea prost între noi doi. Unde era relația aceea pe care am avut-o în Canada? Când încetase să mai aibă încredere în ea, să-i spună lucruri?

Am inspirat adânc și m-am întors în direcția lui.

„Mamă...” am spus înghițind saliva, „e ceva ce trebuie să-ți spun...

Mama mi-a acordat toată atenția ei, s-a uitat la mine îngrijorată, dar mi s-a părut că văd o anumită îngăduință în expresia ei.

— Știu ce ai de gând să-mi spui, Noah, spuse ea, strângându-mi strâns degetele.

Și mi-e bine, fiică, îmi pare bine că te-ai întors cu Nicholas; În plus, mă bucură să știu că sunteți din nou împreună.

Am deschis ochii surprinsă de cuvintele lui și, de asemenea, ușurată să văd că habar nu avea despre sarcină.

„Nu ar fi trebuit să mă întorc niciodată împotriva relației tale... Văzându-te despărțită, văzând cât de devastată ai fost în ultimul an...” a continuat ea în timp ce își fixa ochii pe ai mei, „m-a omorât înăuntru”. Dacă Nick este persoana care știe cum să te facă fericit, nu am de gând să intru. Atât îmi doresc, Noah, să te văd fericit.

Am dat din cap tăcut cu ochii umezi și încercând să formulez cuvintele pentru a-i mărturisi mamei că sunt însărcinată în șase luni. Insarcinata cu acel baiat pe care nu si-l dorise niciodata pentru mine pana acum, cu acel baiat care era fiul ei vitreg.

Cum ai spus-o? Cum îi spune cineva mamei lor că în trei luni va deveni bunică? Am simțit privirea lui Steve asupra mea și, când m-am uitat la el, mi-a făcut semn să fiu curajoasă și să-i spun.

La dracu…

„Mamă…” am început, profitând de faptul că Will ieșise la o cafea.

Trebuie să vă spun ceva... ceva care nu era în planurile nimănui, dar care tocmai s-a întâmplat...

Ei bine... nici mai mult, dar nu aveam de gând să intru în detalii.

Mama s-a uitat la mine îngrijorată, fără să înțeleagă nimic. Din moment ce nu am îndrăznit să deschid gura, i-am luat mâna și am pus-o pe burtă. Ochii i s-au mărit instantaneu și și-a îndepărtat mâna o secundă mai târziu, surprinsă.

„Noah... spune-mi că nu ești... spune-mi că nu ești...”

Era timpul să spun adevărul.

-Gravidă? Am terminat propoziţia pentru ea aproape în şoaptă.

Mama mea a clătinat din cap la început, apoi privirea ei s-a mișcat în jos pe corpul meu până s-a concentrat pe burta mea, ei bine, pe burta de sub acel hanorac uriaș al lui Nick.

-Cât costă…?

Am înghițit în sec încercând să-mi dresez glasul.

„Șase luni, dar am aflat acum două luni și jumătate... Nu am vrut să-ți ascult, mamă, dar am rămas uimit, la fel ca tine, a fost nevoie de timp să o procesez, timp să-i spun lui Nick, timp. să-mi dau seama ce voi face cu ea. viața mea...

— Nicholas știe?

Tonul în care vorbea era nou, un ton nou tocmai creat în registrul ei, presupun că este tonul pe care îl folosesc toate mamele când fiicele lor aruncă acea bombă de nicăieri.

— Da, da.

Mama a clătinat din cap și și-a fixat ochii pe burta mea. Oricât de mult îmi era teamă să-i mărturisesc asta, deja mă simțeam pregătită să înfrunt reacția lui.

Acum că Nicholas se lupta să trăiască, copilul din mine era singurul lucru care mă ținea împreună. Era singurul lucru pe care îl aveam de la el, era o parte din el, o parte din noi, în acel moment și până când mi-a venit rândul să înceteze să mai existe, acel copil va fi cel mai important lucru pentru noi doi, pentru noi. ancora în furtună, legătura noastră infinită.

Am luat mâna mamei și am adus-o la burtă.

Mamei i-au venit lacrimi în ochi, dar o cunoșteam suficient de bine încât să știu toate lucrurile care îi treceau prin cap: cât de tânără era... cât de greu va fi totul... de câte ori mi-a vorbit despre așteptarea de a avea copii, despre studiul, pregătirea, formarea, creșterea...

Dar viața este atât de imprevizibilă. Nu controlezi ce urmează, nu controlezi pe cine te vei lovi după colț. Nu se știe care cale este cea corectă chiar dacă a parcurs-o. Soarta mă adusese în acea poziție și nu puteam face față ei decât cât mai bine îmi puteam... și mama avea să fie nevoită să facă același lucru.

„Este un băiat”, am anunțat o clipă mai târziu.

Imaginea bebelușului din brațele mele mi-a fulgerat prin cap, copilul meu, cu obrajii lui dolofan și ochii lui frumoși... copilul meu, al cărui tată s-ar putea să nu-l cunosc niciodată.

Mama clătină din cap, neîncrezătoare.

„Dacă Nick nu iese din asta, nu știu ce o să fac”, am mărturisit eu speriată de moarte.

Mama m-a îmbrățișat strâns, am plâns amândoi, nu știu cât timp, știu doar că ne-am spus lucruri frumoase. M-a certat și pentru că sunt atât de

iresponsabil și pentru că nu i-am spus mai devreme. Am vorbit atâta timp cât am stat acolo, am vorbit până i-am putut spune totul lui William.

De asemenea, Will aproape că a căzut la pământ speriat. Nu-l văzusem niciodată atât de devastat, atât de îngrijorat, atât de zdrobit.

Fiecare își iubește copiii într-un mod diferit și pentru Will, Nick ar fi întotdeauna acel băiat cu părul negru cu ochi albaștri care își punea broaște în buzunarele pantalonilor.

Nick a trebuit să se facă bine... nu doar pentru mine și copilul nostru, ci pentru toată lumea.

Nimeni nu ar trece peste pierderea lui. Nimeni.

49

NOAH

Slavă Domnului, două zile mai târziu, Nick a început să răspundă la tratament și a fost eliberat de la UTI. Nemaifiind la terapie intensivă, cei de la spital au fost mai îngăduitori cu vizitatorii și, în cele din urmă, după patru zile fără să-l văd, m-au lăsat să trec. Era sedat și trunchiul îi era complet bandajat. Brațul stâng se sprijinea într-o praștie, astfel încât să nu se miște. O umbră întunecată de păr i-a trecut pe fața nebărbierită, dându-i o privire răvășită pe care nu o mai văzusem niciodată la el.

M-au lăsat să intru singură și le-am fost recunoscătoare pentru că, văzându-l întins acolo, atât de slab și fragil, mi-a frânt inima. Am simțit o ură profundă pentru acel bărbat care o rănise. M-am apropiat de el și mi-am trecut mâna prin părul lui negru, împingându-l înapoi într-un gest care tânjea după un răspuns, un răspuns care nu a venit.

Nu am plâns, nu știu de ce, doar m-am tot uitat la el, memorându-i trăsăturile, dorind să-l îmbrățișez strâns și știind că nu o pot face pentru că l-ar răni.

Îmbrățișarea mea avea să-l rănească... era ironic cum se terminaseră lucrurile.

M-am așezat pe un scaun lângă el și l-am luat de mână.

„Nick…” am spus cu un nod în gât, „am nevoie să te faci bine…

A trebuit să-ți spun multe lucruri și acum...

Mi-am muşcat buzele cu putere şi m-am uitat să văd dacă există vreun fel de reacţie, un fel de minune cum se întâmplă uneori în filme. Ochii i-au rămas închiși și am tot vorbit ca să nu înnebunesc în fața tăcerii sepulcrale întrerupte doar de bipurile aparatelor.

—Părinții noștri știu deja despre Mini Yo... Mama mea aproape a avut un atac de cord, dar cred că faptul că minți aici a făcut-o să se gândească să mă omoare pentru că am rămas însărcinată...

I-am povestit despre reacția tatălui său când a aflat, i-am povestit cum au sunat telefoanele întrebat ce mai face, l-am informat despre atacatorul său și, de asemenea, l-am asigurat că Steve a postat doi paznici la spital,

astfel încât ceea ce el Se întâmplase, nu avea să se mai întâmple niciodată. I-am spus despre mine, că ar fi surprins când a deschis ochii și m-a văzut, i-am spus că bebelușul nostru continuă să bată cu piciorul ca la un meci de fotbal... Indiferent câte lucruri i-am spus, Nick și-a păstrat-o. ochii s-au închis și eu între timp păleam puțin câte puțin, păleam până am devenit o umbră a ceea ce eram, cineva de nerecunoscut.

„Noah, trebuie să te odihnești, fiică”, m-a avertizat mama în timp ce își trecea mâna prin părul meu. M-am întins pe una dintre canapelele din camera lui Nick și îmi pusesem capul în poala lui. Am plecat cu toții din spital să dormim și să facem duș, trebuie să dormi într-un pat dragă, nu e bine pentru tine și nici pentru bebe.

„Nu vreau să-l las în pace”, am spus, cu ochii ațintiți asupra lui Nick.

Te rog trezește-te, trebuie să-ți văd ochii albaștri, trebuie să-ți aud vocea din nou.

Medicii s-au temut că pierderea de sânge și lipsa de oxigen pe care a suferit-o în urma împușcării ar fi putut provoca sechele neurologice care l-au împiedicat să se trezească. Au spus că acum depinde de el și că nu putem decât să așteptăm și să fim cu ochii pe el.

„Nu va fi singur, Noah: Will și cu mine nu ne vom lăsa de partea lui. Lion a spus că va fi aici în jumătate de oră, iar Jenna s-a oferit să te conducă înapoi la apartament pentru a te însoți. Te rog, du-te și odihnește-te câteva ore...

Lion și Jenna sosiseră la o zi după accident și nu ne părăsiseră.

Mama avea dreptate, eram epuizată, abia dormisem de patru zile, îmi era frică să închid ochii, să mă trezesc și să văd că Nick a plecat.

— Și dacă se trezește și nu sunt aici...?

— Noah, dacă deschide ochii, vei fi primul pe care îl sun. Te rog, dacă Nick ar putea vorbi chiar acum, ar fi furios de cât de puțin ai grijă de tine...

În cele din urmă și fără tragere de inimă am ajuns să accept. L-am sărutat de rămas bun pe Nick pe obraz și am părăsit camera căutând-o pe Jenna.

Steve ne-a dus în apartamentul imens. Ultima dată când fusese acolo fusese după nunta Jennei. La intrare nu m-am putut abține să nu-mi amintesc ce făcusem, lucrurile pe care ne-am spus unul altuia... pereții aceia impresionanți nu erau amintiri bune și, dintr-o dată, am vrut să mă întorc când nu ne puteam lua de mână. unii pe alții, până la acel moment în care

Nick mi-a dat tot ce aveam nevoie și mai mult. Nu voiam să fiu acolo, cu atât mai puțin fără el.

„Fă un duș în timp ce pregătesc cina”, mi-a spus Jenna cu un zâmbet care nu i-a ajuns deloc în ochi.

Nick era ca un frate mai mare pentru ea. O văzusem plângând cu brațele în jurul lui Lion când au ajuns la spital și știam că și ei se distrau groaznic. Am dat din cap și am mers în cameră. În baie am început încet să-mi scot hainele. Ochii mei s-au fixat pe oglinda din fața mea. Nu mai era nicio îndoială că era însărcinată. Am intrat la duș, m-am periat pe păr și, de asemenea, pe dinți. Când am ieșit, m-am schimbat în jambierele mele negre și am luat un hanorac al lui Nick din dulapul lui. Am mirosit a el și asta m-a liniștit puțin, mi-a dat speranță. Am luat cina în tăcere, stând pe canapea, cu televizorul aprins pe fundal. Abia îmi era foame, dar m-am forțat să mănânc tot ce era în farfurie. După aceea am intrat în camera lui Nick îmbrățișându-i perna și parfumul lui și am închis ochii încercând să mă odihnesc.

Câteva ore mai târziu, Jenna a venit să mă trezească cu zâmbetul pe buze.

— E treaz, Noah!

Aproape că am căzut din pat de cât de repede m-am trezit.

„Doamne, Dumnezeule! Nick este treaz!

50

NICK

Am deschis ochii fără să-mi dau seama. Fusesem cufundat într-un întuneric adânc, un întuneric în care sunete înfundate și fraze deconectate ajungeau la mine pe care mor de nerăbdare să le comand și să le înțeleg și, deodată, vedeam camera de spital cu o claritate totală. Bipurile aparatelor care mă înconjurau deveniseră coloana sonoră a ultimelor zile, zgomotele aparatelor și vocea dulce a unei fete ale cărei cuvinte mă adormiseră ca un cântec de leagăn.

Am deschis ochii căutând acea voce, având nevoie de acea voce, dar ceea ce am găsit a fost pe cineva total diferit.

„O, Doamne Nick! a strigat Sophia de lângă mine, iar eu nu m-am putut abține să nu tresară. Am simțit că capul meu va exploda. Voi chema un medic, spuse el și ieși în fugă din cameră.

Am clipit de mai multe ori încercând să mă obișnuiesc cu lumina serii care venea pe fereastră. Camera în care mă aflam era mică, cu suficient spațiu pentru o canapea minusculă, un pat și un televizor. Am încercat să mă ridic, dar am simțit o durere în brat care m-a făcut să regândesc orice mișcare.

O secundă mai târziu Sophia s-a întors cu doctorul. I-am lăsat să mă examineze, să mă informeze despre starea mea și, în timp ce încercam să fiu atent la ceea ce îmi spuneau, nu puteam să pun decât o singură întrebare, o întrebare care m-a încordat brusc, neliniștit, nervos...

— Unde e Noah? am spus, făcând simțirea de a mă da jos din pat și regretând instantaneu. O durere insuportabilă îmi trecea prin coaste, parcă mă ardeau de viu înăuntru.

La dracu.

Sophia m-a împins ușor înapoi pe perne.

Ce făcea Sophia acolo?

„Noah este în apartamentul tău, se odihnește, cred.

Am tras adânc aer în piept încercând să-mi potolesc anxietatea. M-am uitat în jos la coastele mele bandajate și apoi mi-am dat seama cum întreg

brațul meu era bandajat și prins de piept, împiedicându-mă să fac orice fel de mișcare.

„Fiule de cățea”, am scapat eu, gândindu-mă la cine m-a împușcat.

Unde este Steve? La naiba, trebuie să mă trezesc, trebuie...

— Nu poţi, Nicholas, spuse Sophia, iar de data asta privind mai atent la ea, am văzut că ochii îi erau umflaţi şi roşii. Părul ei avea un coc înalt și purta blugi și un tricou alb simplu. Trebuie sa te odihnesti; te rog stai pe loc.

M-am lăsat pe spate încercând să rămân calm. Dacă Noah se odihnea, însemna că era bine, nu? Steve a fost cu siguranță cu ea...

Ochii mi-au revenit la fata care mă privea cu un amestec de ușurare, bucurie și dor. Mi-am amintit de momentul în care i-am spus că a noastră s-a terminat. Dintre toate fetele cu care fusesem, Sophia fusese singura pe care chiar nu voiam să o rănesc. În felul lui, mă ajutase anul trecut și, deși împărtășisem mult mai mult decât o prietenie, am știut întotdeauna că amândoi nu puteam fi nimic mai mult decât atât: prieteni.

Nimic și nimeni nu mi-a putut cauza ceea ce Noah a reușit să-mi facă trupului și inimii cu o privire simplă, iar Sophia a știut mereu asta.

— Ce cauţi aici, Soph? am întrebat uitându-mă în ochii ei.

Ea a ridicat din umeri și a șters o lacrimă care i-a alunecat pe obrazul stâng.

„Trebuia să te văd și să știu că ești bine... când am aflat la știri ce s-a întâmplat cu tine...” a răspuns ea, apropiindu-se până a putut să mă ia cu grijă de mână. Știi când îți dai seama că relația pe care ai avut-o cu un tip nu a fost nici măcar o relație?

Am rămas tăcută privind-o.

— Când absolut nimeni din familia ta nu ridică telefonul să te informeze că a avut un accident.

Sophia, tu și cu mine...

„Știu, ne-am despărțit acum o lună, Nicholas, nu am uitat, dar m-am gândit că...

Trebuia să pună capăt Sophiei, chiar a făcut-o, dar a văzut speranța a ceva în ochii ei și a trebuit să o dezlege. Sophia a tot sperat că ceea ce s-a întâmplat cu Noah mă va afecta suficient încât să o părăsesc din nou, dar asta s-a terminat, noi nu mai eram acolo, am mers mai departe, ne-am maturizat...

„Sophia, Noah îmi așteaptă copilul”, am informat-o cât se poate de tacticos.

Am simțit cum mâna care o ținea pe a mea a înghețat și el a eliberat-o o clipă mai târziu. Presupun că i-a luat câteva secunde să-l asimileze, secunde în care orice urmă de speranță a ajuns să dispară.

— De asta te-ai întors cu ea?

„M-am întors cu ea pentru că o iubesc”, i-am răspuns calm. Nu numai că a iubit-o, a iubit-o mai mult decât orice sau pe oricine, dar nu i-am spus ca să nu o rănesc.

Sophia a dat din cap, m-am simțit pierdută de parcă ceea ce tocmai spusese ea ar fi fost ultimul lucru pe care mă așteptam să-l aud ieșind din gura mea.

-Stii? Pentru o clipă am crezut... că ai deschis ochii pentru că mi-ai auzit vocea, pentru o clipă am crezut că văd...

Deschisese ochii tocmai pentru că vocea pe care trebuia să o audă nu mai era acolo. Le-am deschis disperat să o găsesc, Noah.

— N-am vrut niciodată să te rănesc, Sophia. Anul acesta cu tine... ai fost mica lumina care mi-a luminat noptile.

Sophia a dat din cap, a tras aer în piept și, când s-a uitat din nou la mine, am știut că mesajul era clar. Sophia nu era o fată căreia trebuia să i se explice lucrurile, era o femeie cu drepturi depline, singura femeie de care m-aș fi putut îndrăgosti dacă n-ar fi fost faptul că Noah a intrat în viața mea, distrugând totul în calea lui..

Nu m-am încordat când s-a aplecat să-mi pună un sărut cast pe colțul gurii.

-Mă bucur să știu că ești bine.

Am dat din cap și am văzut cum ea își aduna lucrurile și ieșea din cameră. O altă fereastră se închidea pentru a mă lăsa să deschid ușa din față a vieții pe care voiam să o încep cu Noah.

51

NOAH

Porțile spitalului erau pline de jurnaliști, iar Steve a refuzat categoric să mă lase să cobor din mașină și să mă expună la acea mulțime. Habar n-aveam ce informații avea presa despre mine, dar să mă expun acestora și să le arăt statutul meu era ultimul lucru pe care ne doream să-l facem acum.

Steve a trebuit să vorbească cu directorul spitalului să ne lase să intrăm prin spate, fiind permis doar trecerea ambulanțelor din aripa de urgență. Când am putut să urc în camera lui Nick, trecuse deja peste o oră de când trebuia să se fi trezit.

Am intrat în camera lui cu inima în pumn și când am văzut că mi-a deschis ochii, că îmi zâmbea din pat, rănit dar cu fericirea revărsată în ochii lui albaștri deschis, am simțit că în sfârșit pot să respir.

— Unde ai fost, pistrui? a întrebat el, deschizându-și brațul spre mine, invitându-mă să merg acolo, să-l îmbrățișez și să nu-l dau drumul niciodată.

Exact asta am făcut.

M-am îngropat în coada gâtului lui și l-am lăsat să mă leagăn cu blândețe. M-am urcat pe patul lui în timp ce el mă trăgea și am tăcut doar ascultând bătăile inimii lui.

Nu puteam vorbi, cuvintele îmi erau înfipte în gât.

Nici Nick nu a spus nimic, știam că ceea ce s-a întâmplat ne-a lăsat pe amândoi total îngroziți, pe mine pentru că am experimentat direct ce s-ar putea simți dacă l-ar fi pierdut cu adevărat și Nick pentru că a suferit cel mai rău, fiind lipsit de libertatea lui. , a puterii lui, a dorinței sale incontestabile de a trăi.

Îi era frică să deschidă gura, îi era frică să pună în cuvinte ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

Nu m-au lăsat să stau cu el mult mai mult timp și, deși sună lipsit de sens, am fost ușurat când am ieșit din acea cameră. Presiunea pe care o simțisem în piept când l-am văzut a dispărut când nu mai era în fața mea. Știam că mă comport ca un nebun nebun, știam că Nick suferea mai mult

decât mine, mai mult decât oricine, oricât ar fi încercat să pretindă că durerea din corpul lui este perfect suportabilă.

Următoarele trei zile am petrecut cât mai puțin timp cu el. Am găsit o mie și una de scuze să mă țin ocupat. Am început să-i organizez întoarcerea la Los Angeles, medicii ne spuseseră că îl putem lua în avionul privat pe care Will îl împărțea cu partenerii săi. Am aranjat ca o asistentă să călătorească cu noi în avion, i-am lăsat și apartamentul încuiat, cu totul ordonat, curat și gata pentru ca atunci când Nick a trebuit să-l vândă sau să-l folosească din nou totul să fie perfect.

Intru să-l văd când știam că doarme și când deschidea ochii și mă ținea de pieptul lui fără să spună nimic, știam că o făcea pentru mine. Nu m-a înțeles, dar dacă de asta aveam nevoie, mi-a dat-o fără ezitare.

Și eu... tocmai am revenit la a fi fata al cărei cap a lucrat complet opusul celui al tuturor. Era bine cunoscut că experiențele traumatice mi-au provocat un dezechilibru mental din care mi-a fost greu să ies, dar la naiba, nu puteam să las? Nu aș putea să fiu eu însumi, să fiu persoana de care Nick avea nevoie acum?

Dar nu am fost și Nick nu s-a plâns. Despre copil nici nu vorbim; Mai mult, a adus subiectul o singură dată.

„Mi-au spus că în ziua accidentului ai avut contracții...”, a comentat el într-unul din acele câteva momente în care i-am permis să-și îngroape gura în gâtul meu și să mă sărute încet în timp ce mâna lui îmi mângâia burtica cu atâta tandrețe. că am simțit un nod în gât.gât.

Nu i-am răspuns pentru că mă tot gândeam la cuvintele pe care le folosise... «accident». A fost un accident? „Accident” este un cuvânt folosit pentru a exprima un eveniment pe care nimeni nu-l poate controla, un eveniment nepremeditat, o clipă în care lucrurile se aliniază într-un mod „accidental”.

conducând la efecte nedorite. De ce a folosit cuvântul „accident” pentru a însemna că au încercat să-l omoare?

— Noah, unde ești? mi-a șoptit la ureche. Întoarce-te de oriunde te-ai afla, iubire, pentru că mă omoara să te văd așa.

Nu i-am înțeles întrebarea, dar am fost recunoscător când asistentele ne-au întrerupt atunci și m-au făcut să plec.

Nu voiam să fiu cu el, nu puteam și nici nu înțelegeam, știam doar că atunci când intru în acea cameră se va forma un nod oribil în piept, mă simțeam încuiat, încolțit și doar slăbit când am plecat.

În ziua transferului aveam totul complet organizat. Părinții noștri s-au întors în Los Angeles acum, Nick era puțin mai bine, va trebui să meargă la spital pentru a-și schimba bandajele la fiecare trei zile și să vadă un kinetoterapeut care să-l ajute să-și recapete treptat mobilitatea în braț. Îi spuseseră că va fi un proces lung, dar că trebuie să fie recunoscător că este în viață, nu toată lumea a suferit așa ceva și a trăit ca să povestească despre asta.

Nu fusesem niciodată într-un avion privat și nu înseamnă că eram deosebit de entuziasmat de asta. Dacă deja nu îmi plăcea să zbor în sine, să o fac într-un avion mic m-a speriat de trei ori.

L-au dus pe Nick pe scaunul lui din piele bej, cu fața spre mine și lângă o fereastră mare care nu avea nimic de-a face cu o fereastră convențională a unui avion. Călătoream singuri și asistenta pe care am angajat-o, Judith.

În timpul zborului, Nick părea mai obosit decât de obicei. Presupun că călătoria și mutarea din spital îi epuizase energia deja limitată.

Am fost recunoscător că a adormit, așa că nu ar fi trebuit să vorbesc cu el sau să-i explic ce naiba e în neregulă cu mine, dar când m-am ridicat să merg la baie, m-am întors să-l găsesc cu ochii deschiși, fixat pe mine.

M-am oprit lângă ușa băii, uitându-mă înapoi la ea, observând că Judith părea să fi dispărut din taraba.

— I-am spus că poate dormi câteva ore în camera din spate, spuse Nick, clar conștient de ceea ce se petrecea în capul meu.

M-am fixat pe el. În bărbia lui ras, părul curat și ciufulit, tricoul închis la culoare și blugii palizi. Avea cearcăne sub ochi și epuizare reflectată în fiecare dintre trăsăturile sale frumoase.

Această călătorie ar fi putut fi total diferită, aș fi putut căra un sicriu în acel avion... Aș fi organizat o înmormântare săptămâna aceasta și nu un transfer...

Mi-am mușcat buza tare până aproape că m-am rănit.

„Noah, vino aici”, m-a întrebat Nick, întinzându-și mâna și privindu-mă îngrijorat, nervos și angoasă.

— Aproape că te-am pierdut, Nick, am comentat, uitându-mă la el.

„Știu... dar sunt aici, Noah...” spuse ea mișcându-se pe scaun, vrând să ajungă la mine, dar neputând să se ridice.

Am început să plâng în tăcere, înrădăcinată la fața locului. Îmi ținem lacrimile de două săptămâni, încercând să fiu puternică pentru el, pentru

mine, pentru copil... dar nu eram puternică, dimpotrivă, eram slabă, mai mult de atât...

„Noah...” Mi-a strigat numele, cu vocea sugrumată de durere, cu brațul încă întins în direcția mea, în timp ce eu continuam să plâng, înrădăcinată acolo, privindu-l ca paralizat.

„Nu poți să mori”, am spus atunci, ștergându-mi lacrimile cu o palmă. M-ai auzit!? Am țipat la el, brusc furios pe el, pe mine însumi, cu lumea... Habar n-aveam.

Nick respiră adânc și dădu din cap. Dar încă nu terminasem.

—Mi-ai promis că nu vei pleca de lângă mine, mi-ai jurat că nimic nu ne va mai putea despărți! Și aproape că m-ai părăsit din nou!

Nick s-a uitat la mine fără să spună nimic... dar ochii i se lăcrimară.

„O să ne reparăm treaba, urma să creștem acest copil împreună!”

Suspinele mi s-au prins în gât.

— Noe…

„Ce aș fi făcut dacă ai fi murit, Nicholas?!” am strigat plângând necontrolat. Mi-am acoperit fața cu mâna, nu am putut suporta...

Să mă trezesc dimineața știind că Nicholas a plecat... să nu-l mai sărut sau să-l îmbrățișez, să nu-i pot simți pielea lângă a mea, sau să mă pierd în privirea lui, fără să știu niciodată cum e să simți. sigur...

Mi-am deschis ochii o clipă mai târziu, ștergându-mi lacrimile de pe față și ridicându-mă la el.

Când o lacrimă i-a căzut pe obraz, am simțit că aș avea o crampe, o scurgere sângeroasă care m-a făcut să reacționez. M-am dus la el și l-am lăsat să mă învăluie în brațele lui. M-am așezat cu grijă în poala lui și mi-am îngropat fața în curba gâtului lui, plângând necontrolat și neștiind cum să mă opresc.

„Nu am fost niciodată atât de speriat în viața mea”, am mărturisit, pătându-i cămașa cu lacrimile mele și simțindu-l tremurând sub trupul meu.

— Știu, încuviință el, mângâindu-mi părul și strângându-mă puternic. Știu pentru că am simțit aceeași frică ca tine... Dar nu am de gând să plec, Noah, nu mă duc nicăieri...

L-am lăsat să-mi spună în continuare lucruri frumoase la ureche. Între timp, m-am îmbibat în parfumul lui, în căldura lui, în apropierea lui, în sunetul inimii lui bătând sălbatic împotriva mea.

—Îmi pare rău că ți-am spus să pleci... Dacă nu te-aș fi întrebat, asta nu s-ar fi întâmplat, e vina mea, Nick, încă o dată sunt de vină că aproape te-

am pierdut...

Nicholas mi-a luat bărbia tare.

— Nu ești de vină pentru nimic, m-ai auzit? a replicat el furios.

—Dacă aș fi știut să accept ceea ce ai vrut să-mi dai... dacă n-aș fi fost îngrozit să fiu din nou împreună...

"Noah... taci, vrei?" M-a întrerupt și apoi mi-a dat un sărut care m-a făcut să tremur. M-a sărutat așa cum doar el știa să sărute, m-a sărutat așa cum mi-am dorit de când a plecat... așa cum am vrut să fac în noaptea în care ne-am despărțit, așa cum am vrut să mă sărute în ziua în care mi-a spus că este nu o sa ma mai pot iubi din nou...

„Te iubesc, Nick", am declarat eu în timp ce el se retrăgea pentru a mă lăsa să respir. Ochii lui mi-au scanat fața de parcă ar fi vrut să-mi memoreze fiecare trăsătură.

Mi-am pus mâna pe obrazul lui deja ras și l-am mângâiat nevrând să scape de el. Mi-a sărutat obrajii, maxilarul și nasul. Mi-a ridicat cămașa și și-a pus mâna pe burta mea deja bombată.

„Nimic nu ne va sfâșia din nou, Noah, jur pe fiul nostru.

L-am îmbrățișat strâns și mi-am îngropat capul în gâtul lui. Nu am vrut să mă mișc, nu am vrut să fiu separat de el. L-am ținut în brațe până am adormit amândoi.

Am deschis ochii nu știu după cât timp, dar nu putea să treacă mult pentru că încă zburam. Afară se făcuse noapte și doar luminițele care erau pe părțile laterale ale cabinei ne luminau.

Nick mă privea, treaz, degetele lui jucându-se absent cu una dintre firele mele de păr.

„Nu cred că ți-am spus vreodată cât de mult îmi plac pistruii tăi", comentă el apoi, mângâindu-mi obrazul, urechea și gâtul cu degetele lui lungi.

„Da, ai," l-am contrazis fără să-mi iau ochii de la ai lui.

„Am sugerat... dar nu am exprimat-o clar în cuvinte. Știu unde este fiecare dintre ei și știu, de asemenea, când apar altele noi... Mă înnebunesc.

Am zâmbit, amuzat de intensitatea cu care obișnuia să vorbească despre acele marquitas pe care le uram mereu până când l-am cunoscut.

— Crezi că copilul va avea pistrui ca ai tăi? M-a întrebat atunci, amuzat.

— Cred că bebelușii nu au pistrui, Nick, am spus zâmbind.

Degetele lui au continuat să se joace cu pielea bombată a stomacului meu.

„E mult mai mare de când te-am văzut ultima oară”, a spus el, învârtindu-și degetul mare chiar deasupra buricului meu.

M-am cutremurat din cap până în picioare.

— Un mod subtil de a-mi spune că sunt grasă, am spus, făcând o mutră.

-Esti perfect. Nu te-am văzut niciodată atât de scumpă ca acum, iubire.

M-am simțit amețit de felul în care mă privea și m-am pierdut în ochii lui albaștri incredibili.

Apoi deodată mi-am amintit ceva.

— Mi-ai spus că te-ai gândit deja la un nume… — am comentat, simțindu-mă curioasă de alegerea lui.

Nick mi-a băgat o șuviță de păr în spatele urechii și și-a mângâiat încet degetul mare peste pometul meu.

"Da, m-am gândit la unul...", a anunțat el brusc nervos.

„Promit să nu râd de tine dacă numele este prea urât”, l-am întrerupt zâmbind.

Nick mi-a zâmbit înapoi.

„Aș vrea să-i spun Andrew”, a scapat el, privindu-mă în ochi. Era entuziasmat, așteptând reacția mea.

"Andrew? Din cauza bunicului tău?" -Am cerut.

Nick părea să se relaxeze în timp ce mă privea luând-o.

-Da. Pentru bunicul meu”, a spus el fără să-și ia ochii de la ai mei. Pentru mine a fost o persoană pe care mă puteam baza mereu. M-a iubit și mi-a oferit cea mai importantă șansă din viața mea. A avut orbește încredere în mine, lăsându-mi moștenirea lui și știu că, dacă ar fi în viață, ar fi foarte fericit dacă l-am numi așa.

— Andrew Leister, am spus eu cu voce tare. Imi place.

Nick m-a sărutat pe buze cu un zâmbet reprimat. Am fost fericit.

„Andrew Morgan Leister”, a corectat el, trăgându-se și sărutându-mă pe nas. Merită să aibă și numele bunicului său, nu crezi?

Am simțit că mi se oprește inima.

Mi-a venit în minte amintirea tatălui meu și am simțit că mi se umplu ochii de lacrimi. Nick nu înțelesese niciodată ce simțeam pentru el sau cum, în ciuda a ceea ce făcuse, o parte din mine încă îl iubea.

Eu nu am înțeles, dar a fost. Nu se ocupă de sentimente și nu le controlează. Mi-am iubit tatăl indiferent de tot ce făcea, fata din mine încă

mai plângea moartea lui.

„Nu trebuie”, am răspuns eu, muşcându-mi buzele.

Nick m-a sărutat din nou, de data asta pe gât.

„A fost tatăl tău. Fără el nu ai fi chiar aici în fața mea, purtând primul meu copil în tine. Da trebuie.

L-am tras în sus pentru a ajunge la buzele lui și el m-a îmbrățișat, trăgându-mă strâns de el.

— M-am gândit că ai vrea să-i spui Nicholas, am spus la pieptul lui.

S-a tras înapoi să se uite la fața mea, amuzat.

„Va fi un singur Nick în viața ta, Noah, și acesta o să fiu eu.”

Am râs de modul lui posesiv de a gândi. Dar acesta era Nick și era adevărat: în viața mea ar fi un singur Nicholas Leister.

M-am desprins de el și m-am uitat în jos la burta mea.

„Andrew...” am rostit numele încet și chiar atunci am simțit o lovitură puternică din interior.

Am deschis ochii surprins. Parcă îmi dădea aprobarea lui.

Următoarea lovitură a venit o secundă mai târziu.

-Dă-mi mâna! am întrebat emoționat. Copilul a părut să-mi prindă entuziasmul când m-a lovit din nou puternic.

Nick a întins mâna până când s-a odihnit exact acolo unde am simțit lovitura.

- Simți asta? am întrebat, bucuroasă că a putut simți în sfârșit ceea ce simțeam eu în ultimele săptămâni.

Nick a consimțit total holbată.

„La naiba...” a exclamat el când următorul a fost chiar mai puternic decât ultimul.

A fost un sentiment incredibil, cel mai bun dintre toate. Copilul meu era bine și dădea cu piciorul.

Nick și-a ridicat ochii și i-a fixat asupra mea.

„Mulțumesc, Noah... mulțumesc pentru asta.

Am rămas fără cuvinte, doar l-am lăsat să mă țină în brațe în timp ce mă străbătea un sentiment incredibil: fericirea.

52

NICK

Am fost terminat pentru rahat. Eram atât de supărat în interior pentru ceea ce se întâmplase, încât mi-a fost foarte greu să-l ascund și să-l închid în fața lui Noah. Nu voiam să-și facă griji, nici măcar nu voiam să fie nevoit să se gândească la ceea ce s-a întâmplat, dar mintea mea nu s-a oprit să comploteze douăzeci și patru de ore pe zi.

Au încercat să mă omoare.

Eram obsedată că se poate întâmpla din nou așa ceva, dar nu împotriva mea de data aceasta ci împotriva frumoasei femei care a plecat și a intrat în casă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Noah se întorsese la rutina lui obișnuită: mergea la cursuri, mergea la serviciu și apoi venea să mă vadă. Încă nu locuiam împreună și pierderea ei din vedere mă înnebunea complet.

Steve era însărcinat să o ia și să o ia și să o aștepte în afara facultății ca să nu i se întâmple nimic, dar dacă era după mine aș fi băgat-o în cameră cu mine și n-aș fi lăsat-o să plece. Cu greu ma puteam da jos din pat, recuperarea era foarte lenta, si am iesit din apartament doar pentru a merge la spital. Asistenta angajată de Noah avea grijă de mine acasă, dar uram să mă simt așa, ca un invalid, trebuia să fiu cu Noah, să mă asigur că e bine tot timpul.

Când a venit să mă vadă, a fost o tortură completă. Venea zâmbind și îmi spunea cum a decurs ziua lui. Zâmbetul ei a umplut toată camera de bucurie și muream dornic să o iau, să-i dezbrac hainele și să o fac a mea odată pentru totdeauna.

Ultima dată când făcusem dragoste fusese când l-am conceput pe Andrew. Șase luni fără să o simtă în cel mai bun mod imaginabil, șase luni fără să se scufunde în ea și să o facă să țipe. Cel mai rău lucru este că corpul meu era un rahat, da, dar mintea mea era chiar capabilă să urce Everestul.

Într-o zi, la două săptămâni după ce m-am mutat în Los Angeles, a apărut îmbrăcată într-o rochie gri, strânsă pe piele, o rochie care a marcat absolut totul, inclusiv burtica, care era din ce în ce mai rotundă și mai frumoasă. Își lăsase părul liber și ochii îi străluceau ca niciodată.

Era deja fierbinte și pielea ei începuse deja să capete acea culoare bronzată măgulitoare. Am simțit-o că se întărește și a trebuit să mă stăpânesc să nu dau dracu de ordinele medicului și să fac dragoste cu ea fără întârziere, fără pauză, scufundându-mă adânc în ea și amintindu-mi ce ne lipsise.

— Nick, mă asculți?

Mi-am oprit gândurile de poftă și i-am acordat atenție.

"Imi pare rau... ce m-ai intrebat?"

Noah își dădu ochii peste cap.

—Nu te-am întrebat nimic, îți spuneam că din moment ce școala s-a terminat în curând și nu mai ai mult de recuperat, aș vrea să mergem împreună să cumpăr lucrurile bebelușului. Nici măcar nu avem idee ce să cumpărăm sau de cât spațiu are nevoie un bebeluș. M-am gândit că dacă îmi mutăm patul lângă peretele din baie, va fi loc destul pentru pătuț și pentru schimbarea scutecelor...

— Scutece... La naiba, și mă gândesc să o dezbrac și să-i dau orgasme.

— M-ai adus în acea ecuație? am întrebat, privind-o neîncrezătoare. Chiar credeai că vei locui în acea mansardă cu nou-născutul nostru?

„Bineînțeles...”, a răspuns ea, roșind dintr-un motiv pe care nu l-am putut înțelege. Nu am mai vorbit despre asta, dar... vei locui cu mine?

Mă întrebam?

Nu m-am putut abține să nu râd.

— Cred că e destul de greu ca ceva să mă împiedice să mă bag în pat cu tine în fiecare seară, pistruiilor. Bineînțeles că o să locuiesc cu tine, dar îmi pare foarte rău, dar nu o vom face în ceea ce numești tu un apartament — i-am răspuns fără nicio intenție de a ceda.

-Dar…

„Dar nimic, Noah”, am întrerupt-o, trăgând-o în sus și dându-i o ciugulă pe buze. Nu-mi voi crește fiul într-o cutie de chibrituri.

Noah a tăcut și s-a uitat la mine o clipă.

„Nu vreau să locuiesc aici”, a declarat el, referindu-se la apartamentul meu, acel apartament în care o adusesem pe Sophia și în care Noah l-a tolerat pentru că îmi reveneam.

„Ne vom gândi la ceva”, am spus, deși mă gândisem deja la asta.

Zilele au trecut și de fiecare dată am început să mă simt mai bine. O lună mai târziu am putut să mă întorc la muncă. Noah a intrat în al treilea trimestru de sarcină și a fost imposibil să-l ascundă în continuare. Stând în

bucătărie, cu o ceașcă de cafea pe buze, am putut să aud direct cum făceam știri pentru prima dată.

Am înjurat între dinți când am văzut o fotografie cu Noah mergând pe stradă, cu burta deja mai mult decât evidentă, arătând clar că vestea era exactă.

În primele două săptămâni după ce am fost împușcat, știrile petrecuseră cel puțin zece minute vorbind despre mine, despre compania mea și despre disponibilizările Leister Enterprises. Totuși, pe măsură ce au trecut zilele, a încetat să mai fie important și mă relaxasem când am văzut că abia mai vorbeau despre mine. Dar acum că ieșise la iveală că Noah îl aștepta pe copilul meu, cu siguranță prezența noastră în știri avea să câștige din nou putere.

Aproape că m-am sufocat când am văzut ușa mansardei lui Noah și ea încercând să intre, ocolindu-i pe jurnaliști fără să răspundă la nici un fel de întrebare. L-am văzut pe Steve arătând supărat ajutându-mi prietena însărcinată să intre în propria ei casă și m-a cuprins furia.

"La naiba."

53

NOAH

Știam că asta avea să se întâmple, dar nu m-am gândit niciodată că vor veni să mă hărțuiască. Despre Nick au vrut să vorbească, dar de îndată ce a apărut vestea că aștept un copil, reporterii m-au hărțuit fără încetare.

Nicholas era furios, atât de furios încât m-a îndemnat să părăsesc apartamentul meu și m-a luat cu el la el pentru siguranță. Toată lumea știa deja că sunt însărcinată, nu fusese atât de traumatizant să le spun prietenilor și profesorilor, dar nu mă simțeam confortabil să fiu la știri.

La început a fost totul despre Nick, că eram frați vitregi, despre povestea părinților noștri... Viețile noastre s-au transformat într-un circ cu mulțime de spectatori și acum că au povestit totul despre Nick, mă scoteau afară și vorbeau. despre aspectul meu, despre hainele pe care le purtam...

A fost o nebunie completă. Aproape că am căzut în fund când ne-am văzut pe noi doi împreună pe coperta unei reviste de bârfă. Titlul era: „Liceul de aur Nicholas Leister se stabilește în sfârșit să devină tată la vârsta de douăzeci și cinci de ani. Sunt clopotele de nuntă pe care le vedem apropiindu-se?”

Nu am dat credit.

Am ajuns la apartament mai supărat ca niciodată. Nu am vrut să devin o personalitate publică, darămite să-mi vândă viața de parcă ar fi o telenovelă.

Când am ieșit din lift, l-am căutat pe Nick până l-am găsit ascuns în mica lui sală de sport. Toată furia mea a dispărut când l-am văzut stând, fără cămașă, transpirand și ridicând o greutate cu brațul stâng, făcând exercițiile de recuperare pe care le comandase medicul.

La naiba... cum am putea să nu fim la știri când acel bărbat arăta de parcă tocmai a ieșit dintr-un film de la Hollywood?

L-am privit fermecat până mi-a observat prezența. Buzele lui au zâmbit când m-a văzut și a pus greutatea pe podea între picioare.

„Bună, Pistrui”, m-a salutat ea, luând un prosop de lângă ea și ștergându-și fața și brațele.

I-aș fi spus să nu facă, că transpirația care i se prelingea pe abdomenul rupt era o privelişte spectaculoasă, dar am rămas unde eram până când s-a ridicat și a venit în întâmpinarea mea.

-Toate bune? a întrebat dându-mi un sărut ușor pe obraz.

Asta a fost altceva, ceva care m-a pus și pe mine într-o stare foarte proastă: niciunul dintre noi nu ne-a atins mai mult de câteva săruturi tandre. Mi-a fost teamă că nu va vrea să facă nimic pentru că încă îl dor rănile, deși dacă era deja capabil să ridice greutăți, ce l-ar împiedica să-mi facă tot ce-mi trecea prin minte în fiecare seară când stau întins lângă el ?

Poate că nu mă mai plăcea așa cum obișnuia: eram grasă, burta mea era deja între noi... Poate că nu mă mai găsea atrăgătoare, ceva ce doar gândindu-mă la asta m-a îngrozit.

Nick mi-a băgat o șuviță de păr după ureche și s-a încruntat la mine.

-De ce iti pasa? M-a întrebat privindu-mă cu acei ochi care m-au înnebunit.

Voiam să-l sărut peste tot, să-i ating stomacul tare și struns, să-l pun să mă lovească de peretele acela și să facă dragoste cu mine odată pentru totdeauna. Dar am decis să-mi țin gura. Nu aveam de gând să-i cer ceva ce clar nu voia să-mi dea.

— Nimic... sunt obosit, mă duc la duș. M-am întors să părăsesc camera, dar Nick m-a prins de braț, căutându-mi pe față un fel de semn, un fel de indiciu care să explice ce naiba era în neregulă cu mine.

— E din cauza jurnaliştilor? a întrebat el sărutându-mă încet sub urechea mea.

Am închis ochii și m-am sprijinit de peretele din spatele meu.

"Nu... vreau doar să fac un duș și să mă culc."

Gura lui s-a dus acum să mă sărute pe frunte. Cu blândețe, blândețe.

„Se vor sătura de noi, Noah... Este o chestiune de timp până să urmărească un alt cuplu, acesta este Hollywood, este doar o chestiune de timp.

Mâna lui mă mângâia în sus și în jos pe brațul meu.

Am simțit furie și am oprit mângâierea lui luându-l de încheietură.

— Nu mă mai atinge de parcă aș fi o păpușă, Nicholas.

I-am văzut ochii mărindu-se de surprindere înainte de a scăpa din strânsoarea lui și de a pleca pe hol spre dormitor.

M-am uitat la pat... Afurisitul ăla de pat în care cu siguranță îi făcusem totul pentru dracu’ Sophiei Aiken și m-am enervat și mai tare.

E în regulă că nu mai era atrăgătoare pentru el, dar măcar putea să-l ascundă.

În timp ce îmi scoteam pijamalele din sertar, Nick s-a oprit în ușa dormitorului și s-a rezemat de cadru, încruntat la mine.

Despre ce a fost ultimul comentariu?

„Nimic”, i-am răspuns, vrând să mă dezbrac, dar mi-a fost rușine că m-a văzut goală în starea mea. Am simțit lacrimile curgându-mi ochi și mi-am folosit toată stăpânirea de sine pentru a le împiedica să cadă, dăruindu-mă și făcându-mă să mă simt și mai jalnic.

„Noah…” a început să spună, îndepărtându-se de cadru, intenționând să se apropie de mine.

„Uite, înțeleg că nu mă mai găsești atrăgătoare, bine? Dar dacă nu vrei să faci nimic cu mine, nu mă trata ca și cum aș fi sora ta mai mică, Nicholas.

M-am dus să intru în baie, dar el m-a prins și m-a împins de peretele dormitorului. Mâinile lui s-au sprijinit de fiecare parte a capului meu și s-a aplecat să-mi întâlnească ochii.

-Ce naiba zici? Am observat că ultimul meu comentariu îl afectase la fel de mult pe cât i-am spus eu.

Am respirat adânc, încercând să-mi țin hormonii în frâu, având-l atât de aproape, pe jumătate gol și atât de incredibil de frumos. am vorbit din nou.

— Adică nu m-ai atins o dată în luni de zile. Știu perfect că sunt uriaș și că nu mă mai găsești atrăgător, dar nu sunt din piatră, știi? Stai acolo făcând greutăți, așteptându-mă pe jumătate goală de parcă nu mai aveam ochi, de parcă aș fi devenit pur și simplu o gravidă care se gândește doar la scutece, pătuțuri și bebeluși care plâng! Am si eu nevoile mele! Te-ai gândit la asta? Hormonii mei sunt scăpați de sub control și tu nu renunți...!

Gura lui m-a tăcut cu un sărut adânc. Am închis ochii și tot ce spunea mi s-a evaporat din cap. Corpul lui m-a lipit de perete în timp ce limba lui a ieșit în întâmpinarea mea. L-am simțit puternic împotriva mea și aproape că m-am topit în brațele lui. S-a îndepărtat un minut mai târziu, respirând greu și scânteind în ochi.

„Încă sunt surprins de felul în care funcționează capul ăla al tău mic, pistrui, dar chiar și a insinua că nu mă mai porți este o insultă pe care nu am de gând să o permit”, a spus el, despărțindu-se de mine. Dacă nu te-am atins

de când ne-am întors, este pentru că am crezut că tu ești cel care nu ai vrut și nu invers.

Inima mi-a accelerat sub piept.

— De ce n-aș vrea? i-am răspuns, încă tremurând de perete. Am așteptat să-ți revii, dar nu ai făcut nimic pentru a arăta că ai vrut și asta nu s-a întâmplat niciodată, Nicholas.

„La naiba, Noah... nu știi nimic.

Și așa, fără să aștepte un răspuns, și-a băgat mâinile prin rochia mea și mi-a tras-o peste cap. Am tremurat nervos de anticipare și teamă că nu i-ar plăcea schimbările pe care le-a suferit corpul meu.

M-a privit în sus și în jos, trecându-și ochii peste noile mele curbe.

— Spune-mi... ce vrei să fac pentru tine?

-Acea?! am gâfâit.

—Se pare că am neglijat nevoile prietenei mele... Spune-mi ce vrei să fac pentru tine și o voi face pentru tine.

Dacă nu m-ar fi urmărit cu ochii și pantalonii lui nu ar fi fost atât de clar bombați, ar fi părut că o spunea din datorie, dar la naiba, știam că arată mai bine decât oricine.

— Atinge-mă, am întrebat, tremurând, anticipând atingerea lui.

—Unde, pistrui?... Sunt multe locuri unde te pot atinge și nu aș vrea să te tratez de parcă ai fi din nou surioara mea mai mică.

Degetele lui mi-au mângâiat obrazul cu grijă. Nu vroiam mângâieri nebunoase, așa că i-am luat mâna și am dus-o în jos, prin lenjeria mea.

I-am simțit degetele mângâind acea parte din mine care îi era atât de dor de el.

a zâmbit.

-Aici? Vă place? m-a întrebat între șoapte să-mi mușc apoi lobul urechii, strângând puternic.

Am închis ochii, bucurându-mă de plăcerea pe care mi-o provocau degetele lui.

"Da..." am raspuns eu aruncand capul pe spate.

Nick m-a prins tare de bărbie și și-a băgat din nou limba în gură mea, gustându-mă, mângâindu-mă, mușcându-mă de parcă n-ar fi avut niciodată nevoie de atingerea mea mai mult decât în acel moment.

M-am îndepărtat și l-am sărutat pe falcă, trecându-mi vârful limbii peste bărbia lui până când mi-am îngropat gura în gâtul lui și am sărutat zona în care vena lui pulsa sălbatic, sălbatic pentru mine. Mâna lui s-a întors la

perete și a mârâit în timp ce mă tachina pe gât, trăgând sărutări pe umărul lui gol. Degetele lui au intrat în mine cu forță și l-am mușcat ca răspuns...

Nicholas a mormăit și m-a ridicat cu celălalt braț, astfel încât fețele noastre să fie egale.

"Vreau să fac dragoste cu tine, Noah... pot?" Spune-mi dacă pot, nu vreau să fac nimic care ar putea...

Am clătinat din cap.

„Nimic nu se va întâmpla cu bebelușul...” am răspuns eu respirând repede și făcând un zgomot jalnic când și-a scos degetele din mine. Nu te opri acum... am ordonat, coborându-mi mâna și mângâindu-l prin materialul pantalonilor de trening.

Nicholas a șuierat la atingerea mea și m-a condus la pat. Cu mine întinsă, a continuat să-și scoată pantalonii. Ei bine, da, m-am înșelat...

— Tu ești singurul care mă face așa, Noah.

S-a aplecat peste mine, strecurându-și degetele prin elasticul chiloților mei și smulgându-i fără întârziere.

„Întinde-te pe burtă”, m-a întrebat, privindu-mă încântat. Vreau să fii confortabil și nu vreau să te zdrobesc, întoarce-te.

Am făcut cum mi-a cerut și s-a întors în spatele meu. Mi-a desfăcut sutienul și a început să mă sărute pe spate de sus în jos. În acea poziție burta mea nu a intrat între cele două. Intră încetul cu încetul în interiorul meu și aproape că am înnebunit cu senzația de a-l observa intrând. Mi-am strâns ochii, controlând dorința de a țipa.

Nick și-a luat o pernă și mi-a pus-o sub burtă pentru a-mi face mai confortabilă și apoi a început să se miște... se mișcă cu adevărat...

„Nu te opri”, am cerut, simțind o plăcere de zece ori mai intensă decât cea pe care o simțisem în oricare dintre momentele în care dormisem.

Am țipat neputincios când trupurile noastre au început să se miște la unison, din ce în ce mai repede până am ajuns să țip cu plăcere cuprinsă, eliberând presiunea din ultimele luni, dorind să continui să fac asta până nu am mai avut puterea nici măcar să mă mișc. Și așa a făcut Nick, nu s-a oprit, a continuat să se miște și să mă sărute pe spate.

Am ajuns în sfârșit la aceeași oră, eu gemând în pernă, el mușcându-mă puternic de umărul meu stâng.

Am adormit aproape instantaneu.

Nu știu cât a trecut până când am deschis din nou ochii, dar am fost acoperit și ghemuit de Nick, care își trecu mâna în sus și în jos pe spatele

meu gol, mângâindu-mă cu tandrețe.

Observând că eram treaz, s-a uitat în jos pentru a-mi întâlni ochii.

Un zâmbet a apărut pe buzele ei frumoase.

„Te-am pierdut de mult timp, pistrui...

Am râs.

„Cred că am leșinat din pură plăcere.

-Oh da? Mi-a spus întorcându-mă și așezându-se deasupra mea, având grijă să nu mă zdrobească.

„Mi-a fost dor de tine, Nick”, am mărturisit, întinzându-mă pentru a îndepărta o șuviță de păr nestăpânită.

„Am observat”, a spus el, sărutându-mă pe buze, „dar nu atât de mult pe cât mi-ai fost dor de tine, pistrui...

Andrew m-a dat cu piciorul atunci, de parcă ar fi vrut să-mi amintească că era încă acolo.

Am făcut o mutră și Nick s-a uitat la mine îngrijorat.

„A fost doar o lovitură”, l-am informat ca să nu-și facă griji.

Nick și-a sprijinit capul pe unul dintre brațele lui și m-a privit încântat.

-Ce simți? a întrebat el, mângâindu-mi în sus și în jos burta umflată.

M-am uitat la mișcarea mâinii lui în timp ce se gândea la întrebare.

"Este un sentiment foarte ciudat... mai ales când o faci cu atâta forță."

Nick a ascultat cu atenție, continuând să mă mângâie. Buzele lui s-au așezat curând pe pielea mea netedă, ceea ce m-a făcut să simt o căldură grozavă în interior.

„Abia aștept să-l întâlnesc în sfârșit”, a spus el, trăgându-mă în sus să mă îmbrățișeze la pieptul lui.

Și eu, m-am gândit în sinea mea.

Într-o zi, după ce a părăsit un examen, Nick a venit să mă ia în mașina lui.

Părea entuziasmat, fericit de ceva despre care nu știam. De asemenea, am fost fericit că mi-am luat un examen din minte.

Cincisprezece minute mai târziu ne aflam într-o zonă a orașului pe care nu o vizitasem până acum. Clădirile erau înalte, dar nu suficient de înalte pentru a fi considerate zgârie-nori. Zona era drăguță, cu palmieri care mărginesc străzile și grădini bine întreținute. Nick a oprit mașina în fața

unei căsuțe albe. Avea o verandă înconjurătoare și trepte de lemn care duceau la uşă. Era format din două etaje și părea ca ceva dintr-un basm.

-Vă place?

M-am uitat în jur și apoi mi-am fixat ochii asupra lui.

„Nu chiar în stilul tău", am răspuns puțin năucit. Nicholas era din apartamente urbane mari, cu ferestre din podea până în tavan și conace la poalele plajei.

-Nu Nu este. L-am cumpărat gândindu-mă la tine.

Am deschis ochii și m-am uitat la el neîncrezător.

- Ce-ai făcut?

Nick a coborât din mașină și a venit la ușa mea să mă ajute.

Când era în fața mea, a scos câteva chei din buzunarul din spate și mi le-a ținut în fața feței.

— Mai ai doi ani să-ți termini diploma, Noah. Nu vreau să renunți la nimic și dacă trebuie să mă mut aici cu tine, să plec din New York și să aștepți să-ți dai seama cine vrei să fii în viață, o voi face. Știu deja ce vreau, viitorul meu este pe drumul cel bun și pentru că am avut timpul necesar să pot face lucrurile bine. Tu ești ceea ce îmi lipsește în viață și mă voi adapta la tine până când vei fi gata să faci mai multe schimbări. Nu vreau să te duc într-un apartament de lux, sau într-un conac pe plajă, pentru că nu ești tu. Întotdeauna am crezut că aș vrea să trăiesc așa cum am fost crescută, dar nu vreau metri pătrați între noi, iubire, vreau să ridic privirea și să te văd oricând vreau. Această casă este a ta, este darul meu pentru tine.

Mi-am muşcat buza şi am clătinat din cap năucit. Nu știam ce să spun. Casa era frumoasa, mica, perfecta, casa pe care as fi ales-o ca sa-mi intemeiez o familie.

Nick s-a apropiat și mi-a luat fața în mâinile lui.

— Nu trece mult până îl ai pe Andrew și știu că nu vrei să continui să locuiești în apartamentul meu. Te rog, acceptă acest cadou, Noah.

Nu mi-a lasat timp sa raspund, m-a tras de mana si ne-am apropiat de usa. S-a deschis fără întârziere pentru o secundă și am intrat în ceea ce avea să ne devină locuința de acum înainte.

Apusul a lăsat să intre o dâră de lumină portocalie care a luminat cu căldură sufrageria, mobilată cu canapele albe pe un parchet care strălucea pe lângă noi. Casa, un spațiu deschis fără pereți, era mobilată și avea ferestre mari cu vedere la munți. Nick mi-a arătat împrejurimile și cu cât vedeam mai mult, cu atât mă îndrăgosteam mai mult de locul. Am urcat la

etaj și mi-a arătat care ar fi camera noastră. Era mare și un pat imens ocupa centrul camerei. Ferestrele aveau draperii albe frumoase care lăsau să pătrundă lumina, iar tavanul era alcătuit din grinzi mari de lemn.

Baia era frumoasă, toată marmură neagră, cu o cadă mare și un duș funcțional. Casa poate să nu fie un conac, dar avea absolut de toate, nu-i lipsea nimic.

M-a tras până am ieșit pe holul mic. Am traversat-o până am ajuns într-o zonă pe care încă nu o văzusem. Erau două uși față în față într-un hol mic, cu o fereastră care dădea spre grădina din spate. Nick a deschis ușa din dreapta și m-a invitat să intru.

—Aceasta va fi camera bebelușului... Credeam că ți-ar plăcea.

A fost frumos. Era totul vopsit în alb, nu era mobilă, dar parchetul strălucea ca restul casei. Chiar în fața ușii era o fereastră mare cu o băncuță dedesubt, una din acelea care se deschid și poți depozita lucrurile înăuntru.

Am zâmbit. L-am vazut. ne-am văzut. L-am văzut pe copilul nostru în camera aceea, dormind liniştit, jucându-se, plângând, râzând. Ne-am văzut pe noi trei împreună împărțind momente incredibile. Asta avea să fie casa noastră, micul nostru colț, locul nostru.

-Îmi place! am exclamat întorcându-mă spre el cu un zâmbet larg.

Nick s-a îndepărtat de tocul ușii și a venit să mă sărute. S-a uitat în ochii mei cu un fel de emoție reprimată.

—Vreau să-ți dau totul, Noah... Vreau să fii fericit cu mine și să creștem acel copil prețios așa cum niciunul dintre părinții noștri nu a știut să facă cu noi.

Mi-am pus degetele după gâtul ei și am zâmbit complet fericit.

— O modalitate bună de a scăpa de mansardă, am spus râzând.

„Casa este pe numele tău”, a adăugat el, lipindu-mă de el și sărutându-mă buzele.

Nu vreau să-ți faci griji cu excepția copilului și a lucrurilor pe care ai vrut să le faci înainte de a rămâne însărcinată. M-am tot informat si exista un tratament special pentru studentii care au copii in timpul cursului, programul este foarte bun, si vor fi mai indulgenti cu tine, te vor lasa sa te organizezi cat poti si...

L-am sărutat reducând la tăcere ceea ce avea să-mi spună.

— Mulțumesc, Nick, am spus, entuziasmat de tot ce făcea. Mă faci foarte fericit, te iubesc.

Ne-am sărutat din nou și ne-am petrecut restul după-amiezii planificând cum vrem să mobilăm casa și când ne vom muta cu siguranță.

Noua mea viață era în curs și mi-a plăcut.

În prima săptămână a lunii a opta, eram practic cufundat în facultate. Depășisem oamenii care se holbau la mine de fiecare dată când intram sau ieșeam din bibliotecă și îmi dădusem seama că cel mai bun lucru de făcut atunci când ești vorbit într-un loc oarecare era să sări peste absolut orice.

Până la urmă, colegii mei și chiar profesorii s-au obișnuit și oamenii au făcut tot posibilul să mă ajute ori de câte ori au putut: mi-au adus rucsacul, laptopul, chiar mi-au cumpărat mâncare. Burta mea a devenit principala atracție a universității; dintr-o dată, toată lumea a vrut să afle despre copil, toată lumea a vrut să-mi atingă burtica... Și între timp, eram din ce în ce mai inconfortabil: Andrew aproape că își triplase dimensiunea și mă simțeam ca un duplex.

Lui Nick nu-i plăcea să fiu departe de casă atât de mult, dar aceasta avea să fie ultima mea săptămână în campus înainte de vacanța de vară.

Trebuia să rezolv totul. La întoarcere aveam să am un nou-născut acasă și atunci lucrurile aveau să se complice.

Într-una din ieșirile mele din bibliotecă, pe care am făcut-o mai ales pentru a merge la baie, s-a întâmplat ceva ce se întâmplase deja cu luni în urmă. Am dat din nou de Michael.

Ne-am uitat unul la altul câteva secunde și am continuat să merg, intenționând să o ocolesc și să ies de acolo. Michael mi-a blocat calea și s-a uitat la mine cu o expresie pe care nu o mai văzusem la el până acum: dezgust.

— Așa că m-ai lăsat să te hyz... ce mod jalnic de a-l aduce înapoi la tine, nu crezi?

Cuvintele lui m-au durut.

— Lasă-mă în pace, i-am răsturnat furios.

M-a luat de braț când m-am întors să plec.

— Iubitul tău ți-a spus că ne-am reîntâlnit recent? M-a întrebat privind direct în ochii mei.

Am vrut să scap din strânsoarea lui, dar nu am putut.

— Nu s-a amuzat să vadă că m-am întors după ce mi-am plătit o avere ca să jur că nu te voi mai duce niciodată în pat.

Am fost uimit să-l aud spunând asta.

Dar cred ca regret...

Chiar atunci și când eram pe cale să-mi scot telefonul și să-l sun pe Steve să mă ia, a apărut fratele lui Michael, Charlie, și s-a apropiat de noi.

— Noe! A exclamat fără să țină seama de tensiunea care exista între mine și fratele său.

M-am forțat să zâmbesc și nu m-am îndepărtat când m-a îmbrățișat puternic.

— La naiba, ești uriaș! El observă râzând.

Voiam să ies de acolo, nu suportam să-l văd pe Michael ținându-se cu ochii pe mine și, oricât de bucuros eram să-l revăd pe Charlie, îi jurasem ceva lui Nicholas și nu voiam să mă întorc mai departe. cuvantul meu.

„Charlie, mă bucur să te văd, dar trebuie să plec…” am spus, forțându-mă să zâmbesc.

S-a uitat la fratele său, care făcuse câțiva pași de la noi, și apoi la mine. El a dat din cap oftând.

„Sună-mă când vrei, acesta este noul meu număr”, a spus el, întinzându-mi o felicitare. Avem multe de vorbit”, a adăugat el lângă urechea mea cu complicitate.

Am dat din cap încercând să rămân calm și apoi am plecat.

Ceva mi-a spus că nu va fi ultima dată când Michael va veni să mă enerveze.

54

NICK

Noah era imens. Uneori eram îngrijorat că burta o va dezechilibra și va ajunge să cadă înainte. Biata avea un ten mic, era mereu o fată slabă și părea că singurul lucru care se îngrașa era burta aceea.

Mai era o lună până la data scadenței și se temea că copilul va continua să crească. Starea lui de spirit se transformase, de asemenea, într-un roller coaster. Într-o clipă, era fericită și mulțumită, iar în următorul plângea ca un cupcake din cauza lucrurilor mărunte.

În ziua aceea era ziua lui și ne întâlnisem la casa părinților noștri.

Jenna îi invitase pe toată lumea. Noah era în grădină, șezând într-un fotoliu care i-a fost adus, deschizând cadourile cu un zâmbet fericit pe față.

Sora mea nu s-a putut opri din țipă încântată să vadă atâtea cadouri împreună și devenise ajutorul special al lui Noah; de fapt, el nu mai plecase de ea de când am ajuns noi.

Jenna făcuse o petrecere frumoasă, cu baloane albastre peste tot, un tort mare cu un bebeluș în centru și o mulțime de jocuri și cadouri.

Mulți dintre prietenii mei veniseră și ei și am fost recunoscător că am putut scăpa o vreme pentru a juca Xbox cu ei. Atâtea femei care vorbeau împreună despre bebeluși au ajuns să mă copleșească.

Câteva ore mai târziu, m-am dus la bucătărie să o întreb pe Prett dacă tortul de ciocolată al lui Noah era încă gata. A fost recunoscător că Jenna a concentrat întreaga sărbătoare asupra bebelușului, dar Noah merita un tort cu un 20 foarte mare în centru. Când am ieșit în grădină ținând-o în brațe, toată lumea a fost surprinsă și a început să cânte „La mulți ani”. Noah s-a uitat la mine entuziasmată și a stins lumânările așa cum trebuia.

Un timp mai târziu și profitând de faptul că oamenii erau distrași, am luat-o de mână și am dus-o la căsuța de la piscină.

Mi-a zâmbit amuzată amintindu-mi vremurile de demult.

— M-ai adus aici să-mi fac ceva murdar, Nick?

Am râs.

„Nu ar fi ziua ta dacă nu aș încerca să-ți fac ceva murdar, pistrui," i-am explicat sărutând-o pe gură și bucurându-mă de buzele ei pline, de căldura de a o simți lângă brațele mele. M-am îndepărtat după o perioadă lungă de timp și am scos o cutie mică din buzunar.

— Cadoul tău, am anunţat, dându-i-l.

Noah s-a uitat la mine încântat, iar când a deschis-o, ochii i s-au mărit de surprindere, apoi s-au umezit aproape până la lacrimi.

„Încă o mai ai... am crezut... am crezut că ai aruncat-o, am crezut...

Am făcut-o la tăcere cu un sărut și i-am șters lacrimile cu degetele.

„Nu aș fi putut niciodată să arunc acel pandantiv, Noah. Ți-am dat inima mea acum doi ani și acum ți-o dau din nou...

Noah a atins inima de argint pe care i-am dat-o când a împlinit optsprezece ani.

— L-am trimis la un magazin de bijuterii pentru a avea un mic diamant albastru încorporat în el...

Știi, și Andrew va face parte din asta, nu crezi?

Noah zâmbi de la ureche la ureche, fericit și încă entuziasmat.

Este cel mai bun cadou pe care mi l-ai fi putut oferi. Mi-a fost dor de acest pandantiv, mi-a lipsit tot ce a însemnat pentru mine și pentru tine.

"Știu... Nu ar fi trebuit să-ți părăsească gâtul, Noah, a fost greșit să-l scoți."

Ea clătină din cap.

— Ai făcut ce simțeai atunci, Nick... Te-am rănit, nu meritam să-l port.

Am luat pandantivul și l-am scos din cutie.

„Acum nu va mai fi nimic și nimeni care să-l mute din nou de la locul lui", am condamnat eu în timp ce îl fixam cu toată dragostea mea.

Am sărutat-o pe umărul gol.

„Dacă ești obosit și vrei să mergi acasă, anunță-mă și vom pleca imediat".

Noah clătină din cap, părea fericit.

Vreau să mă bucur de această zi. Este a fi perfect din toate punctele de vedere.

55

NOAH

După petrecere ne-am pregătit să terminăm camera lui Andrew. Nick m-a însoțit și împreună am cumpărat tot ce ne trebuia: masa de înfășat, un cărucior frumos care semăna mai mult cu un robot mutant decât cu un cărucior...

și alte mii de lucruri despre care nu știam că există înainte și pe care mama ne-a ajutat să le alegem.

La petrecere ne dăduseră de toate, și lucruri foarte scumpe, avantaje că toți prietenii noștri erau milionari... Mai era timp să se nască copilul, dar simțeam că trebuie să las totul bine legat, abia atunci. m-aș putea relaxa când m-au întrebat atât de multe ce să fac

Nu m-am recunoscut. Ea trecea prin gropi emoționale care îl făceau pe Nick să înnebunească, dar el rezistase cu suficientă răbdare.

Terminase de sunat pe Charlie. Trebuia să-i spun că, chiar dacă ne doare, nu puteam rămâne prieteni: relația mea cu Nick era mai importantă și n-aveam de gând să o stric. Deoarece am considerat că acestea nu sunt conversații de purtat la telefon, când l-am sunat i-am sugerat să ne întâlnim într-o după-amiază la o cafea și el i-a oferit casa. Mi-a jurat că Michael nu va fi prezent și am decis să trec pe aici.

Când Charlie mi-a deschis ușa, am simțit o bucurie infinită și într-o secundă ne-am topit într-o îmbrățișare mare, o îmbrățișare care a fost puțin complicată având în vedere starea mea.

„Ești mai atrăgătoare ca niciodată”, a comentat el, tachinandu-mă. Mi-am dat ochii peste cap și am intrat în casa lui. Amintirile din acea noapte mi-au revenit brusc și a trebuit să respir adânc de câteva ori ca să mă calmez și să mă bucur de ceea ce venisem să fac.

Charlie nu merita ce i-a făcut, nu ar fi trebuit să mă opresc niciodată să vorbesc cu el, dar nici lucrurile nu aveau să continue ca de obicei. După ce m-am despărțit de Nicholas, m-am schimbat, în rău, și m-am retras în mine. Nu aș fi fost un prieten bun cu el.

Mi-a spus că a renunțat la facultate și a petrecut cinci luni într-un centru de dezintoxicare. Charlie era alcoolic și mă simțeam rău că nu știam până acum că a recidivat. Mi-a spus că nu a fost niciodată mai bine și că acele luni l-au făcut un om nou.

Totul a fost grozav până când nu ne-am putut abține să nu atingem un subiect în cauză.

— Știu că nici nu vrei să auzi de fratele meu, dar jur că îi pare rău pentru tot ce ți-a făcut, Noah, spuse ea rugătoare cu privirea.

Se părea că pentru el era mai important să-l iert și să uit totul decât pentru Michael însuși. A fost reangajat la facultate și lucrează cu mai mulți studenți cu tulburări mintale... Îi ajută foarte mult, știi?

„Știu că este fratele tău, Charlie, dar e cineva pe care vreau să-l las în urmă... înțelegi? Îmi pare atât de rău că te include, dar nu pot risca să fiu aproape de Michael. Sper ca întelegi.

Charlie dădu din cap puțin stânjenit.

— Mă bucur că ești din nou cu Nicholas, arăți fericit.

„Mulțumesc", am spus, îmbrățișându-l. Mulțumesc că ești un prieten bun.

Am plecat din casa lui cu inima în pumn. Urăsem rămas-bun, dar acum aveam să încep o nouă viață și dacă Nick ar fi putut să o ia de la zero, trebuia să fac același lucru.

Când am ajuns acasă am fost puțin ametită, așa că m-am dus direct în pat. Nick a venit acasă de la serviciu câteva ore mai târziu și am observat că era mult mai tăcut decât mă așteptam.

— Te superi să închizi aerul condiționat? am întrebat, întinsă pe patul nostru, în timp ce îl priveam cum își scotea cravata și jacheta.

Nick s-a încruntat și a făcut ceea ce i-am cerut. Apoi a părut că ezită înainte să se întoarcă spre mine.

— Știu că ai fost să-l vezi, Noah, spuse el apoi, aruncându-mă complet.

Am simțit transpirația rece curgându-mi pe spate.

-La fel de…?

— Steve.

„Sigur... Steve, la dracu."

„Am fost să-l văd pe Charlie, nimic mai mult.

Maxilarul lui Nick se strânse.

— Te-ai dus să-l vezi pe Charlie și când ajungi acasă te găsesc indispus... Nu ar putea avea legătură cu o anumită persoană care să te pună în această stare?

-Acea? Nu! Am negat vehement, stând în pat. În acel moment precis, o durere înțepătoare mi-a trecut prin spate, lăsându-mă fără suflare.

— Noe? întrebă Nicholas alarmat, mergând imediat spre pat.

Am inspirat adânc și durerea a trecut la fel de repede cum a venit.

— Calmează-te, sunt bine, am spus, sprijinindu-mă pe spate de perne.

„Ai o față proastă", a observat el. Ești palid, la naiba.

Degetele lui mi-au atins o șuviță umedă de pe frunte.

— Ai febră, Noah, anunţă el alarmat.

„Nu... sunt bine, într-adevăr... Doar puțin obosit.

L-am văzut sfâșiat între furia lui că a mers să-l vadă pe Charlie și îngrijorarea lui cu privire la starea mea. Nu voiam să-l văd supărat, nu voiam să creadă că mi-am încălcat cuvântul.

„Nick... nu l-am văzut pe Michael, într-adevăr.

„Ceea ce mă enervează nu este că l-ai văzut sau nu, ci că te-ai dus la el acasă și nici măcar nu mi-ai spus". Aș fi putut să te însoțesc să-ți vezi prietenul, nu pe el vreau să-l bat, știi?

M-am forțat să zâmbesc, dorindu-mi să se calmeze.

—Acea problemă s-a rezolvat deja... de aceea m-am dus să-l văd, merita o explicație.

Nicholas mi-a privit ochii pentru o clipă, apoi s-a aplecat să mă sărute pe frunte. Un sărut care a durat câteva secunde prea mult pentru că îmi lua temperatura.

-Sunt bine…

Și apoi, parcă aș fi fost de acord cu el, am simțit o altă înjunghiere de durere foarte intensă care m-a străbătut. Am închis strâns ochii.

— Nick... am spus speriat, luându-l de mână.

„Sunt aici", a spus el pe un ton pe care nu mai auzisem niciodată de la el.

Când s-a întâmplat, am căzut înapoi.

-Hai sa mergem la spital.

-Nu! Nu este necesar, sunt contracții Braxton Hicks, într-adevăr, e normal... —Înainte de a putea termina fraza, durerea m-a lovit din nou și m-a forțat să mă dublez aproape.

Mi-am strâns dinții reținând lacrimile care, perfide, îmi contraziceau cuvintele.

-Nu stiu ce se intampla...

— Cred că intri în travaliu, Noah, mi-a spus ea, ridicându-se din pat. I-am strâns mâna cu putere.

—Nu, asta e imposibil... —l-am contrazis, ținându-l lângă mine—, mai e mult de făcut pentru asta...

Și în acel moment, de parcă ar fi fost o glumă sângeroasă, am simțit că mi se udă coapsele și cearșafurile pe care eram.

Am deschis ochii speriat.

"Noah, la naiba, ce e cu tine?!" Tu ma sperii.

Mi-am ținut respirația.

Cred că mi s-au spart apele.

Când am ridicat cearceaful și am văzut că era înmuiată, respirația mea a început să se accelereze până când am hiperventilat.

Nu era încă pregătită... nu era pregătită pentru asta.

Nick m-a luat și m-a dus la baie. Eram atât de speriat încât am fost recunoscător să văd că a rămas, chiar și puțin, calm. M-a așezat pe chiuvetă și mi-a luat fața în mâinile lui.

„Respiră, Noah”, m-a sfătuit ea, scoțându-mi rochia pe care tocmai o pierduse.

„Sunt o mizerie”, m-am plâns tremurând.

Nick s-a uitat la mine în gol.

— Vrei să faci un duș?

Am dat din cap când a deschis apa și s-a asigurat că nu era prea cald.

„Rămâneți aici”, mi-a spus el, ieșind din baie și intrând o secundă mai târziu cu haine curate.

Nick m-a ajutat să-mi scot restul hainelor și m-a pus sub apa caldă a dușului. Mi-a luat doar câteva minute să fac duș. Când am ieșit, Nick mi-a înfășurat un prosop și m-a uscat de sus până jos.

Când eram îmbrăcat complet, o nouă contracție m-a forțat să mă dublez: era un sentiment oribil și dureros și îmi doream să dispară.

„Să mergem la spital, pistrui”, a spus el, sărutându-mă pe frunte când respiram din nou normal.

Am dat din cap simțindu-mă frică.

Copilul nu era încă pregătit...

56

NOAH

Orele care au precedat sosirea mea la spital au fost cele mai dureroase și angoase din viața mea.

Așa cum am presupus, era în curând să se nască copilul, dar ruperea de apă a lui Andrew se blocase în canalul de naștere și nu mai exista nicio întoarcere. Am muncit foarte repede si imediat ce am ajuns m-au dus direct in sala de nasteri. Naiv eu!Am crezut că de îndată ce va fi timpul să împing lucrurile vor merge la fel de repede ca cu dilatarea, dar nimic mai departe de adevăr: am stat opt ore împingând. Opt ore în care toate puterile mi s-au evaporat și am crezut că nu voi putea continua.

—Noah… trebuie să continui, trebuie să împingi, pistrui, încă unul… doar o dată. Nicholas îmi vorbea la ureche. Avea o strânsă strânsă de ambele mâini și cel mai probabil am ajuns să-i rup toate degetele.

„Sunt foarte obosită...” am mărturisit, relaxându-mă după una dintre multele contracții. Mă durea tot corpul, mi s-a părut că epidurala s-a uzat de mult și m-am rugat doar să se termine odată pentru totdeauna.

Îi auzeam pe doctori vorbind încet, spunând ceva despre pelvisul meu și că copilul nu avea suficient spațiu pentru a ieși. Întotdeauna am știut: pântecele meu nu a fost făcut pentru a avea copii.

"Nick... scoate-ma de aici... ia-ma departe, nu mai suport durerea asta" l-am implorat plangand in timp ce vedeam cum i se uda ochii la fel ca ai mei.

—Când se termină asta plecăm, iubire, te iau cu mine unde vrei, dar acum trebuie să împingi.

O altă contracție mi-a făcut stomacul să se transforme în piatră și mi-am strâns dinții și am împins din nou. Asistentele m-au încurajat și doctorul îmi tot spunea să împing. Cineva mi-a pus o cârpă umedă pe frunte și când am observat că contracția s-a oprit și copilul tot nu iese am vrut să mor.

„Asta nu funcționează...” m-am plâns.

— Doctore, e epuizat! Fă ceva, la naiba!

„A-i face o cezariana acum ar fi periculos pentru mama”, a raspuns medicul ginecolog.

L-am văzut pe Nick pălizând.

"Noah... vreau să împingi cu toată puterea la următoarea contracție, bine?" O să folosesc forcepsul pentru a scoate copilul, trebuie să iasă: există suferință fetală.

Copilul meu suferea, suferea din cauza mea, suferea pentru că nu am putut să-l ajut.

„Stai-te”, mi-a spus doctorul și abia am avut puterea să ridic capul. Domnule Leister, stați în spatele ei, astfel încât să-și sprijine spatele de pieptul lui.

Nicholas a făcut ce i s-a spus și știind că sunt în brațele lui mi-a dat puterea să continui.

"Poți s-o faci, iubire... Haide, încă o dată."

Următoarea contracție a venit câteva secunde mai târziu. Nici nu știu de unde mi-am luat puterea, dar am făcut-o. Strângând strâns mâinile lui Nick, am împins și am împins până când practic am leșinat.

— Iese! a anunțat doctorul și un minut mai târziu am auzit strigătul isteric al unui bebeluș foarte furios.

M-am năpustit asupra lui Nicholas, neputând nici măcar să-mi țin ochii deschiși.

"Noah... este frumos... Uită-te la asta, iubire."

Am deschis ochii și asistenta a venit cu ceva foarte mic, învelit într-o pătură albastră.

„Este un băiat foarte drăguț”, mi-a spus asistenta în timp ce îl întinse să-l iau.

Brațele îmi tremurau și Nick m-a ajutat din spate să-l țin de pieptul meu.

-Dumnezeul meu…! am exclamat entuziasmat.

Andy a încetat să plângă imediat ce mi-a auzit vocea. Lacrimile mi-au urcat în ochi și m-am aplecat să-i sărut capul abia acoperit de un moș de păr negru.

„Este perfect...” l-am auzit pe Nick spunându-mi la ureche, „mulțumesc pentru asta, Noah. Te iubesc atât de mult, te-ai descurcat grozav.

Chiar atunci Andrew a deschis ochii și ne-a privit curios. Două felinare albastre ca cerul ne-au tăiat amândoi răsuflarea: eram cap peste tocuri pentru Nick.

Nu puteam să mă uit la el pentru că mi l-au luat din mâini.

„Va trebui să stai în incubator până când suntem siguri că totul este în regulă”. Acest băiețel și-a dorit foarte mult să se nască.

Mi-am muşcat buza tare când l-am auzit plângând din nou, furios că era din nou tachinat. Se simțea atât de confortabil cu mine...

Andrew Morgan Leister s-a născut într-o sâmbătă a lunii iulie și cântărea exact două kilograme. A petrecut două nopți în incubator până când am reușit în sfârșit să-l am cu mine. Am fost eliberat câteva ore mai târziu și Nick ne-a dus acasă ca să ne putem odihni. Încă mă simțeam moale și epuizată. Nu dormisem mai mult de câteva ore, îngrijorat de prețiosul meu copil, copilul care în acel moment dormea profund pe scaunul de mașină pe care îl aveam pe bancheta din spate.

Nick nu mă părăsise nici un minut, era la fel de obosit ca mine, dar părea mai fericit ca niciodată.

Părinții noștri fuseseră în spital, toată lumea era înnebunită după Andrew, toată lumea dorea să-l țină în brațe, să-l adoarmă și să-l bage, dar băiețelul meu și-a găsit liniștea doar în brațele mele.

Când am ajuns acasă, am găsit o grămadă de baloane și coșuri cadou cu felicitări pe ele. Fusesem hărțuiți de jurnaliști când am plecat de la spital și nu m-am gândit niciodată că se vor deranja să ne dea ceva.

Nick a avut grijă ca căruciorul să fie coborât cu Andy în el și m-am bucurat că am putut să merg acasă. Ultimele zile fuseseră o nebunie.

Mi-am luat copilul în brațe și m-am urcat în patul nostru. Nick a venit în spatele meu.

Ar fi trebuit să-l pun în pătuțul lui, acel pătuț prețios pe care i-am pregătit-o în camera lui, dar m-a durut doar să mă gândesc să-l las acolo singur. Dormim împreună, cu Andy între noi.

„Nu-mi vine să cred că este deja aici cu noi”, a mărturisit Nick în timp ce trecu un deget peste obrajii trandafirii ai lui Andrew.

„Este cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată”, am declarat, aplecându-mă pentru a-i adulmeca capul. Mirosea atât de bine...

Nu pentru că i-am fost mama, ci pentru că era un copil frumos.

Toți ochii albaștri și obrajii grași. Jenna îi dăruise micuța ținută pe care o purta, o ținută albastru ceai cu „I’m Number 1” gravat în centru.

Am zâmbit fericit că sunt acasă, că sunt cu Nick, că ce era mai rău s-a terminat... Sau așa credeam atunci.

Destul de ciudat, nu ne-a fost greu să ne adaptăm cu Andy. Nu era un bebeluș care plângea toată ziua, dimpotrivă, uneori trebuia să-l trezim să-l hrănim.

Dintr-un motiv necunoscut, ea a reușit să-l alăpteze doar în primele două săptămâni de la naștere. Am început să observ că bebelușului îi era greu să suge și că nu mai puteam să alăptez. M-a durut să pierd acea legătură specială cu el, nu este nimic mai magic decât să-ți hrănesc copilul, să-l simți împotriva ta, dar nu puteam face nimic.

— Uită-te la partea bună, spuse Jenna, legănându-l pe Andy cu o privire răpită. Sânii tăi nu vor cădea.

Mi-am dat ochii peste cap. Dacă ea a fost vreodată cea cu un copil, ar înțelege de ce era atât de deprimată din cauza asta.

„Vreau unul”, a declarat Jenna atunci, luându-mă cu garda neplăcută.

Am râs în timp ce am continuat să pliez și să pun hainele lui Andy în dulapul din dormitor. Avea atât de multe haine încât jumătate nu avea de gând să le poată îmbrăca.

Andrew a crescut cu salturi, nimic de-a face cu cât de mic era când s-a născut. Acum cântărea deja aproape patru kilograme și jumătate.

„Spune-i asta lui Lion”, am spus, așezându-mă vizavi de ea și privind suzeta balansându-se pe buzele dolofane ale lui Andy. După ce am încetat să mai alăptăm, am cedat acel capriciu. Andrew nu s-a despărțit de suzetă nici măcar cu forța.

— I-am spus... dar el spune că vrea să aştepte, explică el, făcând o mutră. Va trebui să fac un truc pentru ca un accident să se întâmple.

— Jenna! am exclamat, cu ochii mari.

Prietena mea a râs și râsul ei l-a trezit pe copil. I-am luat-o din mâini în timp ce l-am legănat înapoi să adoarmă.

-Este o gluma! a răspuns Jenna, distrându-se pe cheltuiala mea.

După un timp, ea și Lion au plecat și Nick a venit să mă caute. M-a găsit stând pe canapea cu Andy treaz, dar calm în brațe. Ochii lui mici nu s-au despărțit de ai mei, părea că vrea să-mi spună ceva.

Nick mi-a sărutat vârful capului și s-a așezat vizavi de mine pe suport pentru picioare.

„Te văd bine”, comentă el zâmbind, sprijinindu-se în genunchi și fixându-și ochii pe amândoi.

„Este uimitor că au trecut deja trei săptămâni de când l-am împins fără încetare pe acest tip mic afară”, am spus, trecându-mi degetele prin blana

lui întunecată. Pielea lui era atât de moale încât putea petrece ore întregi mângâindu-l.

— Am vrut să-ți spun ceva, Noah, anunță Nick, brusc serios.

M-am uitat în sus să mă fixez pe el.

-E ceva în neregulă?

Știa că fusese nervos pentru că procesul bărbatului care l-a împușcat avea loc în două săptămâni. Toți așteptam cu nerăbdare momentul când acel nenorocit a fost pus după gratii.

„Nimic nu se întâmplă... sau de fapt totul se întâmplă", mi-a spus, luându-mă de mână și sărutându-mi degetele. Voiam să vă spun că m-ați făcut cel mai fericit om din lume, pistrui, spuse el aplecându-se și sărutându-l pe vârful capului lui Andy, care închisese deja ochii, adormit și nevăzut de toate. Tot ce am trăit, toate situațiile cu care am avut de confruntat împreună... A trecut mult timp de la acel prim sărut pe care l-am împărțit în mașina aceea, într-o noapte de vară ca aceasta, sub stele. Îmi amintesc că mor după o scuză care să mă facă să-ți gust gura, să-ți ating pielea și să te mângâi peste tot. M-ai făcut un om mai bun, Noe, m-ai salvat dintr-o viață singură și goală, o viață în care iubirea nu avea loc și era condusă de ură. Ești întotdeauna capabil să găsești o modalitate de a justifica greșelile oamenilor, vrei mereu să vezi latura pozitivă în toți oamenii care apar în viața ta... Și dacă există o greșeală nejustificată care mi se poate aplica, nu este facand asta inainte...

Cu inima bătând cu putere, l-am văzut cum scoase o cutie mică de catifea neagră din buzunar. Când l-a deschis, am icnit să văd un inel frumos, orbitor.

„Căsătorește-te cu mine, Noah… împărtășește-ți viața cu mine odată pentru totdeauna.

Fii al meu și voi fi al tău pentru totdeauna.

Mâna mi s-a dus la gură, fără cuvinte.

„Eu..." am continuat cu un nod în gât. L-am observat pe Andrew, adormit între noi doi; deodată mi-au tremurat mâinile. Nick ridică copilul și îl așează cu grijă în pătuț.

Apoi s-a apropiat de mine, a îngenuncheat în fața locului unde stăteam și s-a uitat la mine.

— Ce ziceţi, pistrui?

Un zâmbet mi-a apărut neputincios pe buze. L-am tras de reverul cămășii și l-am sărutat vehement pe gură.

- Asta este un da? a întrebat el, zâmbind pe buzele mele.

— Desigur, am spus entuziasmat, cu ochii umezi de fericire.

Nick m-a luat de mână și a pus inelul pe degetul inelar al mâinii mele stângi.

„Te iubesc atât de mult…” a spus el sărutându-mă din nou.

M-a luat și m-a dus în cameră. Ne-am iubit la nebunie, ne-am mangaiat, ne-am sarutat si ne-am facut tot felul de promisiuni. Voiam să mă sărute și el a făcut, am vrut să-l simt foarte, foarte aproape și mi-a făcut plăcere în cel mai bun mod...

Când Andrew avea o lună, Nick a trebuit să se întoarcă la muncă. De fapt, nu a încetat deloc să o facă, dar a făcut-o de acasă, stând pe canapea cu laptopul în poală. Mi-a plăcut să intru în sufragerie și să-l văd cu Andy adormit pe piept, în timp ce scria serios, cu privirea ațintită pe ecran. Văzându-i împreună mi-a topit sufletul. Două capete căprui, două perechi de ochi albaștri deschis... semănau atât de mult încât uneori chiar mă deranja.

„O să fii fericit...” i-am reproșat într-o zi în timp ce ne jucam cu el pe patul nostru dublu. Nici măcar nu mi-a scos albul ochilor...

Nick zâmbi mândru, dar clătină din cap.

— Îți va avea pistruii... știu.

— Și mă vei urî pentru asta.

Nicholas râse.

„Copilul nostru va fi un sfâșietor, Noah. Nu am niciun dubiu.

Andy a râs pentru prima dată și ne-am uitat amândoi la el. Acel copil ne captivase complet și acum eram total la mila lui.

La o lună după ce s-a născut Andy, mai ales într-o zi de luni, Jenna a venit să mă ia pentru a merge la o plimbare în centru. Abia ieșisem de când îl aveam pe Andy și încă mă facea nervos să-l scot din casă, dar după multe insistențe din partea prietenului meu am ajuns să iau căruciorul robot, pe care învățasem să îl folosesc de curând, și am mers către mall-ul care se afla la câteva străzi de casă. Era foarte cald și nu voiam ca Andy să fie la soare, așa că am intrat într-o cantină să vorbim despre nunta mea și despre toate pregătirile care erau deja în mintea Jennei.

— Ți-am spus deja, Jenn, am avertizat-o obosit. Suntem logodiți, dar nu ne vom căsători până când copilul va fi puțin mai mare.

-Asta e o prostie!

„Nu, nu este, nu pot să plănuiesc o nuntă și să am grijă de un nou-născut!”

— O să-ți organizez, prostule!

Am clătinat din cap exasperată și am continuat să-i ascult povestea. Părinții noștri fuseseră foarte fericiți când le-am spus că ne vom căsători. Niciunul dintre ei nu a fost foarte amuzat că am făcut lucrurile pe dos. Amândoi am fost crescuți pentru a respecta convenția, chiar și când era vorba de căsătorie – să ne îndrăgostim, să ne căsătorim, să trăim împreună și apoi să facem copii – dar Nick și cu mine am spus destul de clar că nu suntem deloc convenționali.

Sincer să fiu, nu mă gândisem o clipă la căsătorie, fusesem atât de concentrat pe copil și pe Nick, încât m-a luat complet prin surprindere.

Eram prea tineri pentru a ne angaja pe viață, dar eram prea tineri pentru a avea un copil și prea tineri pentru a avea experiențe care au scăpat oamenilor obișnuiți.

Eram fericit și Nick la fel și asta era ceea ce conta.

Câteva ore mai târziu ne-am hotărât să mergem acasă. Steve nu mă mai însoțea peste tot. După ce l-am îndemnat mult pe Nick și am văzut că totul a revenit mai mult sau mai puțin la normal, l-am făcut să înțeleagă că era exagerat să am pe cineva să mă urmărească tot timpul. Nicholas, în schimb, s-a freat cu oameni importanți, procesul a fost o problemă media care era la ordinea zilei și el a fost agresat până aproape de a-și lua viața.

Mi-era frică pentru el, Steve era cel mai bun din meseria lui și, vorbind clar, bietul s-a plictisit de moarte însoțindu-mă în parc sau să cumpăr scutece.

Nick a ajuns să accepte și în aceeași noapte au călătorit împreună la San Francisco.

Îmi spusese că va încerca să se întoarcă noaptea, dar știam că întâlnirile lui de acolo durează mai mult decât se aștepta. Avea să fie prima noapte singură de când îl aveam pe Andrew și Nick era nervos. Nu am fost îngrijorat, am știut să mă descurc perfect cu copilul și i-am refuzat oferta de a-l însoți. Nu am vrut să mă urc în avion cu un copil de o lună și nici nu am vrut să-i schimb rutinele.

Nick a încetat să mai insiste imediat ce mi-am explicat motivele.

— Ești sigur că nu vrei să vin cu tine? m-a întrebat prietenul meu când i-am spus că trebuie să trec pe la farmacie. Andrew a avut o erupție cutanată de scutec și bietul a avut o perioadă destul de grea.

„Nu-ți face griji”, i-am răspuns și i-am luat la revedere.

Jenna se aplecă să-l sărute pe Andy în vârful capului.

„Hainele pe care i le cumpăr sunt cele mai bune”, a spus ea și nu m-am putut abține să nu-mi dau ochii peste cap.

În ziua aceea, purta pantaloni scurți albi, cu un tricou mic care avea un alt mesaj în centru.

MI-A LUAT DOAR OPPT ORE PENTRU A IEși.

— Ai grijă de finul meu! strigă el plecând.

Am fost la farmacie si am cumparat crema. La întoarcere, în timp ce împingeam căruța pe aceeași stradă pe care mergeam practic în fiecare zi, am simțit o senzație ciudată.

Un fior mi-a străbătut șira spinării. Mi-am întors capul să mă uit peste umăr și nu am văzut pe nimeni. Mi s-a părut ciudat să nu-l am pe Steve lângă mine și, cel mai probabil, aș fi uitat cum era să merg oriunde singur.

Am continuat să merg, dorind să ajung acasă și sentimentul ciudat a fost retrogradat în uitare.

Andy nu încetase să plângă de când am ajuns noi. Erupția de pe el îl deranja și orice atingere îl făcea să țipe isteric. S-a calmat doar când l-am luat în brațe, cu fața în jos: fundul lui mic în sus și capul lui micuț sprijinit pe brațul meu. Până atunci l-am așezat la pieptul meu, la fel cum făcea Nick întotdeauna, și în sfârșit adormise. L-am pus în pătuț și l-am ascuns, uitându-mă la el.

Cum ai putut să iubești pe cineva atât de mult și aproape automat? Omulețul meu... cu suzeta și obrajii lui dolofani era cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată în viața mea. Am suferit când l-am văzut plângând și am atins stelele când l-am văzut zâmbind. Și să cred că petrecusem o viață întreagă fără el... Acum doar gândul că nu-l am cu mine m-a făcut să leșin.

M-am băgat în pat după ce am vorbit o vreme cu Nick, despre care știam că trebuia să plătească o cameră de hotel pentru noapte. Când am închis, am adormit aproape instantaneu. eram epuizat.

Am deschis ochii și toate firele de păr de pe corp mi s-au ridicat pe cap. Nu mă întreba de ce, tocmai s-a întâmplat. Totul era calm, dar un sentiment m-a făcut să mă ridic pe saltea. Respirația mi s-a accelerat și m-am ridicat punând picioarele pe podea fără să scot niciun sunet.

M-am forțat să mă calmez. Cel mai probabil mă trezisem dintr-un coșmar. Nu s-au mai repetat ca înainte, dar din moment ce Nick nu era cu mine, eram mai predispus să le primesc din nou.

De data asta nici nu mi-am amintit de ea, dar am incercat sa ma calmez inainte de a merge sa vad copilul. Andy a putut să-mi simtă starea de spirit instantaneu și dacă eram supărat sau nervos, plângea furios înapoi.

După ce m-am mai liniştit, am ieşit din cameră şi am traversat holul către Andrew.

Inima mi s-a oprit.

Era cineva acolo.

Copilul meu nu era singur.

57

NOAH

Întregul meu corp s-a încordat, împietrit de frică când eram pe cale să intru în camera fiului meu. Nu am trecut pragul. Femeia cu spatele la mine m-a auzit și s-a întors aproape automat. Eram fără suflare. O cunoșteam și asta m-a îngrozit și mai mult.

— Briar.

Fata cu părul roșu dinaintea mea nu a avut nimic de-a face cu femeia uluitoare care a locuit cu mine luni de zile. Părul îi era mai scurt, aproape până la umeri. Avea cearcăne sub ochii verzi și nici o picătură de machiaj pe micile ei imperfecțiuni. Era îmbrăcată în pantaloni negri simpli și un hanorac gri. Repet: nimic de-a face cu fata uluitoare care a locuit cu mine luni de zile.

— Nu te mișca de la ușa aceea, Morgan.

Felul lui stupid de a mă chema, ignorând prenumele meu, m-a făcut să strâng dinții cu putere.

— Ce naiba crezi că faci aici? am întrebat fără să ridic vocea. Andy încă dormea, prea aproape de Briar, care stătuse deasupra pătuțului său privindu-l până l-am întrerupt.

L-am văzut pe Briar scoțându-și mâna din buzunar și metalul lucios al unui cuțit...

Inima mi-a derapat imediat.

Am înghițit și am fost înrădăcinat la fața locului.

„Am vrut să-l întâlnesc pe fiul lui Nick”, a comentat ea, întorcându-se către pătuț și zâmbind complet holbată.

Detaliul de a mă referi la Andy doar ca fiul lui Nicholas nu mi-a scăpat.

Am încercat să rămân calmă, deși tot ce voiam să fac era să o trag de lângă copilul meu și să fug din cameră.

„Este frumos... bătut în cuie”, a afirmat el, aplecându-se și mângâindu-i capul mic.

Automat am făcut un pas înainte, dar cealaltă mână a lui, cea cu cuțitul, a venit îndreptând vârful ascuțit spre mine, oprindu-mă instantaneu.

— Ți-am spus să nu te miști, șuieră ea furioasă.

„Briar, te rog...” l-am implorat în timp ce el a întins mâna în pătuț cu ambele mâini și l-a luat pe Andy în brațe, care s-a trezit instantaneu.

Copilul meu a clipit de mai multe ori, confuz, iar când am văzut-o ridicându-l, am știut ce avea să se întâmple. Andrew a izbucnit în plâns, rupând tăcerea tensionată care umpluse camera. Mi-am strâns mâinile strâns, dorind să-l țin în brațe, vrând să-l liniștesc. O ură teribilă mi-a străbătut corpul. Nimic nu a contat pentru mine atunci, aș ucide-o, aș ucide-o dacă mi-ar răni copilul.

Briar l-a legănat să nu mai plângă, iar inima mi-a căzut când cuțitul din mâna lui dreaptă s-a apropiat periculos de corpul lui Andy.

„Înțelegi greșit”, l-am certat când l-am văzut plângând, disperată să-l dea drumul, să-l fac să scoată arma aia nenorocită de la nou-născutul meu.

Briar s-a uitat la mine și a părut puțin tulburat.

„Întoarce-o cu fața în jos”, i-am instruit, controlându-mi tonul vocii. Deci…” Am dat din cap când a făcut ceea ce i-am cerut. În acea poziție putea ține copilul într-un braț și blestemul de cuțit în celălalt.

Andy scânci, dar în cele din urmă se linişti. Briar era încântată în timp ce îl leagăna, fredonând un cântec pe care nu o mai auzise până acum.

-Stii? Spune el fixându-și ochii pe ai mei. Copilul meu avea și ochi albaștri...

Am înghițit fără să înțeleg.

„Nu am făcut avort”, mi-a spus ea, privindu-mă sfidător. Tatăl lui Nicholas mi-a dat banii să o fac... Dar nu am făcut-o.

Dar apoi…

„L-am pierdut”, a spus ea în timp ce ochii i se umeziră, scoțând în evidență frumoasa lor culoare verde smarald. Întreaga mea familie mi-a întors spatele când am mărturisit că sunt însărcinată în șase luni. Am încercat să o ascund, dar, spre deosebire de tine, nu m-am putut abține să nu mă îngraș. A început să se arate la aproximativ opt săptămâni.

Dumnezeul meu.

„Avea părul roșu ca mine și avea aceiași ochi ca și Nicholas.

A auzit-o spunând asta mi-a frânt inima. Nu doar pentru că copilul ei murise, ci pentru că acel copil era și al lui Nicholas. Privindu-mi fiul în brațele lui, am intrat în panică la gândul că i se întâmplă așa ceva.

— Nu trebuie să-l ţin decât o dată.

"Bria... îmi pare atât de rău..."

Briar ridică brațul care îl ținea pe Andy în sus pentru a-și adulmeca capul mic.

„Te-am avertizat despre Nicholas... dar nu ai ascultat.

Ochii lui s-au uitat la mine de data asta. Andy se mişcă neliniştit.

„Briar, te rog... te rog dă-mi copilul”, am implorat eu, observând cum lacrimile îmi curgeau în ochi.

Briar clătină din cap.

„Am fost acolo înainte, Noah…” a răspuns ea, strigându-mi numele pentru prima dată. Nu meriți să fii mamă înaintea mea... Nicholas nu merită acest copil.

Nu știam ce să fac... Disperat, m-am uitat în ambele direcții căutând ceva care să poată servi drept armă. Briar era nebun, am știut mereu că fata are o problemă, mă minți se făcându-mă să cred că Nick se culca cu ea în timp ce eu eram cu ea, ea mă minți se spunând că el a fost cel care a forțat-o să aibă un intrerupere de sarcina...

„Sunt o mamă mai bună decât tine”, a declarat ea, luând geanta care era pe masa de înfăşat. Nu l-am pus acolo, trebuie să fi făcut-o Briar în timp ce dormeam. M-am simțit ca cea mai proastă mamă din lume. Cum de nu o auzise?

Ochii mi-au căzut pe interfonul de lângă pătuț.

A fost oprit.

— Briar, nu-l poți lua! Am implorat tare când m-a amenințat cu cuțitul și mi-a cerut să mă îndepărtez de uşă.

Andrew s-a trezit și a început să plângă din nou.

-Uite ce ai facut! strigă ea privindu-mă furioasă.

— Te rog, dă-mi-o, Briar, sunt mama lui!

Ea a început să-l legăne la întâmplare, iar Andy s-a zvârcolit în brațe, el era speriat, ea îl ținea exact acolo unde era erupția.

— Dă-mi-o, la naiba, că-i faci rău!

Plânsul bebelușului a umplut camera, întrerupând liniștea nopții.

Briar a pus rucsacul jos pentru a-l controla mai bine pe Andrew și a ridicat cuțitul în direcția mea. Apoi ochii lui, care fuseseră ațintiți asupra ai mei până acum, s-au îndreptat spre un punct la înălțimea umărului meu.

Am auzit un zgomot și înainte să mă pot întoarce cineva m-a prins din spate, spatele meu ciocnindu-mă de un piept dur și o mână strânsă peste gură, înăbușind țipătul care mi-a prins în gât.

„Museam să te îmbrățișez”, mi-a șoptit o voce familiară la ureche.

Inima mea a încetat să mai bată pentru a începe cea mai rapidă cursă din viața lui.

Mihai.

Am încercat să mă eliberez de strânsoarea lui, dar nu m-a lăsat. Duhoarea de alcool care emana din corpul lui era dezgustătoare.

Ochii lui Briar s-au luminat la atacatorul meu și am încercat cu toată puterea să găsesc un fel de legătură între ei doi. Cum naiba au ajuns cei mai răniți doi oameni în aceeași cameră și să mă amenințe pe mine și pe copilul meu?

— Ai tot ce îți trebuie, dragă? o întrebă Michael pe Briar, la care ea dădu din cap, ridicând rucsacul cu lucrurile bebelușului.

Am simțit că mă apucă o frică teribilă, frică și mânie.

—Sueltame!

„O să-l iau și tu n-o să mă oprești”, m-a amenințat fără să se uite măcar la mine.

Michael s-a tras de mine pentru a elibera drumul lui Briar.

— Așteaptă-mă jos, spuse el pe un ton autoritar pe care nu-l mai auzisem până acum.

Inima aproape că mi s-a oprit când a început să meargă spre uşă.

— Briar... Briar, te rog... dă-mi-o înapoi, te rog. Am plâns încercând să mă eliberez de brațele lui Michael. Briar se opri o clipă. Ochii lui s-au îndreptat spre mine, apoi spre Michael și, în sfârșit, către Andy.

— Îmi pare rău, Noah, se scuză ea, dispărând pe scări.

-Nu! -tipa din toate puterile mele. Andrew a țipat isteric și Michael m-a învârtit astfel încât să-mi fie spatele lipit de perete.

— Credeai că o să-ți continui viața ca și cum nu ar fi nimic? Ai crezut că o să-l lase pe nenorocitul ăla să te aibă singur fără ca eu să fac nimic în privința asta?

Am început să plâng necontrolat. Nu-mi venea să cred că mi se întâmplă asta.

Nicholas era plecat, și Steve...

Apoi mi-am amintit de o conversație cu Nick de acum câteva săptămâni. Nu-i acordasem prea multă atenție, era mereu atât de obsedat de siguranța mea, mereu atât de îngrijorat că cineva ar vrea să ne facă din nou rău... Acum înțelegeam mai bine de ce acceptase să-l ia pe Steve cu el...

„Am instalat o alarmă în casă, Noah”, îmi spusese Nick în timp ceÎi dădeam biberonul lui Andrew, stânjenit și incapabil să-mi iau ochii de la mine.bebelus-. Având în vedere istoricul tău cu alarme, şi astfel nu trebuie să fiiintroducând chei de fiecare dată când intri sau ieşi, le-am spus să pună un buton panica, trebuie doar sa il apesi si se va activa in panoul de control. Tu estiascultare?

Mi-am ridicat privirea de la copil şi i-am zâmbit răvăşită.

„Da, da, alarmă de panică, sigur că te aud.

Nicholas a venit la mine oftând.

„Buton de panică, Noah, este sub blatul din bucătărie.

În acel moment, Andy a scos nişte sunete adorabile de răcnet şi mi-a revenit atențiadeviază. Nicholas mi-a smuls copilul, uitându-se la mine.

„La naiba cu Noah, asta e important!

M-am uitat la el şi mi-am ridicat brațele.

—Te-am auzit, exagerezi, dar am înțeles, acum dă-mi Andrew.

Nick a oftat, a clătinat din cap și mi-a dat copilul.

— Amintește-mi să-ți spun exact unde este...

Dar nu îl mai ascultam... şi nu mi-l aminteam deloc...

„Acei zece mii de dolari pe care mi-a dat să plec de aici mi-au făcut bine pentru o vreme… dar iubitul tău are mult mai mult de zece mii de dolari, nu, dragă?” a întrebat Michael, smulgându-mă din reverie.

Vroia bani... De ce nu am fost surprins?

„Ești un nenorocit”, am scapat eu, urându-l ca și cum n-aș fi ajuns niciodată să urăsc pe nimeni.

Maxilarul lui Michael s-a încleștat și, înainte de a putea să-l opresc, ma plesnit peste față.

„Nu o mai insulta pe mama mea. M-ai auzit?!

Am tremurat de frică, dar am încercat să fiu puternică. Nu-mi venea să cred că m-a lovit...

— Acum spune-mi unde dracu este seiful?

Știam că e unul în camera noastră. Parola fusese aleasă de Nick, era ziua în care ne-am cunoscut.

I-am spus unde sunt și m-a împins în dormitor. Ochii i-au căzut pe patul nefăcut, pe mobilierul drăguț și pe fotografia pe care o înrămaserăm și atârnase deasupra patului. Jenna o făcuse pentru noi, iar noi trei petreceam: Nick, Andy și cu mine.

—Ce ar spune iubitul tău dacă te-aș trai din nou și de data asta deasupra patului tău prețios? Crezi că te-aș ierta din nou? Sau te-ar părăsi așa cum nu a ezitat să facă acum doi ani?

„Ești bolnav”, am spus eu printre dinții strânși și încercând să rămân calm.

Michael a râs și a mutat cutia pe care i-am indicat-o. În spatele lui se afla seiful de argint.

— Pune cheia.

M-a tras până am fost chiar în fața lui. Am făcut ce mi-a cerut și când a deschis-o ochii i s-au luminat.

„La naiba, cu iubitul tău...” a exclamat ea, apucând tocurile de bancnote care erau îngrămădite lângă niște documente. Dacă are toate astea în nenorocita lui de casă, nici nu vreau să mă gândesc la ce o să aibă în bancă.

Mi-am strâns pumnii strâns.

„Ia naibii de bani și pleacă de aici.

Michael a zâmbit, a îndesat buchetele de cinci sute de bancnote în rucsacul pe care-l purta, apoi m-a împins pe scări în jos. Briar stătea pe canapea, cu Andy adormit în brațele ei.

Când am văzut că este bine, am simțit că inima mea începe să lucreze din nou. Nu-mi păsa de bani... Dacă ar fi după mine, i-aș da chiar și hainele pe care le purtam, dar te rog, nu-l răni pe Andy, te rog, nu-l răni.

"Putem pleca acum?" întrebă Briar nervos.

— Într-un minut, dragă, răspunse Michael, aruncând o privire în restul încăperii.

Când m-a tras spre bucătărie, am simțit adrenalina secretând din fiecare por al pielii mele.

— Unde e alarma, Nicholas?

Briar s-a ridicat cu Andy în brațe și ne-a urmat. Am urât să văd cum îl ținea, de parcă ar fi fost al ei, de parcă copilul meu i-ar fi aparținut. Michael a pus rucsacul plin cu bani pe masă și m-a forțat să mă așez pe unul dintre scaune. Briar se uită de la unul la altul, alternativ. Arăta ca un copil care așteaptă să i se spună ce să facă.

— Care este planul tău, Michael? am întrebat încercând să-i prelungesc șederea în acea cameră. Dacă ar pleca înainte ca eu să trag alarma, sunt șanse să nu-mi mai văd niciodată copilul. Ia banii și fiul meu să mă întorc la Nicholas?

„Tocmai asta o să fac”, a răspuns ea, zâmbind și deschizând frigiderul. A luat o bere și m-a privit drept în ochi. Îmi place să te văd atât de speriat... Mă înnebunește să mă mut prin această casă, să-ți beau berea și să știu că am familia ta la mila mea.

M-am cutremurat în timp ce stăteam pe scaun, întrebându-mă cum de am fost atât de idiot să nu fi văzut cum arăta cu adevărat Michael O'Neil.

„Întotdeauna încerci să justifici greșelile oamenilor...”

Cuvintele lui Nicholas m-au lovit aproape la fel de tare ca palma pe care mi-o dăduse Michael cu câteva minute în urmă. Am vrut să văd binele din el, era adevărat, am vrut să găsesc un motiv pentru care a profitat de vulnerabilitatea mea și acum am înțeles că nu există bine în toată lumea. Oamenii răi există, atât de simplu.

Andy a început să scâncească din nou, iar Michael și-a îndepărtat privirea de la mine pentru a se fixa pe fiul meu.

„Mi-am dorit foarte mult să-l cunosc pe micuțul Leister…”, a mărturisit ea, întinzându-se și luând copilul din Briar.

Am sărit în picioare.

-Nu atinge! Am țipat făcându-l să plângă, așa cum era intenția mea.

Michael a ignorat avertismentul meu și și-a mângâiat capul.

„Seamănă atât de mult cu el, încât mă dezgustă”, a comentat el, dându-i-o înapoi lui Briar.

Andrew a continuat să plângă.

„Îi este foame”, am anunțat, privindu-l pe Michael în ochi, „lasă-mă să-i repar o sticlă”.

Michael a zâmbit amuzat.

„Sunt sigur că știi să-l ceri mai bine”, a spus el, apropiindu-se de mine. Respirația lui alcoolică m-a făcut căderea.

„Te rog”, am întrebat încercând să-mi controlez dezgustul și ura pe care le simțeam față de el.

Michael m-a prins de talie și și-a îngropat gura pe gâtul meu. M-am dus drept și mi-am ținut lacrimile.

"Fă-o să tacă", mi-a poruncit el la ureche, eliberându-mă o secundă mai târziu.

M-am întors de la el aproape imediat și m-am plimbat în jurul insulei din bucătărie pentru a lua sticla, praf de cereale și lapte. În timp ce făceam, degetele mele bâjbeau sub tejghea după alarma nenorocită.

Între timp, Michael își termina berea cu un zâmbet stupid pe buze. Nu înțelegeam de ce mai era acolo: dacă eram el aș fi plecat imediat ce aș fi luat banii, dar văzând cât de confortabil este, am înțeles că aici era mai mult să mă facă să suf decât să fug cu bancnote. Îi plăcea, așa cum spusese pe bună dreptate, să ia locul lui Nicholas în această casă.

Aproape că am primit ceva când degetele mele s-au împiedicat în cele din urmă de ceva sub blat. Era butonul de panică!

L-am presat, rugându-mă ca poliția să fie aici în curând.

Am incalzit laptele la bain-marie. Când sticla a fost gata, m-am dus la Briar.

„Să i-o dau", am întrebat cu ochi rugători.

— Nu, a refuzat ea, smulgându-mi sticla din mână.

Michael mă urmărea.

„Știi, Noah? spuse el schimbându-și tonul jovial de dinainte într-unul mult mai întunecat. Aș fi putut să-ți dau asta..." a spus el, arătând în jur. Am fi fost fericiți dacă nu te-ai fi agățat de cineva ca Leister...

Ce se întâmplă? Îți place să fii tratat ca un fund? Spune-mi... Pot să o fac și eu dacă asta vrei.

-Lasă-mă în pace! am strigat, cu fața la el. Ești atât de idiot încât o să-ți petreci toată viața în închisoare! Si tu la fel! am strigat la Briar. Nu vezi că te manipulează? El mi-a făcut la fel!

-Liniște! ordonă Briar furios. Michael m-a ajutat mai mult decât orice sau oricine... vom pleca de aici împreună... nu? spuse ea privindu-l pe Michael cu ochii strălucitori de emoție.

Am clătinat din cap, fără să înțeleg nimic.

— Ce naiba i-ai făcut? am întrebat întorcându-mă spre el.

Michael s-a dus să răspundă, dar apoi a început să se audă zgomotul sirenelor poliției în depărtare.

Aș fi fost ușurat să-i aud dacă nu ar fi fost faptul că tot ce îmi păsa era că Briar mi-a dat înapoi pe Andy. Dacă a intrat poliția și acel psihopat avea, nici nu voiam să-mi imaginez ce s-ar putea întâmpla.

Michael s-a întors spre mine, trântind berea pe masă și apucându-mă strâns de braț.

— Ce naiba ai făcut? a spus scuturându-mă.

Mi-au clănţănit dinţii, dar am zâmbit.

„Alarma tăcută. Ai o jumătate de secundă ca să ieși naibii de aici.

Briar s-a uitat speriat la Michael și apoi din nou la mine. Andy începu să urle și să se zvârcolească, poate pentru că intensitatea zgomotului de la alarme creștea cu un minut.

Michael mi-a dat drumul, a luat rucsacul de pe masă și s-a întors către Briar.

-Haide! strigă el, deschizând ușa care dădea în grădină.

Briar era speriată de moarte, se vedea asta în ochii ei. Andy plângea și tot ce părea să-și dorească era să-l facă să se calmeze.

— Briar, devuélvemelo... — cei rugați.

Michael nu a mai așteptat o secundă. A ieșit pe ușă, cu rucsacul în spate și fără să se uite înapoi.

Am vrut să-l prindă poliția, am vrut cu toată puterea, deși în acel moment ochii mei nu se puteau concentra decât asupra femeii din fața mea, femeia care îl avea pe fiul meu în brațe. A început să meargă cu spatele când m-am apropiat de ea și am forțat-o să se întoarcă la ușa din față care se deschidea spre stradă.

Ea a încetat să mă mai privească speriată.

„Îmi pare rău Noah...

Am crezut că am murit când a deschis ușa pentru a pleca. Strigătele lui Andrew mi-au străpuns sufletul. Bebelușul meu a suferit și nu am putut face nimic, mi-o luau, mi-o luau. Cele mai mari temeri ale mele deveneau realitate și nu puteam face nimic.

Apoi două mașini de poliție au venit după colț. Când i-a văzut, Briar se opri, cu ochii mari.

„Eu sunt cea care ar trebui să aibă grijă de el”, a spus ea, privindu-mă cu ură și strângându-mi copilul strâns.

Țipetele lui s-au ascuțit, frângându-mi sufletul.

A fugit afară, dar o mașină de poliție a oprit chiar în fața casei.

-Lasa armele jos! i-a ordonat un polițist, îndreptându-i cu pistolul.

Mi-am acoperit gura cu mana. Nu! Ar putea să-mi dea copilul!

Briar se uită peste stradă, dar o altă mașină de poliție a oprit chiar atunci, împiedicând orice șansă de evadare.

-Lasa armele jos! Au strigat din nou.

Briar s-a uitat la mine, cu ochii plini de lacrimi. O secundă mai târziu, cuțitul a căzut pe trotuar.

„Acum pune copilul jos cu grijă, fă doi pași și îngenunchează!”

Mi-am ținut respirația și m-am uitat la Briar, care părea complet năucit. L-a ridicat pe Andy, l-a sărutat pe cap și s-a lăsat încet la pământ. Cel mic s-a zvârcolit și a plâns ca niciodată.

Un suspine mi-a scăpat din gât când Briar s-a îndepărtat de Andy și a făcut ce i-au spus polițiștii. Am fugit unde era fiul meu, l-am luat și l-am adus la pieptul meu: niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de frică, niciodată în viața mea nu am vrut să ucid pe cineva. Mi-au tremurat picioarele și am îngenuncheat pe pământ de teamă să nu cad. Andy plângea la pieptul meu în timp ce încercam să-l calmez.

Nici nu stiam ce se intampla in jurul meu, nimic nu conta mai mult pentru mine decat sa stiu ca bebelusul meu este din nou cu mine.

„Doamnă, lăsați-mă să vă ajut”, s-a oferit un polițist să mă ajute să mă ridic.

Tot trupul îmi tremura, abia îmi puteam stăpâni suspinele care îmi scăpau din gât.

„Michael...a scăpat pe poarta grădinii...” l-am informat tremurând ca o frunză.

Polițistul mi-a cerut să descriu atacatorul și au trimis întăriri să-l caute.

M-au dus în casă, au vrut să-mi pună întrebări, au vrut ca un medic să mă verifice pe mine și pe Andrew, dar eu am refuzat, le-am rugat să mă lase în pace și m-am închis cu Andy în camera lui.

Bodyul alb cu albinele în care am adormit-o era tot pătat de murdăria de pe drum. I-am scos hainele murdare și l-am schimbat în timp ce încă plângeam. M-am așezat cu el pe canapea și nu m-am oprit să-l legăn până când în sfârșit a încetat să plângă. Ochii lui mici nu mi-au părăsit fața.

„Asta e…” am șoptit eu, legănându-l de pieptul meu. S-a terminat, viața mea...

Abia când am aflat că Andy dormea adânc, mi-am permis să-l duc în sufragerie.

„Doamnă Leister, avem câteva întrebări să vă punem”, m-a anunțat polițistul. Soțul ei este pe drum, ne-am luat asupra noastră să-l anunțăm despre ce s-a întâmplat...

Nicholas... Nu se gândise la el o dată. Gândurile și atențiile mele fuseseră concentrate doar asupra bebelușului care dormea liniștit în brațele mele.

„Îl avem pe Michael O’Neil, doamnă”, mi-a anunțat unul dintre polițiștii de acolo. A încercat să fugă, dar am reușit să-l doborâm ușor. Nu

avea arme.

Am dat din cap, deși nu am simțit nicio ușurare. Încă nu-mi venea să cred ce s-a întâmplat, eram în stare de șoc și voiam doar să mă închid în camera mea cu Andy și să nu văd pe nimeni altcineva.

„Se pare că domnul O'Neil o trata pe doamna Palvin într-un program pentru persoane cu tulburări mintale.

Acea?

"Bria...?" am întrebat, fără să cred ce auzeam.

„Domnișoara Palvin a fost internată în acel centru în urmă cu patru luni și jumătate.

Se pare că a încercat să-și ia viața și părinții ei au închis-o pentru binele ei.

Domnul O'Neil trebuie să fi scos-o din centru fără ca nimeni să observe.

Nu-i venea să creadă... deși a profita de pacienții lui părea a fi distracția preferată a acelui nenorocit. Am putut vedea satisfacția lui Michael că avea de-a face cu cineva din trecutul meu și de la Nicholas.

Aproape că auzea vorbăria dintre ei doi: Briar, rănită de ceea ce trecuse cu Nick, și Michael, hrănindu-și durerea pentru a o șantaja să facă ceea ce a făcut.

Mi-am controlat dorința de a plânge și mi-am petrecut următoarele ore dând o declarație. M-au lăsat să o fac acasă, am zis că nu mă mut de acolo, în niciun fel.

Am sunat-o pe Jenna la telefon după ce au plecat polițiștii — nu am vrut să fiu lăsată singură. Ea și Lion au venit imediat, șocați și speriați de ceea ce se întâmplase.

„Sunt obosit", am recunoscut după ce am luat ceaiul în bucătărie. Îl mai țineam pe Andy adormit la pieptul meu și am refuzat să-mi dau drumul: „Mă voi întinde o vreme".

Jenna a dat din cap și mi-a spus să nu-mi fac griji. Ea nu reușise să vorbească cu Nick pentru că prinsese primul zbor spre Los Angeles și zbura chiar acum.

M-am culcat cu Andy lângă mine și am încercat să mă odihnesc. Încă mai aveam șocul în corp și nu știam cât timp îmi va lua să-mi revin din ceea ce s-a întâmplat.

Mi-am deschis ochii câteva ore mai târziu. Inima mi s-a oprit când am văzut că Andy nu era în pat cu mine. M-am ridicat îngrozit, dar m-am oprit

când l-am văzut pe Nick stând vizavi de patul nostru, cu Andrew adormit la pieptul lui. Nasul lui i-a înghițit capul mic și ochii lui s-au aruncat în direcția mea când a auzit că m-am trezit.

Am inspirat adânc de ușurare și am început să plâng.

Nicholas s-a ridicat cu fiul nostru în brațe și s-a apropiat de locul în care stăteam nemișcat, incapabil să mă opresc din plâns și simțindu-mă atât de vinovat încât abia puteam deschide gura. Totul fusese vina mea... Nicholas mă avertizase despre Michael și nu am vrut să-l ascult. Cu siguranță Charlie fusese cel care îi dăduse adresa mea de acasă... Fiul meu ar putea fi mort din cauza mea...

„Nick…” am spus hotărând necontrolat. Îmi pare atât de rău…

M-a tras aproape de pieptul ei, copilul nostru încă adormite între noi.

Mi-am îngropat capul în gâtul lui și l-am lăsat să mă strângă strâns.

"Sh... Noah", mi-a tăiat ea, vocea ei trosnind în timp ce și-a întins mâna și și-a îngropat mâna în părul meu. Nu-ți pare rău... nici măcar nu credeam că acel nenorocit ar putea face așa ceva...

M-am îndepărtat de gâtul lui ca să-l pot privi în ochi. Ochii ei drăguți albaștri erau injectați de sânge și se uitau la mine ca niciodată înainte.

"Andy e bine..." am spus eu incercand sa ne consolez pe amandoi.

— Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva... Nu știu ce aș fi făcut, Noah.

L-am îmbrățișat și l-am sărutat pe obraz.

„Din fericire, ești aici”, am comentat apropiindu-mi buzele de ale lui.

M-a sărutat puternic, ținându-mă lângă el timp de câteva minute.

— Ți-a făcut ceva, Noah…? întrebă el, atingând ușor semnul pe care trebuie să-l fi avut de la palma pe care mi-o dăduse.

Nick părea să-și țină respirația, așteptând cu teamă răspunsul meu.

„Sunt bine... m-a amenințat, dar nu m-a atins”, i-am răspuns, încercând să-i vorbesc calm, încercând să-i arăt că nu fusese atât de oribil, deși trăise prin iad.

Degetul lui m-a periat din nou ușor pe obraz.

„Vreau să-l omor”, mi-a mărturisit el o secundă mai târziu și am văzut că ura îi traversează trăsăturile.

"Va petrece mult timp în închisoare... asta va fi suficient de pedeapsă."

Nick m-a tras în gura lui, iar buzele noastre s-au întâlnit într-un sărut disperat, angoasă. Când ne-am despărțit, l-am auzit pe Andrew făcând puțin zgomot în timp ce își mișca capul mic. Era treaz și se uita la noi. Am zâmbit pieptănându-i părul pe spate.

„Te iubesc atât de mult încât nici nu știu cum să-l exprim”, mi-a spus Nick, îmbrățișându-ne cu grijă.

Ne-am urcat toți trei în pat. Nick mă îmbrățișează din spate și Andy adormite lângă mine.

Nu aveau de gând să-mi rănească niciodată familia.

58

NICK

Aflarea despre tot ce se întâmplase când Michael și Briar erau într-un alt oraș, fără nimic de făcut decât să prind un avion, mă torturase. M-am liniştit doar când câteva ore mai târziu am putut să intru în casa noastră.

Jenna și Lion erau trezi, beau cafea și vorbeau încet când am deschis ușa din față. Totul era calm, nu erau polițiști și nu era sânge... Nu era nimic asemănător cu ceea ce îmi imaginasem în timpul în care mi-a trebuit să ajung acolo.

— Unde e Noah? am întrebat eu în semn de salut. Nu puteam să mă distrez cu ei, trebuia să văd singur că cei doi oameni pe care i-am iubit cel mai mult în lume sunt în regulă.

Am urcat la etaj și am aruncat mai întâi o privire în camera copilului. Văzând că nu era acolo, m-am dus direct în camera noastră cu nervii la suprafață. În timp ce am intrat, am scăpat respirația pe care o ținusem: Noah dormea, iar lângă el, prețiosul nostru bebeluș și-a clătinat picioarele și brațele, treaz.

M-am apropiat cu inima în pumn. Andy privea în sus, cu suzeta în gura mică și cu ochii ei umflați de plâns. L-am luat în brațe și l-am ținut aproape de mine.

Au vrut să ne-o ia.

Andy a făcut un mic zgomot plângător și l-am luat cu mine să stea pe canapea din fața patului.

„Bună, campion.” L-am salutat, lăsându-l să-mi ia degetul în mâna lui mică. Ai fost foarte curajos, fiule, am spus, sărutându-l pe obraji și pătrunzându-mă cu parfumul lui de nou-născut.

Andy a zâmbit de parcă m-ar fi înțeles. L-am ținut aproape de mine și nu am putut opri lacrimile să-mi curgă pe obraji.

Cum ne-au putut face asta?

Briar... Michael... Nenorocitul ăla avea să putrezească în închisoare, m-aș asigura de asta.

M-am uitat la Noah, trebuie să fi fost oribil pentru ea, la naiba, asta nu ar fi trebuit să se întâmple. Steve ar fi trebuit să fie aici... Ar fi trebuit să fiu aici.

Am fost cu adevărat recunoscător că am instalat alarma și că Noah știa cum să o activeze. Dacă s-ar fi gândit la ce s-ar fi putut întâmpla...

A doua zi, cu lucrurile mai liniştite, Noah mi-a povestit tot ce se întâmplase cu părul şi urmele. Am simțit vena de la gâtul meu tresărind sălbatic din cauza felului în care se desfășuraseră evenimentele.

Am fost și rănită când am aflat că Briar pierduse copilul când era însărcinată în șase luni. N-am știut niciodată, dacă aș fi știut...

Trebuie să fi fost oribil pentru ea să treacă prin asta singură. Fusese și fiul meu și când m-am uitat la Andrew mi-am dat seama că acest fapt m-a durut la fel de mult sau mai mult decât orice altceva.

Am simțit nevoia să merg la ea. Michael s-ar putea să putrezească în închisoare, dar Briar era bolnav. La două săptămâni după cele întâmplate, m-am dus la centrul unde fusese internată. El a primit tratament pentru depresie și tulburare bipolară. Întotdeauna am crezut că Briar a avut o problemă care era dincolo de înțelegerea oricui din jurul ei.

Viața ei fusese asemănătoare cu a mea prin faptul că a crescut singură, înconjurată de bone care nu o doreau. Părinții ei păreau să o bage în seamă doar când venea însărcinată acasă și nu făceau asta decât pentru a-i întoarce spatele.

Mi-am dorit din toată inima să-și revină din ceea ce a suferit. Dar nu l-aș ierta niciodată că a vrut să-mi ia fiul de la mine.

Când am ajuns la centru, m-au informat că este mult mai bine. Și-a luat medicamentele și a fost mult mai fericit. Când am intrat în camera ei, am găsit-o stând pe pat, citind o carte. Conform a ceea ce îmi spusese Noah, când a văzut-o, părea răvășită și dezordonată. Înfățișarea Briarului înaintea lui nu era nici una, nici alta.

Era îmbrăcată în blugi și un tricou curat, din bumbac, de un albastru deschis. Părul ei scurt era strâns într-un coc drăguț în vârful capului și ochii ei frumoși s-au uitat la mine cu așteptare când m-a văzut intrând.

Îl informaseră deja despre vizita mea. Mă aștepta.

„Bună ziua, Nicholas”, m-a salutat, închizând cartea și așezând-o pe noptieră.

M-am dus la ea și am întrebat-o dacă pot să mă așez.

„Nu am venit să-ți fur mult timp”, i-am explicat, neștiind cum să-mi exprim sentimentele amestecate. Am vrut doar să vă spun că îmi pare rău pentru ceea ce sa întâmplat cu fiul nostru. Nu am știut niciodată ce s-a întâmplat, dacă aș fi știut te-aș fi susținut în orice ai fi hotărât.

Briar m-a ascultat cu o față calmă.

„Nu era în planurile destinului ca acel copil să facă parte din viețile noastre”, a spus el și i-am văzut ochii lăcrimați, „dar era prețios...

I-am luat mâna în amândouă. Cuvintele lui m-au durut.

„Îmi pare atât de rău”, am spus și era adevărat. Mi-am adorat copilul și număram secundele să mă întorc acasă cu el și Noah, dar asta nu m-a împiedicat să am inima frântă că acest fiu al meu nu a avut șansa să trăiască.

„Îmi pare rău pentru ce am făcut”, s-a plâns el, rupând tăcerea. Nu știu ce sa întâmplat cu mine... eu... Michael... am crezut că mă iubește, știi? A spus lucruri... despre Noah și despre tine... M-am gândit...

— Acum concentrează-te pe recuperare, Briar, l-am sfătuit, ridicându-mă în picioare.

S-a uitat la mine cu ochii mari.

— Crezi că într-o zi pot fi ca tine? Că într-o zi voi avea pe cineva care mă iubește așa cum îl iubești tu pe Noah...?

Mi-am ales cuvintele cu mare grijă.

„Cred că există o persoană potrivită pentru fiecare dintre noi”, am declarat, uitându-mă în ochii ei. N-am crezut niciodată că aș putea iubi pe cineva la fel de mult cum îl iubesc pe Noah, știi mai mult decât oricine cât de zdrobit am fost înăuntru.

Deci da, cred că ești pregătit pentru lucruri grozave, Briar. Într-o zi te vei trezi și cineva îți va întoarce lumea cu susul în jos... trebuie doar să aștepți momentul tău.

M-am dus la ușă și m-am oprit când m-a sunat.

— Ți-am pus numele pe el, a spus el, vorbind la spatele meu. Trebuia să-ți spun.

Am inspirat adânc și am părăsit camera.

59

NOAH

Doi ani mai tarziu…

Tocmai absolvisem. Fericirea îmi trecea prin vene și nu mă puteam opri să zâmbesc. Nu fusese ușor, nu am de gând să te mint. Să mă întorc la facultate după ce l-am avut pe Andrew a fost foarte dificil pentru mine. Urăsem să fiu departe de el, dar încetul cu încetul ne-am adaptat. Obsesia pe care părea că am avut-o cu copilul meu după ce au încercat să mi-l ia s-a vindecat de-a lungul timpului și, cu ajutorul lui Nick, m-am simțit din nou în siguranță și în stare să-l las cu cineva care să aibă grijă de el în timp ce mergeam la clasă și plecam. cariera mea.

Nicholas fusese tot ce mi-a promis și mai mult. A jurat că îmi protejează visele și ambițiile și mă va ajuta să nu trebuiască să renunț la nimic și așa a fost.

Nick... frumosul meu iubit care într-o zi avea să devină soțul meu.

Am amânat nunta până când până la urmă ne-am hotărât să o facem ca să ne putem căsători fără stres. Andrew era deja un băiețel de doi ani, ne-a înnebunit, dar fiind mai mari puteam să-l lăsăm bunicilor și să ne luăm două săptămâni libere pentru a ne bucura de luna de miere.

Am zâmbit de bucurie când am primit diploma de la decanul colegiului și m-am uitat în jur după cei doi băieți ai mei preferați.

Nick s-a ridicat de pe scaun când mă întorceam mulțumit pe scenă. Andy bătea din palme, stătea pe umerii lui Nick, cu părul sălbatic dezordonat la fel ca al tatălui său și cu ochii săi fericiți de ceva ce nici măcar nu înțelegea. Mama și Will au aplaudat fericiți în timp ce Anabel și Maddie mi-au zâmbit.

Anabel scăpase de cancer și își reluase relația cu Nick.

Maddie încă locuia cu Will, dar weekendurile ei erau petrecute cu mama ei. Aproape întotdeauna veneau la noi acasă, mama lui Nick era înnebunită după Andy și, de asemenea, pe Maddie. Fata devenise o frumusețe cu păr

blond și chip de înger. Cu zece ani a reușit deja să-i facă pe oameni să se întoarcă să se uite la ea.

Ne-am adunat cu toții la noi acasă pentru a avea o mică sărbătoare pentru absolvirea mea. Toată familia și toți prietenii noștri au fost acolo. La un moment dat, profitând de faptul că am rămas singur în bucătărie, Nicholas m-a luat de mână și m-a târât în camera noastră.

Spatele meu a lovit ușa și buzele lui le-au prins pe ale mele cu pasiune și tandrețe infinite.

„Mâine vei fi în sfârșit a mea, nu ai scăpare, pistrui”, a spus el, sărutându-mă pe gât cu evlavie.

„Sunt încă la timp să te las în picioare la altar”, l-am avertizat râzând.

Mi-a răspuns cu o mușcătură puternică de umăr care mi-a provocat durere și plăcere în același timp.

Mâinile lui s-au strecurat în fusta mea evazată și m-a ridicat, forțându-mă să-mi înfășoare picioarele în jurul șoldurilor lui, strângându-mă de perete. M-a strâns strâns, fără să mă lase să mă mișc.

„Explică-mi din nou acea idee stupidă de a nu face sex până când ne căsătorim.”

Fusese ideea Jennei. Ne-a provocat să petrecem două săptămâni fără sex pentru ca totul în luna de miere să fie mai intens și mai romantic, potrivit ei.

„Nu știu despre ce vorbești”, i-am răspuns, trăgându-l spre mine și lăsându-l să mă sărute pe gură. Limbile ni s-au împletit și am gemut încet în timp ce mâna lui a alunecat în locuri interzise, chinuindu-mă fără milă.

"Asta este încălcarea regulilor?" -a intrebat. M-am lăsat pe spate, oftând din greu și închizând ochii pentru a mă bucura de mângâierile lui.

— Întotdeauna ai fost grozav să le spargi, nu știu de ce ești îngrijorat acum...

i-am arătat zvârcolindu-se sub mâna lui, căutând ceea ce avea atât de mult pofta corpului meu.

Nick mi-a sărutat partea de sus a sânilor, în timp ce degetele lui continuau să se joace cu corpul meu.

„Hai, iubire... dă-mi ce vreau”, mi-a spus, șoptindu-mi la ureche.

Și apoi s-a auzit o bătaie în ușă.

Nicholas se opri.

am deschis ochii. Respirația mea agitată, trupul meu tremurător.

"Ce naiba faci?" spuse vocea Jennei din partea cealaltă a ușii.

Oh, la naiba.

„Jenna, pleacă”, mi-a ordonat Nick, dându-mi o alegere și așezându-mă pe pământ.

— Atâta timp cât nu ieși acum...!

Am blestemat pe sub răsuflarea mea, urându-mi prietenul din toată puterea mea.

— Ne întoarcem la petrecere? întrebă Nick, distrându-se.

-Esti un idiot. Vă voi plăti cu aceeași monedă.

Nick m-a sprijinit de uşă şi s-a uitat în ochii mei.

— Ce te face să crezi că eu nu sufăr la fel sau mai mult decât tine în acest moment?

O privire la picioarele lui a fost suficientă pentru a verifica dacă ceea ce a spus este adevărat.

„Fără sex până nu ne căsătorim…”

„Părinții noștri ar fi mândri”.

Am râs la ultimul ei comentariu și am deschis ușa pentru a ne înfrunta prietena noastră enervantă.

-Mami! spuse Andy, întinzându-și brațele mici pentru ca eu să le ridic. Jenna o purta sprijinită pe șolduri. Burtica ei de șase luni era mai mult decât vizibilă sub rochia galbenă.

Mi-am luat prețiosul meu copil în brațe și împreună am coborât în grădina căsuței noastre. Lion privea grătarul și William era lângă el. Ambii îmbrăcați într-un șorț pe care scria „Iubesc bucătarul”. Darul Jennei, desigur.

Andy s-a smucit din brațele mele și l-am aruncat la pământ. A fugit în direcția leagănelor unde Mad îl aștepta cu brațele deschise, gata să se joace cu nepotul ei mic.

Nicholas se apropie de ei. I-am adorat pe acești copii mai mult decât pe oricine în lume… M-am uitat în jur, toată familia mea era acolo, toți erau fețe zâmbitoare.

A doua zi avea să fie o zi grozavă.

60

NICK

M-am uitat la femeia frumoasă din fața mea. Era atât de frumoasă încât eram fără suflare, m-a lăsat cu gura căscată... La naiba, fusesem complet năpustit când am văzut-o intrând în biserică.

Toată familia și prietenii noștri erau acolo, toți oamenii la care țineam veniseră să ne vadă unindu-ne într-o căsătorie sfântă.

Noah era entuziasmat. Ochii ei scânteiau încercând să-și rețină lacrimile.

„Da, da”, am spus, pronunțând fiecare cuvânt clar.

„Noah, îl accepți pe Nicholas Leister ca soț, să-l iubești și să-l respecți, în boală și în sănătate până te despărți de moarte?”

Prețioasa mea iubită a zâmbit și și-a ațintit ochii pe ai mei.

„Da, da”, a răspuns el cu o voce tremurată.

„În numele lui Dumnezeu și prin puterea care mi-a fost conferită de Sfânta Biserică, vă declar bărbat și soție. Poți săruta mireasa.

La naiba, nu a trebuit să-mi spună de două ori. I-am luat obrajii în mâini și ne-am topit într-un sărut care ne-a tăiat amândoi respirația. Familiile noastre au aplaudat și a trebuit să mă îndepărtez de ea.

„Acum sunteți toată a mea, doamnă Leister”, am spus mai fericit decât am fost vreodată în viața mea.

Noah a zâmbit vărsând o lacrimă pe care am uscat-o cu buzele.

Sărbătoarea a avut loc în fața mării. Ziua a fost caldă, perfectă, iar Noah a fost uluitoare. Își pusese o rochie pe care mi-ar fi fost greu să o scot din cauza cât de frumoasă era. Dantela albă s-a adaptat corpului ei prețios și a coborât deja transformată în tul sub forma unei fuste umflate din talie.

Umerii îi erau goi, cu excepția a două benzi subțiri de satin alb care îi traversau spatele, sporind silueta ei drăguță. Pistruii i-au ieșit în evidență mai mult ca niciodată... și a avut un bronz spectaculos datorită soarelui pe care îl luase cu câteva zile înainte de nuntă: m-a înnebunit.

"Ești gata de plecare?" Am întrebat-o, câteva ore mai târziu, în timp ce dansam cu ea în mijlocul podelei. Cerusem să cânt „Young at Heart”, iar

Noah plânsese de emoție când și-a amintit de acea noapte frumoasă cu câțiva ani înainte, când i-am arătat ce dansator bun este. Fusese ultima noapte petrecută împreună înainte de a ne despărți și îmi doream să-mi amintesc pentru a sublinia un moment care nu ar fi trebuit să se încheie niciodată. Acum, patru ani mai târziu, l-am dansat din nou, dar de data aceasta am jurat să ne iubim pentru totdeauna.

Noah s-a uitat în jur după mama lui, care îl leagăna pe băiețelul nostru în brațe. Rămăsese treaz mai mult decât ne-am fi așteptat oricare dintre noi. Fusese, jucase, dansase și, în cele din urmă, adormise.

— O să fie bine, Noah, am liniştit-o, dându-i un sărut pe frunte.

— Niciodată nu a trecut atât de mult timp fără să fii cu niciunul dintre ei...

„Se va distra de minune jucându-se cu Maddie și mâncând prăjiturile mamei tale”.

Noah și-a întors atenția spre mine și mi-a zâmbit din suflet.

„Te iubesc atât de mult”, a declarat el, mângâindu-mi ceafa.

M-am aplecat să-i apuc buzele. Trebuia să fie singur cu ea.

De.

Ne luăm rămas bun de la oaspeți și de la rudele noastre. Când a trebuit să-l facem pe Andrew, scena a luat nuanțe de lacrimi.

Cel mic s-a trezit când Noah l-a luat. Îl îmbrăcaseră într-o haină minusculă de dimineață și era gata să mănânce.

— Micul meu prinț, spuse Noah, sărutându-l pe obraji, fii bun, bine?

L-am luat de la el când i-am văzut ochii noii mele lăcrimați. Dacă Andy o vedea plângând, asta avea să se transforme într-un concurs de plâns în toată regula.

Mi-am luat copilul și l-am ridicat în aer făcându-l să râdă. Când l-am ținut aproape de mine, m-a îmbrățișat și și-a sprijinit capul mic de umărul meu.

— Nick... nu crezi că...?

I-am aruncat o privire de avertizare. Trebuia să fiu singură cu soția mea. Nu aveam de gând să luăm copilul, problema era deja rezolvată.

Mama a venit și și-a ridicat mâinile pentru ca eu să i-o dau.

— Du-te acum... Piticul ăsta e pe mâini bune.

Mama m-a sărutat pe obraz la revedere și a plecat cu Andrew.

Plânsul nu a întârziat să dispară între zgomotul mulțimii și muzică.

M-am dus la Noah, care se uita la locul unde mama și copilul nostru dispăruseră.

„Hai,” am spus, înconjurându-mi brațele în jurul ei. Trebuie să plecăm, pistrui.

Noah s-a întors spre mine și și-a forțat un zâmbet.

— Da, mai bine plecăm.

Oamenii s-au înghesuit la uşă aşteptând să-şi ia rămas bun. Ne-am grăbit în limuzina albă care avea să ne ducă la hotel unde rezervasem o suită de mireasă. Era lângă aeroport, pentru că a doua zi mergeam în Grecia, în orașul Mykonos. Închiriase o casă frumoasă pe plajă doar pentru ei doi. Urma să petrecem o săptămână acolo și apoi încă una în Croația, într-un hotel de cinci stele.

Ea nu voia ca Noah să fie nevoit să-și facă griji pentru nimic. În ultimii doi ani o văzusem doar studiind și având grijă de fiul nostru. Avea nevoie de această vacanță mai mult decât oricine și aveam de gând să i-o ofer cu stil.

Cand am ajuns la hotel am fost intampinati cu tot accesoriile proaspatilor casatoriti. Camera era imensă și cerusem să ne aștepte șampanie, ciocolată și căpșuni proaspete.

Când am intrat în Noah, falca căzută.

— Ai organizat asta?

— Lucrurile care se pot face cu un apel telefonic, nu? am spus tachinând-o și trăgând-o până s-a izbit de corpul meu.

„Ești gata să fac dragoste cu tine până este timpul să merg la aeroport?”

Noah s-a uitat la mine, cu ochii strălucind de dorință.

— Ai spus că zborul nu a fost decât mâine la prânz.

Am zâmbit răutăcios.

-Corect.

Ne-am petrecut noaptea iubindu-ne fără odihnă. Am făcut-o în sfârșit a mea, cu tot ce însemna acel cuvânt. Ne-am dezbrăcat vehement și ne-am mâncat unul pe altul cu sărutări fără a renunța. Rochia ei a fost retrogradată în uitare, am făcut dragoste cu grijă, pasional, tandru și sălbatic. Ne dăruim plăcerii doar așa cum se poate face atunci când ești cu adevărat îndrăgostit nebunește.

Pentru că dacă ar fi o crimă să ne iubim la nebunie... am pleda vinovați.

Epilog
NOAH

Opt ani mai târziu...

Am închis ușa garajului cu zâmbetul pe buze.

„Tata o să se sperie mai mult ca niciodată, Julie”, i-am spus fiicei mele de doi ani în timp ce ne plimbam prin grădină pentru a intra în casa noastră spectaculoasă.

Nu trecuse mult de când ne mutasem; De fapt, ziua aceea avea exact doi ani. Când am aflat că vom fi părinți pentru a doua oară, ne-am dat seama că căsuța noastră din oraș era prea mică pentru noi și am decis că cel mai bun lucru pe care îl puteam face este să ne mutăm într-una mai mare, lângă plaja pentru ca copiii sa se bucure de mare si de tot ce le oferea.

Cel mai interesat de acea schimbare fusese Nick. Căsuța mea din centru mi-a fost dată pentru ca să pot continua să studiez după ce s-a născut Andrew. Până la urmă, dintr-un motiv sau altul, nu am vrut să-l lăsăm până nu a fost inevitabil.

Nick era fericit că poate trăi din nou lângă mare, iar eu eram fericit pentru el.

Andrew devenise un surfer de talie mondială: la doar zece ani concurase deja în liga națională și câștigase multe trofee, așa că mutarea fusese o bucurie și pentru el.

Andrew era o copie a lui Nick, nu se putea nega că erau tată și fiu și, după cum am spus de îndată ce s-a născut, nici măcar nu mi-a scos albii.

Din fericire, a existat o persoană mică care era practic identică cu mine: Julie, fiica mea, era blondă ca soarele și fața ei era presărată cu sute de pistrui mici care te făceau să vrei să o săruți. Ochii ei erau singurul lucru pe care îl moștenise de la Nick, un albastru ca cel al lui Andrew.

Julie nu sa născut prin surprindere; Ba mai mult, am căutat-o timp de șase ani lungi. După cum presupusesem, prima mea sarcină fusese un adevărat miracol, acum că m-am uitat înapoi eram sigur că Dumnezeu ne-a dat pe Andy ca singura metodă de a ne readuce împreună.

Când am aflat că este o fată, ne-am bucurat enorm. Nicholas avea o pasiune pentru fiica lui, dar aceasta, fidelă mamei sale, nu voia să știe nimic despre intrarea în mare, cu atât mai puțin să fie pusă pe o scândură

plutitoare. Fiica mea era fericită în brațele mele și mi-a plăcut să-mi petrec tot timpul cu ea.

Andy a venit acasă ud și cu picioarele pline de nisip.

— Putem să luăm tortul acum? întrebă ea, așezându-se la masă și ciupind obrajii surorii ei. Julie a țipat ca o rușine de inimă și Andrew a râs cu aceeași expresie răutăcioasă pe care și-a văzut tatăl de atâtea ori pe zi, mai ales când eram singuri.

„Când vine tata”, i-am răspuns.

În ziua aceea, Nick avea treizeci și cinci de ani. Încă îmi era greu să cred cât de repede trecuse timpul. Mi s-a părut că a fost ieri când ne-am plimbat împreună pe plajele din Mykonos, absorbiți unul de celălalt, mâncând sărutări noaptea pentru a continua să facem la fel și ziua. Îmi împlinisem treizeci de ani în iunie și mi-a fost greu să mă obișnuiesc și cu ideea.

Nick îmi ceruse să nu dau banii de ziua lui, voia o seară liniștită în familie și eu îi onorasem dorințele... oarecum.

Am zâmbit când am terminat de glazurat tortul pe care îl coacesem pentru el. Copiii erau în sufragerie și priveau desene animate, deși țipetele isterice ale lui Julie îmi spuneau că probabil se certau.

Am tresărit când mâinile m-au prins de talie și un corp incredibil de musculos s-a apăsat pe spatele meu.

— Gătiți pentru mine, pistrui? mi-a șoptit Nick la ureche, ciugulindu-mi senzual lobul urechii.

„Nu te obișnui cu asta”, am eliberat, lăsând spatula pe masă și întorcându-mă să o primesc așa cum merita.

„La mulți ani”, am spus, ridicându-mi brațele și trăgându-l să mă sărute pe buze.

Nick a zâmbit peste gura mea.

— Fără petreceri surpriză? m-a întrebat, ridicându-și mâna pe spatele meu și mângâindu-mă cu tandrețe și dorință.

Am clătinat din cap.

„Doar noi”, am răspuns eu cu forță. Nicholas a zâmbit și m-a tras strâns de corpul lui.

O persoană mică a apărut să ne întrerupă, la picioarele noastre, distragându-ne atenția de la mica noastră distracție.

-Tati! — Julie l-a sunat pe Nicholas ridicând brațele sus pentru ca tatăl ei să o ia. Nick s-a îndepărtat fără tragere de inimă de mine și și-a luat a

doua fată preferată.

Spre deosebire de Andy, care iubise mereu pe Nick să-l arunce în aer și să-l învârtească la nesfârșit, Julie ura asta. Fata mea era, în acest sens, foarte primitoare. Nick îi sărută buclele blonde și i-o așeză pe șold în timp ce deschidea frigiderul și scotea o sticlă de vin. Pe fundal s-a auzit zgomotul jocurilor video de la televizor.

"Cum este cea mai frumoasa fata din lume?" o întrebă Nick pe Julie, gâdilând-o. Fiica noastră a râs, arătându-i doar doi dinți și mișcându-și cu greu picioarele pentru ca Nick să o pună pe pământ. A fugit să-și caute fratele.

Nick s-a apropiat de mine și m-a sărutat din nou pe gură.

„Azi va fi o noapte foarte lungă...” m-a avertizat ea senzuală.

Stomacul mi-a fluturat de nerăbdare și m-am forțat să termin tortul.

Am petrecut o noapte frumoasă cu familia, am luat cina cu toții împreună și i-am cântat „La mulți ani”. Julie a aplaudat ca o nebună, a fost una dintre puținele melodii pe care le-a cântat fără să greșească, iar lui Andrew i-a plăcut să mănânce tortul pe care și-a dorit atât de mult să o încerce.

Când puneam copiii în pat, l-am luat pe Nick de mână și l-am condus la primul etaj.

„Am o surpriză pentru tine”, am anunțat nervos și nu m-am putut abține să nu zâmbesc ca un idiot.

Nick s-a uitat la mine suspicios.

— Ce ai făcut, pistrui? Nu vor fi clovni sau nimic care să iasă din spatele canapelei, nu?

Mi-am dat ochii peste cap, asta se întâmplase o singură dată.

„Hai... o să-ți placă”, am spus, deschizând ușa din față și oprindu-mă în fața garajului.

Nick și-a băgat mâinile în buzunare, privindu-mă între amuzament și curiozitate.

-Gata? am întrebat muşcându-mi buza.

-În nici un caz! Mi-a răspuns batjocorindu-mă.

L-am ignorat și am apăsat pe butonul garajului pentru a deschide ușile. Era un garaj imens, unde aveam o sală de sport și păstram multe dintre jucăriile copiilor. Când ușa s-a deschis, ochii lui Nicholas s-au fixat asupra a ceea ce era înaintea lui.

-La mulți ani! am strigat emoţionată.

"Sfinte..." a scapat el ca singurul comentariu. Ai înnebunit? spuse el făcând patru pași înainte.

— Ți-am spus că îți datorez un Ferrari, nu-mi uit promisiunile.

Nicholas m-a privit neîncrezător și a scos un râs care mi-a umplut pieptul de bucurie. A venit la mine și m-a ridicat în brațe, învârtindu-mă.

„Nu-mi vine să cred..." a recunoscut el, privindu-mă pentru o secundă, apoi încruntându-se. Aștepta…

M-a pus jos și am știut că se apropie o furtună.

— Nu vrei...? Începu să spună în timp ce mă îndepărtam pe furiș de el. Spune-mi că nu ai cheltuit banii pe care i-am depus în contul tău pentru un cadou pentru mine.

am ridicat din umeri.

„Ți-am spus că nu vreau banii ăia.

-Esti femeia mea!

— Și tu soțul meu! am răspuns, neputând să-mi evit încântarea.

—Nu știu dacă să te omor sau să te mănânc cu sărutări... Spune-mi, istețule, ce vrei să-ți fac?

am zâmbit.

-Vreau să fug.

Mulțumiri

De cinci ani scriu această trilogie. Când am început cu Culpa mía, am făcut-o pentru că a fost una dintre acele povești care nu contează ce faci: îți cere să lași totul și să te apuci de treabă. Noah și Nick au venit la mine în momentul cheie și acum, după tot acest timp, le pot pune capăt în sfârșit.

Este înfricoșător să nu mai scrii despre personaje pe care le cunoști mai mult decât tine, pentru că devin ceva atât de real încât a-ți lua rămas-bun doare la fel ca a-ți lua rămas-bun de la cineva real.

Încă nu-mi vine să cred că această poveste a fost chiar publicată și că oameni din întreaga lume s-au conectat cu ceva care mi-a venit direct din cap.

Mulțumesc tuturor celor care și-au dat contribuția pentru ca această carte să fie astăzi pe rafturi. Editorilor mei Aina și Rosa, fără de care această carte nu ar fi ceea ce este astăzi. Vă mulțumesc pentru că m-ați făcut să fac tot ce pot și pentru că m-ați învățat ce înseamnă să lucrez profesional în lumea editorială.

Mulțumesc lui Wattpad pentru că mi-a oferit cea mai bună modalitate de a-mi prezenta munca și pentru că m-a ajutat să conectez cu cititorii mei într-un mod atât de direct. Tuturor celor care scrieți acolo și visați ca mine, vă încurajez să continuați să faceți acest lucru. Nu știi niciodată cine te citește.

Mulțumesc agentului meu Nuria pentru că m-a liniștit când sunt lucruri pe care încă nu le înțeleg și m-a susținut de la început.

Le mulțumesc enorm părinților mei pentru că m-au învățat că trebuie să lupți pentru ceea ce îți dorești, în ciuda faptului că totul pare să fie împotriva ta. Am învățat de la ei că nu contează de câte ori cazi: trebuie să te ridici și să mergi mai departe.

Bar, nu mă voi sătura să-ți mulțumesc pentru iluzia pe care ai pus-o în această carte pentru că ți-ai citit-o și de mai multe ori decât am făcut-o mine. Ești cititorul meu zero și sper că vei continua cu mine în orice alt proiect pe care îl încep. Sfaturile tale valorează aur!

Eva, îți mulțumesc că ai devenit una dintre cele mai bune prietene ale mele aproape fără să-mi dai seama. Îți mulțumesc că ai suportat toate nesiguranțele mele, că m-ai calmat mai bine decât oricine și m-ai făcut să râd ca niciodată. Sper să văd cum îți împlinești visele așa cum le-ai văzut pe mele împlinite. Vei realiza tot ce iti propui.

Și, în sfârșit, tuturor oamenilor care au așteptat acest final de luni de zile, sper din tot sufletul că am fost la înălțimea așteptărilor voastre și că le-am oferit lui Nick și Noah finalul pe care îl merită. Nu există nimic ca să scrii pentru tine, dar când știi că atât de mulți oameni așteaptă cu nerăbdare ceva ce creezi, experiența devine ceva minunat.

Sper că veți rămâne cu mine mult timp, deoarece vreau să vă împărtășesc toate poveștile care urmează.

Această carte este pentru tine. Te iubesc, „Vinovat”!

Mercedes Ron este o tânără scriitoare argentiniană care a reușit pe Wattpad, unde are peste 356 de mii de urmăritori. S-a mutat în Spania la vârsta de nouă ani și studiază Comunicarea Audiovizuală la Universitatea din Sevilla. Visul lui a fost întotdeauna să scrie și să cânte. Primul a făcut-o deja. Saga lui Culpa mía are deja peste 54 de milioane de lecturi acumulate pe Wattpad.

mercedes ron
@mercedesronn
@mercedesronn
Cărți Mercedes Ron

megustaleer

Penguin Random House Grupo Editorial

URMARESTE-NE PE

@megustaleerebooks

@megustaler

@megustaler

Penguin
Random House
Grupo Editorial

Ediție în format digital: februarie 2018
© 2018, Mercedes Ron
© 2018, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.
Travessera de Gràcia, 47-49. 08021 Barcelona Design de copertă: Grupul editorial Penguin Random House Fotografie de copertă: © Thinkstock Grupul editorial Penguin Random House acceptă protecția drepturilor de autor. Dreptul de autor stimulează creativitatea, apără diversitatea în domeniul ideilor și cunoașterii, promovează libera exprimare și favorizează o cultură vie. Vă mulțumim că ați achiziționat o ediție autorizată a acestei cărți și că respectați legile privind drepturile de autor prin faptul că nu reproduc sau distribui nicio parte a acestei lucrări pe orice mediu fără permisiune. Procedând astfel, îi susțineți pe autori și îi permiteți PRHGE să continue să publice cărți pentru toți cititorii. Contactați CEDRO (Centrul Spaniol pentru Drepturile Reprografice, http://www.cedro.org) dacă aveți nevoie să reproduceți orice parte a acestei lucrări.

ISBN: 978-84-9043-963-0

Compoziție digitală: M.I. Layout, S.L.

www.megustaleer.com

Index

vina noastră
cuvânt înainte
PRIMA PARTE. Reuniune
1. NOE
2. NOE
3. NICK
4. NOE
5. NICK
6. NOE
7. NICK
8. NOE
9. NICK
10. NOE
11. NICK
12. NOE
13. NICK
14. NOE
15. NICK
A DOUA PARTE. Depășirea... sau ceva de genul ăsta
16. NOE
17. NICK
18. NOE
19. NICK
20. NOE
21. NICK
22. NOE
23. NICK
24. NOE
25. NICK
26. NOE
27. NICK
28. NOE
29. NICK
30. NOE
31. NOE

32. NICK
PARTEA A TREIA. numărătoarea inversă
33. NOE
34. NOE
35. NICK
36. NOE
37. NOE
38. NICK
39. NOE
40. NICK
41. NOE
42. NOE
43. NICK
44. NOE
45. NICK
46. NOE
47. NICK
48. NOE
49. NOE
50. NICK
51. NOE
52. NICK
53. NOE
54. NICK
55. NOE
56. NOE
57. NOE
58. NICK
59. NOE
60. NICK
Epilog. Noah
Mulțumiri
Despre Mercedes Ron
credite